

תהפוש כפי לים לזהירי בזהר הרקיע

לימוד זוהר היומי
ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

❖ זוהר היומי לחודש אייר ❖

שבט תשס"ט - עידן"ק בית שמש טובב"א

הוצאת:

"חברה מזכ"י הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

**CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS**

**Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

* * *

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
011-972-548-436-784**

מכון 'זוהר הקדוש השנתי' - ללימוד כל ספר 'זוהר הקדוש' במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר הזוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדוש מ'ן ש"מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללימוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (נסא מלך לחיקו"ו, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר הזוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר"ד משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

עזרי מעם ה' עזרתי לכם לזהיר בזהר הקדוש

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגן השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבנים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד 'הזוהר הקדוש' בכל יום, שהוא 'תורה לשמה'!

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמדו מאמר זוהר ותיקונים. (ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו')

מציל ממיגפה

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיגפה ושעוררות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקודש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. (תיקוני זוהר, תיקון ל')

ל' עמי שומע ל'י. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

מי שהוא בעל עסק גדול. יהיה רוב לימודו בזהר הקדוש. אף שאינו מבין. כי מה איכפת ליה שאינו מבין. אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו"ר הקדוש הקצרים דתקע"א)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

---

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה .....לחודש .....שנת .....

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקני .....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתי .....ב"ר.....ז"ל
יום השנה .....לחודש .....שנת .....

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

מִבְּתַח ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לַחֹדֶשׁ אֵייר

3.....	סדר הלימוד ליום א אייר [יום 208 בשנה]
9.....	סדר הלימוד ליום ב אייר [יום 209 בשנה]
16.....	סדר הלימוד ליום ג אייר [יום 210 בשנה]
23.....	סדר הלימוד ליום ד אייר [יום 211 בשנה]
29.....	סדר הלימוד ליום ה אייר [יום 212 בשנה]
36.....	סדר הלימוד ליום ו אייר [יום 213 בשנה]
42.....	סדר הלימוד ליום ז אייר [יום 214 בשנה]
49.....	סדר הלימוד ליום ח אייר [יום 215 בשנה]
56.....	סדר הלימוד ליום ט אייר [יום 216 בשנה]
63.....	סדר הלימוד ליום י אייר [יום 217 בשנה]
70.....	סדר הלימוד ליום יא אייר [יום 218 בשנה]
77.....	סדר הלימוד ליום יב אייר [יום 219 בשנה]
84.....	סדר הלימוד ליום יג אייר [יום 220 בשנה]
91.....	סדר הלימוד ליום יד אייר [יום 221 בשנה]
97.....	סדר הלימוד ליום טו אייר [יום 222 בשנה]

107.....	סדר הלימוד ליום טז אייר [יום 223 בשנה]
114.....	סדר הלימוד ליום יז אייר [יום 224 בשנה]
121.....	סדר הלימוד ליום יח אייר [יום 225 בשנה]
127.....	סדר הלימוד ליום יט אייר [יום 226 בשנה]
133.....	סדר הלימוד ליום כ אייר [יום 227 בשנה]
140.....	סדר הלימוד ליום כא אייר [יום 228 בשנה]
147.....	סדר הלימוד ליום כב אייר [יום 229 בשנה]
154.....	סדר הלימוד ליום כג אייר [יום 230 בשנה]
160.....	סדר הלימוד ליום כד אייר [יום 231 בשנה]
167.....	סדר הלימוד ליום כה אייר [יום 232 בשנה]
174.....	סדר הלימוד ליום כו אייר [יום 233 בשנה]
180.....	סדר הלימוד ליום כז אייר [יום 234 בשנה]
186.....	סדר הלימוד ליום כח אייר [יום 235 בשנה]
193.....	סדר הלימוד ליום כט אייר [יום 236 בשנה]

תפילה קודם לימוד הזהר

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל ”גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך”. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

סדר הלימוד ליום א אייר [יום 208 בשנה]

הכא איהו נקודה חדא, דקיימא לגו בגו, ומהכא נפקי כל אינון רוחין אחרנין דשטאן בעלמא, ושלטין בהאי עלמא, בכל אינון מלין ועובדין, דאתמסרו בסטרא דשמאלא. ומהכא נפקי כל אינון זיקין נציצין, דמתדעכי לאלתר, להטי ומתדעכי. ומאלין נפקין רוחין אחרנין, דשטיין בעלמא, ומשתתפי לאינון דנפקו מגו תהומא רבא. ואיהו האי היכלא, כמה דאת אמר (תהלים לו) משפטיך תהום רבה. ואינון רוחין דלא אתמסרו למגלם בעלמין, ואתחזון ולא אתחזון אתחזון כמה דאתמר.

ולבתר אינון רוחין דשטיין בעלמא, ואלין קיימי למרחש נסין לבני נשא. בגין דאלין לא קיימין בטנופא דמסאבא כל כף פאחרנין. וחד רוחא ממנא עליהו, ואקרי נסיר”א, דאיהו אתנסר מאינון סטרין דמסאבו יתיר, (ויקרא כ”ה ע”א) ואלין פרחי באוירא, ואבאישו לסטרא דלהון, בגין למעבד נסין לאינון די בסטרא דקדושה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ומרוחא דא דאתנסר, דאקרי נסיר"א, מגייה נפקי כמה סטרין אחרנין, מתפרשן לזנייהו, וכלהו קיימאן שליחאן בעלמא, כל חד פדקא חזי ליה, עד דאתמנון לתתא מלכין וסרכין. ולית לון קיומא תדיר, פאינון אחרנין דלעילא.

בהיכלא דא אתדבקותא דסטר מסאבא, וכל תיאובתין מסאבין, ומסאבי לעלמא. האי איהו זמין לאפקא בכל רגעא ושעתא אשא, ולית מאן דקאים קמיה. מהכא נפיק אשא דרוחא תקיפא לתתא, לאתדנא ביה חייבי עלמא. ומהכא נפקא רוחא מלהטא, דאיהו אשא ותלגא, דאקרי צלמון. כמה דאת אמר (תהלים סח) תשלג בצלמון.

בהיכלא דא, קיימאן ארבעה פתחין, דמתפרשן לארבע סטרין לבר. ואלין אחדין ולא אחדין בסטרא דקדושה. לא אתאחד, אלא דאתחזי באינון פתחין גהורא דנהיר, ואיהו אתר דמתתקן בכל פתחא ופתחא, לאינון חסידי דשאר עמין, אינון דלא אבאישו לון לישראל, ואשתדלו עמהון בקשוט. אלין קיימי באלין פתחין, ונייחי תמן. (נ"א מהאי סטרא ונייחי מהאי סטרא).

בפתחא דהאי היכלא באמצעיתא, לבר, שית פתחין דמתאחד די בהאי היכלא, וכלהו אחדין ביה. הכא אית פוין פתיחון, לסטרא דנהורא קדישא, ואינון דוכתין מתתקני למלכי שאר עמין, אינון דלא עאקו לון לישראל, ואגיבו עלייהו תדיר. אלין אית לון יקר בגיניהון דישראל, ואתהנו בההוא אפלה דאינון יתבין, מגו גהורא דנהיר מסטרא דקדושה. כמה דאת אמר, (ישעיה יד) כל מלכי גוים כלם שכו בכבוד.

ואי עבדו עאקו לישראל, או דחיקו לון. כמה אינון דאחדין בהו, ודיינין להו לתתא תלת זמנין ביומא, מכמה דינין משניין אלין מאלין, לאינון מלכין דעאקו להו, דאתדנו בההוא עלמא בכמה דינין. וכל יומא ויומא סהדין סהדותא עלייהו דישראל, ועל מהימנותא דלהון, ונחתי לתתא ואתדנו תמן. זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

דף רס"ח ע"ב

עד הכא שבע היכלין, מדורי דסטרא מסאבא, מסטרא דנחש. זכאה חולקיה מאן דאשתזיב מגייה, ומלחישותיה, דלא יתנשיך מגייה, ולא יטיל ביה ארסא, דימות ביה. (דף רס"ח ע"ב) מפל סטרין אית לאסתמרא מיגיה, מעילא ומתתא. מאן דישתזיב מרישא, לא ישתזיב מזנבא. פד אכיף רישא, זקיף זנבא, מחי וקטיל.

ועם כל דא, (קהלת י) אם ישוך הנחש בלא לחש. כמה דתנינו, נטיל רשו ואפיק נשמתא. בגין כך אצטריך ליה לבר נש לאסתמרא, דלא יחוב קמי קודשא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְּלֹא יִלְחִישׁוּ לִיהּ לְהֵהוּא חוּיָא דִּינְשׁוּךְ וַיִּקְטֹל. (ס"א זכאין אינון צדיקיא דידעין ארחין קדישין למיהך בהו דלא למיהך בטר ההוא חוייא בישא סטרא אחרא מסאבא ומתפרשי מניה ולא אתפתו אבתריה זכאין אינון בעלמא דין זכאין אינון בעלמא דאתי) (בראשית ב) וַיִּצַר יי' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֵפֶר מִן הָאֲדָמָה. עֵפֶר אִיהוּ, וְלֹא חוּמֵר. עֵפֶר אִיהוּ, וַיִּתּוֹב לְעֵפֶרָא. כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (בראשית ג) כִּי עֵפֶר אֵתָה וְאֵל עֵפֶר תִּשׁוּב. (נ"א לבתר דחטא אתעביד מזונא לנחש ובגין כך וכו') לְבַתֵּר דְּחֵטָא, וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב בִּיהּ בְּנַחֲשׁ, וְעֵפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. עֵפֶר דָּא הוּא אָדָם, דְּכְתִיב כִּי עֵפֶר אֵתָה וְגו'. וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב עֵפֶר, וְלֹא כְּתִיב אֲדָמָה, וְלֹא חוּמֵר, וּכְתִיב (ישעיה סה) וּנְחַשׁ עֵפֶר לְחֵמוּ.

עַד דִּיתַעַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיְבַעַר לְהֵהוּא רוּחָא מִסְאָבָא מְעֵלְמָא, דְּכְתִיב, (ישעיה כה) בַּלַּע הַמּוֹת לַנְּצַח וְגו', וַיִּקְיָם לְהֵהוּא עֵפֶר, וַיִּתַּעַר לִיהּ לְמַחְדֵי בְּעֵלְמָא, דְּכְתִיב (ישעיה כו) הִקִּיצוּ וּרְנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֵפֶר וְגו'.

כְּתִיב (בראשית ג) וְהַנְּחַשׁ הָיָה עָרוֹם, וְהָא אֹוִקִימָנָא. אַבְל סְטָרָא דְרַכִּיב עָלֶיהָ, יְהִיב לִיהּ חִילָא לְשִׁלְטָאָה, וְלִמְפַתִּי, וְלֹא־סְטָאָה. וְדָא הוּא רִזָּא דְדְכוּרָא, דְּהָא דְכוּרָא שְׁלִיט עַל נוֹקְבָא, וַיְהִיב בָּהּ חִילָא. שְׁמֵשָׁא וְסִיְהָרָא מְשֻׁמְשִׁין כְּחָדָא, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין לְעֵלְמִין, חֲשֵׁךְ וְאִפִּילָה מְשֻׁמְשִׁין כְּחָדָא. אִיהוּ חֲשֵׁךְ, וְאִיהוּ אִפִּילָה. כְּמָה דְאֵת אָמֵר (שמות י) וַיְהִי חֲשֵׁךְ אַפְלָה. חֲשֵׁךְ וְעַרְפֹּל. בְּגִין דְאֵית חֲשֵׁךְ, וְאֵית חֲשֵׁךְ.

תַּנּוּ, מֵאֵן דְּחֵמָא גָּמַל בְּחַלְמִיָּה, מִיתָה אֲתַגְזֵרַת עָלֶיהָ, וְאִשְׁתַּזִּיב מִיָּנָה. בְּגִין דְאִיהוּ סְטָרָא מִסְאָבָא, וְהָאִי אִיהוּ (בראשית ו) קִץ כָּל בָּשָׂר.

יֻמָּא חַד הוּוּ יְתִיב רַבִּי אֶלְעָזָר קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָאִי קִץ כָּל בָּשָׂר אֲתַהֲנִי מֵאִינוֹן קַרְבָּנִין דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל מְקַרְבִּין עַל גְּבִי מַדְבְּחָא, אוּ לֹא. אָמֵר לִיהּ, כֹּלָּא הוּוּ מִסְתַּפְקִי כְּחָדָא, לְעֵילָא וּלְתַתָּא.

וְתָא חֲזִי, כְּהִנֵּי וְלִיֻּאֵי וְיִשְׂרָאֵל, אִינוֹן אֶקְרוֹן אָדָם, בְּחַבּוּרָא דְאִינוֹן רְעוּתִין קַדִּישִׁין, דְּסִלְקָא מְגוּוּיָהוּ. וְהֵהוּא אָמֵרָא, אוּ כְּבִשָׂא, אוּ תְהוּא בְּתָמָה, הָאִי דְקַרְבִּין, אֶצְטְרִיךְ עַד לֹא אֲתַקְרִיב עַל מַדְבְּחָא, לְפָרְשָׁא עָלָה כָּל חֲטָאִין, וְכָל חוּבִין, וְכָל הִרְהוּרִין בִּישִׁין דְעַבְד. וּכְדִין תְּהִיא, אֲתַקְרִי בְּהֵמָה בְּכֹלָּא, בְּגוּ אִינוֹן חֲטָאִין וּבִישִׁין וְהִרְהוּרִין.

כְּגוּוֹנָא דְקַרְבָּנָא דְעוֹאֹזֵל, דְכְתִיב, (ויקרא טז) וְהַתּוֹדָה עֲלִיו אֵת כָּל עֹונוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו', הֵכִי נְמִי הֵכָא. וְכַד סִלְקָא עַל גְּבִי מַדְבְּחָא, מְטוּ לָהּ עַל חַד תְּרִין. וּבְגִין כְּךָ, דָּא סִלְקָא לְאֲתֵרִיָּה, וְדָא סִלְקָא לְאֲתֵרִיָּה, (רמ"ד ע"ב, רל"ט ע"א) דָּא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ברוא דאדם, ודא ברוא דבהמה, כמה דאת אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי.

חביתין וכל שאר מנחות, לאתערא רוחא דקודשא, ברעותא דכהנא, ושירתא דליואי, וצלותא דישראל. ובההוא תנא, ושמנא וקמחא דסליק, מתרוון ומסתפקי כל שאר מארי דדינין, דלא יכלי לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון, וכלא בזמנא חדא. תא חזי, כלא אתעביד ברוא דמהימנותא, לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריה, עד אין סוף. (רכ"ו ע"א)

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה, לעילא לעילא, קיימא על ההוא רעותא דלא אתיידע, ולא אתפס לעלמין, רישא דסתים יתיר לעילא, וההוא רישא אפיק מה דאפיק, ולא ידע. ונהיר מה דנהיר, כלא בסתימו.

רעו דמחשבה עלאה, למרדף אבתריה, ולא תנהרא מניה, חד פריסו אתפרס, ומגו ההוא פריסא ברדיפו דההיא מחשבה עלאה, מטי ולא מטי, עד ההוא פריסא נהיר מה דנהיר. וכדין ההוא מחשבה עלאה, נהיר בנהירו סתים דלא ידע. והאי מחשבה לא ידע.

דף רס"ט ע"א

כדין בטש האי נהירו דמחשבה דלא אתיידע, בנהירו (נ"א דפרסא) דפרשא, דקיימא דנהיר ממה, (דף רס"ט ע"א) דלא ידע, ולא אתיידע, ולא אתגליא. וכדין, (נ"א האי) דא נהירו דמחשבה דלא אתיידע, בטש בנהירו דפריסא, ונהרין כחדא.

ואתעבידו תשעה היכלין, והיכלין לאו אינון נהורין, ולא אינון רוחין, ולא אינון נשמתין, ולא אית מאן דקיימא בהו. רעותא דכל תשע נהורין, קיימי פלהו במחשבה, דאיהי חד מנייהו בחושבנא, פלהו למרדף אבתרייהו. בשעתא דקיימי במחשבה, ולא מתדבקן ולא אתיידעו. ואלין לא קיימי, לאו ברעותא, ולא במחשבה עלאה, תפסין בה ולא תפסין. באלין קיימין כל רזין דמהימנותא, וכל אינון נהורין, מרוא דמחשבה עלאה ולתתא, פלהו אקרון אין סוף. עד הכא מטון נהורין, ולא מטון, ולא אתיידעו לאו הכא רעותא, ולא מחשבה.

כד נהיר מחשבה, ולא אתידע ממאן דנהיר, כדין אתלבש ואסתים גו בינה, ונהיר מאן דנהיר, ואעיל דא בדא, עד דאתפלילו פלהו כחדא. וברוא דקרפנא כד סליק, כלא אתקשר דא בדא, ונהיר דא בדא, כדין קיימי פלהו בסליקו, ומחשבה אתעטר באין סוף. ההוא נהירו דנהיר מניה מחשבה עלאה, (נ"א דלא ידע

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

איהי בה כלל), אקרי אין סוף, דמניה (נ"א ומניה) אשתכח וקיימא ונהיר למאן דנהיר, ועל דא פלא קאים. זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

תא חזי, האי סטרא אחרא, דאקרי קץ כל בשר, כמה דקשורא אשתכח לעילא בחדו, אוף הכי נמי לתתא, בחדוותא, ורעותא לאסתפקא פלא לעילא ותתא, ואימא קיימא עלייהו דישראל, כדקא יאות.

תא חזי, בכל ריש ירחא וירחא, כד סיהרא אתחדשא, יהבין ליה להאי קץ כל בשר, חולקא חדא יתיר על קרבנין, לאתעסקא ביה, ואשתמש בחולקיה, ויהא סטרא דישראל בלחודייהו, בגין דיתאחדון במלכיהון.

ודא איהו שעיר, בגין דאיהו חולקא דעשו, דכתיב ביה שעיר. (בראשית כז) הן עשו אחי איש שעיר. ועל דא איהו אשתמש בחולקיה, וישראל אינון משתמשי בחולקיהון. בגין כף פתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

ותא חזי, האי קץ כל בשר, כל רעותיה לאו איהו אלא בבשרא תדיר. ובגין כף, תקונא דבשרא תדיר לגביה, ועל דא אקרי קץ כל בשר. וכד איהו שליט, שליט על גופא, ולא על נשמתא, נשמתא סלקא לאתרה, ובשרא אתייהיב לאתרה דא, כגוונא דקרבנא, דרעותא סלקא לאתרה חד, ובשרא לאתרה חד.

ובר נש דאיהו זכאה, איהו קרבנא ממש לכפרא, ואחרא דלאו איהו זכאה, לא. בגין דביה מומא, דכתיב (ויקרא כב) כי לא לרצון יהיה לכם. ועל דא צדיקא כפרה איהו בעלמא, וקרבנא ממש. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

ויכס הענן את אהל מועד, דהא כד חפא עננא ית משכנא, שראת שכינתא בארעא, ואתעבר רוחא מסאבא, דאיהו קץ כל בשר מעלמא, ואסתלק ועאל בנוקבא דתהומא רבא, ורוחא קדישא שרא על עלמא, דכתיב ויכס הענן את אהל מועד.

וכתיב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן, בגין דרוחא קדישא שרא על עלמא, ורוחא מסאבא אסתלק, בר דאמשיכו ליה אינון חייביא כמלקדמין על עלמא, דאי אינון לא אמשיכו ליה על עלמא, לא אשתכח. ולזמנא דאתי, זמין קודשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא, דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה יי אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי דבר. וכתיב (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

הזהר הקדוש - ספר ויקרא

פרשת ויקרא

דף ב' ע"א

(דף ב' ע"א) רבי אלעזר פתח, (ישעיה ז) שאל לך אות מעם יי' אלהיך העמק שאלה או הגבה למעלה. אסתכלנא בדרין קדמאין ודרין בתראין, מה בין דרין קדמאין לדרין בתראין. דרין קדמאין הוו ידעין ומסתכלין בחכמתא עלאה, וידעין לצרפא אתוון דאתיהיבו ליה למשה בסיני, ואפילו חייבין דבהון בישראל, הוו ידעין גו אתוון חכמתא עלאה. וידעין גו אתוון עלאין, וגו אתוון תתאין, חכמתא לאנהגא עובדין בהאי עלמא.

בגין דכל את ואת דאתמסר ליה למשה, הוו מתעטרין וסלקין על רישיהו דחיוון עלאין קדישין. וכלהו חיוון הוו מתעטרי בהו, ופרחין גו אוירא, דנחתא מגו אוירא עלאה, דקיק דלא ידע.

וסלקין ונחתין אתוון רברבין ואתוון דקיקין. אתוון רברבין נחתין מגו היכלא עלאה טמירא דכלא, ואתוון דקיקין הוו נחתין מגו היכלא אחרא תתאה, ואלין ואלין אתמסרו ליה למשה בסיני.

וחבורא דאתוון דאינון מתחבראן בטמירו בכל את ואת, כגון א, את יחידא, מתחבראן עמה בטמירו תרין אחרנין לה. וכן פלהו אתמסרו ליה למשה בסיני, וכלהו טמירין גו חברייא, זכאין אינון.

שאל לך אות, אות ממש. דכלהו הוו נטלין ברזא דאתוון. וכן ברחב מה פתיב, (יהושע ב) ונתתם לי אות אמת, דא את ו', דדא אקרי אות אמת. ואי תימא שאר אתוון לאו אינון אמת. אין, אלא אות דא אות אמת אקרי.

העמק שאלה, דא אות ה' בתראה דבשמא קדישא. או הגבה למעלה, דא את יו"ד רישא דבשמא קדישא. ודא איהו רזא דכתיב, שאל לך אות מעם יי' אלהיך, אות משמא קדישא, משמע דכתיב מעם יי', דדא איהו שמא דקודשא בריך הוא, את חד דביה, ומשפנא קאים על דא.

סדר הלימוד ליום ב אייר [יום 209 בשנה]

דף ב' ע"ב

תא חזי, כד סליק עננא על משכנא ושרא עלוי, כל אינון רתיכין, וכל (דף ב' ע"ב) אינון מאני משכנא דלעיל, פלהו הוו גו עננא. מה פתיב, (שמות מ) ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן. וכתיב, ויבא משה בתוך הענן, (שמות כד) ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה אי משה לא הוה יכול לאעלא למשכנא, אמאי הוה יתיב בטורא כל אינון ארבעין יומין.

אלא (ס"א אינו וכו') בגין לקבלא אורייתא זמנא אחרא דהא תרין לוחין אתברו בקדמיתא והשתא הוה בטורא כמלקדמין. אמר רבי יוסי אי הכי והא כתיב (שמות לט) ויקם משה את המשכן וכו'. וכתיב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד. וכתיב ויהי משה בהר ארבעים יום וגו'. וכתיב ויקרא אל משה וגו'. משמע דמשה בטורא הוה בההוא זמנא דקרא ליה. וכתיב מאהל מועד. ואהל מועד לא הוה בטורא דסיני דהא בינייהו דישראל הוה. אמר ליה בההוא זמנא אשתלימו ארבעין יומין. ומ' יומין הוה משה בטורא. ועננא אחרא עלאה הוה מתקן משכנא ותקין פתורי מכל אינון רוחין קדישין לאתתקנא אתר דהא) תרי ענני הוו, (ס"א ענן דנהיר וענן דחשיך) חד דעאל ביה משה. וחד דשארי על משכנא. תא חזי, מה פתיב (שמות מ) וכבוד יי' מלא את המשכן, מלא לא פתיב, אלא מלא, דהוה שלים לעילא ותתא, עם משכנא דלתתא. תקונא טמירא דנחת לתתא ואתתקנת שכינתא.

ארבע סטריין דמשריין אתגניזו. תקונא קדמאה דחד משמרה, מאינון ד' משריין, פלא עד דאתתקנו. רישא לסטר ימינא צדקיא"ל, רב ממנא, רב משריין, דאיהו תחות שולטנא דמיכא"ל, ועמיה הוו מתתקנון כל אינון משריין תחות ידיה.

וחד ממנא אתקם על ארבע תלת, ארבע לתתא, בגין דכל אינון משריין עלאין, כד נחתין לתתא, משניין שמא דלהון, בשמהן אחרנין, כד אינון עלאין לא משתנין לעלמין. והאי ממנא עלאה צדקיא"ל קאים עלייהו לגו. את חד נציץ על רישייהו, ואיהי א' ועירא, כד האי את נציץ, פלהו נטלין לההוא אתר דנציץ האי נציצו.

לגו מנייהו, רזיא"ל רב ממנא, רב משריין, דקיימא לגו תחות שולטנותא דמיכא"ל. ועמיה כל אינון משריין דתחות ידיה. וחד ממנא קאים עלייהו בתרעא, דאתקרי רומיא"ל. וסחרין ליה י"ב ממנון, תלת תלת ד' זמנין. ורזיא"ל רב ממנא קיימא על פלהו, דלא אשתני שמייה. את חד נציץ על רישייהו דכל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אינון משריין, ואיהי את ר'. כד האי נציץ, נטלין פלהו לההוא סטרא דההוא נציצו, האי את קיימא על עונשא דמגלה רזין וסימניך (משלי יג) ריש וקלון.

לגו מנייהו, יופיא"ל רב ממנא, רב משריין, תחות שולטנותא דמיכא"ל, ועמיה הוו מתתקנון כל אינון משריין דתחות ידיה. ולא אתגליין הכא בחשבנא, בגין דלא אשתלימו הכא עד דאתו לבית עולמים. דתמן אשתלימו פלהו, (שמות מ"א ע"א) ואסגו משריין בשלימו. ומה דאמרן הכא, כל אינון משריין דתחות ידיה, דאתמסרו בההוא שעתא לאעלא עמיה וחד ממנא קיימא עלייהו, וחכמיא"ל שמייה, וי"ב ממנן סחרין ליה לכל עיבר תלת תלת, כמה דאמרן. ויופיא"ל רב ממנא קיימא על פלהו, דלא אשתני שמייה.

את חד נציץ על רישייהו דכל אלין משריין, ואיהי את ק'. כד נציץ דא, נטלין פלהו לההוא סטרא דההוא נציצו. האי את ק' תלייא באורא, ואכפיא תלת זמנין ביומא. וסלקא ונחתא, תרין אתוון אלין קר, אינון אתוון דקיימין באמצעיתא, חד דחפי לאת א', וחד דחפיא על י', דאיהי לבתר.

דף ג' ע"א

לגו מנייהו, קדומיא"ל רב ממנא, רב משריין, תחות שולטנותא דמיכא"ל, עמיה הוו מתתקנון כל אינון משריין דתחות ידיה. וחד ממנא קיימא עלייהו בתרעא, דאתקרי אריא"ל. וי"ב ממנן סחרין ליה, תלת תלת לכל סטר. והאי ממנא קדומיא"ל קיימא עלייהו, דלא אשתני שמייה לעלמין. חד את קיימא נציץ על רישייהו, והוא את י', (דף ג' ע"א) כד האי נציץ, נטלין פלהו לההוא נציצו דנציץ. אות ק' דקאמרן חפיא על האי את י', ר' חפיא על א'.

לגו לגו, באתר דאקרי קדש, נציץ חד את בטמירו ובגניזו, ואיהי את ו'. והאי את ו' נציץ בנציצו על פלהו אתוון. וקלא נפיק מבינייהו דאלין אתוון, כדין בטש נציצו דאת ו', לנציצו דאת י', ונפק ההוא נציצו מגו אתר (ס"א דאקרי קדש) דקדש ובטש לגו נציצו דאת י'.

וכדין נציצו דאת י', בטש לגו נציצו דאת ק' (וקלא הוא נפיק) ונפקא נציצו דאת ק', ובטש לגו נציצו דאת ר', ונפקי נצוצין פלהו, ומתחברין לגו נציצו דאת א', דקיימא. וקלא הוא נפיק, ובטש בכל אינון נציצין דאתוון כחדא, נציצו דאת ו' ב', נציצו די' בק', נציצו דק' בר', נציצו דר' בא'. ומתחברן גליפין דנציצין, ונפקי לבתר. ובתר דמתחברין בניצוציהו, נפיק קלא מביניהו, ומתחברן ברזא דא ויקרא אל משה. ומשה הוה מסתפל כל אינון יומין דלא עאל.

לְבַתֵּר אֶתְהַדְרוּ אֶתְוּוֹן, וְהוּוּ מֵתַגְלָגְלִין בְּקוּלְפוּי, בְּצִרוּפִין דְּאֶתְוּוֹן דְּאֶתְמַסְרוּ לְאָדָם בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן. אֶת א לְאֶעְלָא בְּגוּ טְמִירָא, לְאֶתֵר דְּאֶקְרִי קְדֵשׁ, וְנִפְק ו', וְיַהִיב דּוּכְתָא לְאֶת א', וְאֶתְחַפֵּר א' לְגוּ ו', דְּבִתְרִיהָ קֵר, וְי' עָאֵל בֵּין ק' וְר' וְאֶשְׁתַּכַּח קִיר. וְאֶתְגְּלִיפוּ וְאֶתְנַצִּיצוּ כְּמִלְקֵדְמִין, וְקָלָא נִפְק מִבִּינֵיהוּ, וּמִתְחַבְרֵן נְצִיצִין דְּאֶתְוּוֹן, וְנִפִּיק לְבַר וְאֶתְגְּלִיין לְגַבִּי כָּל אֵינּוֹן מִשְׁרִיין, דְּהוּוּ נְטִלִין אֵינּוֹן אֶתְוּוֹן. וְכַד מִתְחַבְרֵן נְצִיצִין דְּאֶתְוּוֹן, קָלָא בְּטֵשׁ בִּינֵיהוּ, אֶתְחַזּוֹן בְּגִלּוּפֵיהוּ לְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין אֻקִּיר. וְקָלָא אֶהֱדֵר מִבִּינֵיהוּ וְקָרִי בֵּין אֵינּוֹן רְתִיכִין (ישעיה יג) אֻקִּיר אָנוּשׁ מִפּוּ וְאָדָם מִכְתָּם אֻפִּיר.

זְכָאָה חוּלְקִיהָ דְּמִשָּׁה דְּחָמִי כָּל דָּא, אָבֵל צְרוּפָא דָּא לָא אֶתְחַמִּי לְעֵינוּי דְּמִשָּׁה, אֶלָּא צְרוּפָא קְדָמָאָה דְּאִיהוּ וְיִקְרָא, דָּא הוּוּ חָמִי מִשָּׁה, הֵדָּא הוּוּ דְכְתִיב וְיִקְרָא אֶל מִשָּׁה. וְצְרוּפָא דָּא אַחֲרָא לָא גְלִיין לִיהָ. בְּגִין דְּשִׁבְחָא דְּבַר נֵשׁ לָא מוֹדְעִין לְקַמִּיהָ. וְסִימְנִיָּה, (במדבר יב) צָאוּ שְׁלֹשְׁתְּכֶם, וְכְתִיב וְיִקְרָא אַחֲרָן וּמִרְיָם, וְכְתִיב פֹּה אֶל פֹּה אֲדַבֵּר בּוֹ, וְכְתִיב לָא כֵּן עַבְדֵי מִשָּׁה, בְּגִין דְּלָא מוֹדְעִין שְׁבַחִיהָ דְּבַר נֵשׁ לְקַמִּיהָ.

סִלְקִין אֶתְוּוֹן, וְאֶתְהַדְרוּ בְּכָל אֵינּוֹן מִשְׁרִיין כְּגוֹוְנָא דָּא, בְּצְרוּפָא דָּא אֻקִּיר. וְקָלָא נִפְק וְאֶכְרִיז וְאָמַר, אֻקִּיר אָנוּשׁ מִפּוּ וְגו'. לְבַתֵּר אֶתְמַשְׁכוּ אֶתְוּוֹן, וְהוּוּ נְצִיצִין עַל רִישֵׁיהוּ דְּכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, וְאֶשְׁתַּכְּכוּ עַד דְּאֶתְתַּקְּנוּ לְדוּכְתֵיהוּ.

רִישָׁא לְסֵטֵר שְׁמָאֵלָא חֻזְקִיא ל' רַב מְמַנָּא, רַב מִשְׁרִיין לְכָל אֵינּוֹן דְּקִימִי לְתַרְעָא דְּמִשְׁכְּנָא, תַּחּוֹת שׁוּלְטָנוּתָא דְּגַבְרִיא ל'. וְעַמִּיהָ מִתְתַּקְּנֵן בְּהַהוּא תַרְעָא, כָּל אֵינּוֹן מִשְׁרִיין דְּתַחּוֹת יְדִיהָ. וְחַד מְמַנָּא אֶתְקַם עַל תַרְעָא לְבַר, וְגַזְרִיא ל' שְׁמִיהָ. וְעַמִּיהָ י"ב מְמַנֵּן דְּסַחְרִין לִיהָ תַלְתַּת תַּלְתַּת לְכָל סֵטֵר, לְד' סֵטֵרִין.

וְאֵלִין שְׁנַנָּא דְּלַהֲטָא דְּחַרְבָּא דְּמִתְהַפְּכָא בִּידֵיהוּ. וְהֵאִי מְמַנָּא חֻזְקִיא ל', קָאִים עֲלֵיהוּ לְעֵילָא לְעֵילָא לְגו'. אֶת חַד נְצִיץ עַל רִישֵׁיהוּ, וְאִיהִי אֶת א'. דְּהֵא לָא קִימִי אֵלִין, וְלָא שְׁיִילִי (ס"א נטיל), אֶלָּא בְרוּזָא דָּא, דְּאִיהִי (שמות קנ"ט ע"א) יְמִינָא. בְּגִין דְּשְׁמָאֵלָא לָא נְטִיל אֶלָּא בִּימִינָא. יְמִינָא נְטִיל תְּדִיר לְשְׁמָאֵלָא, דָּא אֶת נְצִיץ וְנִפִּיק מִן יְמִינָא. כְּדִין נְטִלִין לְהַהוּא אֶתֵר דְּנְצִיץ הַהוּא נְצִיצוּ.

לְגוּ מְנִיָּה רַהֲטִיא ל' רַב מִשְׁרִיין, דְּקִימִיָּא לְגוּ תַחּוֹת שְׁלֹטְנוּתָא דְּגַבְרִיא ל'. וְעַמִּיהָ כָּל אֵינּוֹן מִשְׁרִיין תַּחּוֹת יְדִיהָ. וְחַד מְמַנָּא קָאִים עֲלֵיהוּ בְּתַרְעָא, דְּאֶתְקָרִי קְדֵשִׁיא ל', וְסַחְרִין לִיהָ י"ב מְמַנֵּן, תַּלְתַּת תַּלְתַּת ד' זְמַנִּין. וְהַהוּא מְמַנָּא רַהֲטִיא ל' קִימִיָּא עַל כְּלָהּ, דְּלָא אֶשְׁתַּנִּי שְׁמִיהָ. אֶת חַד נְצִיץ עַל רִישֵׁיהוּ דְּכָל אֵלִין מִשְׁרִיין, וְאֶת דָּא אִיהוּ ז', וְאִיהוּ אֶתְחַלְּף גוּ תְקוּנָא דְּמִשְׁכְּנָא בְּאֶת ל'. הֵאִי אֶתְחַלְּף

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בְּרֹא (במדבר כד) דִּינֹל מִים מִדְּלִינֹ. וְאַתְחַלְףָּ (דף ג' ע"ב) בְּגִלְפֵי אֲתוּוֹן, וְאַקְרִי חֲלוּפָא ל'. כִּד הַאי נְצִיץ עַל רִישֵׁיהוּ דְכָל אֲלִין מִשְׁרִיין, כְּדִין כְּלָהוּ נְטִלִין לְהֵהוּא סְטְרָא דְהֵהוּא נְצִיצוּ.

לְגוּ מִן דָּא, קַפְצִיא"ל רַב מְמַנָּא, רַב מִשְׁרִיין, תְּחֹת שְׁלֹטְנִיה דְגַבְרִיאֵל, וְעַמִּיה הוּוּ מִתְתַקְנֵן כָּל אֲיִנון מִשְׁרִיין דְתְּחֹת יְדִיה, אֲיִנון דְּאַתְמָסְרוּ לִיה בְּהֵיא שְׁעָתָא, וְחַד מְמַנָּא קָאִים עַלֵּיהוּ עֲזָא"ל שְׁמִיה. וִי"ב מְמַנֵּן סַחְרִין לִיה לְכָל עֵיבֵר, תְּלַת תְּלַת כְּמָה דְאֹקִימָנָא, וְקַפְצִיא"ל רַב מְמַנָּא קִימָא עַל כְּלָהוּ. אֵת חַד נְצִיץ עַל רִישֵׁיהוּ דְכָל אֲלִין מִשְׁרִיין, וְאִיהִי אֵת ד', וְכְלָהוּ נְטִלִי לְהֵהוּא נְצִיצוּ דְהֵהוּא אֵת. הַאי אֵת תְּלִיא גוֹ אֹיֶרָא, עַל תְּרִין אֲתוּוֹן אַחְרָנִין.

לְגוּ מִן דָּא שְׁמַעִיא"ל רַב מְמַנָּא, הַאי אֲתְחַלְףָּ לְד' שְׁמָהוּ, בְּגִין דְלֹא קִימָא בְּגִלְפֵי. זְמַנִּין לְסֵטֶר יְמִינָא, וְזְמַנִּין לְסֵטֶר שְׁמַאלָא, וְעַמִּיה י"ב מְמַנֵּן דְסַחְרִין לִיה לְכָל עֵיבֵר תְּלַת תְּלַת, כְּמָה דְאֹקִימָנָא, וְרַגְשִׁיא"ל רַב מְמַנָּא עַל אֲלִין י"ב, תְּחֹתִיה דְהֵהוּא מְמַנָּא אַחְרָא. וְאֵת חַד נְצִיץ עַל רִישֵׁיהוּ לְעֵילָא, וְאֵת דָּא אִיהִי אֵת ה', וְדָא תְּלִיא בְּאֹיֶרָא עַל כָּל שְׁאָר אֲתוּוֹן, בְּהֵהוּא אֵת ד' דְקַאמְרֵן. ד' אֲלִין תְּרִין סְלִיקוּ לְעֵיל עַל כָּל שְׁאָר אַחְרָנִין, וְכְלָהוּ נְטִלִין לְהֵהוּא נְצִיצוּ דְתְּלִיא מֵהֵהוּא אֵת.

לְגוּ לְגוּ, בְּאַתֵּר דְאַקְרִי קִדְשׁ, נְצִיץ אֵת חַד גוֹ טְמִירוּ דְקִדְשׁ, וְאִיהִי אֵת ׀ סְתִימָא. הַאי נְצִיץ בְּנְצִיצוּ עַל כְּלָהוּ אֲתוּוֹן, וְקָלָא הוּא נְפִיק מִבִּינֵיהוּ דְאֲלִין אֲתוּוֹן. כְּדִין בְּטֵשׁ נְצִיצוּ דְהַאי אֵת, וְנְטִיל תְּרִין אֲתוּוֹן אַחְרָנִין נְצִיצִין דְתְּלִיין בְּאֹיֶרָא, וְאֲיִנון ד' ה' וְאַשְׁתָּאֵר אֵל, וְאַתְחַבְּרֵן בְּאֲלִין אַחְרָנִין דְסֵטֶר יְמִינָא, וּבְטֵשׁוּ אֲלִין בְּאֲלִין, וְנְטִילִי כְּלָהוּ, וְאַתְהַדְרֵן קְדָמָי כְּמִלְקַדְמִין וְנִפְקִי לְבַר, וְכְדִין אֲקִרוּן וְיִקְרָא אֵל מִשָּׁה. (ויקרא א) וְיִקְרָא אֵל מִשָּׁה וְיִדְבֵּר יי' אֵלָיו מֵאַהֲל מוֹעֵד לֵאמֹר. רַבִּי חֲיִיא פְּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ה) בְּאֵתִי לְגַנִּי אַחֹתִי כָּלָה אֲרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יְעָרִי עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יִינִי עִם חֲלָבִי וְגו', הַאי קָרָא לָאוּ רִישֵׁיהִי סִיפִיהָ, וְלָאוּ סִיפִיהָ רִישֵׁיהָ. כְּתִיב אֲכַלְתִּי יְעָרִי עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יִינִי עִם חֲלָבִי, לְבַתֵּר אֲכָלוּ רַעִים. מֵאַן דְּמִזְמַן לְאַחְרָא, כִּד מְזוּנָא מִתְתַקֵּן קָמִיהָ. בְּתֵר דְּאִיהוּ אֲכָל, הֵיאֵךְ יְזַמִּין לְאַחְרָא.

אַלָּא זְכָאִין אֲיִנון יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְדַכָּאָה לְהוֹן, וְאַתְרַעִי בְּהוֹן מְכָל שְׁאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וּמִדְּאַתְרַעִי בְּהוֹן בְּעָא לְסַלְקָא לְהוֹן מְכָל מְקַטְרְגֵי עֲלְמָא. תָּא חֲזִי, (ס"א בְּתֵר דְאַתְעַבְד מִשְׁכָּנָא) בְּיוֹמָא דְאַתְקַם מִשְׁכָּנָא לְתַתָּא,

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בהווא יומא אתתקם משפנא אחרא לעילא עמיה, דכתיב, (שמות מ) הוקם המשפן סתם, והווא יומא חדוותא דקודשא בריך הוא הוה.

פיון דאתקם משפנא מה פתיב, (שמות מ) ולא יכול משה לבא אל אהל מועד. פד חמא קודשא בריך הוא פך אמר, ומה על ידי דמשה אתקם, ואיהו לבר, מיד ויקרא אל משה. אמר ליה: משה, חנוכא דבייתא במאי הוה, בסעודתא, אדם פי יקריב מכם קרבן ליי'. הדא הוא דכתיב באתי לגני אחותי כלה וגו'. (ס"א והא אוקמוה האי קרא, אבל באתי)

רעיא מהימנא פתח ואמר באתי לגני אחותי כלה, איהי מלכות, אדנ"י. אריתי מורי, דא חסד, דרגא דאברהם, דאתמר עליה אלף לי אל תר המור. עם בשמי, דא נצח, דרגא דאחרן, דכתיב ביה (שמות ל) ואתה קח לך בשמים ראש. ואינן דרועא ימינא, בירכא ימינא. ורזא דמלה, (תהלים טז) נעיונות בימינך נצח. ואינן תרין ברפן לקבליה, חד מגן אברהם, ותננינא עבודה, דהוא רצה.

דף ד' ע"א

אכלתי יערי, דא גבורה פחד יצחק. עם דבשי הוד, דרגא דדוד, והיינו דרועא שמאלא, עם ירכא שמאלא. שתיתי ייני עם חלבי, גוף וברית, יעקב עם שלמה. לבתר אכלו רעים שתו ושכרו דודים, י"ב שבטים, בי"ב ברכאן. תוספת ברכת המינין, מאן אכיל לה, הווא דאתמר ביה באתי לגני אחותי כלה. ואית דפליג לון ברזא אחרא, אריתי מורי עם בשמי, גוף וברית, יערי עם דבשי, שוקא ימינא עם שמאלא. ייני עם חלבי, דרועא שמאלא בימינא, דאינן ייני גבורה, חלבי חסד. (ע"כ רעיא מהימנא)

דבר אחר באתי לגני, דא גן עדן דלעילא. אחותי כלה, דא כנסת ישראל, דבהווא יומא אנדווגו זווגין בכלא, אנדווגו זווגין בהווא גן עדן, בגין דאתברכו פלהו משקיו דנחלא, ואתקשרו כל חד בחבריה, הדא הוא דכתיב אריתי מורי עם בשמי אכלתי יערי (שיר השירים ה) (דף ד' ע"א) עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי פלהון אתשקין ואתרוו ממבועא דנחלא.

אכלו רעים שתו ושכרו דודים, פל אינן דלתתא. וכלהו ענפין (נ"א עלמין) פלהו, אתברכו ואתזנו, פד אלין אתברכו לעילא. ובמה מתברכאן ומתבסמאן, פלהו בריחא דקרנא.

תא חזי, בשעתא דנחתת כנסת ישראל לאשרהא דיורהא בארעא, קודשא בריך הוא אמר לה, להאי קרא, בגין דאשתכחו ברכאן וחדוה בכלהו עלמין, ואתבסמת היא, לנפקא מנה ברכאן לכלא. דכד אלין שית אתברכאן, פדין פלהו עלמין אתברכאן פחדא לתתא, ומתברכאן לעילא. (ס"א וכנסת ישראל וישראל) אתברכו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

מִכְּלָהּ. דְּבַר אַחַר בְּאֵתִי לְגַנֵּי אַחוֹתַי כָּלָה. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, לֹא אֶזְדוּגָא קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא (ס"א ישראל) בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא בְּזִמְנָא דְּאֵלִין שִׁית אַתְרוּן, מִשְׁקִי דְּנַחְלָא דְּלֵא פֶּסֶק.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וּשְׁכְּרוּ דוּדִים, אֵלִין כָּל מְאָרֵי דִּיבְבָא וַיִּלְלָה, דְּאֵתְבִסְמוּ כְּלָהוּ וְאֵתְבָּרְכוּ כְּחֵדָא. דְּהָא מְסַעוּדְתָא דְּמִלְכָּא מִתְהַנְיִין כְּלָא. וְאֵימְתִי אֲכִלִי כְּלָהוּ. בְּשַׁעְתָּא דְּמִלְכָּא (ס"א אַתְחַדִּי) אֵתִי חֲדִי. וְעַל דָּא מִלְכָּא אַתְחַדִּי, וְחֲדִי לְמִטְרוּנִיתָא בְּקִדְמִיתָא, לְבִתְרָא כְּלָהוּ אַכְלִין וְחֵדָאן.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וּשְׁכְּרוּ דוּדִים, אֵלִין אֵינּוֹן שִׁית דְּקַאמְרוֹן, וְאֵלִין אֵינּוֹן דְּכִתִּיב בְּהוּ, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) הִבִּיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרִיו וְגו'. שְׁתוּ וּשְׁכְּרוּ, מִתְּהוּא יִין דְּרוּי לְכָלָא. רַבִּי אֲלֵעָזָר אָמַר, כָּל אֵינּוֹן דְּלִתְתָּא, דְּכִיּוֹן דְּאֵינּוֹן שִׁית אַתְבָּרְכָאן, כְּלָהוּ דְּלִתְתָּא מִתְבָּרְכָאן.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּלָא שְׁפִיר, אֲבָל רְזָא דְּמִלְחָה, אֲכָלוּ רַעִים לְעֵילָא, שְׁתוּ וּשְׁכְּרוּ דוּדִים לְתִתָּא. אָמַר לִיָּה רַבִּי אֲלֵעָזָר, מֵאֵן אֵינּוֹן לְעֵילָא, וּמֵאֵן אֵינּוֹן לְתִתָּא. אָמַר לִיָּה יְאוּת שְׁאִילְתָּא, דָּא אַתְרַּע עֲלָהּ דְּאֵינּוֹן בְּאַחְדוּתָא בְּחִדּוּתָא דְּלֵא מִתְפָּרְשֵׁן לְעֵלְמִין, אֵלִין אֲקָרוּן רַעִים. הֵדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מִעֵדֶן, וְעֵדֶן וְהָהוּא נָהַר לֹא מִתְפָּרְשֵׁן לְעֵלְמִין, וְאַשְׁתַּכְּחוּ לְעֵלְמִין בְּרַעוּתָא בְּאַחְדוּתָא בְּחִדּוּתָא. שְׁתוּ וּשְׁכְּרוּ דוּדִים, אֵלִין אֵינּוֹן לְתִתָּא, דְּאֲקָרוּן דוּדִים, לְזִמְנִין יְדִיעֵן וְהָא אוּקִימָנָא.

תָּא חֲזִי בְּאֵינּוֹן עֲלָאֵי כְּתִיב בְּהוּ אֲכִילָה בְּלֵא שְׁתִּיָּה. מֵאֵי טַעְמָא. מֵאֵן דְּאֵית לִיָּה גְרַבִּי דְּחִמְרָא, אֲכִילָה בְּעֵיא. וּבְגִין דְּתַמְן שְׂרִיא חִמְרָא דְּמִנְטְרָא, כְּתִיב בְּהוּ אֲכִילָה. וּבְאֵינּוֹן תִּתָּאֵי דְּבַעֲיִין שְׁקִיָּו, כְּתִיב בְּהוּ שְׁתִּיָּה, דְּהָא כָּל גְּטִיעֵן שְׁקִיָּו בְּעֵיִן מִנְחָלָא דְּעַמִּיקָא. וְעַל דָּא, בְּאֵלִין אֲכִילָה, וּבְאֵלִין שְׁתִּיָּה. אֵלִין רַעִים וְאֵלִין דוּדִים.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֲלֵעָזָר, אַתְחֲזִי דְּהָא דוּדִים חֲבִיבוּתָא אֵינּוֹן, אֲמֵאֵי אֵינּוֹן תִּתָּאֵי. אָמַר לִיָּה, אֵינּוֹן דְּתֵאבִין דָּא לְדָא, וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין תְּדִיר, אֲקָרוּ דוּדִים. וְאֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּכְּחִי תְּדִיר, וְלֹא מִתְפָּסִיִן וְלֹא מִתְפָּרְשֵׁן דָּא מִן דָּא, אֲקָרוּ רַעִים. וְעַל דָּא, אֵלִין דוּדִים, וְאֵלִין רַעִים, אֵלִין בְּרַעוּתָא בְּאַחְדוּתָא תְּדִיר, וְאֵלִין בְּתִיאובְּתָא לְזִמְנִין. וְדָא הוּא שְׁלִימוּתָא דְּכָלָא, בְּגִין דְּתִתְבָּרְכָא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, וּכְדִין חִדּוּתָא בְּכְלָהוּ עֵלְמִין.

רַבִּי חֲזַקְיָה אוּקִיָּים הָאֵי קָרָא בְּקַרְבְּנִין, בְּגִין דְּאֵינּוֹן סְעוּדְתָא דְּמִלְכָּא, לְקַרְבָּא קַמִּיָּה, וּמִתְהַנְיִין מִיָּנִיָּה מְאִרִּיהוֹן דְּדִינִין, וּמִתְבַּסְּמִין כְּלָהוּ, וְאַשְׁתַּכַּח חִדּוּתָא בְּכָלָא.

דף ד' ע"ב

רבי אחא אוקים האי קרא, בשעתא דעאלת שכינתא למשכנא, דאשתכחו
ברכאן וחדוון בכלא, ועאלת שכינתא ככלה לחופה, וכדין אשתלימו אשתכחו
ישראל לתתא, ואתאחדו ביה (דף ד' ע"ב) בקודשא בריך הוא בארעא. הדיא הוא
דכתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וכדין עלאי ותתאי אתבסמו.
(ויקרא א) ויקרא אל משה. רבי שמעון פתח, (שיר השירים ב) הנצנים נראו בארץ עת
הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו. האי קרא אית ביה לאסתכלא, כיון
דכתיב נראו בארץ, מהו דכתיב נשמע בארצנו, דהא בחד ארץ סגיא. אלא
הנצנים, אלין אינון נטיען דעקרון קודשא בריך הוא ושתיל לון באתרא אחרא,
ואתרביאו, כנטיעתא כד אפיק פרחין.

נראו בארץ, דהאי ארץ מתברכא מנייהו כדקא חזי. ומאי איהי. ארץ קדישא,
ארץ עלאה, ארץ ודאי. עת הזמיר הגיע, עידן לאעקרא שולטנותא דרברבי עמין
דלא ישלטון בהו בישראל, בשעתא דאתקם משכנא.

סדר הלימוד ליום ג אייר [יום 210 בשנה]

וקול התור נשמע בארצנו, דא ארץ דלתתא, דאחסנו ישראל על ידא דיהושע. מאן הוא קול התור. דא הוא תייר עלאה, דאזדווג עמה כד בנה שלמה בי מקדשא לתתא, וכדין אתעטר קודשא בריך הוא בעטרוי, כחתן בכלה. כמה דאת אמר (שיר השירים ג) צאינה וראנה בנות ציון במלך שלמה וגו'.

בספרא דאגדתא אמר, קול התור, דא תורה שבעל פה, דתורה דבכתב אקרי תורה סתם, תורה שבעל פה אקרי תור, כמה דאת אמר ויקר ויקרא, דא שלימו, ודא לאו הכי, ואנא אוקימנא כמה דאתמר, והכי הוא.

תא חזי, כד נחתת שכינתא למשכנא, כתיב פלת משה, חסר ו', פלת משה ודאי, ואוקמוה. אבל רזא דמלה, פלת משה: דא כנסת ישראל, וכלא חד מלה, ולמלכא עלאה אתמר. כיון דאתתקם משכנא קאים משה לבר, אמר לא אתחזי למיעל אלא ברשותא, מיד ויקרא אל משה. מאן ויקרא. דא ההיא דביתא דילה היא, ההיא פלה דכל ביתא ברשותא דילה. (ויקרא א) וידבר יי אליו, ההוא דאקרי קול, ההוא דאחיד ביה משה.

ויקרא אל משה, רבי אלעזר פתח, (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה הקצור קצרה ידי מפדות. זכאין אינון ישראל, דבכל אתר דאשתכחו, קודשא בריך הוא אשתכח עמהון, וקודשא בריך הוא אשתכח ביניהון, ומתפאר בהו בישראל, הדא הוא דכתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

ולא עוד, אלא דישראל אשלימו מהימנותא בארעא. וישראל שלימו דשמא קדישא אינון. וכד ישראל אשתלימו בעובדיהו, כביכול, שמא קדישא אשתלים. וכד ישראל לא אשתלימו לתתא בעובדיהו, ואתחייבו גלותא, כביכול שמא קדישא לא שלים לעילא. דתנן דא סליק ודא נחית, ישראל דלעילא סליק לעילא. כנסת ישראל נחיתת לתתא, אתרחקו דא מן דא, כביכול אשתאר שמא קדישא בלא שלימו. וכלא בגין דכנסת ישראל בגלותא.

ואף על גב דישראל בגלותא, קודשא בריך הוא אשתכח ביניהו, ואתי ואקדים לבי פנישתא, וקרי ואמר, (ירמיה ג) שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם. ולית מאן דאתער רוחיה, כדין קודשא בריך הוא אמר, מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה. אקדמית, ואין איש, ולית מאן דיתער רוחיה.

תא חזי, בההוא יומא דאשתכלל בי משכנא, קודשא בריך הוא אקדים ושארי ביה. מיד, ויקרא אל משה וידבר יי אליו מאהל מועד לאמר. וידבר יי אליו,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ואודע ליה דזמינן ישראל למיחב קמיה, ולא תמשפנא האי אהל מועד בחובייהו, ולא יתקיים בידייהו (ס"א בהדיהו), הדא הוא דכתיב וידבר יי אליו מאהל מועד לאמר. מאי אמר ליה. מאהל מועד, מעסקי אהל מועד, דזמין לאתמשפנא בחובייהו דישראל, ולא יתקיים בקיומיה. אבל אסוותא להאי, אדם פי יקריב מכם קרבן ליי. הרי לך קרבנין דאגין על כלא.

השלמה מההשמטות (סימן א)

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארחה, עד דהוו אזלי פגעו בההוא ינוקא דהוה אזיל והוה לאי. אמר לון, לאינא דלא אכילנא יומא דין. אפיקו נהמא ויהבו ליה, אתרחיש לון ניסא ואשפחו חד נביעו דקיק דמיא (ס"א תחות אילנא) תחותהון ושתו מניה ויתבו.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (ויקרא א) ויקרא אל משה, הכא אלה זעירא, אמאי. בגין דהאי קריאה לא הוה בשלימו, מאי טעמא דלא הוה אלא במשפנא ובארעא אחרא. בגין דשלימו לא אשתכח אלא בארעא קדישא. תו, הכא שכינתא, התם שלימו דדכר ונוקבא (דברי הימים א א) אדם שת אנוש, אדם שלימו דדכר ונוקבא, הכא נוקבא. תו סיפא דקרא וידבר יי אליו מאהל מועד לאמר, בגין כף א' זעירא. ותו א' זעירא מתל למלכא דהוה יתיב בכורסייא ופתרא דמלכותא עליה ואיקרי מלך עילאה, כד נחית ואזיל לבי עבדיה, מלך זוטא אקרי. כף קודשא בריך הוא, כל זמנא דאיהו לעילא על כלא, מלך עילאה איקרי. פיון דנחית מדוריה לתתא, מלך איהו, אבל לאו עילאה כדקדמיתא. בגין כף אלה זעירא.

ויקרא, הכי תנינן, זמין ליה להיכליה מאהל מועד. מאן הוא אהל מועד, אהל דביה תלינן מועדא וחגא ושבתא לממני. כמה דאת אמר (בראשית א) והיו לאתות ולמועדים וביה שרייא חושבנא לממני, ומאן איהו סיהרא. כמה דאת אמר (ישעיה ל"א) אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח.

לאמר, מאי לאמר, בגין לגלאה. אבל כלא חד ושפיר הוא, בגין דשלימו הוא אתר לגלאה מה דהוה סתים לגו. ובכל אתר, לאמר, כמה דאת אמר, וידבר יי אל משה לאמר, וידבר יי אליו מאהל מועד לאמר. דאתייהב רשו לגלאה, דהא אתמני לסיהרא ההוא מלה מאתר דמשה קיימא. וידבר יי לעילא. אל משה באמצעיתא. לאמר בפרייתא (ס"א בבתייא) אתר דאית רשו לגלאה.

תו ויקרא אל משה, מה פתיב לעילא (שמות ט"ל) ויביאו את המשכן אל משה וגו'. אמאי אל משה, הכי אמרו, בגין דמשה חמא ליה בטורא וקודשא בריך הוא אחמי ליה בחיזו דעינא כמה דאת אמר (שמות כ"ז) כֹּאֲשֶׁר הִרְאָה אוֹתָךְ בְּהָר. (במדבר ח)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

כַּמְרָאָה אֲשֶׁר הִרְאָה יי אֶת מֹשֶׁה וּגֹו'. וּכְתִיב (שמות כ"ה) וּרְאָה וְעָשָׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר אֵתָה מִרְאָה בְּהָר. הַשְּׂתָא דְאִיתִיאוּ לֵיהּ, בְּגִין דִּיחֲמִי אִי אִיהוּ כְּהוּא מִשְׁכָּנָא דִּחְמָא (ס"א בגין דיחמי איהו ההוא משכנא דחמא).

אָבֵל אָמַאי וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה. אֲלָא לְמַלְכָּא דְבַעַא לְמַבְנֵי פְּלִטְרִין לְמִטְרוֹנִיתָא, פְּקִיד לְאוּמַנִין, הִיכְלָא דָא, בְּדוּךְ פְּלִן. וְהִיכְלָא דָא בְּדוּךְ פְּלִן. הֵכָא אֲתֵר לְעֵרְסִיתָ. הֵכָא אֲתֵר לְנִיחָא. פִּיּוֹן דְעֵבִידוּ לֹון אוּמַנִין אַחְמִיו לְמַלְכָּא. כֶּךָ, וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה מֵאֲרִיָּה דְבֵיתָא, אִישׁ הָאֱלֹהִים. פִּיּוֹן דְאֲשַׁתְּכֻלָּל הִיכְלָא לְמִטְרוֹנִיתָא, זְמִינָת לְמַלְכָּא לְמִיכְלָא. זְמִינָת לְבַעֲלָה עֲמָה, בְּגִין כֶּךָ וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. וּבְגִין דְמֹשֶׁה מֵאֲרִי דְבֵיתָא אִיהוּ, מָה כְּתִיב (שמות ל"ג) וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֹהֶל וַנִּטָּה לוֹ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה. מֹשֶׁה דְאִיהוּ מֵאֲרִיָּה דְבֵיתָא עֲבַד הֵכִי (מח) דְלִית רִשׁוּ לְבַר נָשׁ אַחֲרָא לְמַעֲבַד הֵכִי.

וַיְדַבֵּר יי אֵלָיו דְרָגָא אַחֲרָא עֵילָאָה, וּכְדִין בְּשַׁעֲתָא דְאֹדְמָן מֹשֶׁה לְמִיעָאֵל כְּדִין פִּתַח וְאָמַר אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. מַאי אָדָם הֵכָא, אֲלָא כִּד אַתְחַפְּרִין שְׂמֵשָׂא וְסִיְהָרָא כַּחְדָּא. פִּתַח וְאָמַר אָדָם, כְּדַכְתִּיב (חבקוק ג) שְׂמֵשׁ יָרַח עֲמַד זְבוּלָה. עֲמַד וְלֹא עֲמַדוּ.

כִּי יִקְרִיב מִכֶּם, הֵכָא אַתְרֵמִיז מֵאֵן דִּיעֵבִיד פּוֹלְחָנָא דְקַרְבָּנָא שְׁלִים דִּישַׁתְּכַח דְכַר וְנוֹקְבָא, מִשְׁמַע מִכֶּם דִּישַׁתְּכַח כְּחִיזוּ דִילְכוּן. קַרְבָּן לֵי, דִּיקְרִיב כְּלָא לְאַתְאֲחַדָּא כַּחְדָּא עֵילָא וְתַתָּא. מֵן הִבְהַמָּה, לְאַחְזוּזָה אָדָם וּבְהַמָּה וְכֹלָא כַּחְדָּא. מֵן הִבְקָר וּמֵן הַצֹּאן, אֵלִין רְתִיכִין דְאִינֹון דְכִיין. פִּיּוֹן דְאָמַר מֵן הִבְהַמָּה, יְכוּל מִכְּלָא בִין דְכִיין בִין מִסְאָבוֹן, הֵדֵר וְאָמַר מֵן הִבְקָר וּמֵן הַצֹּאן וּגֹו'.

קַרְבָּנְכֶם, קַרְבָּנֵי מִבְעֵי לֵיהּ. מַאי קַרְבָּנְכֶם אֲלָא בְּקַדְמִיתָא קַרְבָּן לֵי, הַשְּׂתָא קַרְבָּנְכֶם קַרְבָּן לֵי אָדָם קַרְבָּנְכֶם מֵן הִבְקָר וּמֵן הַצֹּאן לְאַחְזוּזָה יְחוּדָא מִעֵילָא לְתַתָּא. וּמִתַּתָּא לְעֵילָא הֵינֵנו קַרְבָּן לֵי, מִעֵילָא לְתַתָּא הֵינֵנו קַרְבָּנְכֶם. מִתַּל לְמַלְכָּא דְאִיהוּ יְתִיב בְּטוֹרְסָקָא עֵילָאָה לְעֵילָא וְכַרְסִיָּא דִילִיהּ אַתְתַּקֵּן עַל הַהוּא טוֹרְסָקָא וּמַלְכָּא עֵילָאָה עַל כְּלָא. בַּר נָשׁ דְקַרִיב קַרְבָּנָא (ס"א דורונא) לְמַלְכָּא, בַּעַא לְסִלְקָא מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא עַד דְסִלִּיק מִתַּתָּא לְעֵילָא לְאַתְרָא דְמַלְכָּא יְתִיב, עֵילָאָה עַל כְּלָא. וּכְדִין יַדְעִין דְהָא סִלְקִין דּוֹרוּנָא לְמַלְכָּא וְהַהוּא דּוֹרוּנָא (ס"א דמלכא) מֵן מַלְכָּא אִיהוּ. נַחֲת דּוֹרוּנָא מִעֵילָא לְתַתָּא, הָא יַדְעִין דְהַהוּא דּוֹרוּנָא (ס"א דמלכא) נַחֲת מִעֵילָא לְרַחֲמֵי דְמַלְכָּא דְאִיהוּ לְתַתָּא. כֶּךָ בְּקַדְמִיתָא אָדָם סִלִּיק בְּדַרְגוּי מִתַּתָּא לְעֵילָא, וּכְדִין קַרְבָּן לֵי מֵן הִבְהַמָּה מֵן הִבְקָר, נַחֲת בְּדַרְגוּי מִעֵילָא לְתַתָּא וּכְדִין קַרְבָּנְכֶם.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בגין כף (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי וגו' היינו אדם קרבן ליי. אכלו רעים היינו מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן. וכדין תקריבו את קרבנכם. אתו רבי יהודה ור' יצחק ונשקוהו. אמרו בריך רחמנא, דזכינא למשמע דא.

אמר רבי יהודה יאות הוה להווא ינוקא דלא ינדע כולי האי, ואנא מסתפינא עליה אי יתקיים בעלמא בגיני האי, אמר רבי יצחק ולמה. אמר ליה, דהא יכיל לאסתכלא באתר דלית רשו לבר נש לאסתכלא ביה ומסתפינא עלוי דעד לא ימטי לפרקוי יסתכל וישגח ויענשון ליה, שמע ההוא ינוקא. אמר, לא מסתפינא מעונשא לעלמין דהא בשעתא דאסתלק אבא מעלמא, בריך לי וצלי עלי וידענא דזכותא דאבא יגין עלי. אמר ליה מאן הוא אבוך. אמר בריה דרב המנונא סבא. נטלו ליה וארכבו ליה על כתפייהו תלת מילין. אזלו וסדרו מילין קמיה דרבי שמעון. אמר לון, ודאי ירותא אורייתא אחסין, ואלמלא זכותא דאבוי אתענש מלעילא, אבל קודשא בריך הוא, לאינון דאזילו בתרא דאורייתא אחסינו לה אינון ובנייהו לעלמין. (עד כאן מההשמטות)

דף ה' ע"א

רבי חזקיה, הוה שכיח קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, (דף ה' ע"א) האי דאקרי קרבן, קירוב מבעי ליה, או קריבות, מאי קרבן. אמר ליה הא ידיע הוא לגבי חברייא, קרבן מאינון פתרין קדישין, דמתקרבי כלהו כחדא, ומתקשרן דא בדא, עד דאתעבידו כלהו חד, ביחודא שלים, לאתקנא שמה קדישא כדקא חזי, הדא הוא דכתיב קרבן ליי. קרבן דאינון פתרין קדישין ליי הוא, לאתקנא שמה קדישא, וליחדא ליה כדקא יאות, בגין דישתכחו רחמין בכלהו עלמין. ושמה קדישא דאתעטר בעטרוי לאתבסמא כלא.

וכל דא בגין לאתערא רחמי, ולא לאתערא דינא. ובגין כף ליי הוא, ולא לאלהים. ליי: אנן צריכים לאתערא רחמי, ולא לאלהים, רחמי בעינן ולא דינא. אמר, זפאה חולקי דשאינא ורווחנא מלין אלין, ודא ברירו דמלה. אבל הא כתיב (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה, לב נשבר ונדכה אלהים לא תבוזה. זבחי אלהים כתיב, ולא זבחי יי.

אמר ליה, ודאי הכי הוא, קרבן אלהים לא כתיב, אלא זבחי אלהים. ועל דא שחיטתן בצפון, דהא זביחה הוא בגין אלהים, ההוא סטר גבורה, דיתבסם ויתבר רוחא דדינא, ויתחלש דינא, ויתגברון רחמי על דינא. ועל דא זבחי אלהים, לתברא חילא ותוקפא דדינא קשיא, דכתיב רוח נשברה, למהוי ההוא רוחא תקיפא נשברה, ולא יתגבר רוחיה וחיליה ותוקפיה. ובר נש בעי כדין, למיקם על

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

מִדְבַּחַת, בְּרוּחַ נְשֻׁבָּה, וַיִּכְסֶּה מְעוֹבְדוּי, בְּגִין דִּיהוּי הַהוּא רוּחָא תְּקִיפָא תְּבִירָא, וְכֹלָא בְּגִין דְּדִינָא יִתְבַּסֵּם, וַיִּתְגַּבְּרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא. (ויקרא א) אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַיְיָ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָאִי קָרָא הֲכִי הוּוּה לִיָּה לְמַכְתָּב, אָדָם פִּי יִקְרִיב קִרְבָּן לַיְיָ. מַהוּ מִכֶּם. אֵלָּא לְאַפּוּקֵי אָדָם הָרַאשׁוֹן, דְּהוּא אִקְרִיב קִרְבָּנָא כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, וְהָא אוּקְמוּהָ, וְהִכָּא מִכֶּם פְּתִיב, הָאִי אָדָם, לְאַפּוּקֵי אָדָם אַחֲרָא, דְּלֹא הוּוּה מִכֶּם. אָמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁפִיר קְאָמְרַת, וְהֲכִי הוּא.

רַבִּי אַבָּא פָּתַח, (תהלים מח) שִׁיר מְזֻמּוֹר לְבִנֵי קִרְחָת. הָאִי שִׁיר תּוֹשְׁבַחְתָּא מְעֵלְיָא הוּא, עַל כָּל שְׂאָר תּוֹשְׁבַחִין, דְּזָכוּ לְשַׁבְּחָא לִיָּה בְּנֵי קִרְחָת. שִׁיר מְזֻמּוֹר: תּוֹשְׁבַחְתָּא עַל תּוֹשְׁבַחְתָּא. תּוֹשְׁבַחְתָּא דְּאִתְפֻּלַּג לְתַרְיֵן תּוֹשְׁבַחִין.

וְזָכוּ בְּנֵי קִרְחָת לְשַׁבְּחָא לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְשַׁבְּחָא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל קָא אָמְרֵי. וּמַאי הוּא. דְּכַתִּיב, (תהלים מח) גְּדוֹל יְיָ וּמַהֲלֵל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הֵר קִדְשׁוֹ. אִימַתִּי אִקְרִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּדוֹל, בְּזִמְנָא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲשַׁתְּכַחַת עִמִּיהָ, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב (שמות רל"א) בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ, הוּא גְּדוֹל בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ, עִם עִיר אֱלֹהֵינוּ.

אָמַר לִיָּה רַבִּי יְהוּדָה, אֱלֹהֵינוּ מַאי בְּעֵי הִכָּא. אָמַר לִיָּה הֲכִי הוּא וְדָאִי, הָאִי עִיר דְּחֵלָא אֱלֹהֵינוּ, (ס"א חילא) וְתּוֹשְׁבַחְתָּא דִּישְׂרָאֵל הוּא. מַאי מְשַׁמַּע. אֲשַׁתְּמַע, דְּמִלְכָּא בְּלֹא מְטְרוֹנִיתָא, לָאו הוּא מִלְכָּא, וְלָאו הוּא גְּדוֹל, וְלָאו מְהוּלֵּל. וּבְגִין כֶּהָ, כָּל מַאֲן דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח דְּכַר וְנוֹקְבָא, כָּל שַׁבְּחָא אַעֲדוּי מְנִיָּה, וְלָאו הוּא בְּכֻלָּא דְּאָדָם. וְלֹא עוֹד אֵלָּא דְּלָאו אִיהוּ כְּדָאִי לְאַתְּבָרְכָא.

כְּתִיב (איוב א) וַיְהִי הַאִישׁ הַהוּא גְּדוֹל מִכָּל בְּנֵי קָדָם, תְּנִינָן בְּסַפְרָא דְּרַב הַמְנוּנָא סָבָא, דְּבַת זִוְגוּ בְּדַחִילוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּוּת כְּוֹוִתִּיהָ, וּמְסַטְרָא דְּאַתְתִּיהָ אִקְרִי גְּדוֹל. אוּף הִכָּא, גְּדוֹל יְיָ וּמַהֲלֵל מְאֹד, וּבְמַה הוּא גְּדוֹל. הֵדָר וְאָמַר, בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הֵר קִדְשׁוֹ.

וּבְגִין כֶּהָ, תּוֹשְׁבַחְתָּא דָּא בְּשַׁנִּי. וְאִי תִימָא אִמַּאי לָא כְּתִיב כִּי טוֹב בְּשַׁנִּי. בְּגִין דְּזִמְיִנָן לְאַתְפְּרָשָׁא. וְרָזָא דְּמִלְהָ (בראשית ב) לֹא טוֹב הִיּוֹת הָאָדָם לְבִדּוֹ, בְּזִמְנָא דְּאִיהוּ לְבִדּוֹ לֹא טוֹב כְּתִיב. וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב כִּי טוֹב בְּשַׁנִּי.

גְּדוֹל ה' וּמַהֲלֵל כְּדַקְאֲמָרֵן. יְפָה נוֹף מְשׁוּשׁ כָּל הָאָרֶץ, תּוֹשְׁבַחְתָּא דְּזוּוּגָא דְּלַהוֹן. יְפָה נוֹף, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְדָא צְדִיק, מְשׁוּשׁ כָּל הָאָרֶץ, כְּדִין הוּא חֲדוּוֹתָא דְּכֻלָּא, וּכְנַסַת יִשְׂרָאֵל מִתְּבָרְכָא.

דף ה' ע"ב

אלהים בארמנותיה נודע למשגב וגו', אלין אינון נצ"ח והו"ד, (דף ה' ע"ב) דתמן כנישיותא דכל ברכאן, כנישיותא דחדוותא. מתמן נפקא על ידי דהאי דרגא דאקרי צדיק, ותמן אתכנשו ברכאן, לבסמא להאי עיר קדישא, ולא תברכא מתמן. כי הנה המלכים נועדו. אלין כל כתי מלכא בכללא חדא, ולא תר אחרא מלין אלין סלקין.

תא חזי, בשעתא דבר נש מתקן עובדוי על ידי דקרנא, פלא אתבסם ואתקרב, ואתקשר דא בדא, ביחודא שלים. תדא הוא דכתיב אדם כי יקריב מכם. כי יקריב לקשרא מלין כדקא חזי.

תא חזי, אדם כי יקריב, לאפוקי מאן דלא אתנסיב, דהא קרביניה לאו קרבן, וברכאן לא משתכחן לגביה, (ס"א על ידיה) לא לעילא, ולא לתתא. ממשמע דכתיב אדם כי יקריב, שאני הכא, דלאו איהו אדם, ולא בכללא דאדם הוא, ושכינתא לא שריא עלוהי, בגין דאיהו פגים, ואקרי בעל מום, ומארי דמומא אתרחקא מפלא, כל שכן למדבחה לקרבא קרבנא.

ונדב ואביהוא אוכחן, דכתיב, (ויקרא ט) ותצא אש מלפני יי'. ובגיני כן כתיב, אדם כי יקריב מכם קרבן ליי', אדם דאשתכחו דכר ונוקבא, האי חזי לקרבא קרבנא דא, ולא אחרא.

ואמר רבי אבא, אף על גב דאוקמוה לנדב ואביהוא במלה אחרא, הכי הוא ודאי. אבל קטרת, עלאה הוא מפל קרבנין דעלמא, דעליה אתברכן עלאי ותתאי. וקרנא דא דאיהו לעילא מפל קרבנין לא אתחזון אינון לקרבא, דהא לא אתנסיבו, לקרבנא לא אתחזון, כל שכן למלין עלאין, דיתברכון על ידיהו.

ואי תימא ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם, אמאי. לבר נש דאתא קמי מטרוניתא, לבשרא לה דהא מלכא אתי לביתה, וישרי בה במטרוניתא, למחדי עמה. אתא לקמי מלכא, חמא מלכא ההוא בר נש דאיהו מארי דמומין. אמר מלכא, לאו הוא יקרא דילי, דעל ידוי דהאי פגים, איעול למטרוניתא. אדהכי אתקנת מטרוניתא ביתא למלכא, כיון דחמאת דמלכא הוה זמין למיתי לגבה, וההוא בר נש גרים לאסתלקא מלכא מינה, כדן פקידת מטרוניתא לקטלא לההוא בר נש.

כך בזמנא דעאלו נדב ואביהוא, וקטרת בידיהו, חדת מטרוניתא, ואתתקנת לקבלא למלכא. כיון דחמא מלכא אינון גברין פגימין, מארי דמומין, לא בעא

מִלְפָּא דְעַל יְדֵיהוּ יִיתִי לְמִשְׁרֵי עֲמָה, וְאַסְתָּלַק מִלְפָּא מְנָה. כַּד חֲמַת מִטְרוּנִיתָא
דְּבִגְיָנִיהוּן אֲסְתָּלַק מִלְפָּא מְנָה, מִיַּד וְתַצָּא אִשׁ מִלְפָּנֵי יִי וְתֹאכַל אוֹתָם.

וְכַל דָּא בְּגִין דְּמֵאן דְּלֹא אֲתַנְסִיב הוּא פְּגִים. מְאָרִיָּה דְּמוּמִין קָדָם מִלְפָּא,
קְדוּשָׁה דְּמִלְפָּא אֲסְתָּלַק מְנָה, וְלֹא שְׂרִיא בְּפִגְמִיו. וְעַל דָּא כְּתִיב אָדָם כִּי יִקְרִיב
מִכֶּם קָרְבוֹ, מֵאֵן דְּאִקְרִי אָדָם יִקְרִיב, וּמֵאֵן דְּלֹא אִקְרִי אָדָם לֹא יִקְרִיב.

מִן הַבְּהֵמָה כָּלִל. מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן פֶּרֶט, לְבַתֵּר אֲלִין דְּכִשְׂרִין לְמִיכַל, וְדִלָּא
כְּשִׂרִין לְמִיכַל אֲסִיר לְקָרְבָּא. וְלֹאֲתֵר אַחֲרָא אֲסְתָּלִיקוּ אֵינּוּן דְּכִשְׂרִין וְאֵינּוּן דְּלֹא
כְּשִׂרִין. (ויקרא א) אִם עוֹלָה קָרְבָּנוֹ, רַבִּי חֲיִיא פִּתְחָ, (ישעיה גה) כִּי לֹא מִחֻשְׁבְּתֵי
מִחֻשְׁבוֹתֵיכֶם וְלֹא דְרִכְיֶכֶם דְּרִכִּי. כִּי לֹא מִחֻשְׁבְּתֵי מִחֻשְׁבוֹתֵיכֶם, מִחֻשְׁבְּתֵי כְּתִיב חֲסֵר
בְּלֹא ו', תָּא חֲזִי, מִחֻשְׁבָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הִיא עֲלָאָה וְרִישָׁא דְּכֻלָּא, וּמַהֲהִיא
מִחֻשְׁבָּה אֲתַפְּשִׁטוּ אֲרַחֲיָן וּשְׂבִילִין, לְאַשְׁתַּכַּח שְׂמָא קְדִישָׁא, וְלֹאֲתַקְנָא לִיה
בְּתַקְוֵי כְּדָקָא יְאוּת. וּמַהֲהִיא מִחֻשְׁבָּה אֲתַנְגִּיד וּנְפִיק שְׂקִיו דְּגִנְתָּא דְּעֵדוֹן,
לְאַשְׁקָאָה כְּלָא. וּמַהֲהִיא מִחֻשְׁבָּה, קִימִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. וּמַהֲהִיא מִחֻשְׁבָּה, מִשְׁתַּכַּח
תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב וְתּוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה.

דף ו' ע"א

מִחֻשְׁבָּה דְּבַר נֶשֶׁךְ, הִיא רִישָׁא דְּכֻלָּא, וּמַהֲהִיא מִחֻשְׁבָּה, אֲתַפְּשִׁטוּ אֲרַחֲיָן
וּשְׂבִילִין, לְאַסְטָאָה אֲוֲרַחוּי, בְּהֵאֵי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי. וּמַהֲהִיא מִחֻשְׁבָּה,
אֲתַנְגִּיד וּנְפִיק זוּהֲמָא דִּיצַר הָרַע, לְאַבְאָשָׁא לִיה וּלְכֻלָּא. וּמַהֲהִיא מִחֻשְׁבָּה,
אֲשְׁתַּכַּחוּ עֲבִירוֹת חֲטָאוֹת וְזִדּוֹנוֹת, עֲבוּדָה זָרָה, גְּלוּי עֲרִיוֹת וּשְׂפִיכוֹת דְּמִים. וְעַל
דָּא, כִּי (דף ו' ע"א) לֹא מִחֻשְׁבְּתֵי מִחֻשְׁבוֹתֵיכֶם.

וּבְגִין כַּד, רִישָׁא דְּכֻלָּא כְּתִיב, אִם עוֹלָה קָרְבָּנוֹ. מִן הַבְּקָר, וְלֹא בְּקָר, וּמֵאֵן
אִיהוּ. פֶּר בֶּן בְּקָר אִיהוּ, דְּאִיהוּ דְּכַר.

סדר הלימוד ליום ד אייר [יום 211 בשנה]

רבי יצחק אמר, מן הבקר סתם, וחזר ופירש זכר תמים יקריבנו, זכר ולא נקבה, דהא (ע"ט) דכר אשתמודע לעילא, ונוקבא אשתמודעא לתתא. וכן מן הצאן מן הכבשים ומן העזים.

מאן דאתי לעולה, פלהו דכר, ולא נוקבא, בגין דעולה עולה על הלב, על הלב ודאי, ואשתמודע מאן דקאים על הלב. ובגין כך סלקא לעילא, וכלהו דכרין. ועל דא פתח קרא ברישא בעולה יתיר מפל שאר קרבנין, דהא מחשבה רישא דכלא.

אמר רבי יהודה, אי הכי באתר דמחשבה דלעילא בעיא לקרבא, אמאי לתתא יתיר. לא הוה בידיה. אתא לקמיה דרבי שמעון, אמר ליה, רישא דכלא מחשבה הוא, וסיומא דההיא מחשבה אתר דאקרי בקר, ומאי איהו. ההוא סיומא דגופא, דמבסם לנוקבא. כך מחשבה דבר נש, רישא דכלא. סיומא דההיא מחשבה, כד אתעביד עובדא. אימתי. בבקר. הדא הוא דכתיב, (מיכה ב) הוי חושבי און ופועלי רע, אימתי, על משכבותם באור הבקר יעשוה. ועל דא לההוא אתר דמחשבה, מחשבה אסתליק. ועובדא מתקרבא לסיומא דמחשבה ודאי.

רבי אחא הוה אזיל בארחה, והוה עמיה רבי יהודה, עד דהוו אזלי, אמר רבי יהודה, הא דתנינן בתולת ישראל, בתולה דאתברכא מן שבע (ס"א מיראל), דאקרי בת שבע, ואוקמוה בכמה אתר. ובתולה לתתא, ירתא ז' ברכות בגינה. והא פתיב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עלה אתמר, על כנסת ישראל. ודא קשיא מפלא, דכתיב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. והאי דקא אמרי פלהו חברייא במלה דא שפיר הוא. אבל אי פרשתא אתמר בארחה נחמה הוינן אמרי הכי. אבל בהאי קינה אתמר, והא קרא אוכח הכי.

אמר ליה ודאי הכי הוא, והא הוה קשיא לי ההוא מלה יתיר מפלא, ואתנין לגבי דרבי שמעון, בחשוכן דאנפין. אמר לי, מחיזו דאנפך, אשתמודע מה דבלבך. אמינא ליה ודאי, דאנפי ולבי שוין. אמר לי אימא לי מלך. אמינא ליה, כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדביתהו, ונפקא מניה, לא תהדר לעלמין, אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה. אמר לי, ולא סגי לך מה דאמרו פלהו חברייא. אמינא, הא שמענא מלייהו, דהוה מרחמי, ולא מתישבן בלבאי.

אמר, כל מה דאמרו חברייא כלא שפיר ויאות, אבל ווי לדרא פד רעין לא משתכחין, וענא סאטן ואזלין, ולא ידעין לאן אתר אזלי, לא לימינא ולא לשמאלא. ודאי האי קרא בעיא למנדע, וכלהו גליין לאינן דחמאן בארחה דאורייתא בארחה קשוט.

תא חזי, בכלהו גלוותא דגלו ישראל, לכלהו שוי זמנא וקצא, ובכלהו הוו ישראל תייבין לקודשא בריך הוא, ובתולת ישראל הוה תבת לאתרהא, בההוא זמנא דגזר עלה. והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי, דהא היא לא תיתוב הכי פזמנין אחרנין, והאי קרא אוכה, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה לא פתיב.

מתל למלכא דרגז על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה, לזמנא ידיעא. פד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלכא. וכן זמנא חד, ותרין, ותלת זמנין. לזמנא בתרייתא, אתרחקת מהיכלא דמלכא, ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא רחיקא. אמר מלכא, האי זמנא לאו הוא פשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכי, אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עלה.

דף ו' ע"ב

פד מטא לגבה, חמא לה דהוה שכבת לעפרא. מאן חמא יקרא דמטרוניתא בההיא (דף ו' ע"ב) זמנא, ובעותין דמלכא לקבלה עד דאחיד לה מלכא בידוי, ואוקים לה, ואייתי לה להיכליה, ואומי לה דלא יתפרש מינה לעלמין, ולא יתרחיק מינה.

כך קודשא בריך הוא, כל זמנין דכנסת ישראל בגלותא, פד הוה מטי זמנא, היא אתיאת והדרת קמי מלכא. והשתא בגלותא דא לאו הכי, אלא קודשא בריך הוא יוחיד בידהא, ויוקים לה, ויתפייס בהדה ויתיב לה להיכליה. ותא חזי דהכי הוא, דהא פתיב נפלה לא תוסיף קום, ועל דא פתיב, (עמוס ט) ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת, היא לא תוסיף קום פזמנין אחרנין, אבל אנא אוקים לה. ועל דא פתיב ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת, אני אקים את סכת דוד. מאן סכת דוד. דא בתולת ישראל. הנופלת: כמה דכתיב נפלה. ודא היא יקרא דבתולת ישראל, ותושבחתא דילה. ודא אוליפנא בההיא שעתא.

אמר רבי יהודה, ודאי מלילתא על לבאי, ואתישבא, ודא ברירו דמלה. ואזלא האי, כמלה חדא דשמענא ושכחנא, והשתא רווחנא לה, דתנינן, אמר רבי יוסי, זמין קודשא בריך הוא לאכרזא על כנסת ישראל ויימא, (ישעיה נב) התנערי מעפר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

קומי שבי ירושלם, כמאן דאחיד בידא דחבריה ויימא התנער, קום, כף קודשא בריך הוא יוחד בה ויימא התנערי, קומי.

אמר ליה רבי אחא, וכן כל אינון בני היכלא דמלכא בלישנא דא פתחין, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ס) קומי אורי פי בא אורך, הא מלכא הכא, ודאי כדן הוא יקרא דילה, וחדוותא דכלא, כד מלכא אתפייס בהדה. (כתיב (מלכים א א) ותבא בת שבע אל המלך החדרה כגוונא דא) בכל אינון זמנין איהי אתת לגבי דמלכא, וקמת קמיה, הדא הוא דכתיב, (מלכים א א) ותבא לפני המלך, ותעמוד לפני המלך. אבל בזמנא דא לאו הכי, אלא מלכא ייתי לגבה, ויתפייס בהדה, ויתיב לה להיכליה. הדא הוא דכתיב, (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך ודאי, ולא אנת לגביה, יבא לך, לפייסא לך. יבא לך, לאקמא לך. יבא לך, לאשלמא לך בכלא. יבא לך, לאעלאה לך להיכליה, ולאזדווגא עמך זווגא דעלמין, כמה דאת אמר (הושע ב) וארשתוך לי באמונה.

עד דהו אזלי פגע בהו רבי אבא. אמרו, הא מאריה דחכמתא אתי, נקבל אנפי שכינתא. כד קריבו בהדיה, אשתמיט מקסטורא דקופטרא, ונחת גבון.

פתח ואמר, (שמות יט) ויהי קול השופר הולך וחזק מאד וגו'. ויהי קול השופר, הכא אפליגו ספרי קדמאי, וכלהו בחד מלה אתתקעו. אית מאן דאמר, קול השופר תרי, קול חד, השופר תרי. ודייק לה, מדלא כתיב ויהי השופר הולך וחזק, אלא קול השופר, קול דנפיק משופר, דודאי שופר אקרי, כמה דאת אמר (ישעיה כז) יתקע בשופר גדול, והאי איהו שופר גדול, דביה נפקין עבדין לחירות עלמין. והא אוקמוה.

ואית מאן דתני ודייק דכלא חד, בגין דכתיב קול השופר, קול דאקרי שופר. ומנא לן דאקרי קול. ממה דכתיב, (דברים ה) קול גדול ולא יסף, והאי קול גדול אקרי שופר. ועל דא קול השופר הולך כתיב. לאן הולך. אי תימא להר סיני, או לישראל. יורד מבעי ליה. אלא אורייתא מהכא נפקא. ומאתר דא, דאיהו פללא דכל שאר קלין אתייהבת, וכד יסתכלון מלי פלא חד.

ועל דא, לוחי קדמאי רשימין מהאי אתר הו, ודא הוא רזא דמלה דכתיב, (שמות לב) חרות על הלוחות, אל תקרי חרות, אלא חירות, חירות ממש, אתר דכל חירו ביה תליא. ותא חזי, לית לך מלה באורייתא, דאמרין פלהו חברייה דא הכי ודא הכי, דלא אזיל פלא לאתר חד, ולמבועא חד אתכנש.

דף ז' ע"א

הולך: כמה דאת אמר, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים. וכתוב (קהלת א) הכל הולך אל מקום אחד. וחזק מאד, כמה דתנינן כלי מחזיק ארבעים סאה. וחזק מאד, דלית לך מלה באורייתא חלשא או תבירא, דכד תסתכל ותנדע בה, דלא תשכח לה תקיפא כפטישא דמתבר טינרין. ואי איחי חלשא, מינך הוא. כמה דאוקמוה, דכתוב, (דברים לב) כי לא דבר רק הוא, ואם רק הוא, מכס איהו. ועל דא וחזק מאד. (דף ז' ע"א)

כתיב (שמות יט) משה ידבר והאלהים יעננו בקול, באתר דא אתפללו מלין עלאין, הא אוקמוה והאלהים יעננו בקול, בקולו של משה, בההוא קול דאחיד ביה משה. הכא אית לאסתכלא דהא אפכא הוה, דכתיב (שמות כ) וידבר אלהים, והכא כתיב משה ידבר.

אלא אית דאמרי, בגין דכתיב, (שמות כ) ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים. ועל דא משה ידבר, והאלהים יעננו. בגין דלא אשתכח מלה באורייתא מפומא דמשה (רס"ו) בלחודוי, ודא הוא דאוקמוה, קללות שבמשנה תורה מפי עצמו אמרן. מעצמו לא תנינן, אלא מפי עצמו, הללו מפי הגבורה. והללו מפי עצמו, מפי ההוא קול דאחיד ביה, דאקרי הכי. ושפיר מלה.

ובספרא דאגדתא דבי רב אמרי, אף על גב דאורייתא מפי הגבורה אתמר כולה, מפי עצמו של משה כמו כן אתמר. ומאי איהו. כגון קללות שבמשנה תורה. ולבתר אתפלילין בגבורה, הדא הוא דכתיב משה ידבר והאלהים יעננו בקול. משה ידבר, דא קולו של משה. והאלהים יעננו בקול, דא גבורה, דאודי ליה לההוא קלא. הדא הוא דכתיב יעננו בקול בההוא קול דמשה. והשתא מאן דפתח במלי דאורייתא, (אנן אחדי גודן ליה, אמרו נסיב ומאן דפתח) ליפתח ויימא, יתבו.

פתח רבי אבא ואמר, כתיב (ויקרא כב) ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה וגו', זכאה חולקיהון דישראל מכל עמין עובדי עבודה זרה, דהא קודשא בריך הוא פד ברא עלמא, לא ברא ליה אלא בגיניהון דישראל, בגין דיקבלון אורייתא בטורא דסיני, ויתדכון בכלא, וישתכחון זכאין קמיה.

תא חזי, כד אשתלים האי עלמא בהו בישראל, כגוונא דלעילא, וההוא אדם אתנעין בארעא, ורומיה מטי עד צית שמיא, בעא קודשא בריך הוא לאשלמא (ס"א לאשלפא) נשמתא קדישא מעילא לתתא, בגין דיתאחיד ויתקשר דא בדא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית ב) וַיִּצַר יי' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֵפֶר מִן הָאֲדָמָה וְגו'. לְמַהוּי קָשִׁיר דָּא בְדָא, וְיִשְׁתַּכַּח שְׁלִים כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, וְיִשְׁלִים וְיִתְקַן גְּרָמִיָּה חֲכִי. וּבְגִין כֶּךָ בְּרָא לִיה דְּכַר וְנוֹקְבָא, לְמַהוּי שְׁלִים. וְאִימְתִי אַקְרִי בַר נֶשׁ שְׁלִים כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא בְשַׁעְתָּא דְאִזְדוּוּג בְּבֵת זוּגִיָּה בְּאַחַדוּתָא בְּחַדוּתָא בְּרַעוּתָא, וְיִפִּיק מִנִּיָּה וּמְנוֹקְבִיָּה בֵּן (ר"ס) וּבֵת. וְכַדִּין הוּא בַר נֶשׁ שְׁלִים כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, וְאִשְׁלִים הוּא לְתַתָּא, כְּגוּוּנָא דְשְׁמָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, וְכַדִּין אַתְקַרִי (ס"א אַתְקִיִּים) שְׁמָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה עֲלֵיהָ.

וּבַר נֶשׁ דְּלָא בְּעֵי לְאַשְׁלֵמָא שְׁמָא קַדִּישָׁא לְתַתָּא, טַב לִיה דְּלָא אַתְבְּרִי, דְּהָא לִית לִיה חוּלְקָא כְּלָל בְּשְׁמָא קַדִּישָׁא. וְכַד נְפִיק נִשְׁמַתִּיָּה מִנִּיָּה, לָא אַתְאַחַדָּא בֵּיה כְּלָל, דְּהָא אִזְעָרָא דִּיִּקְנָא דְמֵאֲרִיָּה עַד דְּאַתְקַשְׁרָא (ס"א דַּאתְהַדְרָא) וְאַתְתְּקַנְתָּ בְּכֻלָּא.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ויקרא כב) וּבֵת כַּהֵן כִּי תִהְיֶה אֶלְמָנָה וְגֵרוּשָׁה וְגו'. וּבֵת כַּהֵן, דָּא נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא, דְּאַתְקַרִי בְּרַתָּא דְמַלְכָּא, דְּהָא אִוְקְמוּהָ דְנִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא מְזוּוּגָא דְמַלְכָּא וּמְטְרוּנִיתָא נְפִקְתָּ. וּבְגִינֵי כֶּךָ הִיךְ גּוּפָא דְלְתַתָּא מְדַכָּר וְנוֹקְבָא, אוּף חֲכִי נִשְׁמַתָּא לַעֲיָלָא. כִּי תִהְיֶה אֶלְמָנָה מֵהָהוּא גּוּפָא דְאִזְדוּוּגַת בֵּיה, וּמִית. וְגֵרוּשָׁה, דְּאַתְתְּרַכַּת מֵהָהוּא חוּלְקָא דְשְׁמָא קַדִּישָׁא. וְכַל כֶּךָ לְמָה, בְּגִין דְנִרַע אִין לָה לְאַשְׁתַּכַּחַת כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, וְלְאַתְקַשְׁרָא בְּשְׁמָא קַדִּישָׁא. וְשִׁבָּה אֶל בֵּית אָבִיָּה, מֵאִן וְשִׁבָּה. וְשִׁבָּה סַתָּם, לְאַתְתְּקַנָּא כְּמַלְקַדְמִין. וְכַדִּין וְשִׁבָּה אֶל בֵּית אָבִיָּה, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כְּנַעֲוִרִיָּה: כְּקַדְמִיתָא. מְלַחֵם אָבִיָּה תֹאכַל, לְאַתְעַנְגָּא בְּעַנְוָא דְמַלְכָּא.

דף ז' ע"ב

מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה, (ויקרא כב) וְכַל זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ. מֵאִן הוּא זֶר. הָהוּא דְלָא (ס"א אוּקִים) שְׁמָא קַדִּישָׁא דְתַתָּא, וְלִית לִיה בֵּיה חוּלְקָא. לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ, לִית בֵּיה חוּלְקָא מְעַנְוָא דְלַעֲיָלָא דְאִית בֵּיה אֲכִילָה, דְכְתִיב, (שיר השירים ה) אֲכָלוּ רַעִים, אֲכִילָה דְלַעֲיָלָא, עַנְוָא (דף ז' ע"ב) דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי, וְהֵאֵי עַנְוָא שְׂרִיא, בְּאַתְרֵי דְשְׂרִיא כַּד רִיחָא דְקַרְבָּנָא הוּוּ סְלִיק.

תָּא חוּי, בְשַׁעְתָּא דְאַשְׁתַּכַּח מְזוּנָא לְתַתָּא, אֲשַׁתַּכַּח מְזוּנָא לַעֲיָלָא. לְמַלְכָּא דְאַתְקַן סְעוּדָתָא דִּילֵיהָ, וְלֹא אַתְקַן לַעֲבֹדוּהִי. כַּד אַתְקַן לַעֲבֹדוּהִי, אֲכִיל הוּא סְעוּדָתָא דִּילֵיהָ, וְאִינוּן אֲכִילֵי סְעוּדַתֵּיהוּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים ה) אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי עִם דְבִשִׁי, דָּא סְעוּדָתָא דְמַלְכָּא. אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוּדִים, דָּא סְעוּדָתָא דִּידְהוּ מְרִיחָא דְקַרְבָּנָא, כַּד רִיחָא דְקַרְבָּנָא הוּוּ סְלִיק. וּבְגִינֵי כֶּךָ אַקְרִי רִיחַ נִיחַח לִי. רִיחַ לַעֲבֹדוּהִי. נִיחַח לִי. (מֵאַתְרֵי דְעַנְוָא דְעִתִּיקָא אֲשַׁתַּכַּח) וְעַל דָּא סְעוּדָתָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דמלכא אתעכב, בגין סעודתא דעבודהי. ובגין כד, ישראל מפרנסי לאביהן
שבשמים תנינן. ומסעודתא דמלכא מאן אכיל. אלא אינון נשמתין דצדיקיא.

סדר הלימוד ליום ה אייר [יום 212 בשנה]

תו פתח ואמר, (תהלים קלג) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, זכאין אינון ישראל, דלא יהב לון קודשא בריך הוא לרברבא, או לשליחא, אלא ישראל אחידן ביה, והוא אחיד בהו, ומחביבותא דלהון קרא לון קודשא בריך הוא עבדין. הדא הוא דכתיב, (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים עבדי הם. לבתר קרא לון בני, הדא הוא דכתיב, (דברים יד) בני אתם ליי אלהיכם. לבתר קרא לון אחים, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי וגו'. ובגין דקרא לון אחים, בעא לשוואה מדוריה בהו, ולא יעדי מנייהו. כדין פתיב הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד.

ובוצינא קדישא הכי אמר, הנה מה טוב ומה נעים וגו', כמה דאת אמר (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו. ובספרא דרב ייבא סבא, ואיש: דא קודשא בריך הוא. אשר יקח את אחותו: דא כנסת ישראל. וכל כף למה. חסד הוא, חסד הוא ודאי, והא אוקמוה. ועל דא הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, קודשא בריך הוא וכנסת ישראל. גם, לרבות ישראל דלתתא. כדאמרין,

דהא בשעתא דכנסת ישראל (ס"א באחוותא באחדותא) באחדותא בקודשא בריך הוא, ישראל דלתתא שריין בחדוותא גם אינון בקודשא בריך הוא. ובגין כף גם יחד פתיב. ובספרא דרב המנונא סבא, (ע"ז) גם יחד, לרבות צדיק. בה, בכנסת ישראל, דאינון זווגא חד, וכלא מלה חד.

ותנינו בפרשתא דשמע ישראל יי אלהינו יי אחד, מהו אחד. דא כנסת ישראל דאחיד ביה בקודשא בריך הוא. דאמר רבי שמעון, זווגא דדכר ונוקבא אקרי אחד. באתר דנוקבא שריא, אחד אקרי. מאי טעמא. בגין דדכר בלא נוקבא פלג גופא אקרי, ופלג לאו הוא חד. וכד מתחברן כחדא תרי פלגי גופא, אתעבידו חד גופא, וכדין אקרי אחד.

והשתא קודשא בריך הוא לא אקרי אחד. ורזא דמלה, כנסת ישראל בגלותא, וקודשא בריך הוא סליק לעילא לעילא, וזווגא אתפרש, ושמא קדישא לא אשתכח שלים, ואחד לא אקרי. ואימתי יתקרי אחד, בשעתא דמטרוניתא תשתכח ביה במלכא, ויזדווגון כחדא. הדא הוא דכתיב, (עובדיה א) והיתה ליי המלוכה. מאן מלוכה. דא כנסת ישראל, דמלכו בה אתקשר, כדין (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ועל דא, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש. מאן שמן הטוב. דא משח רבות קודשא,

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דנגיד ונפיק מעתיקא קדישא, דאשתכח בההוא נהר עלאה, דינקא לבנין, לאדלקא בוצינין, ויהוא משח נגיד ברישא דמלכא, ומרישיה ליקירו דדיקנא קדישא, ומתמן נגיד לכל אינון לבושי יקר דמלכא אתלבש בהו. הדא הוא דכתיב שיורד על פי מדותיו. על פי מדותיו ממש, ואלין אינון כתרי מלכא דשמייה קדישא אשתכח בהו.

דף ח' ע"א

תא חזי, כל נגידו, וכל חידו דעלמין, לא נחית לברכא, אלא על ידא דאלין כתרין קדישין, דאינון שמא דמלכא קדישא, ובגין כף שיורד על פי מדותיו. על פי מדותיו ודאי כמה דאת אמר (במדבר ד) על פי אהרן ובניו תהיה. כף על פי מדותיו, נחית ונגיד לכלהו עלמין, לאשתכחא ברכאן לכלא. ותא חזי, האי שמן (דף ח' ע"א) טוב לא זמין, עד ההוא זמנא דפולחנא דלתתא הוה סליק, ואתערען דא בדא, הדא הוא דכתיב, (משלי כו) שמן וקטרת ישמח לב. שמן לעילא, וקטרת לתתא, כדן הוא חדותא דכלא. רבי אחא ורבי יהודה זקיפו ידן, ואודו לרבי אבא.

רבי אחא פתח, (בראשית כ) ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה, וכתיב ויאמר אליו האלהים בחלום גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת. האי ויבא אלהים אל אבימלך, מאי שנא באומות העולם, ויבא אלהים, ולישראל לא. (אלא דא הוא רזא דאלהים אחרים ואית לך למנדע דשמא דקודשא בריך הוא (ישעיה נ"ז) רם וגשא שוכן עד וקדוש שמו והוא בלחודוי מלכא על כל מה דאשתכח בין לעילא בין לתתא והיכלא קדישא דיליה באמצעייתא אתתקן וסחרניה אית שבעין כתרין ומנהון אתמשכו ע' רברבין ואתמנו על ע' עמין דעלמא למהוי כל חד וחד שליט על עמיה ועל ארעיה. וקודשא בריך הוא ירב לישראל רזא דשמייה בלחודיהון והוא שליט על ישראל וירושלים הדא הוא דכתיב (דניאל ט') כי שמך נקרא על עירך ועל עמך. ולית לעמא אחרא חולקא ביה בקודשא בריך הוא דכתיב (דברים כ"ד) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך. וכתיב (מיכה ד') כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו וגו'. וכתיב (דברים ל"ב) כי חלק יי' עמו וגו') אלא הכי תנינו, כל אלהים דהכא, ההוא חילא רברבא דממנא עליהו הוה, כגוונא דא ויבא אלהים אל בלעם לילה, ההוא חילא דאתפקד עליה.

ואי תימא ויאמר אליו האלהים בחלום. הכי הוא ודאי, גם אנכי ידעתי, גם אמאי הכא. אלא לרבות קא אתא, דאף על גב דלעילא מנאי ידיע, גם אנכי ידעתי. ואחשוף גם אנכי, גם לרבות, אותך מחטו לי, מחטו חסר אלה פתיב, מאי קאמר בגין דחטאה לאו בחילא קיימא.

אלא הכי אוליפנא, בחוביהון דעמא דלתתא, אתפגים לעילא. בחובי עמא דלתתא, אתעבר רברבא דלהון דלעילא משולטניה. הדא הוא דכתיב ואחשוף גם אנכי אותך, דאף על גב דלעילא מנאי תליא מלתא, גם אנכי לרבות לגרמיה, מחטו לי, בגין דלא ישתכחו גבאי, כהאי מחט דנעיץ בבשרא, דלא תגרום לי את בחובך לאעברא לי משולטני, ויקוצון בי, דלא תקוץ לי במחטך, כמה דאת אמר (ויקרא כ) ואקץ בם, כהני קוצין דנעיצין בבשרא. מאי משמע. משמע דבחובי בני אנשא, עבדין פגימו לעילא, מאי איהו. כמה דאת אמר (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אמכם.

ועל דא קרפן אתקריב, מאי קרפן. האי דקארפן דכתיב, ובפשעכם שלחה אמכם. דהא חטא גרים פרודא בחוביה. קרפן קריב עלמא עלאה בעלמא תתאה ואתעביד כלא חד. אתו רבי אבא ורבי יהודה, ואודו ליה לרבי אחא.

פתח רבי יהודה (כ"ו) ואמר, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה וגו'. עבדו את יי' בשמחה, הכי אוליפנא, דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח לקודשא בריך הוא, בעי בחדוותא, ברעותא דלבא, בגין דישתכח פולחניה בשלימו. ואי תימא פולחנא דקרפנא הכי הוא. לא אפשר, דהא ההוא בר נש דעבר על פקודא דמאריה, על פקודא דאורייתא, ותב לקמי דמאריה, במאן אנפין יקום קמיה, הא ודאי ברוח תבירא, ברוח עציב, אן הוא שמחה, אן הוא רננה.

אלא תמן תנינן, ההוא בר נש דחטי קמי מאריה, ועבר על פקודוי, ואתי לקרבא קרבנא, ולתקנא גרמיה, ברוח תבירא, ברוח עציבא בעי לאשתכחא, ואי בכי שפיר מפלא. הא שמחה הא רננה לא אשתכח. אלא במאי אתתקן. בהנהו כהני וליואי, דהא אינון אשלימו שמחה ורננה בגיניה. שמחה בכהנא אתקיים, בגין דהוא רחיקא מן דינא תדיר, וכהנא בעי לאשתכחא תדיר באנפין נהירין, חדאן יתיר מכל עמא. דהא פתרא דיליה גרים. רננה בליואי, והכי הוא, דהא ליואי משתכחי על שיר לעלמין, כמה דאוקמוה.

דף ח' ע"ב

ואלין קיימין (דף ח' ע"ב) עליה, וביה אשתלים פולחנא לקודשא בריך הוא. כהנא קאים עליה וכיון מילין, בחדוותא ברעותא, ליחדא שמא קדישא פדקא יאות. וליואי בשיר. כדין כתיב דעו פי יי' הוא אלהים. דא הוא קרפן לקרבא רחמי בדינא, ומתבסם כלא.

השתא דלא אשתכח קרבנא, מאן דחטי קמי מאריה ותב לגביה, ודאי במרירו דנפשא, בעציבו, בבכיה, ברוח תבירא, היאך אוקים שמחה ורננה, הא לא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אשתכחו גביה. אלא הכי אוקמוה, דתושבחו דמאריה, וחדוותא דאורייתא, ורננה דאורייתא, דא הוא שמחה ורננה. והא תנינן ולא מתוך עצבות וכו', דלא יקום בר נש קמיה מאריה בעציבו והא לא יכיל ומאי תקנתיה.

אלא רזא דמלה, הא תנינן לעולם יפנס אדם שעור שני פתחים וכו', ויצלי צלותיה הדא הוא דכתיב, (משלי ח) לשמור מזויות פתחי, שני פתחים סלקא דעתך, אלא אימא שיעור שני פתחים. כאן רמז למה שאמר דוד, (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם, אינון מעון ומכון, דאינון גו לגו, שירותא דדרגין: חסד, ופחד. ואינון פתחין דעלמא. על דא אצטריך בר נש דיתכוון בצלותיה לקבל קדש קודשין, דאינון שמא קדישא, ויצלי צלותיה. והנהו אלין שיעור ב' פתחין, ב' פתחין.

ואית דמתני הכי, שמחה, דא פנסת ישראל. ושמחה הא אוקמוה, בדכתיב, (ישעיה גה) פי בשמחה תצאו וגו'. וזמינן ישראל לנפקא מן גלותא, בהאי שמחה. ומאן איהי פנסת ישראל. ועל דא עבדו את יי' בשמחה, כמה דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש, וכלא חד.

באו לפניו ברננה, דא שלימו דילה. דשמחה בלב, ורננה בפה. ודא הוא שלימו יתיר. ושלימו דהאי שמחה הא אשתמודעא, והא ידיעא. ודא הוא תקוונא דבר נש לקמיה מאריה. כדין דעו פי יי' הוא האלהים. וכלא בחד מלה אתיא, דבעי לבתר ליחדא שמא קדישא כדקא יאות, ולקשרא דא בדא למהוי כלא חד, ודא הוא פולחנא דקודשא בריך הוא. אמרו ליה רבי אחא ורבי אבא, ודאי הכי הוא. זכאה חולקיהון דצדיקייא דמשתדלי באורייתא, וידעי ארחוי דקודשא בריך הוא, קמו ואזלו אבתריה דרבי אבא, ג' מילין.

פתח רבי אבא (הקדמה י"א) ואמר, (תהלים ה) ואני ברוב חסדך אבא ביתך, הכי אוקמוה, דלא לבעי ליה לבר נש למיעל לבי כנישתא, אלא אי אימלקך בקדמיתא, באברהם ויצחק ויעקב. בגין דאינון תקינו צלותא לקמי דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, ואני ברוב חסדך אבא ביתך. אבא ביתך: דא אברהם. אשתחוה אל היכל קדשך: דא יצחק. ביראתך: דא יעקב, (ס"א ואני ברוב חסדך דא אברהם. אבא ביתך דא יעקב, אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך, דא יצחק.) ובעא לאכללא לון ברישא, ויעול לבי כנישתא, ויצלי צלותיה. כדין פתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. (ויקרא א) אם עולה קרבנו מן הבקר. אמר רבי יוסי, מאי שנא מן הבקר לעולה, ומן הצאן לעולה, ומן העוף לעולה. אי כלא חד, בגין מה שניא דא מן דא, דהא מן כלא אתעביד חד מלה. אלא, מאן דאדבק ידיה לדא, מקריב מן הבקר. ואי לא יכיל, מן הצאן. ואי לא יכיל מן העוף. דהא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

כתיב, (ויקרא יד) ואם דל הוא ואין ידו משגת, דהא קודשא בריך הוא לא אטרח עליה דבר נש יתיר, במלה דלא יכיל.

אמר רבי אלעזר, כמה דהוה חטאה הכי הוה מקריב. עתירא, דזמנין דלביה גס ביה, הוה מקריב תורא. בגין דלביה חשיב יתיר למחטי קמיה מאריה. בינוני, מקריב מן הצאן, בגין דרעותיה לאו גס ביה כל כף למחטי. מסכנא דלביה לא גס ביה, רעותיה נמוך מכלא, מקריב מההוא קליל מכלא. ואשתמודען קרבניהון לכלהו, כל חד וחד בלחודייהו, וקודשא בריך הוא דאין דינא כל חד וחד במתקלא ישרה.

דף ט' ע"א

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוהי, אמר ליה, הא תנינן דעל תלת חובי עלמא רעב בא לעולם, וכלהו חובי לא משתכחי אלא בעתירי, בגין דלבייהו גס בהו, ולא משתכחי במסכני, מה דינא (דף ט' ע"א) הוא, דקודשא בריך הוא קטיל למסכני, וקאים לעתירי, דהא מהשתא יוספון למחטי קמיה. אמר ליה יאות שאלת והא אוקמוה חברייא ואמרו, כד בעא קודשא בריך הוא לאתפרעא מן רשיעיא ולאובדא להו מן עלמא, כדין יהיב להו שלום, ואשלים להו בכלא.

אבל תא חזי, דכל בני עלמא לא משתכחין קריבין למלכא עלאה, כאלין מאנין דאיהו אשתמש בהו. ומאן אינון. (תהלים נא) לב נשבר ונדכה. (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. אלין אינון מאני דמלכא. וכד אשתכח בצורת בעלמא, וכפנא ודינא אתתקף על מסכני, כדין בכאן וגעאן קמי מלכא, וקודשא בריך הוא קריב לון יתיר מכלא, הדא הוא דכתיב, (תהלים כב) פי לא בזה ולא שקץ ענות עני. וכדין קודשא בריך הוא פקיד על מה אתיא כפנא לעלמא. ווי לאינון חייביא דגרמי האי.

כד אתער מלכא לאשגחא בעלמא על קלא דמסכני, רחמנא לישזבן מנייהו, ומעולבנייהו, כדין כתיב, (שמות כב) שמוע אשמע צעקתו. שמוע אשמע תרי זמני: חד לאשגחא בקליהון. וחד לאתפרעא מן אינון דגרמין לון האי. הדא הוא דכתיב, ושמעתי פי חנון אני וחרה אפי וגו'. ועל דא בשעתא דכפנא אשתכח בעלמא, ווי לאינון עתירי חייביא, בקליהון דמסכני לקמי קודשא בריך הוא.

תא חזי דההוא קרבנא דמסכנא, קליל (נ"א קהב) מכלא, בגין דלביה תביר, ואף על גב דחשיב למחטי, אתעבר מניה. דהא די ליה בצעריה, ודאינשי ביתיה. ועל דא כל קרבנא וקרבנא, כל חד וחד בלחודוי, אשתמודען כלהו לגבי כהנא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

עוֹבְדָא בְּהוּא עֵתִירָא, דְּקָרִיב קָמִי כְּהֵנָא תְּרִין יוֹנִין, כּד חָמָא לִיה כְּהֵנָא, אָמַר לִיה, לָאו דִּינְךָ הוּא הָאֵי קְרִבְנָא. אַתָּא לְבִיתִיה וְהוּוּ עָצִיב. אָמְרוּ לִיה אַחֵוּי אָמַאי אַתָּ עָצִיב. אָמַר לְהוּ, דְּלָא קָרִיב לִי כְּהֵנָא קְרִבְנָא דִּילִי. אָמְרוּ לִיה וּמַאי אִיהוּ. אָמַר לְהוּ תְּרִין יוֹנִין. אָמְרוּ לִיה, וְהָא מִן מְסַכְנָא אִיהוּ, וְלָאו דִּינְךָ. דְּהָא כְּתִיב, וְאִם דַּל הוּא וְאִין יְדוּ מִשְׁגַּת וְגו'. אֶלָּא קָרִיב קְרִבְנְךָ. אָמַר לְהוּ מַאי אִיהוּ. אָמְרוּ לִיה חַד תּוֹרָא.

אָמַר לְהוּ, וּמָה כָּל כְּפָךְ חֲמִירָא מְחֻשְׁבָּה דְּחֻטְאָה. נְדַרְנָא, דְּלָא אֶסְלַק עַל לְבָאֵי מְחֻשְׁבָּה דְּחֻטְאָה. מִתְּמָן וְלַהֲלָאָה מָה עָבַד. כָּל יוֹמָא אֲשַׁתְּדַּל בְּסַחֲוֹרְתָא, וּבְלִילֵיא הוּוּ נְאִים, כּד אַתְעַר, הוּוּ קָרִי לְאַחֵוּי, וְאוֹלִיפּוּ לִיה מִילֵי דְּאוֹרֵייתָא, וְהוּוּ לְעֵי עַד דְּסָלִיק יְמָמָא. וְאֲשַׁתְּכַח דְּאוֹלִיף אוֹרֵייתָא, וְהוּוּ קָאֲרִי לִיה יְהוּדָה אַחְרָא. יוֹמָא חַד אֵיעֲרַע בֵּיה רַבִּי יִיסָא סְבָא, וְהוּוּ פְּרִישׁ נְכֻסִי, פְּלַגּוּ לְמַסְכְּנֵי וּפְלַגּוּ לְסַחֲוֹרְתָא עַל יְמָא, בְּאִינוּן גְּבָרִין פְּרִישֵי יְמִין. וְהוּוּ יְתִיב וְלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא.

פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוּאֵל א טו) וַיֹּאמֶר שְׁאוּל אֶל הַקְּנִי. מֵאֵן הוּא קְנִי. אֵלִין בְּנֵי יִתְרוֹ חֲמוּי דְּמֻשָּׁה, דְּעָבְדוּ קְנָא בְּמַדְבְּרָא, כְּהָאֵי דְּרוּר, כְּמָה דַּאתָּ אָמַר, (תְּהִלִּים פּד) וַדְרוּר קָן לָהּ. בְּגִין לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא. דְּאוֹרֵייתָא לָא בְּעִיא תְּפִנוּקִין, וְלָא סַחֲוֹרְתָא, אֶלָּא לְאַעְמְלָא בְּהָ יְמָמָא וְלִילֵי. בְּגִין כְּפָךְ נְטִלוּ לְמַדְבְּרָא, מְעַנּוּגָא דִּירִיחוֹ, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (שׁוֹפְטִים א) וּבְנֵי קְנֵי חוֹתֵן מֻשָּׁה עָלוּ מְעִיר הַתְּמָרִים וְגו'.

וְאַתָּה עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בְּגִין דְּאַהֲנֵי לְמֻשָּׁה בְּבִיתִיהָ. וּמֻשָּׁה כָּלְלָא דְּכָל יִשְׂרָאֵל הוּוּ. וְתוּ, בְּגִין דְּאוֹלִיף פְּרֻשְׁתָּא חֲדָא יִתִּיר בְּאוֹרֵייתָא, וּבְדָא עָבִיד חֶסֶד עִם יִשְׂרָאֵל.

אָמַאי קָא אַתָּא הֲכָא מְלָה דָּא בְּמַלְחַמְתָּא דְּעַמְלָק. אֶלָּא אָמַר שְׁאוּל, כּד נְפָקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, מִכָּל שְׂאָר אוֹמִינֵן דְּעַלְמָא לָא הוּוּ מֵאֵן דְּאֶזְדְּוּג לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל לְקַטְרָגָא לְהוּ, אֶלָּא עַמְלָק, וְהוּא עָבַד בֵּישׁ לְיִשְׂרָאֵל וְאַגַּח קְרָבָא בְּהוּ, וְאַנְתָּ אַקְדַּמְתָּ לְהוּ שְׁלָם, וְעַבְדַּת חֶסֶד עִם כְּלָהוּ, וּבְגִינֵי כְּפָךְ לִית אַנְתָּ כְּדָאֵי לְאַתְחַפְּרָא בְּהוּ.

דף ט' ע"ב

ולא עוד, אֶלָּא מָה כְּתִיב בֵּיה בְּיִתְרוֹ, (שְׁמוֹת יח) וַיִּקַּח יִתְרוֹ חוֹתֵן מֻשָּׁה עוֹלָה וּזְבָחִים לְאֱלֹהִים, דְּהוּא אַקְרִיב קְרִבְנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתָּא לְאַתְגִּיירָא. מַאי קָא מִיירִי. דְּקְרִבְנִיה (דף ט' ע"ב) חָשִׁיב קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין דְּאִיהוּ אַקְרִיב קְרִבְנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּתִיב, (שְׁמוֹת יב) וַיָּבֵא אֶהֱרֹן וְכָל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַכֹּל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

לחם עם חותן משה לפני האלהים. לפני האלהים דייקא. מכאן אוליפנא דכל מאן דאקריב קרבנא ברעותא דלבא, קודשא בריך הוא אזדמן לקבליה.

תא חזי, קרבנא דמסכנא חשיב קמי קודשא בריך הוא, דהא הוא קריב תרי קרבנין לקמיה. חד חלביה ודמיה. וחד ההוא דקריב. דהא לית ליה למיכל, והוא אייתי קרבנא. קרבנא דעני קליל מפלא תרין תורין, או תרין בני יונה, ואי לאו, זעיר קמחא, ומתכפר ביה וההוא שעטא מכריזין ואמרי, כי לא בזה ולא שקץ ענות עני. כל כף למה. בגין דקרבנא דעני עדיף מפלא. דהא הוא גרים לי למהוי בעדביה דקודשא בריך הוא, הוא גרים לי למהוי בחולקא דאורייתא. בגין כף פליגנא כל נכסי (ס"א פליגנא נכסי, פלגא) למסכני, דהא אינון גרמו לי כולי האי.

כמה דמסכנא ארתח חלביה ודמיה, כף ההוא קמחא מרתחין ליה במשח רבות. והכי אוליפנא, דאפילו כל בר נש מקרב האי מנחה על המחבת ומנחת מרחשת. בגין, דכמה דחטאה ארתח חלביה ודמיה באשא דיצר הרע, וכל שייפוי רתחי באשא, כף קרבנא דא, כהאי גוונא ממש. ועקרא דקרבנא פגוונא דחטאה, ולקרבא קמי קודשא בריך הוא, רעותא דלביה, ורוחיה ונפשיה, דהאי חביבא מן כלא קמיה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא, דאינון מקרבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קודשא בריך הוא. ומאי איהו, גרמייהו ונפשייהו דמקרבין קמיה. ואנא בעינא לקרבא האי קרבנא (ממש), ודא בעי קודשא בריך הוא מבר נש בהאי עלמא. ועם כל דא קרבנא דכלא (ס"א ממש) עדיף, בגין דיתברכון עלמין פלהו.

סדר הלימוד ליום ו אייר [יום 213 בשנה]

תו פתח ואמר, (תהלים קלה) ברוך יי' מציון שוכן ירושלים הללויה. וכי מציון הוא ברוך, והא מנהרא עמיקא עלאה איהו ברוך. אלא ברוך יי', כד נהיר סיהרא מנהירו דשמשא, ומתקרבי דא בדא, ולא אעדיאו נהורא דא מן דא. ולזמנין דסיהרא אתקרי בשמא דמלכא, כמה דאיהו אקרי יהו'ה, כן היא נקראת יהו'ה. כמה דאת אמר, (בראשית ט) ויי' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מן השמים. ולא דא בלחודוהי, אלא אפילו חד שליחא, לזמנין (ממש) אתקרי בשמא דמלכא.

דבר אחר ברוך יי' מציון. מאן אתר אשתמודע דקודשא בריך הוא, הוא ברוך. הדר ואמר מציון, מאתר דציון אשתמודע דהוא ברוך. מאי טעמא. בגין דכתיב, (תהלים קלג) כי שם צוה יי' את הברכה וגו'. אמר ליה רבי ייסא זכאה חולקך דזכית לכולי האי. זכאין אינון דמשתדלין באורייתא, דכל מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אחיד בקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כלכם היום.

אם זבח שלמים קרבנו. רבי יהודה פתח, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו'. תא חזי, בשעתא דברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא ז' רקיעים לעילא, ברא ז' ארצות לתתא, ז' ימים, ז' נהרות, ז' יומין, ז' שבועות, ז' שנים. ז' פעמים. ז' אלפי שנין דהוי עלמא, קודשא בריך הוא בשביעאה דכלא.

ז' שחקים (ס"א רקיעין) לעילא, ובכל חד וחד ככבים ומזלות, ושמשין דמשמשין בכל רקיעא ורקיעא. ובכלהו מאלין, רתיכין אלין על אלין, לקבלא עליהו עול מלכותא דמאריהון. ובכלהו רקיעין אית רתיכין ושמשין, משניין דא מן דא, אלין על אלין, מנהון בו' גדפין, ומנהון בד' גדפין. מנהון בד' פנים. ומנהון בתרין פנים, ומנהון בחד. מנהון אשא דלהיט. מנהון מיא. מנהון רוחא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט.

דף י' ע"א

וכלהו רקיעין, אלין על אלין כגלדי בצלים, אלין לתתא, ואלין לעילא. וכל רקיעא ורקיעא, אזלא ורעשא מאימתא דמאריהון. על פומיה נטלין, ועל פומיה קיימין. ועילא מכלהו קודשא בריך הוא, דנטיל כלא בחיליה ותוקפיה. כגוונא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דא שבעה ארצות לתתא, וכלהו בישובא בר (דף י' ע"א) דאלין עלאין ואלין תתאין. וארץ ישראל עלאה מפלא, וירושלם עלאה מפלא ישובא.

וחברנא יתבי דרומא, חמו בספרי קדמאי, ובספרא דאדם, דהכי מחלק כל אינון ארצות, דכלהו משתפחי לתתא, כגוונא דאינון רקיעין דלעילא. אלין על אלין, ואלין על אלין ובין כל ארעא וארעא, רקיע דמפרש בין דא לדא. ועל דא פלהו ארצות פרישן בשמהן. ובינייהו גן עדן וגיהנם. ואית בינייהו ברין משניין, אלין מן אלין, כגוונא דלעילא. מנהון בתרין אנפין, ומנהון בד', ומנהון בא'. וחיזו דאלין לאו כאלין.

ואי תימא, הא כל בני עלמא מאדם נפקו, (לאו הכי דלא) וכי נחית אדם הראשון לכלהו ארצות, ואוליד בנין, וכמה נשין הוו ליה. אלא, אדם לא אשתכח אלא בהאי עלמא עלאה מפלהו, דאקרי תבל, כדאמרינן דכתיב (משלי ח) (ס"א משחקת בתבל ארצו) ויצו לתבל ארצו. והאי תבל אחידא ברקיע דלעילא, ואתאחידא בשמא עלאה. הדא הוא דכתיב, (תהלים ט) והוא ישפוט תבל בצדק. בצדק ודאי. בגין כך בנוי דאדם, אשתכחו בהאי ארעא עלאה דאקרי תבל. ואינון עלאין על פלא, כגוונא דלעילא.

מאי טעמא. כמה דלעילא לכלהו רקיעים, אית רקיע עלאה, מפלהו, ולעילא אשתכח פסא דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (יחזקאל א) כמראה אבן ספיר דמות פסא ועל דמות הפסא דמות אדם עליו מלמעלה. אוף הכא בהאי תבל, אשתכח מלכא דכלא, ומאן איהו אדם. מה דלא אשתכח בכלהו תתאין.

ואינון תתאין מאן אתו. אלא מקסטורא (נ"א מקטורא) דארעא, וסיועא דרקיעא דלעילא, נפקין ברין משניין אלין מן אלין, מנהון בלבושין, מנהון בקליפין, כאלין תולעין דמשתפחי בארעא, מנהון בקליפין סומקין, אוכמין חוורין, ומנהון מפל גוונין. כך כל ברין כגוונא דא. ולא אשתכחו בקיומא בר עשר שנין. (או יתיר

ס"א מעט או פחות מעט)

ובספרא דרב המנונא סבא, פריש יתיר, דהא כל ישובא מתגלגלא בעגולא כפדור, אלין לתתא, ואלין לעילא, וכל אינון ברין משניין בחזווייהו משנויא דאורא. כפום כל אתר ואתר, וקיימין בקיומיהו כשאר בני נשא.

ועל דא אית אתר בישובא, כד נהיר לאלין, חשיך לאלין, לאלין יממא, ולאלין ליליא. ואית אתר דכוליה יממא, ולא אשתכח ביה ליליא, בר בשעתא חדא ועירא. והאי דאמר בספרי קדמאי, ובספרא דאדם הראשון הכי הוא. דהכי כתיב, (תהלים קלט) אודך על פי נוראות נפליתי נפלאים מעשיך. וכתיב, (תהלים קד)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

מה רבו מעשיך ה'. ועל דא, כלא שפיר. ורזא דא אתמסר למאריהון דחכמתא, ולא למפלגי תחומין, בגין דאיהו רזא עמיקא דאורייתא.

כגוונא דא אית בימא. דאית ביה כמה ברין משניין דא מן דא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות שם אגיות יהלכון לויתן וגו'. וכלא תלייא דא בדא (ומתקשרא דא בדא), וכלא כגוונא דלעילא. ובכלהו עלמין לא שלטא בכלא בר אדם, וקודשא בריך הוא עליה.

רבי נהוראי סבא פריש לימא רבא, ואתרגיש ימא, ואתאבידו כל אינון דהוו בארבא, ואתרחיש ליה ניסא, ונחת בשבילין ידיען בלבא דימא, ונפק תחות ימא לישובא חדא, וחמא מאינון ברין, כלהו זעירין. והוו מצלי צלותא, ולא ידע מאי קא אמרי. אתרחיש ליה ניסא, וסליק. אמר, זכאין אינון צדיקיא, דמשתדלי באורייתא, וידעין סתימין דרזי עלאי. ווי לאינון דאפליגו על מליהון ולא מהימני.

דף י' ע"ב

מההוא יומא, כד הוה אתי לבי רב, ואמרי מלתא דאורייתא, הוה בכי. אמרי ליה, אמאי קא בכית. אמר לון, בגין דעברנא על מהימנותא דמלי דרבנן, ומסתפינא מדינא דההוא עלמא. (בראשית א) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים. רבי יהודה אמר, אלמלא ההוא רקיעא דאפריש בין מיין עלאי לתתאי, הוה פליגו בעלמא מנייהו. אבל (דף י' ע"ב) האי רקיע, עביד שלמא בינייהו, ועלמא לא מתקיימא אלא על שלום. תא חזי, קודשא בריך הוא אקרי שלום, הוא שלום. ושמיה שלום, ואתקשר כלא בשלום. רבי אבא אמר, חמינא דהאי שמא קדישא עלאה כלא הוא שלום, וכלא חד. וארחן מתפרשאן להאי סטרא, ולהאי סטרא.

(ס"א כאן חסר התחלת המאמר)

יו"ד דשמא קדישא אתקשר בתלת קשרין, בגין דא, האי י', קוצא חד לעילא, וקוצא חד לתתא, וחד באמצעיתא. בגין דתלת קשרין אשתלשלו (נ"א אתקשרו) בה חד קוצא לעילא, פתרא עלאה, דהוא עלאה מכל עלאין, רישא דכל רישין, והוא קאים על כלא.

חד קוצא באמצעיתא, דהוא רישא אחרא. בגין דתלת רישין הוו, וכל חד וחד רישא בלחודוי. ועל דא קוצא דאמצעיתא, דא הוא רישא אחרא, דנפיק מקוצא דלעילא, והוא רישא לכל שאר רישין, לאתבנהא שמא קדישא, והאי רישא סתימא דכלא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רישא אחרא תתאה, הוא רישא לאשקאה לגנתא, והוא מבוע דמיין, דכל נטיען אשתקין מניה. ודא הוא י' בתלת קשרין. ועל דא שלשלת אקרי. כהאי שלשלת, דאתקשר דא בדא, וכלא חד.

תאנא בספרא דחנוך, בשעתא דאחזיאו ליה חכמתא דרזין עלאין, וחמא אילנא דגנתא דעדן, אחזיו ליה חכמתא, ברזא עלאה. וחמא, דכלהו עלמין הוו מתקשרין דא בדא, שאיל לון, על מה קיימין. אמרו ליה, על י' קיימי פלהו. מניה אתבניאו ואשתלשלו (נ"א אתבריאו ואשתכללו). דכתיב, (תהלים קד) פלם בחכמה עשית. וחמא, דכלהו מזדעזעו מדחילו דמאריהון, ועל שמיה אתקרון פלהו.

ובספרא דשלמה מלכא אמר, מטון די בקטפורה דתלתא, דכלילן בקיטפא דגופיה. חד דחילו (ס"א שלימו) דכלא. חד סתים שבילין. חד נהר עמיקא.

לבתר פריט באתוון, (דאלפא) ביתא בשכלוליה יו"ד ה"א. בנינא דכלא. (חד סתים שבילין. וחד נהר עמיקא לכל) שלימו דשמא קדישא י' רישא דכלא, אב לכלא. ו' בן דאוליד ונפיק מניה. ומניה אשתכח ד', בת. מטרוניתא דכל דינין (ס"א דינין) בידיהא אשתכחו טמירא בכלהו עלמין, (ס"א עלאין נפקין, ועלאין ותתאין) דעלאין נפקין, ועלאין ותתאין מנה אתזנו. הא יו"ד שלימו דכלא, ושמא קדישא אשתכלל ביה, ואשתכח סתים בגויה.

לבתר יו"ד אפיק כלא, ושלשל כלא בקשורא חדא, דא בדא. והא אוקמיה בוצינא קדישא, י' אפיק ההוא נהר, דכתיב ביה (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. (ד"א ל"ג כגוונא) דא ה', רזא דבינה, והיא אימא עלאה.

וההוא נהר, אפיק תרין בנין, פמה דאתמר. ומנה אתזנו. לבתר נפקין תרין בנין, וברתא אתזנת מבן, דא ו', הא בן האי מלכא דשלמא כלא דיליה, רזא דת"ת. ולבתר אשתכח ה', דאתזנת מן ו'. והא אוקמיה. (ס"א לבתר נפקין תרין ברא וברתא ו"ה האי ברא מלכא דשלמא כלא דיליה. והאי ה' ברתא אתזנת מן ו' והא אוקמוה) אשתכח, די' עקרא ושרשא ושליו דכלא. הדא הוא דכתיב, (משלי כד) בחכמה יבנה בית.

תנן, י' שמות אשתכללו ונפקו מהאי יו"ד. י' דהיא עשיראה דאתוון. וכלהו אעיל לון לההוא נהר קדישא, פד אתעברא. ועשרה שמהן פלהו סתימין בחד. וכלהו סתימין ביי. י' כליל לון. י' אפיק לון. הוא אב לכלא. אב לאבנהן.

מניה (ס"א וביה יתבין) (ביה עשר תיבין) נפקו ו"ד. רמו לעשרה בחשבון. אתוון יו"ד כליל לון ו"ד, (ס"א יו"ד) שלימו דכלא. ו"ד: דכר ונוקבא. דו קרינן לון, תרין. ועל דא אדם דו פרצופין אתברי, ואינון פרצופין דכר ונוקבא הוו, פגוונא דלעילא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ו”ד מעילא לתתא. ד”ו מתתא לעילא. וכלא חד מלה. י”ג מכילן תליין ביה, ועל דא יו”ד כליל ו”ד כמה דאתמר, והא אוקמוה.

ותא חזי, י’ שמהן אינון, לקבל י’ אתוון. ובספרא דרב המנונא סבא תמניא אינון, ותרין דרגין, לקבל תרין רקיעין. ומשתניין שמהן, עשרה, ותשעה, ותמניא, ושביעאה.

קדמאה י”ה, בגין די’ כליל ה’. וה’ נפקא מן י’. בגין כחכמה י”ה אקרי.

דף י”א ע”א

תניינא יהוה (נ”א יו”ו) דאקרי אלהים. בגין דהווא נהר רחמי, ובגין דדינין מתערי מניה, (ס”א ל”ג) (אלהים ונפקו) אתוון דרחמי כתיב, ונקוד אלהים. ולא אלהים דינא. (דף י”א ע”א)

תליתאה, אל. והוא גדולה, והוא אקרי האל הגדול.

רביעאה, אלהים. דדינין ביה אתערן, והוא דינא תקיפא.

חמישאה, יהו”ה. כללא דכל שלימו דמהימנותא, ודא הוא רחמי בשלימו ודא הוא תפארת. שתיתאה ושביעאה, צבאות אקרונ.

תמינאה, א”ל חי. כמה דאת אמר (תהלים קלג) כי שם צוה יי’ את הברכה חיים וגו’. ודא צדיק, דכל חיים נפקין מתמן, ואקרי יהו”ה. כמה דאת אמר (תהלים יא) יי’ צדיק יבחן. ודא היא ו’ זעירא דשמא קדישא. בגין כח ר”ו ווין תרין.

תשיעאה, אדנ”י. ודא מלכות קדישא, דדינין נפקין מתמן לעלמא. ודא הוא כתרא בתראה, דכלהו שמהן. ושם אהי”ה, כללא וסתימא דקדמיתא. ודא הוא כתרא עלאה, רישא דכל רישין, שמה סתים ולא אתגלייא, ואתמר. ובספרא דאגדתא, עשר שמהן פתיבן בגוונא אחרא ואנא לא תנינא הכי.

רבי אבא פתח, (שיר השירים ד) עורי צפון ובאי תימן הפיחי גני יזלו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו. עורי צפון, אלין עולות דנשחטות בצפון, בגין דאינון מחשבות בצפוני לבא, ובאתר דדינא. בגין דמחשבה אשתכח בליליא, בזמנא דדינא אשתכח. רוח צפון מנשבא בפלוגתא דליליא, כד מתערי אנשי, וכנור דדוד מנגן מאליו, ומחשבתן דבני נשא מתערי.

ובאי תימן, אלין שלמים דנשחטין בדרום, בגין דאינון שלמא דכלא, שלמא דעלאי ודתתאי. ואלין שלימו (י”ז ע”א) דסטרי עלמא. שלימו דכלא מסטרא דמהימנותא. ושלמים: בגין דאינון שלמא דכלא. בעלים אכלין מנייהו, ומתהניין מנייהו. דהא שלמא הוא ליה, ולכל עלמא, בדרגא חדא. חטאות ואשמות נאכלין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

לְכַהֲנֵי, בְּגִין דְּאִינוּן זְמִינִין לְכַפֵּרָא עֲלֵיהוּ, וְלֹא עֲבָרָא חוּבֵיהוּ. וּמְכַל קֶרְבְּנֵי לָא חֲבִיבִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא כְּמוֹ שְׁלָמִים, בְּגִין דְּאִשְׁתַּכַּח שְׁלָמָא בְּעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי. וְעֵילָא מְכַלְהוּ קְטֹרֶת, דְּאִיהוּ שְׁלִים מְכַלָּא, וְלֹא אֲתִיָּא לָא עַל חֵטָא, וְלֹא עַל אָשָׁם, וְלֹא עַל עוֹן, אֲלֵא עַל שְׂמֹחָה. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (משלי כז) שְׂמֹן וְקְטֹרֶת יִשְׂמַח לֵב, וְהָא אוּקְמוּהָ. וְעַל דָּא, קְטֹרֶת לָא מִתְקַרְב אֲלֵא בְּזִמְנָא דְשְׂמֹן מִתְקַרְב, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (שמות ל) וְהִקְטִיר עָלָיו אֶהְרֵן קְטֹרֶת סַמִּים בְּבִקְרָא בְּבִקְרָא בְּהִטִּיבוּ אֶת הַנְּרוֹת יְקִטִּירָנָה. וְכַתִּיב, (שמות ל) וּבַהֲעֵלוֹת אֶהְרֵן אֶת הַנְּרוֹת בֵּין הָעֶרְבִים יְקִטִּירָנָה. בְּגִין דְּאִשְׁתַּכַּחוּ שְׂמֹן וְקְטֹרֶת כַּחַדְא. תָּא חֲזִי, שְׁלָמִים בְּכַלָּא הוּא שְׁלָמָא. וְקְטֹרֶת וְקִטְרוּגָא לָא אֲתַעַר בְּעֵלְמָא, אֲבַל קְטֹרֶת, קְשִׁיר קְשִׁירוּ דְמַהִימְנוּתָא.

סדר הלימוד ליום ז אייר [יום 214 בשנה]

רבי אלעזר אמר, פלהו עשרה שמהן פתיבי, ואנן תנינן. קדמאה, (ס"ה ע"א) אהיה, דא סתימא עלאה, כמאן דאמר אנא מאן דאנא, ולא אתיידע מאן הוא. לבתר אשר אהיה, אנא דזמין לאתגליא, באינן פתרין (אחרנין), דהא בקדמיתא סתים, ולבתר שרי לאתגליא, עד דמטי לגלויא דשמא (ס"א דשלימו) קדישא.

וכך פתיב במשה, אהיה בקדמיתא, סתימו דכלא, אנא הוא מאן דאנא. לבתר אשר אהיה, אנא זמין לאתגליא. לבתר אהיה בתראה, ודא פד אימא מתעפרא, ועדיין הוא סתים. אימתי אתגליא. בזמנא דכתיב, (שמות ג) לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם יי' אלהי אבותיכם וגו', דא שלימו דכלא, והכא הוא גלויא וקשורא דשמא קדישא.

בגין כך, קדמאה דכלא, אהיה. תנינא, יה. בגין דחכמה אפיק ה', וסתים ביה, ולא אתפרשא לעלמין מניה. והא אוקמוה דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן כהאי גוונא. ה.

דף יא ע"ב

והכי אוליפנא מאבא, י' כמה דאתמר. לבתר י"ה, דלא מתפרשן לעלמין, י' אפיק ה', כהאי גוונא ה' הרי י'. וההוא נהר דנפיק מניה. ואתמשך מניה ולתתא, תרין בנין דנפקין מניה. ומסטרא דאבא י', נפיק בן, דהא אחיד ביה בי', ואחיד בההוא נהר. ומסטרא דאימא נפקת בת, דאיהו (שמות ר"י ע"א) נהר תתאה, והאי בן אתמשך לבתר ונפיק מניה, (דף יא ע"ב) והוא ו', ודא ירית לאבא ולאימא, ואתקשר ביה מהימנותא דכלא. ומניה אתזנת ברתא, מההוא ירותא דאיהו ירית.

ועל דא בעי למכתב שמא קדישא, י' בקדמיתא, קוצא חד לעילא, וקוצא חד באמצעיתא, וקוצא חד לתתא, והא אתמר. לבתר יה, דלא מתפרשן דא מן דא לעלמין, כגוונא דא ה. בגין דישתכחו תרווייהו בשלימו דכלא, אב ואם בן ובת. כגוונא דא י"ה (ס"א ו"ה). הרי לך כל שלימו דמהימנותא.

לבתר אתפשט מהימנותא, ונפקין תרין בנין מכללא חד, בארחייהו. בן נפיק מתרווייהו, והוא ו' דשמא קדישא. בת נפקת מסטרא דאימא, והיא ה' בתראה דשמא קדישא. ולא אשתלימת אלא עם ו', בגין דמניה אתזנת, ועל דא בעי למכתב ו', ולבתר ה', כגוונא דא ה, הרי ו' וההוא אתפשטותא דנפיק מניה,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

כְּגוֹוֵנָא דִּהְהוּא נְהָר דְנִפְיָק מִן י', בְּגִין דְּמַנְיָה אֲתֻנְתָּ. ו' הָרִי בִּן דְנִפְיָק מַנְיָה לְתַתָּא.

וְהָא מַלְיָן אֵלִין אֹקִים לֹון אַבָּא, וְהָא אֲתַמְרוּ. וְאַנָּא כַּד מְטִינָא לְמַלְיָן אֵלִין, אִימָא לֹון, בְּגִין דְּפִקְדוֹנָא דְאַבָּא הָכִי. וְהָכִי בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַזְדַּהְרָא בְּשִׁמְא קְדִישָׁא, דִּיכְתוּב שְׁמָא קְדִישָׁא כְּגוֹוֵנָא דָּא, וְדָא אִיהוּ כְּדָקָא חֲזִי. וְאִי לָאוּ, לָא אֲקָרִי שְׁמָא קְדִישָׁא וְאֲקָרִי פְּגִים. וּמֵאֵן דְּפָגִים שְׁמָא קְדִישָׁא, טַב לִיָּה דְלָא אֲתַבְּרִי.

תְּלִיתָאָה, יְהוּ"ה דְּאֲקָרִי אֱלֹהִים כְּמָה דְּאֲתַמְר, רַחֲמִי, וְנִפְיָק מַנְיָה דִּינָא. וְדָא הוּא הִהוּא נְהָר, דְּנִגִיד וְנִפְיָק מֵעֵדָן.

רְבִיעָאָה, אֵל גְּדוּל. וְהָא אֲתַמְר, וְדָא גְּדוּלָּה.

חֲמִשָּׁאָה, אֱלֹהִים. וּבְכָל אֲתַר הוּא גְבוּרָה.

שְׁתִּיתָאָה, יְהוּ"ה, רַחֲמִי, שְׁלִימוּ דְכָלָּא. עֲקָרָא דְכָלָּא. קְשָׂרָא דִּי מְהִימְנוּתָא. אַחִיד לְכָל סְטָרִין. וְדָא תְּפָאֶרֶת יִשְׂרָאֵל.

שְׁבִיעָאָה וְתַמְינָאָה צְבָאוֹת. וְעַל דָּא, יְהוּ"ה קָרִיב בְּכָלָּא. אַחִיד בְּכָל סְטָרִין, לְזַמְנִין י"י אֱלֹהִים, דְּהָא קָרִיבִין אֵינּוּן תְּפָאֶרֶת לְגַבֵּי גְבוּרָה. לְזַמְנִין י"י צְבָאוֹת, דְּהָא קָרִיבִין אֵינּוּן תְּפָאֶרֶת לְגַבֵּי נֶצַח וְהוּד, דְּאֲקָרוּן צְבָאוֹת. וְהָא אֲתַמְר דְּאֲשְׁתַּמּוּדְעֵן מְלִי נְבִיאֵי מְהִימְנֵי מְפּוֹמִיָּהוּ. כַּד אֲמַרִי, כֹּה אָמַר י"י אֱלֹהִים. וְכַד אֲמַרִי, כֹּה אָמַר י"י צְבָאוֹת. וְהוּוּ יַדְעִין מֵאֵן אֲתַר אֲתִיִּין מַלְיָן.

תְּשִׁיעָאָה (נ"א א"ל) שְׁדִי. דְּאֲמַר לְעֵלְמָא דִּי, דְּהָא דִּי סְפוּקָא הוּא. וְסְפוּקָא לָא אֲתִי לְעֵלְמָא, אֱלָא מִן צְדִיק, דְּאִיהוּ יְסוּד עוֹלָם, דְּאֲמַר לְעוֹלָם דִּי.

עֲשִׂירָאָה, אֲדִנְי". דְּהָא דִּינָא דְּמַלְכוּתָא דִּינָא וְדָאִי. וְהָאִי לְאַגְחָא קָרְבִין דְּמַלְכָּא בְּעֵלְמָא. וְדָא גְבוּרָה תְּתָאָה, וְדָא אִיהוּ צְדָק.

וְאֵלִין אֵינּוּן עֲשָׂרָה שְׁמֵהֵן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲקָרִי בְּהוּ, מִתְקַשְׁרֵן דָּא בְּדָא, בִּיחּוּדָא שְׁלִים. וְאֵלִין אֵינּוּן כְּתָרִין קְדִישִׁין דְּמַלְכָּא, דְּהוּא אֲשְׁתַּמּוּדְעֵ בְּהוּ, וְאֵינּוּן שְׁמִיָּה, וְהוּא אֵינּוּן. וְכַד מִתְקַשְׁרֵן כְּלָהוּ כְּחֻדָּא, עַל רִיחָא דְקַטְרֵת, כְּדִין אֲקָרִי קַטְרֵת, קְשׁוּרָא דְּמִתְקַשְׁרֵן כְּחֻדָּא. זְכָאָה חוּלְקִיָּהוּן דְּצְדִיקִיָּא, דִּינְדְעִין אֹרְחִין דְּאֹרִיִּיתָא, וְיַדְעִין לְאֲשְׁתַּמּוּדְעָא בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיָּהוּן, עָלִיָּהוּ כְּתִיב (ישעיה 10) וּבָאוּ וְרָאוּ אֶת כְּבוֹדִי. (ויקרא 16) וְאֵם זְבַח שְׁלָמִים קָרְבְּנוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמְרֵי, כְּתִיב (במדבר 10) עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הַכֹּף בְּשִׁקְלֵי הַקֹּדֶשׁ. עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה לְמֵאֵי קָא אֲתִיא. אֱלָא, עֲשָׂרָה לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. וְעֲשָׂרָה לְמַתַּן תּוֹרָה. עֲשָׂרָה מֵאֲמֹרוֹת בְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, וְעֲשָׂרָה מֵאֲמֹרוֹת בְּמַתַּן תּוֹרָה. בְּמֵאֵי קָא מִיָּרִי. בְּגִין דְּעֵלְמָא לָא אֲתַבְּרִי אֱלָא בְּגִין אֹרִיִּיתָא, וְכָל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל מִתְעַסְקִי בְּאֹרִיִּיתָא, עֵלְמָא מִתְקִיָּמָא. וְכָל זְמַנָּא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דישראל מתבטלי מאורייתא, מה פתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת.

דף י"ב ע"א

תא חזי, עשרה מאמרות למעשה בראשית, כדתנן בעשרה מאמרות נברא העולם. עשרה מאמרות למתן תורה, אלו עשרת הדברות. פתיב (שמות כ) אנכי יי' אלהיך. וכתיב במעשה בראשית (בראשית א) יהי אור ויהי אור. דא מהימנותא דקודשא בריך הוא (דף י"ב ע"א) אור אקרי, דכתיב, (תהלים כז) יי' אורי וישעי ממי אירא וגו'.

פתיב (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. וכתיב במעשה בראשית, (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים וגו'. יהי רקיע, אלין ישראל, דאינון חולקא דקודשא בריך הוא, דאחדין בההוא אתרא דאקרי שמים. והיינו רזא, דזמנא חדא שאל רבי ייסא סבא לרבי אלעאי, אמר, הא שאר עמין יהב לון קודשא בריך הוא לרברבין ממנן שליטין, ישראל באן אתר יהב לון. שלח ליה, ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, ושפיר שלח ליה.

בתוך המים, בין מלולי אורייתא. ויהי מבדיל בין (שמות קצ"ט) מים למים, בין קודשא בריך הוא, דאקרי באר מים חיים. ובין עבודה זרה, דאקרי (ירמיה ב) בורות גשברים וגו' דאינון מים המרים, מים עכורין, מכוונסים, סרוחים ומטונפים. ועל דא ישראל קדישין מבדילין בין מים למים.

פתיב (שמות כ) לא תשא את שם יי' אלהיך לשוא, וכתיב במעשה בראשית, (בראשית א) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד. תא חזי, כל מאן דאומי בשמא קדישא לשקרא, כאילו פריש אימא מאתרה לעילא. וכתרין קדישין לא מתיישבי בדוכתייהו, כמה דאת אמר, (משלי טז) ונגנ מפריד אלוף. ואין אלוף אלא קודשא בריך הוא. וכתיב יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, לא תשוי פרודא, בגין אומאה דשקרא. אל מקום אחד, כדקא חזי באתר דקשוט, ולא באתר אחרא לשקרא. ומאי שקרא. הוא דאזלין מיא לאתר אחרא, דלאו איהו דיליה.

פתיב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, וכתיב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. אימתי אתרביאת ארעא קדישא ואתעטרת בעטרהא, הוי אומר ביום השבת, דהא פדין אתחברת פלה (נ"א מטרוניתא) במלכא, לאפקא דשאין וברכאן לעלמא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

כְּתִיב כַּפֵּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ. וּכְתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם. מֵאֵי קָא מִיִּירִי. אֲלֵא אֲלִין מְאֹרֶת, דָּא הוּא אֲבִיךָ וְאִמְךָ. אֲבִיךָ, דָּא שְׁמִשָּׁא. אִמְךָ, דָּא סִיְהָרָא. וְאִין שְׁמִשָּׁא אֲלֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב, (תהלים פד) כִּי שָׁמַשׁ וּמַגֵּן יְיָ אֱלֹהִים. וְלִית סִיְהָרָא אֲלֵא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּכְתִיב, (ישעיה ס) וִירְחֵךְ לֹא יֵאֲסֹף, וְעַל דָּא כֻּלָּא חַד.

כְּתִיב לֹא תִרְצַח, וּכְתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה, וְאַנְתָּ לֹא תִקְטֹל בַּר נֶשׁ, דְּאִקְרִי חַכִּי, דְּכְתִיב וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. וְלֹא תְהוּוּ כַּדְגִים הַלָּלוּ, דְּרַבְרַבִּי בַלְעִי לְזוּטְרִי.

כְּתִיב לֹא תִנְאַף, וּכְתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ. מִכָּאן אוֹלִיפְנָא, דְּלֵא יִשְׁקֹר בַּר נֶשׁ בְּאַנְתּוֹ אַחֲרָא דְלֵאוֹ אִיהִי בֵת זוּגִיָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, דְּלֵא תוֹלִיד אֶתְתָּא אֲלֵא מִמִּינָהּ, וּמֵאֵן אִיהוּ מִינָהּ, דָּא בֵּן זוּגִיָּה.

כְּתִיב לֹא תִגְנוֹב, וּכְתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְתִּי לְכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֹרַע, מֵאֵי דִיְהִיבִית לְכוּ וְאִפְקִידַת לְכוּ יְהֵא לְכוּ, וְלֹא תִגְנוֹבוּ מֵה דְהוּא מֵאֲחֲרָא.

כְּתִיב לֹא תַעֲנֶה בְרַעְךָ עַד שְׂקֹר, וּכְתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמִנוּ. מֵאֵן דְּהוּא בְּדִיוֹקְנָא דְמִלְכָּא, לֹא תִסְהִיד בֵּיה שְׂקֹר. וּמֵאֵן דְּאִסְהִיד שְׂקֹר בְּחִבְרִיָּה, כְּאִילוֹ אִסְהִיד לְעִילָא.

כְּתִיב לֹא תַחֲמוֹד אֶשֶׁת רַעְךָ, וּכְתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, לֹא טוֹב הִיּוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ וּגְוִי. הָא בֵּת זוּגִיָּה לְקַבְלָהּ, וְעַל דָּא לֹא תַחֲמוֹד אֶשֶׁת רַעְךָ.

וְהִינּוּ עֲשֶׂרָה מְאֹמְרוֹת לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְעֲשֶׂרָה מְאֹמְרוֹת לְמִתָּן תּוֹרָה. וְהִינּוּ דְכְתִיב, (במדבר ז) עֲשֶׂרָה עֲשֶׂרָה הִכָּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ. אֶתְקִלוּ כַּחֲדָא בְּשֶׁקֶל אֶחָד. וּבְגִין כַּף קָאִים עֲלֵמָא, וְאִשְׁתַּכַּח בֵּיה שְׁלֵמָא. וְעַל דָּא, וְאִם זִבַּח שְׁלָמִים קָרְבְּנוּ, לְקִיּוּמָא עֲלֵמָא בְּשְׁלֵמָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְמִכְפָּר עַל מִצּוֹת עֲשָׂה, וְעַל מִצּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה, בְּגִין לְאַטְלָא שְׁלוֹם עַל כֻּלָּא.

דף י"ב ע"ב

כְּתִיב (איוב כה) הַמְּשִׁל וּפָחַד עִמּוֹ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הָאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרְיָא. אֲבַל הַמְּשִׁל, דָּא (דף י"ב ע"ב) אֲבֵרְהֶם, דְּכְתִיב בֵּיה (בראשית כג) נָשִׂיא אֱלֹהִים אֶתְהָ בְּתוֹכְנוּ, וּכְתִיב (בראשית יב) וְאֲבִרְכֶךָ וְאִגְדְּלָהּ שְׁמֶךָ. וּפָחַד, דָּא יִצְחָק. דְּכְתִיב, (בראשית לא) וּפָחַד יִצְחָק הָיָה לִי. (איוב כה) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, דָּא יַעֲקֹב. דְּכְתִיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

(מיכה ז) תתן אמת ליעקב, וכתוב (זכריה ח) והאמת והשלום אהבו. דאמת ושלום קשיר דא בדא. ועל דא הוא שלימותא דכלא.

ושלמים שלימותא הוא, ושלמא דכלא. ומאן דאקריב שלמים אסגי שלמא בעלמא. יעקב איהו עביד שלום, כמה דאמרן. בגין דאחיד להאי ולהאי. ושלמים אחידן במצות עשה, ובמצות לא תעשה, בהאי סטרא, ובהאי סטרא. ועל דא אקרי שלמים. ורזא דמלה, דכתיב, (בראשית כה) ויעקב איש תם: גבר שלים. שלים לעילא, ושלים לתתא. דבר אחר (איוב כה) המשל דא מיכאל. ופחד דא גבריאל. דא יסודא דיליה ממיא ודא יסודא דיליה מאשא וקודשא בריך הוא עביד שלמא בינייהו דכתיב, (איוב כה) עושה שלום במרומו.

רבי אחא אמר, כתיב (ויקרא ז) אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה וגו'. מאי קא מייירי. כמה דאת אמר, (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה, עליה דייקא. ועל דא חלת מצות וגו'. וחלת מצות, הא אוקמוה, ועל מה אתיא. מצת וחלת כתיב חסר, בגין דחטא עליה.

תאני רבי חייא, כתיב על זבח תודת שלמיו, דא שלימו דכלא. שלמיו: תרי. תודה, אתיידע. אמר ליה רבי יהודה, תודה ידיע, שלמיו מהו תרי. אמר ליה, תרין ווין, ו' דהיינו שלמיו, שלמא דכלא.

אמר רבי יצחק, תודת שלמיו, דאטיל שלמא בכלא, ואתער רחמי בכלהו עלמין. תודת שלמיו, רבי יוסי אמר, הא דאמר רבי חייא שפיר, דכנסת ישראל אתברכא מאיבון תרי, דאיבון שלמא דכלא. רבי יוסי אמר, לחם חמץ הא ידיע, והא אתמר כמה דהוה חטאה, כך הוה מקרב בהווא גוונא ממש.

תא חזי, חלת מצת חסר, כמה דאתמר בלולות בשמן ורקיקי מצות משוחים בשמן. למאי קא רמיזא. (שמות רכ"ג ע"א) אמר רבי שמעון, הני איבון (בראשית ג) להט החרב המתהפכת וגו'. בגין דכלהו אתמנן על ארחיהו דבני נשא, על איבון דעברין על פקודי אורייתא, ועל דא פלא סלת בלולה בשמן, לאמשכא משח רבות מאתר עלאה לתתא, ויתברכון פלהו כחדא, מהווא משח רבות קודשא.

ודא הוא יין לנסך, והא אוקימנא רביעית ההין. ואתר חד (ס"א תלי) מלי יין ושמן ומים לנסוך, והא אוקימנא מלי, מים לאשקאה גנתא, וכל איבון נטיען. ועל דא, אית מים ואית מים. יין, אית אתר דאיהו טוב, ואית אתר דאיהו לאענשא דאיהו דינא. על דא, מאן דחמי יין בחלמיה, אית למאן דאיהו טב, ואית למאן דאיהו דינא. אי תלמיד חכם הוא, כתיב (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש. וכתיב (שיר השירים א) כי טובים דודך מיין, ודא הוא יין דמנטרי, דחדי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

לכלא. ואי לא, (משלי לא) תנו שכר לאובד ויין למרי נפש. אית יין אחרא דאיהו דינא. ועל דא, יאות לקרבא אלין מלין בקרבניה, בגין דיתעבר דינא, ויתער רחמי. אעבר יין, ואייתי יין, וכן בכלא.

ושמן לא אעדי מקרבניה לעלמין, בר ממנחת קנאות דכתיב, (במדבר ה) לא יצוק עליו שמן וגו'. דהא הכא לא בעיא רחמי, דהא פלא דינא, דכתיב, (במדבר ה) וצבתה בטנה ונפלה ירכה. וכתיב (במדבר ה) יתן יי' וגו', ועל דא וזאת תורת זבח השלמים אם על תודה יקריבנו.

דף י"ג ע"א

רבי חזקיה הוה יתיב קמיה דרבי יצחק, קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי' וגו', האי קרא הא אוקמוה חברייא, והא אתמר. אבל האי שבחא הוא דכל אינון בני מהימנותא. ומאן אינון בני מהימנותא. אינון דמשתדלי באורייתא, וידעין ליחדא שמא קדישא פדקא יאות. ושבחא דאינון בני מהימנותא, אינון דקיימין בפלגו ליליא למלעי (דף י"ג ע"א) באורייתא ומתדבקי בה בכנסת ישראל, לשבחא ליה לקודשא בריה הוא במילי דאורייתא.

תא חזי, בשעתא דבר נש קם בפלגות ליליא למלעי באורייתא, ורוח צפון אתער בפלגות ליליא, והיא אילתא קיימא ומשבחא ליה לקודשא בריה הוא. ובשעתא דהיא קיימא, כמה אלה, וכמה רבבון, קיימין עמה בקיומיהו, וכלהו שארן לשבחא למלכא קדישא.

ההוא מאן דזכי וקם בפלגות ליליא למלעי באורייתא, קודשא בריה הוא אצית ליה, כמה דאוקמוה, דכתיב, (שיר השירים ח) חלושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. וכל אינון אוכלוסין לעילא, וכל בני תושבחתא דמזמרין למאריהון, פלהו משתככי בגין תושבחתא דאינון דלעו באורייתא, ומכרזי ואמרי, (תהלים קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי'. אתון ברכו את יי'. אתון שבחו למלכא קדישא אתון אעטרו ליה למלכא.

וההיא אילתא מתעטרא ביה בההוא בר נש, וקמת קמי מלכא, ואמרת חמי במאי ברא אתינא לקמך, במאי ברא אתערנא לגבך, ומאן אינון דשבחא פלא דלהון קמי מלכא. הדר ואמר, העומדים בבית יי' בלילות. אלין אקרון עבדי יי', אלין אתחזון לברכא למלכא. וברכתא דלהון ברכתא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קלד) שאו ידיכם קדש וברכו את יי' וגו'. אתון אתחזון דמלכא קדישא יתברך על ידיכו וברכתא דעל ידיכו ברכתא היא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

שאו ידיכם קדש. מהו קדש. אתר עלאה, דמבועא דנחלא עמיקא נפיק מניה. דכתיב, ונהר יוצא מעדן להשקות. ועדן הוא דאקרי קדש עלאה, בגין כך שאו ידיכם קדש. ובר נש דעביד כן, וזכי להאי, מאי קא מכרזי עליה. יברכה יי מציון, את תברך לקודשא בריך הוא, מאתר דאקרי קדש עלאה. והוא יברך לך מאתר דאקרי ציון, דאת ומטרוניתא תתברכון כחדא.

כמה דזווגא דלכון הוה כחדא לשבחא למלכא. כך מההוא אתר דמתברכא כנסת ישראל, מההוא אתר יזמין לך ברכאן, הדא הוא דכתיב יברכה יי מציון וראה בטוב ירושלם. מאן הוא טוב ירושלם. אינון ברכאן דנפקא לה ממלכא, על ידי דההוא דרגא קדישא דצדיק. ועל דא, יברכה יי מציון וראה בטוב ירושלם, וכלא חד מלה.

וראה בנים לבניך וגו', וראה בנים לבניך שפיר, מהו שלום על ישראל, מאי קא בעי הכא על ישראל. אלא, בגין דאסגי שלמא לעילא, דכד הוא זכי לכולי האי, אסגי שלמא לעילא ותתא. שלום על ישראל, סתם. ושלום שבחא הוא דעלאי ותתאי, שבחא הוא דכל עלמין. ומלי דאורייתא אסגיאו שלמא בעלמא, דכתיב, (תהלים כט) יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום. (ויקרא ד) נפש פי תחטא. רבי יוסי פתח, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים וגו', כמה אית להו לבני נשא לאזדהרא מחוביהון, דלא למחטי קמי מאריהון, דהא בכל יומא ויומא פרוזא נפיק וקארי, אתערו בני עלמא לבייכו לקמי מלכא קדישא. אתערו לאזדהרא מחובייכו. אתערו נשמתא קדישא דיהב בגווייכו מאתר קדישא עלאה.

סדר הלימוד ליום ה אייר [יום 215 בשנה]

דַתְּנִינוּ, בְּשַׁעֲתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִפִּיק נִשְׁמַתָּא לְנַחְתָּא בְּבְנֵי נֶשָׂא, אִסְהִיד
בָּהּ בְּכַמְהָ יְעוּדִין, בְּכַמְהָ קְסִטּוּרִין, בְּגִין לְנִטְרָא פְקוּדוּי. וְלֹא עוּד אֵלָא דְאֵעְבֵּר לָהּ
בְּאֵלְף וְתַמְנַיָּא עֲלָמִין לְאִשְׁתַּעֲשַׁעָא, וְלִמְחִמֵּי בְּהוּ יִקְרָא דְאֵינּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי
בְּאוּרִייתָא. (נפיקא) וְקִימָא קָמִי מְלַכָּא בְּלְבוּשׁ יִקְרָא, בְּדִיקְנָא דְהָאֵי עֲלָמָא, בְּלְבוּשׁ
יִקְרָא עֲלָאָה אִסְתַּפְּלַת בִּיקְרָא דְמְלַכָּא כָּל יוּמָא, וְאֵעְטֵר לָהּ בְּכַמְהָ עֲטָרִין.

דף י"ג ע"ב

בְּשַׁעֲתָא דְמִטִּי זְמַנָּא לְנַחְתָּא לְעֲלָמָא, עֲבַדַת מְדוּרְהָא בְּגַנְתָּא דְעַדְן דְאַרְעָא
תְּלַתִּין יוּמִין, לְמִחְמֵי יִקְרָא דְמְאָרִיָּהוּן דְצַדִּיקֵיָא, וְסִלְקָא לְאַתְרָהָא לְעֵילָא, וּבִתְר
דָּא נַחְתַת לְעֲלָמָא, (דף י"ג ע"ב) אֵעְטֵר לָהּ מְלַכָּא קְדִישָׁא, בְּשִׁבְעַ עֲטָרִין, עַד דְאַתַת
וְעָאֵלַת בְּגוּ גּוּפָא דְבֵר נֶשׁ. וְכַד אִיהִי בְּגוּפָא דְבֵר נֶשׁ, וְחַבַת בְּהָאֵי עֲלָמָא,
וְאִשְׁתַּדְּלַת בְּחִשׁוּכָהָ. אוּרִייתָא תּוּוּהָא עֲלָהּ, וְאִמְרַת, וּמָה כָּל יִקְרָא דָּא, וְכָל
אִשְׁלִמוּתָא אִשְׁלִים לְנַפְשָׁתָא מְלַכָּא עֲלָאָה, וְהִיא חַבַת קְמִיָּה, נֶפֶשׁ כִּי תַחְטָא, מָה
דִּין הוּא דְתַחְטָא.

אִמַר רַבִּי יוֹסִי, נֶפֶשׁ כִּי תַחְטָא אֶהְדְרָנָא לְקָרָא עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם, עֵיטָא לְהָאֵי
נֶפֶשׁ לְאִזְדַּהֲרָא מְחֻבְּהָא, וְתִיתּוּב לְאַתְדַּפְּאָה, עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם, עַד שְׁלֹא יַפּוּחַ
יוּמָא דְהָאֵי עֲלָמָא, וְיִיתִי הֵהוּא יוּמָא תְקִיפָא, דִּיתַבַּע לָהּ מְלַכָּא דִינָא, לְנַפְקָא
מִהָאֵי עֲלָמָא. וְנָסוּ הַצְּלָלִים, דָּא הוּא רְזָא בֵּין חֲבֵרֵיָא דְקָא אִמְרֵי, דְבְשַׁעֲתָא דְמִטִּי
זְמַנָּא דְבֵר נֶשׁ לְנַפְקָא מִן עֲלָמָא, צוּלְמָא דְבֵר נֶשׁ אֶתְעַבֵּר מִנִּיהּ, הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב
עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם, עַד דְלֹא יִנְשׁוּף יוּמָא לְנַפְקָא מִהָאֵי עֲלָמָא. וְנָסוּ הַצְּלָלִים,
דְאַתְעַבֵּר צוּלְמָא, יִתּוּב קָמִי מְאָרִיָּה.

רַבִּי אֶלְעָזָר אִמַר, תְּרִין צוּלְמִין אִית לִיהּ לְבֵר נֶשׁ כַּד אִיהוּ בְּקִיּוּמִיהּ, חַד
רְבִרְבָּא, וְחַד זְעִירָא, דְכַתִּיב הַצְּלָלִים, תְּרִי. וְכַד מִשְׁתַּפְּחִי כַּחְדָּא, כְּדִין הוּא בֵּר נֶשׁ
בְּקִיּוּמִיהּ. וְעַל דָּא, וְנָסוּ הַצְּלָלִים כְּתִיב. כְּדִין בְּעֵי בֵּר נֶשׁ לְאִסְתַּפְּלָא בְּעוּבְדוּי,
וְלַתְקַנָּא לֹון קָמִי מְאָרִיָּה, וְיוּדֵי עֲלִיָּהוּ. בְּגִין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִקְרִי רַחוּם
וְחַנּוּן, וּמְקַבֵּל לְאֵינּוּן דְתַבִּין קְמִיָּה.

וְדָא הוּא עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים, דְכִיּוֹן דְאֵינּוּן צְלָלִים מִתְעַבְּרִין מִנִּיהּ,
וְאִיהוּ תַפִּיס בְּקוּלְרָא, תְּשׁוּבָה הִיא אֲבָל לֹא מְעֲלִיא כָּל כַּךְ כּוּזְמָנָא דְקָאִים אִיהוּ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בְּקִיּוּמִיהָ. וּשְׁלֹמֹה מְלָכָא אֶכְרִיז וְאָמַר, (קהלת יב) וְזָכוֹר אֶת בּוֹרְאֶךָ בְּיָמֵי בְּחֹרוּתֶיךָ עַד אֲשֶׁר לֹא יִבְאוּ יָמֵי הַרְעָה וְגו'.

וְעַל דָּא עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם, דְּבַעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְקֵנָא עוֹבְדוּי. דְּכַד מְטוֹן יוֹמוֹי לְאַסְתְּלָקָא מִן עֲלָמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תוֹהָא עָלֶיהָ, וְאָמַר, וְנִפְשׁ כִּי תַחְטָא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִי, וְהָא אוֹמִינָא לָהּ בְּאוֹמָאָה דְשָׁמַי דְלֹא לְשַׁקְרָא בִּי, וְאַסְהֵדִית בְּהָ כַּד נִחְתַּת לְעֲלָמָא, וְהוּא עַד וְדָא, מִכְּמָה זְמַנִּין דְאַסְהֵדִית בְּהָ, לְנִטְרָא פְּקוּדֵי. בְּגִין כִּךְ הוּאִיל וּבַר נֶשׁ הוּא עַד, בְּשַׁעְתָּא דִּיתוּב קָמִי מְלָכָא, אוּ רָאָה אוּ יָדַע. אוּ רָאָה, אִינּוֹן חוֹבִין דְעֵבַד וְאַסְתְּכַל בְּהוּ. אוּ יָדַע בְּבִירוּרָא דְמִלְחָה דְעֵבַר עַל פְּקוּדָא דְמֵאֲרִיָּה, אִם לֹא יִגִּיד, אִם לֹא יוֹדֵי עֲלֵייהוּ קָמִי מֵאֲרִיָּה (מֵה כְּתִיב) כַּד יִפּוֹק מִהָאֵי עֲלָמָא, וְנִשָּׂא עוֹנוֹ. וְכַד יִשָּׂא עוֹנוֹ, הֵיאֲךָ פְּתַחִין לִיהָ פְּתַחָא, וְהֵיאֲךָ יְקוּם קָמִי מֵאֲרִיָּה, וְעַל דָּא נִפְשׁ כִּי תַחְטָא כְּתִיב. (ויקרא ד) נִפְשׁ כִּי תַחְטָא. רַבִּי אַבָּא פְּתַח, (תהלים מד) כָּל זֹאת בְּאַתְנּוּ וְלֹא שְׁכַחְנוּךָ וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבְרִיתֶךָ. כָּל זֹאת בְּאַתְנּוּ, כָּל אֵלּוּ בָּאוּ עָלֵינוּ מִבְּעֵי לִיהָ. אֱלֹא כָּל דִּינִין דְלַעֲיִלָּא אֶתּוּ עֲלֵנָא. וְלֹא שְׁכַחְנוּךָ, וְלֹא אֲנִישֵׁנָא מִיְלּוּלֵי אוֹרֵייתֶךָ. מִכָּאֵן אוֹלִיפְנָא, כָּל מָאן דְאַנְשֵׁי מִלּוּלֵי אוֹרֵייתָא, וְלֹא בְּעֵי לְמַלְעֵי בְּהָ, כָּאֵלּוּ אֲנִישֵׁי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְהָא אוֹרֵייתָא כְּלָה שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי.

וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבְרִיתֶךָ, דְכָל מָאן דְמִשְׁקַר בֵּיהּ בְּהָאֵי אֶת קִיּוּמָא קְדִישָׁא דְרִשִׁים בֵּיהּ, כָּאֵלּוּ מִשְׁקַר בְּשִׁמְא דְמְלָכָא, בְּגִין דְשִׁמְא דְמְלָכָא אֶתְרִשִׁים בֵּיהּ בְּבַר נֶשׁ. וְקָרָא אַחְרָא אוּדֵי בֵּיהּ בְּהָאֵי קָרָא, דְכְּתִיב, (תהלים מד) אִם שְׁכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְנִפְרוּשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זֶר. אִם שְׁכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר וְלֹא שְׁכַחְנוּךָ (ודא הִיא אוֹרֵייתָא דֵאִיהוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ). וְנִפְרוּשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זֶר, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבְרִיתֶךָ. וְכֹלָא חַד מְלָח. מֵאֵי שְׁקַרָּא הֵכָא. דְפָרִישׁ כְּפִיו לְרִשׁוּתָא אַחְרָא, וּמִשְׁקַר בְּהָאֵי בְרִית. וְעַל דָּא אוֹרֵייתָא אַחֲדִידַת בְּהָאֵי, דְכָל מָאן דְנִטְרִי הֵאֵי בְרִית, כָּאֵלּוּ נְטִיר אוֹרֵייתָא כְּלָה, וּמָאן דְמִשְׁקַר בְּהָאֵי, כָּאֵלּוּ מִשְׁקַר בְּאוֹרֵייתָא כְּלָה.

דף י"ד ע"א

תָּא חֲזִי, אַבְרָהָם עַד לָא אַתְגְּזֹר, הָא לָא אַתְמַר דְאִיהוּ נְטִיר אוֹרֵייתָא, כִּיּוֹן דְאַתְגְּזֹר מֵה כְּתִיב, (בראשית כו) עָקַב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוּלֵי וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֶרְתִּי מִצּוֹתַי חֻקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי. וְכֹלָא בְּגִין דְאַתְגְּזֹר, אֶתְרִשִׁים בֵּיהּ רְשִׁימָא קְדִישָׁא, וְנְטִיר לִיהָ כְּדָקָא יְאוּת, סְלִיק לִיהָ כָּאֵלּוּ נְטִיר אוֹרֵייתָא כְּלָה. יִצְחָק (דף י"ד ע"א) אִנּוּן הֵכִי כְּתִיב, (בראשית יז) וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת יִצְחָק. וְעַל דָּא אוֹרֵייתָא אֶקְרִי בְרִית.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תא חזי, יוסף בגין דנטר ליה להאי ברית, ולא בעא לשקרא ביה, זכה ליקרא בהאי עלמא, וליקרא לעלמא דאתי. ולא עוד, אלא דקודשא בריך הוא אשרי שמייה בגויה, דכתיב, (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו. וזכה לברכתא דהאי עלמא, ולברכתא דעלמא דאתי.

אמר רבי יצחק, כתיב (דברים לג) בכור שורו הדר לו וגו'. יוסף בגין דנטר להאי ברית, זכה בשור, דאיהו קדמאה לקרבנא. אמר ליה רבי יהודה, אי הכי אמאי אתברך במלה דאיהי שמאלא, בימינא מבעי ליה, דהא כתיב (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל. אמר ליה בגין דיגין על חובי דירבעם.

אמר ליה, רזא אוליפנא בהאי קרא, דכיון דיוסף נטר ליה להאי ברית, דהאי ברית אחיד בתרין דרגין, ואינן תרין דרגין לעילא, בשמהן אתקרון. ואוליפנא בפרשת פרה אדומה, דהאי פרה חד דרגא מאינן תרין דרגין עלאין הוי, וזוגא דפרה שור אקרי, ודא הוא בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו הדר לו ודאי. ולא האי כשור דעלמא, אלא וקרני ראם קרניו. קרנא עלאה הוא על כל אחרניו, ועל דא בהם עמים ינגח יחדיו אפסי ארץ.

אמר רבי אבא, משמע, דכל מאן דנטר להאי את רשימא קדישא, אינן תרין דרגין עלאין אתקשרן ביה. לנטרא ליה בכלא, ולא עטרא ליה ביקרא עלאה. ועל דא זכה בתרין (לך לך צ"ג) מלכו. חד הוא. וחד בנו. דכיון דשלמה מלכא אתדבק בנשים נכריות, אתיהיב מלכותא לירבעם, ועל דא ברית חביב מכלא.

בגין כף אמר רבי שמעון, האי בר נש דאוליד בר, אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל פתחין (ס"א והאי רביא דאתגור אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל כתרין) עלאין, פתחא דאתקשר בשמא קדישא. (דאמר רבי שמעון) וההוא דמא דנפיק מההוא רביא, נטיר קמי קודשא בריך הוא, ובשעתא דדינן מתערין בעלמא, אשגח קודשא בריך הוא בההוא דמא, ושויב עלמא. ובגין כף פתיב (בראשית יז) ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר. וכתיב (תהלים ז) ואם בגבורות שמנים שנה. וכלא בחד מתקלא סלקא.

תאנא בההוא דמא, זכי עלמא לאתבסמא בחסד, וקיימין בלהו עלמין, דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי תינח. יומם ולילה למה.

אמר רבי שמעון, תנינן תרין פתחין אתאחדן פחדא, ואינן פתחא דכל שאר פתחין, ותאנא, חד דינא, וחד רחמי, ומתבסמאן דא בדא, דכר ונוקבא. (ס"א ותאנא חד דכר וחד נוקבא, חד דינא, וחד רחמי) בסטרא דדכורא שריא חסד. (לך לך צ"ד) בסטרא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דְּנוּקְבָא שְׂרִיא דִּינָא. (ובגין כך) חַד חוּרָא וְחַד סוּמְקָא. וּבְגִין לְאַתְבְּסָמָא דָּא בְּדָא, (בגין כך) מִתְקַשְׁרֵן דָּא בְּדָא. וְהָאֵי בְרִית אַחִיד בְּהוּ בְיוּמָם וְלִילָה, בְּדִינָא וְחֶסֶד. בְּדִינָא בְּקִדְמִיתָא. וְלִבְתַּר שְׂרִיא בִּיהַ בְּחֶסֶד, וְאַתְבְּסָם בְּכֻלָּא. וְדָא הוּא בְרִית דְּאַקְרֵי יוּמָם וְלִילָה, דְּאַחִיד בְּתַרוּוּיָהּ.

וּמֵאֵן דְּזָכִי לְנִטְרָא לְהָאֵי בְרִית כְּדָקָא יֵאוּת, וְלֹא חָטִי בִּיהַ כָּל יוּמוֹי, אַחִיד בְּהוּ בְיוּמָם וְלִילָה. וְזָכִי לְתַרִּין עֲלָמִין, עֲלָמָא דָּא וְעֲלָמָא דְּאַתִּי. וְעַל דָּא אַקְרֵי אַבְרָהָם שְׁלִים, דְּכְתִיב, (בראשית יז) תְּתַהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים, וְאִמְתִּי אַקְרֵי שְׁלִים. כִּד זָכָה בְּתַרוּוּיָהּ, בְיוּמָם וְלִילָה. דְּכְתִיב, (תהלים מב) יוּמָם יִצְוָה יְי' חֶסֶדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי. וְתַרוּוּיָהּ אַחְסִין אַבְרָהָם. וְלֹא אַתְקִימָא בִּיהַ חֶסֶד בְּקִיּוּמָא שְׁלִים, עַד דְּאַתְגְּזֹר. כִּיּוֹן דְּאַתְגְּזֹר, אַתְקִימָם בִּיהַ, וְזָכָה לְתַרוּוּיָהּ, וְאַקְרֵי שְׁלִים.

כְּמָה דְּתַנְיֵן דְּכְתִיב, (בראשית יח) וְהוּא יוֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהֶל כְּחוּם הַיּוֹם. פֶּתַח הָאֵהֶל, דָּא הוּא פֶּתַח עֲשִׂירָא דְּמִלְכָּא, דְּאִיהוּ פֶּתַח לְכָל מְשַׁכְּנֵי קְדִישָׁא דְּשָׂרָא כְּתַרִּין, וְקִרְיָה דְּדוּד מִלְכָּא (להאי) פֶּתַח (נ"א צדק), דְּכְתִיב, (תהלים קיח) פֶּתַחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק, וּכְתִיב זֶה הַשַּׁעַר לִי. כְּחוּם הַיּוֹם. כִּד נְהָרָא נְהִירוֹ דְּחֶסֶד, חוּלְק עַדְבֵּיהַ, כְּמָה דִּיתִיב בְּהָאֵי, יְתִיב בְּהָאֵי. אִימְתִּי אַתְקִימוּ בִּיהַ, כִּד אַתְגְּזֹר. וּבְגִין כִּד אַקְרֵי בְרִית יוּמָם וְלִילָה. תְּאַנָּא כְּתִיב, (שמות יב) וּפֶסַח יְי' עַל הַפֶּתַח. מֵאֵי וּפֶסַח יְי' עַל הַפֶּתַח. דְּשְׂרִיא עַל הָאֵי פֶּתַח חֶסֶד, לְאַתְבְּסָמָא. וּבְגִינֵי כִּד וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית וְגו'.

דף י"ד ע"ב

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָא תַנְיֵן, גִּיּוֹרָא כִּד אַתְגְּזֹר וְעִיִּל תְּחוּת גְּדַפֵּי דְשְׂכִינְתָּא, אַקְרֵי גַר צְדָק וְלֹא יִתִּיר, גַּר צְדָק וְדָאֵי, זָכִי לְמִיעַל בְּהָהוּא (דף י"ד ע"ב) כְּתָרָא דְצְדָק וְאַתְ אַמְרַת יוּמָם וְלִילָה דְזָכוּ לְתַרוּוּיָהּ.

אָמַר לִיהַ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, לָא דְמִי מֵאֵן דְּאַתִּי מְשַׁרְשָׁא קְדִישָׁא, וּמְגֻזְעָא דְקִשׁוּט, לְמֵאֵן דְּאַתִּי מְגֻזְעָא בִישָׁא, וּמְשַׁרְשָׁא דְגַעְלֵי בִישׁוּן תְּקִיפִין. בִּישְׂרָאֵל כְּתִיב בְּהוּ, (ירמיה ב) וְאַנְכִי נִטְעַתִּיךְ שׁוֹרֵק כְּלָה זֶרַע אֲמַת. בְּאוּמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה כְּתִיב (יחזקאל כג) אֲשֶׁר בָּשָׂר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם וְזָרְמַת סוּסִים זָרְמַתָּם.

וּבְגִין כִּד, יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין זֶרַע דְקִשׁוּט, גְּזַעָא דְאַתְבְּסָמוּ בְטוֹרָא דְסִינֵי, וְאַתְפְּסֵק מִנְיָהּ כָּל זוּהָמָא, כְּלָהוּ מִתְבְּסָמִין, וְכָלְהוּ עִיִּלֵי בְקִיּוּמָא קְדִישָׁא דְיוּמָם וְלִילָה, לְמַהוּי שְׁלָמִים בְּכֻלָּא. אֲבָל בְּאוּמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, קִשְׂיָא לְמַעְבַּר מִנְיָהּ זוּהָמָא, וְאַפִּילוּ עַד ג' דְרִין. וּבְגִין כִּד גַּר צְדָק. וְדָאֵי.

דְּאָמַר רַב הַמְנוּנָא סְבָא, אוּמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, עַד לָא אַתְגְּזֹרוּ שְׂרִיין בְּכְתַרִּין תְּתַאֲרִין דְּלֹא קְדִישִׁין, וְרוּחַ מְסַאבָּא שְׂרִיא עֲלֵיהוּ. כִּיּוֹן דְּאַתְגְּזִירוּ וְאַתְגְּזֹרוּ,

שְׂרִיין בְּכִתְרָא קְדִישָׁא (של שכינתא) דְּשָׂרְיָא עַל שְׂאָר כְּתָרִין תְּתַאֲנִין, וְרוּחָא קְדִישָׁא שְׂרִיָּא עָלְיֵיהּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל, קְדִישִׁין בְּנֵי קְדִישִׁין, דְּגִזְעִין וְשָׂרְשִׁין, וְאֲתַבְּסִמוּ בְּטוּרָא דְּסִינֵי, וְעָלוּ בְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא קְדִישָׁא. בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַגְזֹר שְׂרִיָּא בְּכָלְא, דְּכְתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיָי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם. (ויקרא ה) וְהָיָה כִּי יַחְטָא וְאִשָּׁם וְהָשִׁיב אֶת הַגְּזֹלָה וְגו'. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, (ישעיה נד) כִּי מִי נָח זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֲבוּר מִי נָח. הָאִי קָרָא קְשִׁיָּא, כְּתִיב (בראשיתז) וּמִי הַמְּבוּל הָיוּ עַל הָאָרֶץ. וְכְתִיב (בראשית ט) וְלֹא יִפְרַת כָּל בֶּשֶׂר עוֹד מִמִּי הַמְּבוּל. מִי הַמְּבוּל כְּתִיב, וְלֹא מִי נָח, וְהִכָּא כְּתִיב כִּי מִי נָח זֹאת לִי. זֹאת לִי, הֵם לִי מִבְּעֵי לֵיָּהּ.

אֲלֵא הָכִי תֵּאֲנָא, כַּד זְכָאִין סְגִיָּאוּ בְּעֵלְמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדִי וּמִשְׁתַּבַּח בְּהוּ. דְּתַנְיִן כַּד שְׂאֲרֵי זְכָאָה בְּעֵלְמָא, וְאֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ, כְּבִיכּוּל אֲטִיל שְׁלֵמָא בְּעֵלְמָא, וְכָל עֵלְמָא מִתְּבָרְכָא בְּגִינֵיהּ, וְאֲטִיל שְׁלֵמָא בְּפַמְלִיָּא שֶׁל מַעְלָה. מְנָא לָן. דְּכְתִיב, (ישעיה כז) או יִחֹזַק בְּמַעְזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִּי. תְּרִין שְׁלָמִין אֲמַאי הָכָא. אֲלֵא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, דְּאֲשֵׁרֵי דְּכָר וְנוֹקְבָא. שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, דְּמִתְּבָרְכָאן אֲבָהוּן.

מַאי אֵיכָא בִּינֵייהוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, כַּד מִתְּבָרְכָאן אֲבָהוּן, שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, דְּאֲקָדִים שְׁלֵמָא בְּכָלְא. וּבְגִין כַּד שְׁלוֹם קָדִים. יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, מַאי טַעְמָא לָא אֲקָדִים שְׁלוֹם הָכָא. אֲלֵא בְּגִין דִּיתַעְבֵּר חוּיָא דְּשָׂרְיָא בְּנוֹקְבָא בְּקַדְמִיתָא, וְיִיתֵי דְּכוּרָא לְמִשְׁרֵי בְּאֲתַרְיָהּ, וּבְגִין כַּד יַעֲשֶׂה אֲקָדִים, וְלִבְתַּר שְׁלוֹם. (ויקרא פ"א ע"ב ושם

מתחילתו המאמר)

תֵּאֲנָא בְּזִמְנָא דְּזַכָּאָה שְׂאֲרֵי בְּעֵלְמָא, דִּינִין לָא מִתְּעַרְיָן, וְלֹא שְׁלִטִין בְּעֵלְמָא, מִשּׁוּם דְּהָהוּא בַּר נֶשׁ זְכָאָה הוּא אוֹת בְּעֵלְמָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִּיקְרִיָּהּ, וְעֵלְמָא מִתְּקִיִּים בְּגִינֵיהּ.

תְּנִיָּא אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, בְּזִמְנָא דְּבְנֵי עֵלְמָא אֲשַׁתְּכַחוּ חֲיִיבִין קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָהוּא זְכָאָה דְּאֲשַׁתְּכַח בְּעֵלְמָא, (בעי) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּעֵי בְּהִדְיָה, בְּגִין דִּיבְעֵי רַחֲמִין עַל עֵלְמָא, וְיִתְפָּיִס בְּהִדְיָהּ. מַה עָבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשַׁתְּעֵי בְּהִדְיָה עַל אֵינּוֹן חֲיִיבֵי עֵלְמָא. אָמַר לֵיהּ לְאוֹטְבָא לֵיהּ בְּלַחֲדוּי, וְלִשְׁיַצָּאָה לְכָלְהוּ. מַה אֲרַחֲיָה דְּהָהוּא בַּר נֶשׁ זְכָאָה. שְׂבִיק דִּידְיָהּ, וְנָסִיב לְדַכּוּלֵי עֵלְמָא בְּדִיל דִּיתְפָּיִס קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִדְיָהּ.

מְנָא לָן. מִמְּשָׁה. דְּאָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, חֲבֹו יִשְׂרָאֵל, (שמות לב) עֲשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסַּכָּה וְיִשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ וְגו'. תְּנוּ אָמַר לֵיהּ, הֲרַף מִמְּנֵי וְאֲשַׁמִּידֶם וְגו', בְּהָאֵי שַׁעְתָּא אָמַר מִשָּׁה אֵי בְּגִין יְקָרָא דִּידֵי יִשְׁתַּצּוּן יִשְׂרָאֵל מֵעֵלְמָא, טַב לִי מוֹתָא, וְלֹא יִימְרוּן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דְּשִׁבְקָנָא הַאי דְּכוּלֵי עֲלָמָא, בְּגִין יִקְרָא דִּילֵי. מִיַּד וַיְחַל מֹשֶׁה אֶת פְּנֵי יְיָ אֱלֹהָיו. וְאוֹשִׁיט גְרָמִיָּה לְמִיתָה בְּכַמָּה אֲתָרֵי בְּגִינֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּכֹתִיב וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חֲטָאתֶם וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא מִסְפָּרָךְ וְגו'. וְתֵאנָא, לָא זֶו מֹשֶׁה מִתְמָן, עַד דְּמַחֵל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, הֵדָא הוּא דְּכֹתִיב וַיִּנָּחֵם יְיָ עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ. וְכֹתִיב (במדבר יד) וַיֹּאמֶר ה' סַלַּחְתִּי כַּדְבַרְךָ.

דף ט"ו ע"א

וְאֵלוּ בְּנֵחַ פְּתִיב, (בראשית ו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קֵץ כָּל בֶּשֶׂר בָּא (דף ט"ו ע"א) לְפָנַי וְגו'. אָמַר לִיה נַח, וְלִי מָה אֶת עֵבִיד. אָמַר לִיה וְהַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתִי אִתְךָ וְגו' עֵשָׂה לָךְ תִּיבַת עֲצֵי גֹפֶר. וְלֹא בְּעָא רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא, וְנַחֲתוּ מֵיָא, וְאוּבִידוּ בְּנֵי עֲלָמָא, וּבְגִין כֹּךְ מִי נַח פְּתִיב. מִי נַח וְדָאֵי, דְּבִיָּה הוּוּ תְלִיין, דְּלֹא בְּעָא רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא.

מִכָּאן אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, מֵאֵי דְּכֹתִיב, (בראשיתט) וַיְחַל נֹחַ אִישׁ הָאֲדָמָה. וַיְחַל: כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (במדבר ל) לֹא יְחַל דְּבִרוּ, דְּאֵת עֵבִיד חוּל. אִישׁ הָאֲדָמָה, דְּבְּגִינֵיהּ אֲשֶׁתְּצִיאוּ בְּנֵי עֲלָמָא, דְּלֹא בְּעָא רַחֲמֵי עֲלֵיהּ. דְּבִר אַחַר אִישׁ (בראשית נ"ח ע"ב) הָאֲדָמָה, דְּבְּגִינֵיהּ אֲתַקִּימַת לְבִתֵּר דְּאֲשֶׁתְּצִיאוּ קְדָמָאֵי, דְּכֹתִיב לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם וְגו'.

תֵּאנָא מִי נַח אֶקְרוֹן, דְּהוּא גְרִים דְּאֶקְרוֹן עַל שְׁמִיָּה. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, זֹאת לִי מֵאֵי קָא מִיִּירֵי. אֲלֵא אָמַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מִי נַח גְרָמוּ לִי, דְּאֶגְלִי זֹאת בְּעֲלָמָא. דְּכֹתִיב וְאֵנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתֶם. זֹאת אוֹת הַבְּרִית וְגו'. אֶת קִשְׁתִּי נִתְתִּי בְּעֵנָן. כְּלוֹמַר לִית מָאן דְּאֲשַׁגַּח אֲלֵא לִיקְרָא דְּשְׁמֵי דְרַמִּיזָא בְּזֹאת. וּמָאן גְרִים לִיה, מִי נַח.

מִכָּאן סִימְנָא לְחִסְיָדָא זְכָאָה, דְּלֹא אֲתַגְלִיָּא הַאי קִשְׁתַּי בְּיוֹמוּי, וְלֹא אֲצַטְרִיךְ עֲלָמָא בְּיוֹמוּי לְהַאי (זאת) אוֹת. וּמָאן אִיהוּ. הַהוּא דְּבְּעֵי רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא, וְאֲתַחֲזִי לְאֶגְנָא עֲלוּי. כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, דְּלֹא אֲצַטְרִיךְ עֲלָמָא בְּיוֹמוּי לְהַאי אוֹת, דְּהַא הוּא אוֹת סִימְנָא בְּעֲלָמָא הוּוּ.

דְּלֹא הוּוּ גְזֵרָה דְּאֲתַגְזֹר עַל עֲלָמָא לְעֵילָא, דְּלֹא מְבַטֵּל לָהּ. וְהֵינּוּ דְּכֹתִיב, (שמואל ב) מוֹשֵׁל בְּאָדָם, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וּמִי מוֹשֵׁל בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כְּבִיכּוּל. צְדִיק. דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא גְזֵר, וְאִיהוּ מְבַטֵּל.

כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, דִּיּוֹמָא חַד הוּוּ יְתִיב אַבְבָּא דְּתִרְעָא (נ"א דמערתא) דְלוּד, זְקַף עֵינׁוּי, חָזָא שְׁמַשָּׁא דְנַהֲרֵי, וְאֶסְתִּים נַהוּרָא ג' זְמַנִּין, אֲדַהֲכֵי אֲתַחֲשֹׁף נַהוּרָא, וְאֲתַחֲזִי בֵיה בְּשַׁמְשָׁא אוֹכְמָא וִירוֹקָא. אָמַר לִיה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, תָּא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אֲבִתְרַאי בְּרִי, וְנַחֲמֵי דְהָא וּדְאֵי גְזֵרָה אֲתַגְזֹר לְעֵילָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי
לְאוּדְעָא לִי, דְּוִדְאֵי תְּלַתִּין יוֹמִין תְּלִיא הֵוָּא מְלֵתָא דְּאֲתַגְזֹר לְעֵילָא. וְלֹא עֲבִיד
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּאוּדְעֵיהּ לְצַדִּיקָיָא, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (עמוס ג) כִּי לֹא
יַעֲשֶׂה יי' אֱלֹהִים דְּבַר כִּי אִם גְּלָה סוּדוֹ אֶל עַבְדֵי הַנְּבִיאִים.

עַד דְּהוּוּ אוֹזְלֵי עֵאלוּ בְּהֵוָּא פְּרָם. חֲמוּ חַד חוּיָא דְּהוּוּ אֲתִי, וּפּוּמִיָּה פְּתִיחָא (נ"א
והוה לחיש בלישניה), וּמְלַהֲטָא בְּאַרְעָא בְּעַפְרָא. אֲשַׁתְּנִיק רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְקִטְפָר יְדוּי
בְּרִישֵׁיהּ דְּחוּיָא, שְׂכִיךְ חוּיָא, מְאִיךְ פּוּמִיָּה. וְחֲמָא לִישְׁנֵיהּ מְרַחֲשֵׁי. אֲמַר לִיהּ חוּיָא
חוּיָא, זִיל וְאִימָא לְהֵוָּא חוּיָא עֲלָאָה, דְּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּעֲלָמָא שְׂכִיחַ.
עֵיילֵיהּ לְרִישֵׁיהּ לְחַד נּוֹקְבָא דְּעַפְרָא. אֲמַר גּוֹזֵר אֲנָא, כְּשֵׁם דְּתַתְּאָה אֲתַחֲזֹר
לְנוֹקְבָא דְּעַפְרָא, כֵּן עֲלָאָה יִתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא.

רַחֲשֵׁי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצִלוֹתָא, עַד דְּהוּוּ מְצַלֵּי שְׁמַעוֹן חַד קָלָא, פּוּטְקָרָא דְּקִיטְפָא
עוּלוּ לְאַתְרֵיכוֹ, קִטְפִירָא דְּבוּרֵינִי לֹא שְׂרָאן בְּעֲלָמָא, דְּהָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
בְּטִיל לוֹן. זַכָּאָה אֲנִתְּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּמֵאַרְךְ בְּעֵי בִיקְרֵךְ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא. בְּמִשְׁה
כְּתִיב (שמות לב) וַיַּחַל מֹשֶׁה וַגּוֹ', דְּמִשְׁמַע דְּאַחִיד לִיהּ פְּרַגּוּדָא, וְאַנְתְּ רַבִּי שְׁמַעוֹן
גּוֹזֵר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיֵּים. הוּא גּוֹזֵר, וְאַנְתְּ מְבַטֵּל.

אַדְהֵכִי חֲמָא דְּנַהִיר שְׁמִשָּׁא, וְאַתְּעֵבֵר הֵוָּא אוּכְמָא, אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּדְאֵי הָא
עֲלָמָא אֲתַבְּסָם, עֵאל לְבֵיתֵיהּ וְדַרְשׁ, (תהלים יא) כִּי צַדִּיק יי' צְדָקוֹת (בראשית כ"ג ע"א)
אַהֲב יֶשֶׁר יַחֲזוּ פְּנִימוֹ. מְאִי טַעְמָא כִּי צַדִּיק יי' צְדָקוֹת אַהֲב, מִשּׁוּם דְּיֶשֶׁר יַחֲזוּ
פְּנִימוֹ. מְאִי פְּנִימוֹ. פְּנִימֵי עֲלָאִין דְּבְנֵי עֲלָמָא, בְּעוֹן לְמַבְעֵי רַחֲמֵי מַנְיָה, עַל כָּל מַה
דְּאַצְטְרִיכֵן.

סדר הלימוד ליום ט אייר [יום 216 בשנה]

אמר ליה רבי אלעזר בריה, אי הכי ישר יחזה פנימו מבעי ליה, או ישרים יחזו, מאי ישר יחזו. אמר ליה רזא עלאה, דאינון (קל"ב) ימי קדם דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. וימי עולם, דזעיר אנפין, דאינון אקרון פנימו, (דאינון) חמאן בארז מישר מה דאצטריך למחמי.

דף ט"ו ע"ב

דתאנא בשעתא דקודשא בריך הוא אשגח בעלמא, וחמא דמתכשרן עובדיהון דבני נשא לתתא, אתגלייא עתיקא קדישא בזעיר אנפין, ומסתכלן כל אינון אנפין באנפין סתימין, ומתברכן פלהו. מאי טעמא מתברכן. משום דמסתכלין אלין באלין בארז מישר, דלא סטו לימינא ולשמאלא, הדא הוא דכתיב (דף ט"ו ע"ב) ישר יחזו פנימו. ומתברכן פלהו, ומשקיין דא לדא, עד דאתברכן פלהו עלמיא. ומשתכחי פלהו עלמין כחד, וכדין אתקרי (זכריה יד) יי' אחד ושמו אחד.

וכד חובי עלמא סגיא, אסתים עתיקא קדישא, ולא משגחין אנפין באנפין, וכדין דינין מתערי בעלמא, וכורסון רמיו, ועתיק יומין אסתים, ולא אתגלייא. הדא הוא דכתיב, (דניאל ז) חזה הוית עד די כורסון רמיו ועתיק יומין יתיב. עד די כורסון רמיו, דאינון כתרין עלאין, דמשקיין לכלהו אחרנין, לאוקומי בקיומיהו. ומאן אינון. אבהן. ועתיק יומין יתיב, ולא אתגלייא. וכדין מהפכין חייבי עלמא רחמי לדינא.

תאנא. מסטרא דאימא, נפקין גרדינין נימוסין קליפין, ואחדין בקולפוי דגבורה, שלטין על רחמי, כמה דאת אמר (במדבר טז) הנועדים על יי', על יי' ממש. וכדין אשתכחו עלמין חסרין, (ס"א קטירין) דלא שלמין, וקטטותא אתער בכלהו.

וכד בני עלמא מכשרין עובדיהון לתתא, מתבסמן דינין, ומתעברן, ומתערי רחמי ושלטן על ההוא בישא דאתער מן דינא קשיא. וכד מתערן רחמי, חדוה וניחומין משתכחין, משום דשליטין על ההוא בישא. הדא הוא דכתיב, (שמות לב) וינחם יי' על הרעה. וינחם משום (דשלטא על הרעה) דאתכפיא דינא קשיא, ושלטין רחמי.

תאנא, בשעתא דמתבסמן דינין, ושלטין רחמי, כל פתרא וכתרא תב בקיומיה, ומתברכאן פלהו כחדא. וכד תייבין כל חד וחד לאתריה, ומתברכאן פלהו כחדא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ומתבסמא אימא בקלדיטי גליפין ותייבין לסטרהא, כדין אקרי תשובה שלימה, ואתכפר עלמא, דהא אימא בחדוותא שלימתא יתבא, דכתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה, וכדין אתקרי יום הכפורים, דכתיב ביה (ויקרא טז) לטהר אתכם מכל חטאתיכם. ומתפתחין נ' תרעין דסטרין גליפין.

תאנא, פתיב והיה פי יחטא ואשם, מהו פי יחטא, ולבסוף ואשם. אלא הכי תאנא, פי יחטא מאיבון חובין דאקרון חטא, דכתיב מכל חטאות האדם. ואשם: כמה דאת אמר (במדבר ה) האשם המושב ליי'. ואשם: ויתקן, כלומר אם יתקן עובדוי, והשיב את הגזלה אשר גזל. אמר רבי יוסי ממשמע דכתיב והשיב, וישיב לא פתיב אלא והשיב, והשיב דייקא.

תניא, בארבע תקופין דשתא, קלא אתפסק, ודינין מתערין, ותשובה תליא עד דאתתקן. וכד דינין מתערין, קלא נפיק, וד' זווין (ס"א זימנין) דעלמא, סלקין ונחתין. פרוזא קרי, ולית מאן דישגח ויתער. וקודשא בריך הוא זמין, אם יתובון יתוב, ואי לאו, (כלא ס"א קלא) אתפסק, ודיניא אתעבידו וכדין אתקרי ויתעצב, ויתעצב בבתי בראי.

אמר רבי יהודה, תנינן, מן יומא דאתחרב בי מקדשא, לית יומא דלא אשתכח ביה רתחא בישא. מאי טעמא. משום דתנינן, אמר רבי יודאי אמר רבי ייסא, נשבע הקדוש ברוך הוא שלא יפנס בירושלם דלעילא, עד שיפנסו ישראל בירושלם דלתתא. ובגין כך, רתחא אשתכחת בעלמא.

אמר רבי יוסי, (ויקרא יח) פתיב ערות אביך וערות אמה לא תגלה. וכתיב, אמה היא לא תגלה ערותה. ותנינן אמה היא ודאי. הא אם גלה עריותה, למאן בעי לאתבא לה, ודאי לתקנא. מאי דגלי.

דתניא כד סגיא יצרא בישא בפר נש, לא סגי אלא באיבון עריין, וכלהו חובי אחידן ביהווא עריא. וכתיב לא תגלה. כד אתתקן, אתתקן לקבל ההוא דגלי, ודא אקרי תשובה.

אמר רבי יצחק, כל חובי עלמא אחידן (ס"א דא) בדא, עד דאימא אתגליא בגיניהון. וכד איהי אתגליא, כל איבון בנין אתגליין (בגינה). וכתיב (דברים כב) לא תקח האם על הבנים. וכד אתתקן עלמא לתתא, אתתקן כללא, עד דסלקא תקונא לאימא קדישא, ומתתקנא, ואתפסיא ממה דאתגליא. ובגין כך פתיב, (תהלים לב) אשרי נשוי פשע פסוי חטאה, וכדין אקרי תשובה, תשובה ודאי. וכדין יום הכפורים אתקרי, כמה דכתיב, (ויקרא טז) מכל חטאתיכם לפני יי' תטהרו.

דף ט”ז ע”א

אמר רבי (דף ט”ז ע”א) יהודה אימתי אתקרי תשובה. כד אימא מתפסיא וקיימא בחדוה על בנין, דכתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה. ותבאת בקיימא ומאן דהוה סגיר, תב לאתריה. וכלהו תבין חד לחד, ומתברכאן כל חד וחד, וכדין אתקרי תשובה (שלימתא), תשובה סתם לאכללא כלא.

אמר רבי יצחק, כד מתפשר עלמא, כוליה מתפשר כחדא. כתיב (תהלים קח) פי גדול מעל שמים חסדה. מעל שמים, דסלקא לעילא מאתר דאקרי שמים. ומאי איהו. דא איהי אימא. והיינו דאקרי תשובה.

רבי יהודה אמר, דייקא דכתיב מעל שמים. אלמלא כתיב על שמים, משמע ההוא אתר דקיימא על שמים, ולא יתיר. פיון דאמר מעל שמים, משמע ההוא אתר דקיימא על השמים לעילא לעילא. (ס”א ומאי איהי אימא, והיינו דאקרי תשובה.)

דתאנא, בההוא זמנא דמתפשרן עובדין לתתא, ואימא בחדוותא, אתגליא עתיקא קדישא, ותב נהורא לועיר אנפין, וכדין כלא בחדוותא, כלא בשלימו, כלא אשתכחו בברכאן, ורחמין זמנין, ועלמין כלהו בחדוותא, הדיא הוא דכתיב, (מיכה ז) ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו. מאן ישוב. ישוב עתיקא קדישא לאתגליא בזעירא, ישוב לאתגליא דהוה סתים בקדמיתא, וכלא אתקרי תשובה.

אמר רבי יהודה, כלא בכלל, כלא סתם. וכתיב (דברים יג) למען ישוב יי מחרון אפו ונתן לך רחמים. אמר רבי יצחק, כלא הוא ודאי, והא אוקימנא מלי קמיה דרבי שמעון.

והשיב את הגזלה, תמן שאילו חבריאי, מפני מה בגזלה כתיב, והשיב את הגזלה ולא יתיר. אלא הא אוקימנא, דא שוי דחילו עלאה כדתתאה. ודא דגניב, שוי דחילו תתאה לקבליה, ולא דחילו עלאה.

מה כתיב לעילא, נפש כי תחטא. (י”ג ע”ב) כדקאמרן, דאורייתא וקודשא בריך הוא תוהין עליה, ואמרי נפש כי תחטא וגו’. וכתיב נפש כי תמעול מעל וגו’. או נפש כי תשבע וגו’. אמר רבי יצחק, נפש כתיב, ולא רוח, ולא נשמה. והכא גופא (ס”א רוחא) ונפש. דכתיב, והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזלה. מאן דבעי לתקנא עובדוי, כמה דאמרן והשיב. מאן והשיב, אלא כמאן דיתקן עובדין, בגין דיתב מבועי מיא לאתריהו, לאשקאה נטיען, דהא הוא גרים בחובוי לאתמנעא מנייהו. ועל דא והשיב את הגזלה וגו’. כמה דאתמר. (ע”כ)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, עאל רבי אלעזר בריה, אמר רבי שמעון, כתיב, (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח וגו'. צדיק כתמר, מאי כתמר. דהא מכל אילני עלמא לית דמתעכב לאפרחא, כמו תמר. דסליק לשבעין שנין. מאי טעמא כתמר. אלא אף על גב דקרא אסהיד, חברייא פלהו לא בעו לגלאת.

אבל צדיק כתמר יפרח, על גלותא דבבל אתמר, דהא לא תבת שכינתא לאתרהא, אלא בסוף שבעין שנין. הדא הוא דכתיב, (ירמיה כט) כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקוד אתכם. ודא הוא צדיק כתמר יפרח, דסליק דכר ונוקבא לשבעין שנין. צדיק: דא קודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (תהלים יא) כי צדיק יי צדקות אהב. וכתיב, (שמות ט) יי הצדיק. וכתיב, (ישעיה ג) אמרו צדיק כי טוב.

כארו בלבנון ישגא, מהו ארו. דא קודשא בריך הוא. דכתיב, בחור כארזים. (ס"א דיתב על כורסא דיעקב שלימא) בלבנון ישגא, בלבנון ודאי, ודא הוא עדן דלעילא, דעליה כתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך. והאי ארו, בההוא אתר עלאה, ישגא.

ודא בגלותא בתראה הוא כהאי ארו, דאתעכב לסלקאה. ומשעתא, דסליק עד דקאים בקיומיה, הוא יומא. ושירותא דיומא אחרינא, עד דעביד צל בנהורא דיממא. וארו לא סליק, אלא בעדוונא דמיא. כמה דאת אמר (במדבר כד) כארזים עלי מים. כך ארו בלבנון ישגא. דמתמן נפיק מבוועא ונהרא דמיא, לאשקאה. וארו, דא קודשא בריך הוא, דכתיב, (שיר השירים ה) בחור כארזים.

דף ט"ז ע"ב

שתולים בבית יי, לזמנא דמלכא משיחא. בחצרות אלהינו יפריחו, בתחיית המתים. עוד ינובון בשיבה, בההוא יומא דישתכח עלמא חרוב. דשנים ורעננים יהיו, לבתר דכתיב, (ישעיה סו) השמים החדשים והארץ החדשה, וכדין (תהלים קד) ישמח יי במעשיו כתיב. וכל כך (דף ט"ז ע"ב) למה (תהלים צב) להגיד כי ישר יי צורי ולא עולתה בו.

תו פתח ואמר, (משלי טז) איש תהפוכות ישלח מדון ונרגן מפריד אלוף. איש תהפוכות ישלח מדון, כמה דאמרן, חייביא עבדי פגימו לעילא. ונרגן מפריד אלוף, מפריד אלופו של עולם, ודא קודשא בריך הוא.

דבר אחר איש תהפוכות ישלח מדון. מהו ישלח. ישלח לאינון נטיעון. מדון: דינקן מסטרא דדינא. ונרגן מפריד אלוף, כמה דאמרן, חייביא עבדין פגימו לעילא. מפריד: דיחודא לא אשתכח, מפריד, למטרוניתא ממלכא. ולמלכא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ממטרונותא. ובגין כך לא אקרי אחד, דאחד לא אקרי, אלא פד אינון בזווגא חדא. ווי לאינון חייביא דעבדין פרודא לעילא. וזכאין אינון צדיקייא, דאינון מקיימן קיומא דלעילא, וזכאין אינון מאריהון דתשובה דתייבין כלא לאתרייהו.

ועל דא תנינו, אתר דבעלי תשובה יתבי, צדיקים גמורים לא יתבי ביה. מאי טעמא. אלא אינון אתתקנו באתר עלאה, באתר דשקיו דגנתא משתכח מתמן. ודא הוא תשובה. ועל דא אקרון בעלי תשובה. ואלין אתתקנו באתר אחרא, דאקרי צדיק.

ועל דא אלין יתבין באתר עלאה, ואלין יתבין באתר זוטרא. מאי טעמא. אלין תייבין מיא לאתרייהו, מאתר עלאה דנהרא עמיקא, עד ההוא אתר דאקרי צדיק. וצדיקים גמורים, נגדין לון מההוא אתר דאינון יתבי, להאי עלמא. ועל דא אלין עלאין ואלין תתאין. וזכאה חולקיהון דמארי תשובה. וזכאה חולקיהון דצדיקייא, דבגיניהון עלמא מתקיימא.

הדא הוא דכתיב והיה פי יחטא ואשם וגו'. מה כתיב לעילא, או מצא אבדה וכחש בה וגו', דהא בגין דא אסתלק קודשא בריה הוא מפלא. כפיכול קודשא בריה הוא לא אשתכח בקיומיה, דהא כנסת ישראל אתפרשא מאתרהא, הדא הוא דכתיב, (ירמיה ז) אבדה האמונה. (ל"ה, קצ"א) מאי אמונה. דא כנסת ישראל. כמה דאת אמר (תהלים צב) ואמונתך בלילות. אבדה האמונה כמה דאת אמר (ירמיה ט) על מה אבדה הארץ, וכלא חד.

והא אוקימנא אבדה, ולא נאבדת, ולא אבודה. כגוונא דא, (ישעיה נז) הצדיק אבד, אבוד, או נאבד, לא כתיב, אלא אבד. הדא הוא דכתיב אבדה האמונה, בגין כך והשיב את הגזלה או את האבדה וגו'.

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, דוכתין אית בגיהנם, רשימין למחללי שבתות בפרהסיא, ולא חזרין בתיבתא מאותו חלול. וממנן עלייהו. ואוף הכי דוכתין אית בגיהנם, לאינון דמגלי עריין. ולאינון דמגלין פנים בתורה שלא כהלכה. ולאינון דשפכין דם נקי. ולאינון דאומין לשקרא. ולאינון דשכבין עם גדה. או בת אל נכר. או זונה. או שפחה. ואוף הכי, לעובר על שס"ה לא תעשה. לכל חובא, אית דוכתא בגיהנם, וממנא עליה.

ושטן יצר הרע דיליה, ממנא על פלהו חובין, ודוכתין וממנן דיליה. ואי הדר בתיבתא, מה כתיב, (ישעיה מה) מחיתי כעב פשעיה, אתמחו רשימין דרשיעייא דדוכתא דגיהנם מפל חובה וחובה.

ואית חובין רשימין לעילא, ולא לתתא. ואית דרשימין לתתא, ולא לעילא. ואית דרשימין לתתא ולעילא. אתמחון לתתא אתמחון לעילא, בטר דאהדר בתיבתא. ועוד אוקמוה מארי

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

מתניתין, רשע עונותיו חקוקים לו על עצמותיו. צדיק, זכיותיו חקוקים לו על עצמותיו. אמאי. בגין למחוי רשימין בין בעלי חוביהון, לאשתמודעא בהו, וקלא נפיק עליה, האי רשע איהו ישרפו עצמותיו בגיהנם.

ואוקימנא, נשמות של רשעים הן הן המזיקים בעולם. ודינא דלהון אוקמוה עליהו מארי דנשמתהון מתניתין, נשרפת ונעשית אפר תחת כפות רגלי הצדיקים. ובמאי אתוקדון. באש דכורסיא, דאתמר ביה, (דניאל ז) כורסייה שביבין די נור גלגלוהי נור דליק. (ונהר דינור נגיד ונפיק) מד' חיוון דאשא, דסחרין לכורסיא דדין, דאיהו אדני, דינא דמלכותא דינא.

וההוא נהר, אתמר ביה, (דניאל ז) נהר די נור נגיד ונפק מן קדמוהי. נשמתהון דצדיקיא, טבלין ומתדכין ביה. ונשמתהון דרשיעי, נדונין ביה, ואתבעירו קמיה, כקש לפני אש, והיינו אש אוכלת אש. יהוה איהי חמה. נרתיקה דיליה, אדני. לשמור (דף י"ז ע"א) והיינו רזא דאוקמוה, לעתיד לבא מוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה צדיקים מתרפאין בה, ורשעים נדונין בה.

ומחיוון דכורסיא דדינא, הוה נחית אריה דאשא למיכל קרבנין, אינון דממנן, על כל אבר דחב מחבל קטיגור אחד, כמה דאוקמוה, עשה עבירה אחת, קנה לו קטיגור א'. ומיד דנחת אש של גבות, ואוקיד לון לאלין אברין ופדרין ואמורין דפרים וכבשים ועתודים ועזים. יהוה דנחית כאריה דאשא לאוקדא לון, אתוקדון אברים דלהון, אתוקדון מחבלים דממנן עליהו, ומתכפרין חובין דישאל, דאינון אברים דשכינתא.

בההוא זמנא, חיוון מתקרבין דממנן על זכוון, דאינון מפורסייא דרחמי, דאיהי תשובה, אימא עלאה. ובמה מתקרבין. בשם דו"ד, דעאל בהון. ובגין דא, קרבן לידו"ד. דלית מאן דיכיל לק רב חיוון ויסודין, לאעלאה שלם בינייהו, אלא שמיה, דקריב בשמיה מים לאש, ולא מכבה דא לדא, וקריב רוחא לעפרא, ולא מפריד ליה.

בההוא זמנא, אינון שלמים חיוון ויסודין, ואתקריאו קדשים, דלית טמאים בינייהו. ועוד, שלמים דא ה' בתראה, דאיהו שלימו דעמודא דאמצעיתא, בכל תויות דכלילן ביה, לכל שית סטרין דיליה, דאינון שית ספיראן.

ורזא דמלה, חתם רום ופנה למעלה, ביה"ו, לימינא דחסד. בהו"י, לשמאלא דגבורה. וה"י, בעמודא דאמצעיתא. יו"ה בנצח. בהוד ה"ו. ביסוד וי"ה. אילנא דאחיד לון פלהו, תפארת. עץ עושה פרי. ובגין דא מקום שיפול העץ, שם יה"ו. ואוף הכי בכל תויה, ה' בתראה שלמים לה. ולכל תוויין, דאחידן בה. כגוונא דא, יה"ו עם ה', יהוה. הו"י עם ה', תויה. וה"י עם ה', וה"ה ואוף הכי שאר תוויין.

ואינון ח"י אתוון דשית סטרין, דכלילן בצדיק חי עלמין, ועם ה' אתעביד ח"ה. ורזא דמלה איהי ה', כגון תיבת נח, דאתפניש בה מכל מין ומין, דאינון שנים שנים שבעה שבעה לקרבנא. שנים שנים ארבעה. שבעה שבעה ארבעה עשר. הא י"ח. ותיבה ה', בה אשתלים חיה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

(ס"א פתח ואמר באתי לגני וגו') וצדיק איהו כליל ו' דרגין. ובגין דא תקיננו למפתר ביה חלמא בג' שלומות, בג' פדיונות, דאיהו ו', בחושבן ו'. ואיהו סלם דחלמא דיעקב, כליל ו' ספיראן. מוצב ארצה, שכינתא תתאה, ודא ה' תתאה. וראשו, דא י', ביה איהו צדיק שביעי. מגיע השמימה, דא אימא עלאה, ודא ה' עלאה, דמסטרא דחלמא, ה' שלטא על י', דאיהו רישא דסולמא, ה"י מן אלקים. ובגין דא, (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עולים וגו', ולא מלאכי ידו"ד.

אתוון כסדרן, עולים בחלם, דאיהו פתר על ד' אתוון, דאתפשטותא דלהון, מחכמה עד מלכות קדישא. בגין דחכמה איהי י', בינה ה', שית ספיראן ו', מלכות ה' בתראה. חלם פתר על כל אתוון. (ע"כ רעיא מהימנא) (כאן חסר ותמצאהו לקמן דף רמ"ו ע"ב ד"א ויחלום וכו')

(ויקרא ד) אם הפהן המשׁיח יחטא לאשמת העם. רבי אבא פתח (שיר השירים א) הגידה לי שאהבה נפשי וגו', אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך וגו', הני קראי אוקמוה חברייא במשה, בשעתא דהוה סליק מעלמא, דאמר (במדבר כז) יפקוד יי' אלהי הרוחות לכל בשר וגו', אשר יצא לפניהם וגו', ותנינן דעל גלותא אתמר.

ותא חזי, הני קראי כנסת ישראל אמרן למלכא קדישא. הגידה לי שאהבה נפשי, כמה דאת אמר (שיר השירים ג) את שאהבה נפשי ראיתם. ולמלכא קדישא אתמר, אנת שאהבה נפשי איכה תרעה.

סדר הלימוד ליום י אייר [יום 217 בשנה]

בספרא דרב המנונא סבא אמר, כל זמנא דכנסת ישראל אשתכח ביה בקודשא בריך הוא, כביכול קודשא בריך הוא בשלימו, ורעי ברעותא ליה (ולאחרנין זן ליה) לגרמיה, מההוא יניקו דחלבא (ס"א דמלכא) דאימא עלאה, ומתהוא יניקו דאיהו יניק, אשקי לכל שאר אחרנין, ויניק לון. ואוליפנא דאמר רבי שמעון, כל זמנא דכנסת ישראל אשתכח בקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא בשלימו, בחדוה, ברכאן ביה שריין, ונפקין מגיה לכל שאר אחרנין. וכל זמנא דכנסת ישראל לא אשתכח ביה בקודשא בריך הוא, כביכול ברכאן אתמנעו מגיה ומכל שאר אחרנין.

ורזא דמלתא, בכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא, ברכאן לא שראן עלוי, ועל דא קודשא בריך הוא געי ובכי, כמה דאת אמר (ירמיה כ"ה) שאג ישאג על נוהו. ומאי אומר, אוי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי וכו'.

דף י"ז ע"ב

ובשעתא (דף י"ז ע"ב) דכנסת ישראל נפקת בגלותא, אמרת קמיה, הגידה לי שאהבה נפשי, אנת רחימא דנפשאי, אנת דכל רחימו דנפשי בך. איכה תרעה, איך תזון גרמך, מעמיקא דנחלא דלא פסיק. איך תזון גרמך מנהירו דעדן עלאה. איכה תרביץ בצהרים, איך תזון לכל אינון אחרנין דאשתקיין מנך תדירא.

ואנא הוינא אתזנא מנך בכל יומא, ומשתקיא, ואשקינא לכל אינון תתאי, וישראל אתזנו בי, והשתא שלמה אהיה כעוטיה, איך אהוי מתעטפא, בלא ברכאן, פד יצטרכון אינון ברכאן, ולא ישתכחון בידי. על עדרי חבריה, היאך איקום עליהו, ולא אהיה רעיא להו, וזנא להו. עדרי חבריה, אלין אינון ישראל, דאינון בני אבהן, דאינון רתיכא קדישא לעילא.

אמר ליה קודשא בריך הוא, שבוק אנת דידי, דהא דידי מלה טמירא הוא לאתידע. אבל אם לא תדעי לה, לגרמך, הרי לך עיטא. היפה בנשים, כמה דאת אמר הנף יפה רעיתי. צאי לך בעקבי הצאן, אלין אינון צדיקיא, דאינון גדשין בין עקבין, ובגיניהון יהיב לך חילא לקיימא. (ועם כל דא) ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים, אלין אינון תנוקות של בית רבן, דעלמא מתקיימא בגיניהון,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ויהבין חילא לכנסת ישראל בגלותא. משפנות הרועים, אלין בתי רבן אתר בית מדרשא דאשתכח אורייתא בהון תדירא.

דבר אחר אם לא תדעי לך היפה בנשים וגו'. תא חזי, בשעתא דצדיקייא אשתכחו בעלמא, ואינון תנוקות של בית רבן משתכחי ולעאן באורייתא, יכלא כנסת ישראל לקיימא עמהון בגלותא. ואי לאו, כפיכול היא ואינון לא יכלי לאתקיימא בעלמא. ואי זכאין אשתכחו, אינון אתפסן בקדמיתא. ואי לא, אינון גדיין דעלמא מתקיימא בגיניהון, מתפסין בקדמיתא, וקודשא בריך הוא סליק לון מעלמא, אף על גב דלא אשתכח בהו חובה. ולא דא בלחודוי, אלא רחיק מניה לכנסת ישראל ואתגלייא בגלותא.

הדא הוא דכתיב אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם. אמאי יחטא. לאשמת העם, בגין חובי עלמא דגרמו האי, לאשמת העם ודאי, ולא לאשמה דיליה. יחטא: יגרע טוביה, ודאין דיניה בכלא, כמה דאת אמר (מלכים א א) והייתי אני ובני שלמה חטאים. דבר אחר אם הכהן המשיח, דא קודשא בריך הוא פדקאמרן. יחטא, יגרע מן כנסת ישראל ומעלמא, דלא יהיב להון ספוק ברכאן. אמאי. איהו לאשמת העם ודאי, בגין חובה דעמא היא. (ויקרא ד) אם הכהן המשיח יחטא. רבי יצחק פתח, (שמות לב) זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך, האי קרא קשיא, הכי מבעי ליה למכתב, זכור לאברהם וליצחק ולישראל, מאי ליצחק. אלא הכי תנינו, בכל אתר שמאלא אתפליל בימינא, ובכללא דימינא הוא. דהאי ימינא, אתתקנת לעלמין, לאכללא ביה שמאלא. ועל דא לא פליג, בגין לאכללא ליה ביה באברהם. ובגין כך לאברהם ליצחק (דייקא) פללא חד. (אבל) ולישראל, דהא בתרווייהו אחיד לון בגדפוי (ס"א בכתפוי), והוא שלים בכלא.

אשר נשבעת להם בך. אומאה אומי קודשא בריך הוא לאבהן, באבהן דלעילא הדא הוא דכתיב אשר נשבעת להם בך, באינון דלעילא באינון דשראן בך. ותדבר אליהם ארבה את זרעכם וגו'. אשר אמרתי, אשר אמרת מבעי ליה. אלא קודשא בריך הוא אמר כך לאבהן, זמנא ותרין זמנין. אשר אמרתי: דצביתי ברעו נפשי, דהא אמירה רעותא הוא, הדא הוא דכתיב, (מלכים א ח) אדני אמר לשכון בערפל. ועוד מה תאמר נפשך ואעשה לך.

ונחלו לעולם, מאי לעולם. עולם דלעילא, דאחידא ביה ההיא ארץ, ואתזנת מההוא עולם, ואי האי ארץ אתרכת, במאי הוא. לאשמת העם הוא דהוי.

דף י”ח ע”א

רבי יצחק אמר, אם הכהן המשיח יחטא, דא כהן דלתתא, דאתתקן לעבודה ואשתכח ביה חטאה, לאשמת העם הוא דהוי ודאי. ווי לאינון דסמיכין עליה, (דף י”ח ע”א) כגוונא דא, שליחא דצבורא דאשתכח ביה חטאה, (בגין דעמא לא אשתכחו זכאין קמיה קודשא בריך הוא) ווי לאינון דסמיכין עליה. אמר רבי יהודה, ופל שפן כהנא, דכל ישראל, ועלאין ותתאין פלהו אחידן (ג”א מחכאן) ומצפאן לאתברכא על ידי.

דהא תנינן, בשעתא דכהנא שארי לכוונא מלין, ולקרבא קרבנא עלאה, כלא אשתכחו בברכתא ובחדוותא. ימינא, שארי לאתערא. שמאלא אתכליל בימינא, וכלא אתאחיד ואתקשר דא בדא, ואתברכוון פלהו פחדא. אשתכח, דעל ידא דכהנא, מתברכאן עלאי ותתאי, והא אוקמוה. ובגין כך בעי לקרבא קרבנא עליה, בגין דיתפפר חוביה.

אמר רבי יוסי, הא תנינן, דעל ידא דכהנא אתפפר חובא דבר נש, כד קריב קרבנא. השתא דאיהו חטי, מאן מקריב עליה, ומאן יכפר עליה. אי תימא דאיהו מקריב על נפשיה, הא איהו אתקלקל, ולאו איהו פדאי דיתברכוון עליה עלאי ותתאי. תתאי לא יתברכוון על ידיה, כל שפן עלאי. אמר רבי יהודה, ולא. והא כתיב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו, אמאי בעיא לכפרא עליה, בגין דאיהו חב יכפר על גרמיה, דכתיב וכפר בעדו.

אמר רבי תייא, הא ידיע באן אתר אתקשר כהנא רבא. ובאן אתר אתקשר כהנא אחרא, וההוא דאקרי סגן ידיעא. בגין כך, כהן אחרא קא מקריב קרבניה בקדמיתא, וסליק ליה עד ההוא אתר דאתקשר ביה. בתר דכהנא סליק להתוא אתר, לא מעכבין ליה לסלקא לאתריה, ולא תכפרא חוביה. ועל דא, אחרא קא מקריב עליה קרבניה. פיון דאחרא הוא מקריב, ולא מסתפקין כל כך על ידיה, לבתר איהו מקריב, ואינון עלאין, פלהו מתחברן לכפרא חוביה. ומלפא קדישא אסתכם על ידיהו. כגוונא דא, המתפלל וטעה יעמוד אחר תחתיו.

רבי אלעזר ורבי אבא הוו יתבי. אמר רבי אלעזר, חמינא לאבא ביומי דראש השנה ויום הכפורים, דלא בעי למשמע צלותא מכל בר נש, אלא אי קאים עליה תלתא יומין קודם, לדכאה ליה. דרבי שמעון הוה אמר הכי, בצלותא דהאי בר נש דאנא מדכינא, אתכפר עלמא. וכל שפן בתקיעה דשופר, דלא מקבל תקיעתא דבר נש דלאו איהו חכים למתקע ברזא דתקיעה.

דתנינן, רבי ייסא סבא אמר, הני תקיעתא כסדרן. קדמאה, פלילא מפלא. תניינא, חדא כסדרא וחדא כסדרא, גבורה גדולה בינייהו. תליתאה, חד הכא וחד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

הָכָא גְבוּרָה בִּינִייהוּ. פּוּסְקָא סְלָקָא, ל קוּמְטְרָא נַחְתָּא. חַד תְּקִיפָא וְחַד רַפִּיָּא. וְהָא אוּקְמוּהָ. וְאִינּוּן עֲשָׂרָה. וְאִינּוּן תְּשַׁע. חַד כְּלָלָא דְכָלָא.

וּבְהַאי יוֹמָא מִתְעַטְרָא יִצְחָק, וְהוּא רִישָׁא לְאַבְהָן. בְּהַאי יוֹמָא כְּתִיב, (ישעיה לג) פָּחַדוּ בְּצִיּוֹן חֲטָאִים. בְּהַאי יוֹמָא יִצְחָק אֲתַעְקַד, וְעֵקִיד כְּלָא, וְשָׂרָה מְלִילַת (ס"א מיללת) וְקוּל שׁוֹפְרָא תְּקִיף לְחַדָּא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה, מֵאֵן דְּעֵבֵר בִּינִייהוּ, וְאַשְׁתְּזִיב מִנִּייהוּ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, בְּגִין כֶּךָ קָרִינֵן פְּרִשְׁתָּא דִּיצְחָק בְּהַאי יוֹמָא, דְּבְהַאי יוֹמָא אֲתַעְקַד יִצְחָק לְתַתָּא, וְאַתְקָשֵׁר בְּהוּא דְלַעֲיִלָּא. (נ"א באברהם) אִימְתִי אֲתַקְשֵׁר. בְּשַׁעְתָּא דְכְּתִיב, (בראשית כב) וַיַּעְקוּד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, בְּהַאי יוֹמָא אַעְטֵר יִצְחָק לְאַבְרָהָם, דְּכְתִיב, (בראשית כב) וְהֵאֱלֵהִים נֶסֶה אֶת אַבְרָהָם. מֵאִי נֶסֶה. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה מט) וְאֵל עַמִּים אֲרִים נְסִי. (שמות יז) וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְי' נְסִי. מֵאִי קָא מִשְׁמַע לָן. בְּגִין דְּאַשְׁתְּכִלִּיל יְמִינָא וְאַשְׁתְּלִים. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב וְהֵאֱלֵהִים נֶסֶה אֶת אַבְרָהָם. וְהֵאֱלֵהִים דִּיקָא, וְדָא הוּא (בראשית לא) וּפְחַד יִצְחָק.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, כְּתִיב (תהלים עה) כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט זֶה יִשְׁפִּיל זֶה יָרִים. כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, אֲלִמְלָא דְאַעְבֵּר דִּינָא דִּיצְחָק, בְּאַתֵּר דִּיעֵקֵב שְׂאֲרִי, (ס"א ואתסי) וְאַתְחָסִי (ס"א ואתחסי) (ס"א ואתבסם) תְּמֹן, וְוִי לַעֲלֵמָא דִּיעֵרַע בְּגִינִיהָ, וְרוּזָא דְמַלְהָ, (ישעיה סו) כִּי בָּאֵשׁ יִי נִשְׁפָּט. וְדָא הוּא אֲתַבְּסֻמוּתָא דְעֵלְמָא.

דף יח ע"ב

וְכִיּוֹן דְּעָאֵל בְּאַתְרָא דִּיעֵקֵב, וַיַּעֲקֵב אֶחִיד (דף יח ע"ב) בֵּיהָ, פְּדִין שְׂכִיף אֲשָׂא, וְאַצְטַנְנוּ גּוּמְרִיָּה. לְבַר נֶשׁ, דְּהוּה רְגִיז, וְחִגְר וְזִינ גְרַמִּיָּה, וְנִפְק בְּרוּגְזִיָּה לְקַטְלָא לְבַנֵּי נֶשָׂא. חַד חֲפִימָא קָם עַל פִּתְחָא, וְאַחִיד בֵּיהָ, אָמַר אֲלִמְלָא לָא אֶחִיד בִּי וְאַתְתְּקֵף בִּי, הָא קְטוּלָא בְּבַנֵּי נֶשָׂא אֲשַׁתְּכַח. בְּעוּד דְּאַתְתְּקֵפוּ דָּא בְּדָא, וְאַחִיד דָּא בְּדָא, אַצְטַנְן רּוּגְזִיָּה עַל דְּנִפְק לְקַטְלָא. נִפְק לְאוּכְחָא, מֵאֵן סְבִיל רּוּגְזָא וְתוּקָפָא דְדִינָא דְהַהוּא בְּר נֶשׁ. הוּי אִימָא, דָּא דְקָאִים אֲפִתְחָא.

כֶּךָ אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, בְּנִי, לָא תְדַחְלוּן, הָא אֲנָא קָאִים עַל פִּתְחָא, אֲבָל אֲוֹדְרוּוּ בְּהַאי יוֹמָא וְהָבוּ לִי חִילָא. וּבְמָה. בְּשׁוֹפֵר. דָּאִי אֲשַׁתְּכַח קוּל שׁוֹפֵר כְּדָקָא יְאוּת, וּמְכוּוֹנֵי בֵּיהָ לְתַתָּא, הַהוּא קָלָא סְלִיק, וּבֵיהָ מִתְעַטְרִי אֲבָהָן, וְקִימִי בְּמִשְׁכְּנֵיהָ דִּיעֵקֵב. וְעַל דָּא בְּעִי לְאַזְדַּהְרָא בְּשׁוֹפְרָא, וְלִמְנַדַּע בְּהַהוּא קָלָא וְלְכוּוֹנָא (ביה).

וְלִית לָךְ קָלָא בְּשׁוֹפְרָא, דְּלָא סְלִיק רְקִיעָא חַד. וְכֹל אִינּוּן אוּכְלוּסִין דְּהַהוּא רְקִיעָא, יְהִבִּין אֲתֵר לְהַהוּא קָלָא, וּמֵאִי קָא אֲמַרִי. (יואל ב) וַיִּי גַתֵּן קוּלוֹ לְפָנַי חִילוֹ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

וגו'. וקאים ההוא קלא בההוא רקיע, עד דאתי קלא אחרא, ואתעתדו (ס"א ואתערו) כחדא, וסלקין בזווגא לרקיעא אחרא. ועל דא תנינו, אית קול דסליק קול, ומאי איהו. ההוא קלא דתקיעתא דישראל דתתא.

וכיון דמתחברין כל אינון קלין דלתתא, וסלקין לההוא רקיעא עלאה דמלכא קדישא שארי ביה, מתעטרין (ס"א מתעטרין) כלהו קמי מלכא, וכדין פורסוון רמיו וכורסייא אחרא דיעקב קאים ואתתקן. על דא אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, באינון צלותי דראש השנה, דהוה אמר, צלותא וקל שופרא (דההוא קול) דאפיק ההוא זכאה, דאשתכח מרוחיה ומנפשיה בההוא שופרא, דההוא קול סליק לעילא. ובההוא יומא קיימין ומשתכחי מקטרגין לעילא. וכד סליק ההוא קלא דשופרא, כלהו אתדחין קמיה, ולא יכלין לקיימא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דידעין לכוונא רעותא לקמי מאריהון, וידעין לתקנא עלמא בהאי יומא, בקל שופרא. ועל דא כתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

בהאי יומא, בעי עמא לאסתכלא בבר נש שלים מכלא, דידע ארחוי דמלכא קדישא, דידע ביקרא דמלכא, דיבעי עליהו בעותא בהאי יומא. ולזמנא קל שופרא בכלהו עלמין, בכוונה דלבא, בחכמתא, ברעותא, בשלימו. בגין דיסתלק דינא על ידוי מן עלמא. ווי לאינון דשליחא דלהון לא אשתכח פדקא יאות, דהא חובי עלמא (עמא) אתיין לאדפרא בגיניה. הדא הוא דכתיב, אם הפהן המשיח יחטא, דהוא שליחא דכל ישראל, לאשמת העם הוא, בגין דדינא שריא עליהו.

וכד שליחא הוא זכאה פדקא יאות, זכאין אינון עמא, דכל דינן מסתלקין מנייהו על ידיה, כל שפן פהנא, דעליה מתברכאן עלאי ותתאי.

אמר רבי אלעזר, ועל דא, פהן ולוי עד לא יסלק לפולחנא, בדקין אבתריה, וידעין ארחוי ועובדוי, ואי לא, לא סליק לפולחנא, וכן בסנהדרין למידן דינא.

דף יט ע"א

ואי אשתכח פדקא יאות, יהבין עליה חומרא דמקדשא. ואי לא, לא סליק לפולחנא. הדא הוא דכתיב, (דברים לג) וילוי אמר תומיה ואוריה לאיש חסידך. מפני מה זכה (אחרון) לאורים ולתומים, ולמפלח פולחנא. הוי אומר (דברים לג) אשר נסיתו וגו'. האומר לאביו ולאמו לא ראיתו וגו'. וכיון דאשתכחו באלין דרגין, פדין יורו משפטיה ליעקב וגו', ישימו קטורה וגו'. לשכא רוגזא, ולזמנא שלמא. וכליל על מזבחה, בגין דיתבסמון כלא, וישתפחון ברכאן בכלהו עלמין, פדין (דברים לג) ברוך יי' חילו וגו'. (ויקרא ד) ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם וגו'. רבי שמעון פתח, (ישעיה לב) נשים שאננות קומנה שמענה קולי וגו'. כמה אית ליה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

לְבַר נֶשׁ, לְאַסְתַּכְּלָא בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיָּה, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח בְּרִיָּה שְׁלִים קַמִּיה קוּדְשָׁא בְּרִיָּךְ הוּא, דְּכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיָּךְ הוּא לְבַר נֶשׁ (דף יט ע"א) בְּרָא לִיה שְׁלִים, כְּמָה דְאַתְמַר, (קהלת ז) אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יִשָּׂר וְגו'. אֶת הָאָדָם דְּכַר וְנוֹקְבָא. וְנוֹקְבָא אֶתְפְּלִילַת בְּדְכוּרָא, וְכַדִּין יִשָּׂר כְּתִיב. לְבַתֵּר וְהֵמָּה בְּקִשׁוּ חֲשִׁבוֹנוֹת רַבִּים.

תָּא חֲזִי, מְנוּקְבָא דְתֵהוּמָא רַבָּא עֲלָאָה, אֲשֶׁתְּכַחַת חַד נּוֹקְבָא רּוּחַתָּא דְכָל רּוּחִין, וְהָא אוֹקִימָנָא לִילִית שְׁמָה. וְהִיא אֲשֶׁתְּכַחַת בְּקַדְמִיתָא לְגַבֵּי אָדָם. וּבִשְׁעָתָא דְאַתְבְּרִי אָדָם, וְאֲשֶׁתְּלִים גּוּפִיה, אֲזַדְמָנוּ עַל הָהוּא גּוּפָא אֶלְפָּה רּוּחִין מְסֻטְרָא דְשְׁמָאֲלָא. דָּא בְּדָא לְאַעְלָא בֵּיה, וְדָא בְּעָא לְאַעְלָא בֵּיה, וְלָא הוּוּ יְכַלִּי, עַד דְגַעֵר בְּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיָּךְ הוּא, וְאָדָם הוּוּ שְׁכִיב גּוּפָא בְּלָא רּוּחָא, וְחִיזוּ דִילִיה יְרוּקָא הוּוּ, וְכָל אֵינּוֹן רּוּחִין סַחְרִין עָלֶיהָ.

בְּהֵיא שְׁעָתָא נְחִית עֲנָנָא חַד, וְדַחָא (וּזְרִיק) לְכָל אֵינּוֹן רּוּחִין. וּבִשְׁעָתָא דָּא כְּתִיב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְהָא אוֹקִימָנָא, דְנוֹקְבָא אֶתְעַבְּרַת מִן דְּכוּרָא מִן הָהוּא נֶפֶשׁ דְּאָדָם, וְהִיא אֶפִּיקַת הָהוּא רּוּחָא, לְנִשְׁבָּא בֵּיה בְּאָדָם, כְּלִיל מִתְרִין סְטְרִין כְּדָקָא חֲזִי, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (בראשיתב) וַיִּפַּח בְּאִפִּי נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. לְנֶפֶשׁ חַיָּה מְמֹשׁ. וּמֵאֵן דְאַסְתַּפֵּק בְּהָא, בְּגִין דְלָא יַדַּע, אִי חַיָּה זֹו הִיא חַיָּה תַתָּאָה, אוֹ חַיָּה דְשְׁמָה יִשְׂרָאֵל, אוֹ מְדְכוּרָא אוֹ מְנוּקְבָא. אֲבָל לָא כְּתִיב לְנֶפֶשׁ הַחַיָּה, אֶלָּא לְנֶפֶשׁ חַיָּה סְתָם, דְמִשְׁמַע כְּלָא.

וְכַד קָם אָדָם, הוּוּת נּוֹקְבַתִּיה תְּקוּעָה בְּסֻטְרוֹי. וְהֵיא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא דְבֵיה, הוּוּ אֲסַגִּי לְהָאִי סְטְרָא, וְלְהָאִי סְטְרָא, וְסַגִּי לְהָאִי וְלְהָאִי, בְּגִין דְהִכִּי אֶתְפְּלִילַת. לְבַתֵּר נְסַר קוּדְשָׁא בְּרִיָּךְ הוּא לְאָדָם, וְתַקִּין לְנוֹקְבַתִּיה, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ב) וַיִּבֶן יְיָ אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע וְגו'. אֶת הַצֶּלַע הָא אוֹקִימָנָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שמות כו) וּלְצֶלַע הַמִּשְׁפָּן. וַיְבִיאָהּ אֶל הָאָדָם, בְּתַקְוִנְהָא כְּכֹלָה לְחוּפָה.

כִּיּוֹן דְחַמַּת לִילִית דָּא, עֲרַקַת, וְהִיא בְּכַרְכֵּי יַמָּא, וְעַד כְּעַן הִיא זְמִינָא לְאַבְאָשָׁא בְּנֵי עֲלָמָא. וְכַד זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיָּךְ הוּא לְחַרְבָּא רּוּמִי רְשִׁיעָתָא, וְלְמַהוּי חוּרְבָן לְעֲלָמִין, יְסַלֵּק לְהָאִי לִילִית, וַיִּשְׂרִי לָהּ לְהָאִי חוּרְבָּא, בְּגִין דְהִיא חוּרְבָּנָא דְעֲלָמָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה לה) אֵךְ שֵׁם הַרְגִיעָה לִילִית וּמְצָאָה לָהּ מְנוּחָה.

וּבְסַפְרֵי קְדָמָאִי אַמְרִי, דְאִיהִי עֲרַקַת מִן אָדָם מְקַדְמַת דְנָא, וְאַנְן לָא תְנִינָן הִכִּי, בְּגִין דְהָא נּוֹקְבָא דָּא אֲשֶׁתְּכַחַת עֲמִיה, אֲבָל עַד לָא קָמַת הָאִי נֶפֶשׁ (ס"א דהא נוקבא דא לא אשתכחת עמיה אבל עד לא אתתקנת נוקבא דא) עֲמִיה דְאָדָם כְּדָקָא יְאוּת, הוּוּת מְזַדְדוּגָא עֲמִיה וְכַד הָאִי אֶתְתַקְנַת עֲמִיה כְּדָקָא יְאוּת, עֲרַקַת הִיא לְיַמָּא, וְזְמִינָא לְאַבְאָשָׁא בְּנֵי עֲלָמָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אסוותא להאי, בההיא שעתא דאזדווג בר נש באתתיה, יכוון לביה בקדושה
דמארי, ולימא הכי, עטיפא בקטפא אזדמנת, שארי שארי, לא תעול ולא
תנפוק, לא דידך ולא בעדך. טוב טוב, ימא אתרגישא, גלגלוי ליד קראן,
בחולקא קדישא אחידנא, בקדושה דמלכא אתעטפנא.

ולחפא ליה לרישיה ולא אתתיה עד שעתא חדא, וכן בכל זמנא, עד ג' יומין
לקליטה, דכל הרפבה דלא קולטת לג' יומין, טוב ליתא קולטת. ובספרא דאנח
אשמדאי לשלמה מלכא אמר, תלתין יומין. ואמר דלבתר דסיים עובדא, לישדי
מיין צלילן סוחרניה לערסיה. ונטורא דכלא. (לבתר)

מאן דינקא לרביא, לא תזדווג לבר נש, אלא בשעתא דרביא נאים. ולבתר
לא תניק ליה, עד שעתא חדא, כתרין מילין, או חד מיל, אי לא יכלא בגין
צערא דרביא, בזמנא דאיהו בכי. ובדא לא מסתפי מנה לעלמין.

סדר הלימוד ליום יא אייר [יום 218 בשנה]

זכאין אינון צדיקייא, דקודשא בריך הוא אוליה לון רזין עמיקין דלעילא ותתא, וכלא בגין אורייתא, דהא אורייתא, מאן דישתדל בה, מתעטר בעטרין דשמא קדישא, דהא אורייתא שמא קדישא הוא. ומאן דישתדל בה, אתרשים ואתעטר בשמא קדישא, וכדין ידע ארחין סתימין, ורזין עמיקין דלעילא ותתא, ולא מסתפי לעלמין.

דף י"ט ע"ב

תא חזי, (דף י"ט ע"ב) בההוא יומא אתפקדו על אילנא חד, ועברו על פקודא דמאריהון, ובגין דאתתא היא חבת בקדמיתא, ואתא עלה ההוא נחש, כתיב, (בראשית ג) והוא ימשול בך. מכאן ולהלאה, בכל זמנין דגוברין אשתכחו חייבין קמי קודשא בריך הוא, הא אוקימנא דאינון נשים (דלעילא) מסטרא דדינא קשיא, זמינין לשלטאה עליהון, מסטרא דדינא קשיא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) עמי נוגשיו מעולל ונשים משלו בו, נשים משלו בו ודאי.

ואלין אקרון להט החרב המתהפכת, לאו דאינון חרב המתהפכת, אלא להט מההוא חרב, דאקרי (ויקרא כו) חרב נוקמת נקם ברית, (ישעיה לה) חרב ליי' מלאה דם. וההוא להט החרב מתהפכת, לזמנין גוברין ולזמנין נוקבין, והא אוקימנא.

ווי לעלמא, כד אינון נשין שלטן בעלמא, כד חמא נביאה, דישראל מעקמי ארחייהו, ואינון אשתכחו בחובין קמי מאריהון, כדין אמר, נשים שאננות היך אתון שקיטאן, היך אתון יתבן דלא לאתערא בעלמא, קומנה. ובאתר אחרא (ק"ס) אוקימנא להאי קרא (כאן חסר ועיין לקמן קס"ז ע"ב). והא אוקמוה חבריאי.

אבל לא אתמר, אלא כמה דאשכחן בדבורה. דכתיב (שופטים ד) היא שופטה את ישראל בעת ההיא. ועל דא תנינן, ווי לבר נש דאתתא קא מברכא ליה לפתורא. כד דבורה, היא שופטה את ישראל בעת ההיא, ווי לדרא דלא אשתכח בהו מאן דדאין לעמא, אלא חד נוקבא.

תא חזי, תרין נשין אינון דאשתכחו בעלמא, ואמרי תושבחתא דקודשא בריך הוא, דכל גוברין דעלמא לא ימרון הכי. ומאן אינון. דבורה. וחנה. חנה אמרה, (שמואל א ב) אין קדוש כיי' כי אין בלתך וכלהו קראי. דהיא פתחת פתחא דמהימנותא לעלמא, כגון (שמואל א ב) מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון, הא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

פתחא דמהימנותא. להושיבי עם נדיבים, הא מהימנותא דלעילא, באתר דאבהן שריין. מאן נדיבים. אלין אבהן, כדכתיב (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו.

דבר אחר להושיבי עם נדיבים, נבאה על שמואל, דאיהו זמין לאתקשא עם משה ואהרן, דכתיב, (תהלים צט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו. (שמואל א ב) וכסא כבוד ינחילם. מאן ינחילם. דא שמואל. דאחסינ יקרא דמלכותא לתרין מלכין. דבר אחר וכסא כבוד ינחילם, דא קודשא בריך הוא דהוא אחסין פורסייא דיליה לעבדוהי, הדא הוא דכתיב וכסא כבוד ינחילם. (עוד) (שמואל א ב) יי' יחתו מריבו, מריבו חסר, מאי קא מיירי. אלא מריבו תנינן, מריב ו', ודא מלכא קדישא ורוא דחכמתא אתמר הכא, בשעתא דדינין מתערין ושלטינן שלטין על רחמי, ורחמי אתכפין, ובשעתא דקודשא בריך הוא אתברך ממבועא דנחלא, כדין גברין רחמי ואתכפין דיני, הדא הוא דכתיב יי' יחתו מריבו מריב ו'.

עליו בשמים ירעם. עליו. מאי עליו. בשעתא דטלא דעתיקא קדישא שריא עליה, ומליא רישיה, בההוא אתר דאקרי שמים, כדין ירעם: יתבר חיליהון ותוקפיהון דדינין תקיפין. ויתן עז למלכו, דא קודשא בריך הוא. וירם קרן משיחו, דא פנסת ישראל דאקרי קרן היובל (ס"א ל"ג היובל) כמה דאוקימנא. משיחו כמה דאת אמר (מלכים ב כג) משיח אלהי יעקב, בגין כך קרן משיחו, והא אתמר.

דבורה דאתת לשבחה שבחא דמלכא קדישא, (שופטים ה) יי' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום. מלמד, דקודשא בריך הוא אזמין לכל שאר עמין לקבלא לאורייתא, ולא בעו. וכי לא הוה גלי קמיה דלא בעאן, אלא דלא יהא לון פתחון פה, דאלמלא יהב לון קודשא בריך הוא אורייתא הוה נטרי לה. וכל אינון קראי דאמרה דבורה, פלהו ברוא דחכמתא, עד ההיא שעתא דשבחת גרמה, שנאמר עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל, דהא אוקמוה דאסתלק מנה רוח נבואה, ובגין כך (שופטים ה) עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר.

דף כ' ע"א

וכל דא, כד אשתכחו גוברין בחטאה, ולא אינון פדאין למשרי עלייהו רוח קודשא ודאי. (דף כ' ע"א) (ויקרא ד) ואם כל עדת ישראל ישגו וגו', כמה דאוקימנא בהוראה דטעו בה. אבל ואם כל עדת ישראל ישגו, ואם כל ישראל ישגו מבעי ליה, מאי כל עדת ישראל. אלא אינון (כולהון) דאשתכחו בירושלם, דהא מתמן נפקא אורייתא לכל עמא, ואי אינון דהו תמן טעאן, כל ישראל טעאן, ותנינן דכיון דתמן טעאן, כל עמא טעאן, בגין דכלהו משכי אבתרייהו. ונעלם דבר מעיני הקהל, עיני הקהל אלין סנהדרי, אלין אינון דממנן על ישראל.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רעיא מהימנא פקודא דא להביא קרבן על סנהדרי גדולה שטעו, תנאין ואמוראין ע' סנהדרי גדולה היו, ומשה עליהו. וע' סנהדרי קטנה הו, ואהרן עליהו. ובגין דא אמרו מארי מתניתין, משה שושבינא דמלכא הוה, ודא תפארת, מתמן סנהדרי גדולה. אהרן שושבינא דמטרוניתא, ודא מלכות, ה"א זעירא קרינן ליה, כגון (בראשית כט) אַעבֹדְךָ שְׁבַע שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתֶרֶד הַקֶּטְנָה. ועל שמה אתקרי סנהדרי קטנה.

ומתמן הו ידעין סנהדרין שבעין לשון, דאינון שבעים פנים לתורה, דאית שבעים לשון מסטרא דמלכות הרשעה וכו', כלא בפרודא. הדא הוא דכתיב, (בראשית י) מֵאֲלֹה נִפְרְדוּ אֵיִי הַגּוֹיִם בְּאַרְצוֹתָם לְלִשׁוֹנוֹתָם כִּלְהוּ שְׁבַעִין לְשׁוֹן בְּפִרוּדָא דָא מִן דָא.

אבל באורייתא, ע' פנים לתורה בלשון חד. ודא יסוד. ו' הלכה חדא, חכמה זעירא מלכות, דבה שבעין לשון, כחושבן סוד, מן יסוד. ויסוד איהו לשון הקדש, סוד המרפבת, בשבעין קתדראין, עליהו אתמר כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה. לשון חד, איהו שבעים לשון, על מדה זעירא דחכמה זעירא, דאיהי י' על מדה זעירא. על חכמה זעירא דאיהי י', על מדה זעירא דחכמה ב', תרין שפון, דבהון דעת ותבונה, בהון אשתלימו שבעין ותריין. (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי חייא ורבי יוסי הו אזלי באורחא, עד דהוו אזלי. אמר רבי יוסי לרבי חייא, נשתדל במלי דאורייתא, במלי דעתיק יומין. פתח רבי חייא ואמר, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו', מפאן אוליפנא, דכל בר נש דמכסי חטאי ולא מפרש לון קמי מלכא קדישא, ויתבע עליהו רחמי, לא יהבין ליה למפתח פתחא דתשובה, בגין דאיהו אכסיף (נ"א מכסי) מניה. ואי איהו פריש לון קמי קודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא חיים עליה ויתגברון רחמי על דינא.

וכל שפן אי איהו בכי, דהא כל פתחין סתימין איהו פתח, ואתקבל צלותיה, ועל דא, פרישו דחטאי, יקרא הוא דמלכא, לאגברא רחמי על דינא. ועל דא כתיב (תהלים ג) זובח תודה יכבדנני. מהו יכבדנני. תרין כבודין אינון, חד לעילא, וחד לתתא, חד בעלמא דין, וחד בעלמא דאתי.

האי קרא קשיא בכלא, בסגיאנות מלין, דהא באודה עלי פשעי סגי. מהו חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, ולבתר אודה עלי פשעי ליי, ועוד דהא אודה עלי פשעי ליי, לך מבעי ליה.

אלא דוד, כל מלוי ברוח הקדש אמרון, ולמלכותא דשמיא אמר, בגין דאיהי שליחא מתתאי לעילאי, ומעילאי לתתאי, ומאן דבעי למלכא, לה אודע בקדמיתא. ועל דא חטאתי אודיעך, (ד"א למלכותא דשמיא קאמר) ועוני לא כסיתי, מצדיקו של עולם. אמרתי אודה עלי פשעי ליי, דא מלכא קדישא, דשלמא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

כָּלֵא דִּילִיָּהּ, וּשְׁלָמָא דְּבַעֵי בַר נֶשׁ לְאַעְלָאָה קָמִיָּה בְּהוֹדָאָה. דְּהָא שְׁלָמִים הָכִי מִתְקַרְבִּין בְּהוֹדָאָה, דְּכְתִיב (ויקרא ז) עַל זִבְחַ תְּוֹדַת שְׁלָמִין. (תהלים לב) וְאַתָּה נִשְׂאָתָּ עֵוֹן חַטָּאתֵי סִלָּה. דָּא לְעִילָא לְעִילָא, אַתְר דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא שְׂרִיא. בְּגִין כֶּךָ, הָאֵי קָרָא אַחִיד בְּכָלֵא.

דף כ' ע"ב

כְּגוּוּנָא דָּא, מֵאֵן דִּיתַבַּע בְּעוֹתִיָּה לְמַלְכָּא, בְּעֵי לִיחַדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא בְּרַעוּתִיָּה, מִתְתָּא לְעִילָא וּמַעִילָא לְתַתָּא, וּלְקִשְׂרָא כָּלֵא בְּחַד קִשְׂרָא, וּבְהַהוּא קִשְׂרָא אֲשַׁתְּכַח בְּעוֹתִיָּה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאֵן הוּא חֲכִימָא, לְמַתַּבַּע בְּעוֹתִיָּה כְּדוּד מַלְכָּא, דְּהוּא הוּוּ נָטִיר פְּתַחא דְּמַלְכָּא. אָמַר לִיָּה רַבִּי חֵיָּא וְדָאֵי הָכִי הוּא. וְעַל דָּא אֲוִרִיָּתָא אֲוִלִיָּהּ לָן, אֲרַחֵי (דף כ' ע"ב) דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּנִבְדַּע לְמִיָּהָּ אֲבַתְרִיָּה, כְּמָה דָּאָתָּ אָמַר (דברים יג) אַחֲרַי יִי אֱלֹהֵיכֶם תִּלְכוּ וּגּוֹ'.

רַבִּי יוֹסִי פְּתַח וְאָמַר, (ירמיה לא) כֹּה אָמַר יְיָ קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי וּגּוֹ'. כֹּה אָמַר יְיָ, הָא אֲוִקְמוּהָ, בְּכָל אַתְר דְּנִבְיָאָה שְׂרִי לְמַלְלָא, הוּוּ מְלוּי אֲשַׁתְּמוּדְעוּן, וְהָכָא הָאֵי כֹה אָמַר יְיָ, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וְמָה אָמַר, קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע.

הָכִי תְּנִינֵן, דְּבַהֲהוּא יוֹמָא דְּאַתְחַרְבַּ בִּי מִקְדָּשָׁא לְתַתָּא, וְיִשְׂרָאֵל אֲזִלוּ בְּגִלוּתָא, רִיחִינֵן עַל צְאוּרִיָּהוֹן, וְיִדְיָהוֹן מִהַדְּקוֹן לְאַחֲוָרָא. וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, אֲתַתְּרַכַּת מִבֵּית מַלְכָּא לְמִיָּהָּ בְּתַרִּיָּהוֹן. בְּשַׁעְתָּא דְּנַחְתַּת, אָמַרְתָּ אֵיָּהָּ בְּקִדְמִיתָא וְאַבְכָּה עַל מְדוּרָאֵי, וְעַל בְּנֵי, וְעַל בְּעַלֵּי. כֹּד נַחְתַּת, חֲמַת אַתְרָהָא חָרִיב, וְכִמָּה דְּמָא דְּחִסִּידֵי אַתּוּשְׁד בְּגוּוּה, וְהִיכְלָא קְדִישָׁא וּבֵיתָא אַתּוּקְד בְּאַשָׁא.

כְּדִין אַרְיִמַת קָלָא, וְאַתְרַגִּישוּ עֲלָאֵי וְתַתָּאֵי, וּמְטָא קָלָא לְעִילָא, עַד אַתְר דְּמַלְכָּא שְׂרִי בֵּיה. וּבַעַא מַלְכָּא לְאַהֲדָרָא עֲלָמָא לְתַהוּ וּבַהוּ, עַד דְּנַחְתוּ כְּמָה אוּכְלוּסִין, וְכִמָּה מִשְׂרִינֵן, לְקַבְלָה וְלֹא קַבְלָה תְּנַחֲוּמִין מְנִיָּהוּ. הָדָא הוּא דְּכְתִיב קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תְּמַרְוִרִים רַחַל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ מֵאַנָּה לְהַנְחֵם עַל בְּנֵיהָ, דְּלֹא קַבְלָה מְנִיָּהוּ תְּנַחֲוּמִים. כִּי אֵינְנוּ: בְּגִין דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא הוּוּ סְלִיק לְעִילָא לְעִילָא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח בְּגוּוּה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב כִּי אֵינְנוּ, וְלֹא כְּתִיב כִּי אֵינָם.

אָמַר לִיָּה רַבִּי חֵיָּא, מֵאֵי רַחַל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ. אָמַר לִיָּה אֲוִלִיפְנָא, דְּהִיא כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל. וְדָא אָנְתוּ דִּיעֲקֹב וְדָאֵי, דְּכְתִיב (בראשית כ"ט) וַיֵּאָהֵב יַעֲקֹב אֶת רַחֵל. וְכְתִיב, (בראשית כט) וְרַחֵל עֲקָרָה. וְכְתִיב, הָתָם (תהלים קיג) מוֹשִׁיבֵי עֲקָרַת הַבַּיִת אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דבר אחר כי איננו, כמה דאתמר, (בראשית לט) איננו גדול בבית וגו', איננו: דהא אסתליק לעילא ואתרחיק מכלא. איננו: בזווגא בה. איננו: לאשתכחא (שמות קס"ה) שמייה רבא.

אמר רבי חייא, מאן אתר שריא לאתגלאה. אמר ליה, מבי מקדשא. דתמן שריא ולבתר אסחרת כל ארעא דישראל. לבתר כד נפקת מן ארעא, קמת על מדברא ויתיבת תמן תלת יומין. דברת אוכלסהא ומשירייאה (ס"א ומתיבתאה) ויתבהא מבי מלכא, וקראת עלה (איכה א) איכה ישבה בדד וגו'. בכו רבי חייא ורבי יוסי.

אמר רבי יוסי, לא גלו ישראל מארעא, ולא אתחרב בי מקדשא, עד דישראל פלהו אשתכחו בחיובא קמי מלכא, ועד דדברי עלמא אשתכחו בחיובא בקדמיתא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) עמי מאשריך מתעים ודרך אורחותיך בלעו. דכיון דרישי עמא אזלין בחיובא, כל עמא אתמשכו אבתרייהו. רבי חייא אמר מהכא, ואם כל עדת ישראל ישגו, במאי הוי. בגין ונעלם דבר מעיני הקהל. דעיני עמא אינון רישייהו, דכל עמא אתמשכן אבתרייהו.

אזלו. עד דהוו אזלי חמו חד אתר מדשנא בעשבין, ונהר מיא דהוה נגיד ביה. יתבו. עד דהוו יתבי, פרח חד עופא ורחיש קמייהו. אמר רבי חייא, גיקום מהכא, דודאי נגרי טוריא הכא משתכחין, קמו ואזלו. עד דאתדרו רישייהו, חמו אינון לסטין דרהטין אבתרייהו, אתרחיש לון ניסא, ואשכחו קמייהו חד טינרא, וחד מערתא ביה, עאלו תמן יתבו כל ההוא יומא וכל ליליא.

פתח רבי חייא ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', כי הנני מושיעך מרחוק. מרחוק, מקרוב מבעי ליה. והא אוקמוה האי קרא, מרחוק, כמה דאת אמר ושבו מארץ מרחק. אבל מרחוק, כההוא דכתיב, (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי. וכתיב (משלי לא) ממרחק תביא לחמה. ומאן היא. (בראשית רכ"א ע"א) עמיקא דנחלא, אתר דההוא נהר נגיד ונפיק. ושב יעקב, פיון דכתיב אל תירא עבדי יעקב, מהו ושב יעקב. אלא כמה דתנינו, קודשא בריך הוא סליק לעילא לעילא, כמה דכתיב, (תהלים ט) למה יי תעמוד ברחוק, ומההוא אתר רחוק הנני מושיעך.

דף כ"א ע"א

ושב יעקב, לאתריה (לכורסיא), לאזדווגא בכנסת ישראל. ושקט: דא יסוד. ושאנו, למשרי דיוריה בה. ואין מחריד, מיצחק. כמה דאת אמר, (בראשית כו) ויחרד יצחק חרדה גדולה (דף כ"א ע"א) ועל דא (בראשית לא) ופחד יצחק פתיב. וההוא פחד כד אתער, אסתלק יסוד לאתר אחרא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה לג) פחדו בציון

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

חטאים. בציון דייקא, ועל דא ואין מחריד, והשתא קודשא בריך הוא שויב לן מרחיק, ואסתיר לן בהאי אתר, בהשקט ובשלוחה, ואין מחריד מכלא. דכד קודשא בריך הוא עביד ניסא בכלא עביד.

רבי יוסי פתח, (שופטים ד) ויאמר אליה ברק אם תלכי עמי והלכתי וגו', מאי קא מיירי. אלא אמר ברק הואיל ורוח קדישא שריא עליה, בזכותה אשתויב, ולא לישרי עלי נזקא. ומה ברק סמיך על אתתא לאשתזבא בגינתה. אנן דאורייתא עמנא דהיא שמייה דמלכא קדישא, על אחת כמה וכמה.

יתבו גו ההוא מערתא כל ההוא יומא, כד רמש ליליא, אתנהיר סיהרא במערתא. עברו תרי טייעי, וחמריהון טעינין מחמרא ומיכלא לגרמייהו שארי על מטולא. אמרי האי להאי, נבית הכא, ניהב מיכלא ומשתייא לחמרי, ואנן נעול למערתא דא. אמר ליה חבריה עד לא ניעול, תימא האי קרא דלא מתיישבא.

אמר ליה מאי הוא. אמר ליה מלה חד, דכתיב, (תהלים נב) אודך לעולם פי עשית וגו'. מהו פי עשית, ולא פתיב מה. וכתיב כי טוב נגד חסידיך. וכי לגבי אחרא לאו איהו טוב, לא הוה בידיה. אמר ווי לטיוענא, דשבקנא לקודשא בריך הוא בגינתה. רבי חייא ורבי יוסי דהוו יתבי במערתא חדו, אמר רבי חייא לרבי יוסי, ולא אמרית לך דכד עביד קודשא בריך הוא ניסא, בכלא עביד. נפקו.

כד נפקו אקדים רבי חייא ופתח, (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק. תרי שלמא הכא, חד לרחוק, וחד לקרוב, וכלא חד. לרחוק, דאתעביד קרוב. (תו לרחוק) דא הוא מאריה דתשובה, קודם הוה רחוק, והשתא איהו קרוב. תו רחוק, כד בר נש אתרחיק מאורייתא. רחיק הוא מקודשא בריך הוא. ומאן דקריב לאורייתא, קריב ליה קודשא בריך הוא בהדיה, והשתא אתחברו עמנא ועילו למערתא אתו אינון טייעין ואשתתפו עמהון. אשתנקלו לחמרייהו, ואתקנו למיכל, נפקו פלהו לפום מערתא.

אמר חד מן טייעין נימרו לן מארי דאורייתא, האי קרא אודך לעולם פי עשית ואקויה וגו'. פי עשית, מהו פי עשית, ולא פתיב מה. וכתיב כי טוב נגד חסידיך, וכי לגבי אחרא לאו הוא טוב.

אמר רבי חייא, פי עשית ודאי, ומה עשית. לעולם. דבגין האי עולם, דעבד קודשא בריך הוא ואתקן ליה, אודי בר נש לקודשא בריך הוא בכל יומא. ואקויה שמך כי טוב נגד חסידיך, הכי הוא ודאי, לקבל אינון זכאין, שמא דקודשא בריך הוא טוב. ולא לקבלי חייביא, דמבזין ליה בכל יומא ולא משתדלי באורייתא. אמר ליה, יאות הוא. אבל מלה שמענא מבתר פותלא, ומסתפינא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

לְגַלְיָאָה. אָמְרוּ לִיה רַבֵּי חֵיִיא וְרַבֵּי יוֹסִי, אֵימָא מִיְלָךְ, דְּאוֹרֵייתָא לָאו אִיהוּ יְרוּתָא לְאַתְרַּהּ חַד.

אָמַר לוֹן, יוֹמָא חַד הוּינָא אֲזִיל לְלוּד, עָאלְנָא לְמֵתָא, וְאַסְמְכְנָא גְרַמְאֵי בְתַר כּוּתְלָא חַד, וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי הוּהּ בְּהוּוּא בֵּיתָא, וְשְׁמַעְנָא מְפוּמִּיָּה הָאֵי קְרָא, אוֹדָה לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ. אוֹדָה, דְּדוּד הַמְלָךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם (לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא) אָמְרוּ, עַל הַהוּוּא עוֹלָם בְּתַרְיָא, דְּאִיהוּ עֶבֶד דְּדוּד מְלָכָא אַחִיד בֵּיה בְּהוּוּא עוֹלָם, וּבֵיה יְרִית מְלָכוּתָא. וְאַקְוָה שְׁמָךְ כִּי טוֹב, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בִּיחֻדָּא דְּהָאֵי עֲלֵמָא דְּאַקְרֵי טוֹב. אֵימְתֵי אַקְרֵי טוֹב. נְגַד חֲסִידֵיךְ. מֵאן אֵינּוֹן חֲסִידֵיךְ.

אֵלָא אֵית חֶסֶד וְאֵית חֶסֶד, וְאֵלִין אַקְרוּן חֲסִדֵי דְּדוּד (וּיְחֵי רִי”ט, תְּרוּמָה קס”ט) הַנְּאֻמְנִים. וְכַד אֵלִין חֲסִדֵי דְּדוּד אֲתַמְלִיין מֵהוּוּא טִיבוּ דְּנִגְדוּ דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא, כְּדִין אַקְרֵי יְסוּד טוֹב. כְּדִין אֲשַׁתְּכַח טוֹב לְגַבֵּייהוּ. דְּהָא (ס”א כַּד אֲשַׁתְּכַח כִּמָּה דְּאִיהוּ בֵּיה) כְּמָה דְּאֲשַׁתְּכַח דְּאִיהוּ בֵּיה, הָכִי אִיהוּ מְבַסֵּם לְהָאֵי עֲלֵמָא בְּתַרְיָא. וְכֵלָא אֲשַׁתְּכַח בְּבִרְכָה, וְעַל דָּא דְּדוּד הוּהּ מְחַכָּה לְהָאֵי דְּרַגָּא, דְּנִהִיר לְהָאֵי עוֹלָם דְּאִיהוּ אַחִיד בֵּיה.

דף כא ע”ב

מְלִין אֵלִין הָכִי שְׁמַעְנָא לוֹן, אָבֵל לָא יְדַעְנָא מֵאֵי הוּא. אָתוּ רַבֵּי חֵיִיא וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשָׁקוּ לִיה בְּרִישִׁיָּה. אָמַר רַבֵּי (דף כא ע”ב) חֵיִיא, מֵאן חָפִי עֵינֵיךְ בְּעַפְרָא רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, דְּאֵנְתָּ בְּאַתְרָךְ וְאֵנְתָּ מְרַעִישׁ טוֹרֵיָא עֲלָאי, וְאַפִּילוּ צְפוּרֵי שְׁמֵיָא וְכֵלָא חֲדָאן בְּמִלוּלְךְ וּוִי לְעֵלְמָא בְּהֵיָא שְׁעֵתָא כַּד תְּסַתְּלַק מִנִּיָּה.

סדר הלימוד ליום יב אייר [יום 219 בשנה]

תו פתח ואמר תהוא גברא, הא מלה אחרא שמענא מניה בההיא שעתא, בקרא דכתיב, (דניאל ט) ועתה שמע אלהינו אל תפלת עבדך ואל תחנוניו וגו' למען אדני. ואמר הכי, אי שמא דא מעליא (נ"א לעילא) מכלא, שפיר הוא, דהכי אמרין עביד בדיל מלכא. אבל שמא דא, הא ידיע דהוא אתר בי דינא, דמניה נפיק דינא לעלמא. מאן חמא דאמרין למלכא, עביד בגין עבדך, או בגין מלה זעירא מנה.

אלא הכי אצטריך, דשמא דא אתקין ביתא למלכא, ובי מקדשא לתתא, ודא אחיד בדא, בגין דאתקשר דא בדא. וכד מקדשא לתתא קאים בקיומיה, האי שמא לעילא קאים בקיומיה. ודא הוא כמאן דאמר למלכא בני ביתא דא, והיכלא דא, בגין דלא ישתכחת מטרוניתא דיתבא לבר מהיכלא. אוף הכא, (דניאל ט) והאר פניך על מקדשך השמים למען אדני. מאי טעמא למען אדני. דלא ישתכח לבר מן דיוריה.

תוהו רבי חייא ורבי יוסי, וחדו בההוא ליליא. בתר דאכלו, פתח חבריה טייעא ואמר, אימא קמייכו מלה חד, דאשתדלנא ביה האי יומא, האי קרא דכתיב, (תהלים ג) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה, דוד אמר שירתא, כד הוה עריק מחמוי, אמאי אמר (תהלים ג) אלהים אלי אתה אשחרך צמאה לה נפשי וגו'. אלהים אלי אתה, דהא בגבורה אחידא תדירא. אשחרך, וכי דוד היך יכיל לשחרא ליה לקודשא בריך הוא, בארעא רחיקא, ואתתרך מארעא דשכינתא שריא.

אלא, אף על גב דאתתרך מתמו, לא שביק דידיה לשחרא ליה לקודשא בריך הוא. ואנא שמענא, אשחרך: כמאן דאמר, איזיל לאתחזאה קמך, בר דלא יכילנא. כך אשחרך, בר דאנא לבר מאתר דשכינתא שריא. צמאה לה נפשי, דהא נפשאי וגופאי דילי תאיבין לגבך, לאתחזאה קמך, ולא יכילנא, בגין דאנא בארץ ציה ועיף בלי מים, דהא ארץ ציה ועיף אקרי לבר מאתר דשכינתא שריא. בגין דמים חיים לא שכיח חכא. ומאן אינון מים חיים. דא שכינתא, דכתיב בה (בראשית כ) באר מים חיים, ועל דא ארץ ציה ועיף בלי מים כתיב.

אמרו רבי חייא ורבי יוסי, ודאי אורחא תקינא קמו, עאלו למערתא ודמכו. בפלגו ליליא, שמעו קל חיותא במדברא דנהמי. אתערו. אמר רבי חייא, הא

עידן הוא לסייעא לכנסת ישראל, דהיא משבחת למלכא. אמרו, כל חד וחד לימא מלה ממה דשמע וידע באורייתא, יתבו כלהו.

פתח רבי חייא ואמר, (תהלים כב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. מאן אילת השחר. דא כנסת ישראל. דאקרי (משלי ח) אילת אהבים ויעלת חן. וכי אילת השחר, ולא כל יומא. אלא, אילת: מההוא אתר, דאקרי אילת אהבים ויעלת חן. והיא אתיא מההוא אתר דאקרי שחר, כמה דאת אמר (הושע ו) כשחר נכון מוצאו, ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא, דהא לא אמרה כנסת ישראל דא (ס"א דאקרי אילת אהבים ויעלת חן והיא אתיא מההוא אתר דאקרי שחר כמה דאת אמר כשחר נכון מוצאו ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא) משמע דכתיב על אילת השחר.

תא חזי, בשעתא דרמש ליליא, פתחין סתימין דעלאי ותתאי משתכחי (ס"א משתכחי). וכל אינון רחיקין, מתערין ואזלין ושטאן כל עלמא, ומהדרין על גופי בני נשא, וסחרי לאתרייהו ולערסייהו. וחמאן דיוקנא דמלכא קדישא, ומסתפי. דהא אתקפו בערסייהו במלי דשמא קדישא. ובני נשא, נשמתהון סלקין כל חד וחד בדחוי ליה, והא אוקמוה. זפאה חולקיהון דצדיקייא, דנשמתהון סלקין לעילא, ולא מתעכבי באתר אחרא דלא אצטריך.

דף כ"ב ע"א

כד אתפלג ליליא, פרוזא קאים וכריז, ופתחין פתיחו. פדין רוחא חד דסטר צפון אתער, ואקיש (דף כ"ב ע"א) בכנור דדוד, ומנגן מאליו. ושבחת למלכא, וקודשא בריך הוא משתעשע בצדיקייא בגנתא דעדן.

זפאה חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, וכל מאן דקאים בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, אקרי חבריה דקודשא בריך הוא וכנסת ישראל. ולא עוד, אלא דאלין אקרון אחים ורעים ליה. דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ואקרון חברים בהדי מלאכין עלאין, ומשריין עלאין, דכתיב, (שיר השירים ח) חברים מקשיבים לקולך.

כד אתי יממא, פרוזא קאים וכריז, ופתחין דסטר דרומא אתפתחו. ומתערין ככבים ומזלות, ופתחין דרחמין אתפתחו. ומלכא יתיב וקביל תושבחן. פדין כנסת ישראל נטלא לאינון מלין וסלקא. וכל אינון חברים אחידן בגדפהא, ומלייהו אתיין ושריין בחיקא דמלכא. פדין פקיד מלכא, למכתב כל אינון מלין.

ובספרא כתיבו כל אינון בני היכליה, וחוטא דחסד אתמשך עלייהו, דמההוא חוטא אתעטר בר נש בעטרא דמלכא, ומניה דחלין עלאין ותתאין, הוא עאל בכל תרעי מלכא, ולית מאן דימחי בידוי. ואפילו בזמנא דמאריהון דדינא קיימין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

למידן עלמא, לא דיינין עליה דינא. בגין דהא אתרשים ברשימו דמלכא, דאשתמודעא דאיהו מהיכלא דמלכא, ובגין דא לא דיינין עליה דינא. זכאא חולקיהון דצדיקייא דמשתדלי באורייתא, וכל שפן בזמנא דמלכא תאיב על מלי דאורייתא.

תא חזי, רזא דמלה, לא קיימא פנסת ישראל קמי מלכא אלא באורייתא. וכל זמנא דישראל בארעא אשתדלו באורייתא. פנסת ישראל שראת עמהון. כד אתבטלו ממלי אורייתא, לא יכלא לקיימא עמהון שעתא חדא. בגיני כך, בשעתא דכנסת ישראל אתערת לגבי מלכא באורייתא, אתתקיף חילהא, ומלכא קדישא חדי לקבלא לה.

וכל זמנא דכנסת ישראל אתת לקמי מלכא, ואורייתא לא אשתכחת עמה, כפיכול תשש חילהא. ווי לאינן דמחלשין חילא דלעילא, בגיני כך, זכאין אינן דמשתדלי באורייתא, וכל שפן בההיא שעתא דאצטריך לאשתתפא בה בכנסת ישראל. כדין קודשא בריך הוא קארי עליה, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

רבי יוסי פתח ואמר, (ישעיה כא) משא דומה אלי קורא משעיר שומר מה מלילה שומר מה מליל. האי קרא אוקמוה חברייא, בכמה אתר. אבל משא דומה, כל זמנין דישראל אשתכחו בגלותא, אתיידע זמנא וקצא דלהון, וזמנא וקצא דההוא גלותא. וגלותא דאדום, הוא משא דומה, דלא אתגלגליא ולא אתיידע כאינן אחרנין.

קודשא בריך הוא אמר, אלי קורא משעיר, קלא שמענא בגלותא דשעיר, אינן דדחקי בינייהו, אינן דשכבי לעפרא. ומאי אמרי. שומר מה מלילה שומר מה מליל אינן תבען לי על מטרוניתא, מה עבדית מן מטרוניתא דילי.

כדין קודשא בריך הוא כניש לפמליא דיליה, ואמר, חמו בני רחמי, דאינן דחיקין בגלותא, ושבקין צערא דלהון, ותבעין לי על מטרוניתא. ואמרי, שומר: אנת דאקרי שומר, אן הוא שמירה דילך אן הוא שמירה דביתך. מה מלילה: מה עבדת מלילה, הכי נטררת לה. מה מליל. דהא לזמנין אתקרי לילה, ולזמנין אתקרי ליל, הדא הוא דכתיב, (שמות יב) ליל שמורים הוא. וכתיב הוא הלילה הזה.

כדין קודשא בריך הוא אתיב לון, הא שמירה דידי אשתכח, דהא אנא זמין לקבלה, ולאשתתפא בהדה, הדא הוא דכתיב אמר שומר, ההוא דנטיר ביתא, אתא בקר וגם לילה. דהא בקדמיתא אסתלק לעילא לעילא, וסליק לההוא (ס"א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אתר) בְּקָר (ע"ד ע"ב) דְּאִזְדַּמְן בֵּיהַ תְּדִירָא. הַשְּׁתָּא אַתָּא בְּקָר. הָא זְמִין לְאַתְחַבְּרָא בְּלִילָה. וְגַם לִילָה, הָא זְמִינָא הִיא. אֲבָל בְּגִינִיכּוֹן אַתְעַכְּבוּ.

וְאִי אַתּוֹן בְּעָאן דָּא, עַל מַה אַתּוֹן מִתְעַכְּבִי, שׁוּבוּ. שׁוּבוּ בְּתִשְׁבֹּתָה. כְּדִין אַתּוּ, אַתּוּ לְגַבְּאִי, וְנִהוּי כְּלָא בְּמִדּוּרָא חֲדָא, וְכַלְנָא גְּתוּב לְאַתְרָנָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברים ל) וְשָׁב יי' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ, וְהִשִּׁיב לָא נְאֻמֶר, (דף כ"ב ע"ב) אֱלֹא וְשָׁב. תְּרִין וְשָׁב וְשָׁב כְּתִיב הֲכָא. אֱלֹא, חֵד לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְחֵד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וְשָׁב יי' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְשָׁב וְקִבְּצֶךָ מִכָּל הָעַמִּים.

פְּתַח הֵהוּא טִייעָא וְאֻמֶר, (איוב לח) בְּרִן יַחַד כְּכַבִּי בְּקָר וּיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. תָּא חֲזִי, כַּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתִּי לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקֵיָא בְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן, כָּל מְלִי דְעֵלְמָא תְּתַאָּה (ס"א עלאה), וְכָל עֵלְאִין וְתַתְּאִין מִתְעַרְיָן לְקַבְּלִיהָ. וְכָל אֵילָנֵי דְבִגְנִתָּא דְעֵדוֹן, פְּתַחֵי שְׁבַחָא לְקַבְּלִיהָ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברי הימים א טז) אֲזוּ יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלְּפָנֵי יי' כִּי בָא. וְאִפִּילוּ עוֹפֵי דְאַרְעָא, כְּלִהוּ מִרְחֲשֵׁי שְׁבַחָא קַמִּיהָ. כְּדִין שְׁלֵהוּבָא נְפֵק, וּבִטְשׁ בְּגַדְפוּי דְתִרְנַגּוּלָא, וְקָרִי וְשָׁבַח לְמַלְכָּא קְדִישָׁא. וְקָרִי לְבְנֵי נְשָׂא דִישְׁתַּדְלוֹן בְּאוּרִייתָא, וּבִשְׁבַחָא דְמֵאֲרִיחוֹן, וּבְפוֹלְחָנֵיהָ. זְכָאָה חוּלְקִיחוֹן דְמֵאֵן דְקִימִין מְעַרְסִיחֵהוּ, לְאַשְׁתַּדְלָא בְּאוּרִייתָא.

כַּד אַתִּי צְפָרָא, פְּתַחִין דְדְרוּמָא נְפַתְחִין, וְתַרְעֵי דְאַסּוּתָא נְפַקִין לְעֵלְמָא, וְרוּחָא דְמִזְרַח אַתְעַר, וְרַחֲמֵי אַשְׁתַּכְּחוּ, וְכָל אֵינּוֹן כְּכַבִּיא וּמְזֻלֵי דְמִמְנָן תַּחוּת שׁוֹלְטָנֵיהָ דְהָאִי בְּקָר, כְּלִהוּ פְּתַחִין שְׁבַחָא וְזִמְרִין לְמַלְכָּא עֵלְאָה. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, בְּרִן יַחַד כְּכַבִּי בְּקָר וּיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים, מַה בְּעָאן הֲכָא בְּנֵי אֱלֹהִים, דְאֵינּוֹן מְזִמְנִין תְּרוּעָה בְּהָאִי בְּקָר, וְהָא כָּל דִּינִין אַתְעַבְּרוּ בְּזִמְנָא דְחֶסֶד אַתְעַר בְּעֵלְמָא. אֱלֹא וּיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים, הָא אַתְבַּר תּוֹקְפָא דְדִינִין קְשִׁיין, אַתְבַּר חִילָא דְלִהוֹן, כְּמַה דְאַתְ אֻמֶר (ישעיה כד) רַעַה הַתְּרוּעָה אֶרֶץ.

וְכָל כְּהָ, בְּגִין דְהָאִי בְּקָר אַתְעַר בְּעֵלְמָא, וְאַבְרָהָם אַתְעַר וְאִתִּי לְמַנְטַע אֲשֵׁל בְּבֵאֵר שְׁבַע. מְלָה דָא הֲכִי שְׁמַעְנָא לָהּ, בְּבֵאֵר שְׁבַע וְדָאִי, וְכְּתִיב (בראשית כא) וַיִּקְרָא שָׁם בְּשֵׁם יי' אֵל עוֹלָם.

פְּתַח חֲבֵרִיָּה טִייעָא וְאֻמֶר, (בראשית מה) הַבְּקָר אֹרֶךְ וְהָאֲנָשִׁים שְׁלָחוּ וְגו', מֵאִי הַבְּקָר אֹרֶךְ. הֲכִי אוֹלִיפְנָא, מַהוּ בְּקָר. אֱלֹא בְּזִמְנָא דְאַתִּי צְפָרָא, וְדִינִין מִתְעַבְּרוּן, וְחֶסֶד בְּעָא לְאַתְעַרָא, כָּל אֵינּוֹן דְאַתִּינִין מְסַטְרָא דָּא, מִבְּקָרִי (ס"א מפקדי) לְאַתְרֵיחֵהוּ, לְזִמְנָא בְּרַכָּאן לְעֵלְמָא. וְדָא הוּא הַבְּקָר אֹרֶךְ, דְהָא רַחֲמֵי מִתִּישְׁבִי לְעֵלְמָא, וְחֶסֶד קָאִי בְּאַתְרֵיהָ, כְּדִין הוּא בְּקָר אֹרֶךְ. וְכְּתִיב (בראשית א) וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶךְ כִּי טוֹב.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תא חזי, כלא הוא בדרגין ידיען. ליליא, הא ידיעא. בקר אור, הא ידיעא, והוא דרגא עלאה דאשתכח ביה תדירא. אימתי. כד נהיר שמשא. שמשא ידיעא, והוא דרגא עלאה, דמבסם לכלא, ונהיר לכלא, כמה דאת אמר, (תהלים פד) כי שמש ומגן יי אלהים. והאי בקר אור, נהיר משמשא, ודא נהיר ליליא. בגין כה, כלא תליא דא בדא. והאי בקר אור כד אתער, כל בני עלמא אתאחדון באחדותא באחדותא, ומשתכחי בעלמא, והשתא הא נהיר יממא, עידן רעותא הוא, למהך באורחא.

בריכו לון רבי חייא ורבי יוסי, ונשקו לון ברישייהו, ושדרו לון. אמר רבי חייא לרבי יוסי, בריך רחמנא, דתקין ארחנא קמו, ודאי קודשא בריך הוא שדר לון גבן. זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, ולא ארפין מינה שעתא חדא. נפקו רבי חייא ורבי יוסי, ואזלו לארחייהו. אמר רבי יוסי, ודאי רחמינותא דלבאי קשיר באלין טייעי. אמר רבי חייא, לא תוהנא על דא, דהא ביומי דרבי שמעון, אפילו צפרי שמיא מרחשין חכמתא, דהא מלוי אשתמודען לעילא ותתא.

פתח רבי חייא ואמר, (דברים לא) ויאמר יי אל משה הנך שוכב עם אבותיך וגו'. תא חזי, כל זמנא דהוה משה קיים בעלמא, הוה ממחי בידיהו דישראל, בגין דלא ישתכחון בחיובא קמי קודשא בריך הוא ובגין דמשה אשתכח בינייהו לא יהא פההוא דרא עד דרא דייתי מלכא משיחא דיחמו יקרא דקודשא בריך הוא כוותייהו דאינון אתדבקו מה דלא אתדבקו דרין אחרנין.

דף כ"ג ע"א

דתנינו, חמאת שפחה חדא על ימא, מה דלא חמאת עינא דיחזקאל נביאה. אי אינון אתדבקו כל כה, נשיהון דישראל כל שכן. בנייהו כל שכן. גוברין כל שכן. סנהדרין כל שכן. נשיאים כל שכן, וכל שכן נביאה עלאה מהימנא משה, דאיהו על כלא. והשתא אלין טייעי מדברא מרחשין חכמתא כל כה, כל שכן חפימי דרא, כל שכן אינון דקיימי קמיה דרבי שמעון, ואולפי מיניה בכל (דף כ"ג ע"א) יומא. כל שכן וכל שכן רבי שמעון דהוא עלאה על כלא.

בתר דמית משה, מה פתיב, (דברים לא) וקם העם הזה וזנה וגו'. כה, ווי לעלמא כד יסתלק מניה רבי שמעון, דמבועי דחכמתא יסתתמו מעלמא, ויבעי בר נש מלה דחכמתא, ולא ישכח מאן דיימא, וטעאן כל עלמא באורייתא, בגין דלא ישתכח בינייהו, מאן דאתער בחכמתא. על ההוא זמנא פתיב, ואם כל עדת ישראל ישגו. ואם ישגו באורייתא, ולא ינדעון אורחא, במאי הוא, בגין ונעלם

דבר מעיני הקהל, דלא ישתכח מאן דידע לגלאה עמיקתא דאורייתא ואורחאה. ווי לאינון דרין דמשתכחי כדין בעלמא.

אמר רבי יהודה, זמין קודשא בריה הוא לגלאה רזין עמיקין דאורייתא, בזמנא דמלכא משיחא, בגין (ישעיה יא) דמלאה הארץ דעה את יי' כמים לים מכסים. וכתיב, (ירמיה לא) ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את יי' פי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם אמן כן יהי רצון. (ויקרא ד) אשר נשיא יחטא ועשה אחת וגו' בשגגה ואשם. תאני רבי יצחק, מאי שנא בכל אתר דכתיב בהו ואם, כמה דאת אמר אם הפהן המשיח יחטא. ואם כל עדת ישראל ישגו, והכא אשר נשיא יחטא, ולא כתיב ואם נשיא יחטא, מאי קא מיירי.

אלא, אלין כהניא לא משתכחי הכי בחטאה, דהא כהן נטיר גרמיה תדירא, בגין דמטולא דמאריה עליה בכל יומא, ומטולא דישראל כלהו, ומטולא דכל חד וחד, ועל דא תוהא איהו כד יחטא, ובגין כך ואם כתיב. וכן ואם כל עדת ישראל ישגו, תוהא הוא דכלהו ישתכחו בחובה חד, דאי אלין יחטאון, אלין לא יחטאון, ובגיני כך ואם כתיב. אבל הכא אשר נשיא יחטא, ודאי, בגין דלביה גס ביה, ועמא אזלין אבתריה, ואתמנון תחותי. ועל דא אשר נשיא יחטא. כגון דעבר על מצות לא תעשה, והוא עביד חד מנייהו, ועל דא לא כתיב ביה ואם, דהא מלוי לא בספקא הו.

רבי יהודה פתח, (שמות לה) והנשיאים הביאו את אבני השם ואת אבני המלוואים לאפוד ולחשן. מאי שנא דמלין אלין אקריבו נשיאים, ולא בר נש אחרא, והא כתיב (שמות לה) כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי', וכתיב (שמות לה) ואבני שהם ואבני מלוואים לאפוד ולחשן.

אלא, אמר קודשא בריה הוא, אף על גב דבכלא תליא האי נדבה, סליקו אלין אבנים לנשיאים. מאי טעמא, בגין דעל לבא דכהנא אשתכחו. אמר קודשא בריה הוא, ליתו נשיאים דלבייהו גס בהו, וייתון אלין אבנים דאינון משתכחי על לבא דכהנא, ויתכפר עלייהו מגסות לביהו, וכתיב (שמות כח) והיו על לב אהרן בבאו לפני יי', ועל דא והנשיאים הביאו את אבני השם ואת אבני המלוואים לכפרא עלייהו.

ובגין כך אשר נשיא יחטא ודאי. ועשה אחת מפל מצות יי' אלהיו אשר לא תעשנה, כמה דאוקמוה, דעבר על מצות לא תעשה. או הודע אליו חטאתו. דבגין דלביה גס ביה, לא אשגח בחטאיה, ולבתר אתיידע ליה, ועביד מניה תשובה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רבי יהודה ורבי יוסי הוּו יתבי חד ליליא, ולעאן באורייתא. אמר רבי יהודה לרבי יוסי, חמינא דצחותא דאורייתא בליליא, הוא יתיר מביממא, אמאי. אמר ליה, בגין דצחותא דתורה שבכתב, תורה שבעל פה הוא. ותורה שבעל פה, בליליא שלטא ואתערת יתיר מביממא, ובזמנא דאיהי שלטא, כדין איהו צחותא דאורייתא.

סדר הלימוד ליום יג אייר [יום 220 בשנה]

פָּתַח רַבִּי יוֹסֵי וְאָמַר, (איוב לה) וְלֹא אָמַר אֵיחָ אֱלֹהִים עוֹשֵׂי נֹתֵן זְמִירוֹת בְּלִילָה. תָּא חֲזִי, (שלה לך קע"א ע"ב) בְּשַׁעֲתָא דְאִתְעַר רֹחַ צְפוֹן, וְאִתְפְּלַג לִילְיָא, הָא אוּקְמוּהָ, דְשְׁלֵהוּבָא חַד נְפִיק, וּבִטְשׁ תַּחֲוֹת גְּדַפּוּי דְתִרְנַגּוּלָא, וְאִקִּישׁ גְּדַפּוּי וְקֹאֲרִי. וְהָהוּא שְׁלֵהוּבָא בְּזִמְנָא דְמִטִּי גַבִּיחָ, וְאִתְעַר לְקַבְלִיחָ, אִסְתְּכִי בֵּיהּ, וְאִזְדַּעְזַע וְקֹאֲרִי, וְאִסְתְּכִי וְאִשְׁגַּח בְּגִין יְקָרָא דְמֵאֲרִיחָ, לְמַעַבְד רְעוּתִיחָ, וְקֹאֲרִי לֹון לְבַנֵּי נְשָׂא.

דף כ"ג ע"ב

וְעַל דָּא אִקְרִי שְׁכוּי, אִשְׁגַּחָא. וְאִקְרִי גַבְרָא, בְּגִין דְאִתְעַר בְּשְׁלֵהוּבָא (דף כ"ג ע"ב) דְגַבְוֹרָה, בְּסִטְרָא דְגַבְוֹרָה קָא אִתְיָא לְאִתְעַרָא בְּעֵלְמָא. כְּדִין אִינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא קְיִימִין, וְיַהֲבִין גַּבְוֹרָה וְחִילָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְכְדִין אִקְרִי רַנָּה דְאֹרִייתָא. וְעַל דָּא, יְרִית דְּוֹד מְלַכּוּתָא הוּא וּבְנוֹי לְעֵלְמִין וְלְדַרְי דְרִין.

וְכַד תִּרְנַגּוּלָא קֹאֲרִי, וּבְנֵי נְשָׂא נִימִי בְּעַרְסִיחָ, וְלֹא מִתְעַרִי. תִּרְנַגּוּלָא קֹאֲרִי לְבַתְרָא, וְאָמַר מַה דְאָמַר, (קע"א ע"ב) וְהָא אוּקְמוּהָ. לְבַתְרָא בְּטִשׁ בְּגְדַפּוּי, וְאָמַר, וְוִי לְפִלְנִיָא נְזִיף דְמֵאֲרִיחָ, שְׁבַקָא דְמֵאֲרִיחָ, דְלֹא אִתְעַר רֹחִיחָ, וְלֹא אִשְׁגַּח לְיְקָרָא דְמֵאֲרִיחָ.

כְּד נְהִיר יְמָמָא, כְּרוּזָא קְרִי עֲלֵיהּ וְאָמַר, וְלֹא אָמַר אֵיחָ אֱלֹהִים עוֹשֵׂי נֹתֵן זְמִירוֹת בְּלִילָה, לְסִייעָא לִיהּ בְּאִינּוֹן תּוֹשְׁבַחָן, וְלְמַהוּי כְּלָא בְּסִייעָא חֲדָא. עוֹשֵׂי עוֹשְׂנֵי מְבַעֲי לִיהּ, מַהוּ עוֹשֵׂי. אֱלָא, בְּשַׁעֲתָא דְבַר נֶשׁ קָם בְּפִלְגוּת לִילְיָא, וְאִשְׁתַּדַּל בְּרַנָּה דְאֹרִייתָא, דְרַנָּה דְאֹרִייתָא לֹא אִתְקַרִי, אֱלָא בְּלִילְיָא. וְכַד אִיחָו אִשְׁתַּכַּח בְּאֹרִייתָא, כְּד נְהִיר יְמָמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מְתַקְנֵי לִיהּ בְּחַד חוּטָא דְחַסְד לְאִשְׁתַּזְבָּא מְכַלָּא וְלִנְהַרָא לִיהּ בֵּין עֵלְאִין וְתַתְּאִין.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲנָא שְׁמַעְנָא דְאָמַר רַבִּי אַבָּא הָאִי קָרָא, אֵיחָ אֱלֹהִים עוֹשֵׂי עוֹשֵׂה לִי מְבַעֲי לִיהּ, מַהוּ עוֹשֵׂי. אֱלָא כְּמַה דְאָמַרְתָּ, בְּשַׁעֲתָא דְאִיחָו קָם בְּפִלְגוּת לִילְיָא, וְאִשְׁתַּדַּל בְּאֹרִייתָא, כְּד נְהִיר יְמָמָא, אִתְעַר אֲבַרְהָם בְּהָהוּא חוּטָא דִילִיחָ, דְכַתִּיב בֵּיהּ (בראשית יד) אִם מַחוּט וְעַד שְׁרוּף נֶעַל וְגו'. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מְתַקְנֵי לִיהּ, וְעַבְדֵי לִיהּ בְּכָל יוֹמָא בְּרִיחָ חֲדַשָׁתָא, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב אֱלֹהִים עוֹשֵׂי.

וְהָא (לך לך צ"ד ע"א) אוּקְמוּהָ, א"ל ו"ה. א"ל: דָּא אֲבַרְהָם. דְכַתִּיב, בֵּיהּ, הָאֵל הַגְּדוֹל. ו' דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. ה' דָּא כַּנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְדָא הוּא אֱלֹהִים. וְאִינּוֹן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

עבדין ליה לבר נש, ומתקנין ליה בכל יומא, ובגין כך פתיב, עושי, כמה דאת אמר (תהלים קמט) ישמח ישראל בעושי. אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא, וכלא חד מלה.

רבי יהודה פתח ואמר, או הודע אליו חטאתו אשר חטא. הודע אליו, מסטרא דמאן, או ידע (נ"א נודע) חטאתו מבעי ליה, מהו הודע אליו. אלא קודשא בריך הוא פקיד לכנסת ישראל, לאודעא ליה לבר נש, ההוא חובא דהוא חב, ובמה מודע ליה, בדינהא. כמה דאת אמר (איוב כ) יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו. הודע אליו, כמאן דפקיד לאחרא.

דתנינן בשעתא דבר נש חב קמי קודשא בריך הוא, ולא אשגח בחטאיה לאהדרא בתיובתא קמי מאריה, ואשדי ליה בתר כתיבה, נשמתייה ממש סלקת ואסהידת קמי קודשא בריך הוא. פדין, פקיד מלכא לכנסת ישראל, ואמר או הודע אליו חטאתו אשר חטא, אושיט דינא עליה, ואודע ליה חוביה, כמה דאת אמר (יחזקאל טז) הודע את ירושלם את תועבותיה.

בתר דמטי עליה דינא, פדין אתער רוחא למתדר בתיובתא קמי מאריה, ואתפנע למקרב קרבנא, דהא מאן דלביה גס ביה, חטי, ואנשי חטאיה, ולא אשגח עליה, וקודשא בריך הוא זמין לקבליה, ופקיד לאודעא ליה לההוא חובא, בגין דלא יתנשי מניה.

אמר רבי יוסי, הכי הוא ודאי (ס"א מגלן דהכי) והכי אשכחנא בדוד, דכיון דעבד ההוא עובדא דבת שבע, לא אשגח ביה. אמר ליה קודשא בריך הוא, את אנשית ליה, אנא אדכרנא לך. מיד מה פתיב, (שמואל ב יב) אתה האיש כה אמר ה', אתה האיש דלא דכרית ליה, אתה האיש דאנשית ליה, ובמה אודע ליה בדינא.

אוף הכא, קודשא בריך הוא קאמר, הודע אליו חטאתו אשר חטא ושפיר מלה, והכי הוא, דלא פתיב או נודע אליו, כמה דכתיב, (שמות כא) או נודע פי שור נגח הוא, ומאן דקאים בליליא למלעי באורייתא, אורייתא קא מודעא ליה חוביה, ולא באורח דינא אלא כאימא דאודעא לברה, במלה רכיך, והוא לא אנשי ליה, ותב בתיובתא קמי מאריה.

דף כ"ד ע"א

ואי תימא דוד, דהוה קם בפלגו ליליא, אמאי אתערנו עליה בדינא, אלא שאני דוד, דאיהו עבר במה דאתקשר, ובועא דינא, ובמה דעבר אתדן. הוא חטא לקבליה דמלכותא קדישא ולגבי ירושלם קדישא, ובגין דא אתתרו מירושלם, ומלכותא אעדיו מניה, עד (דף כ"ד ע"א) דאתתקן פדקא יאות. (ואתעניש)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אמר רבי יהודה, מהו דקודשא בריך הוא אעניש ליה לדוד על ידא דבריה, דכתיב, (שמואל ב יב) הנני מקים עליך רעה מביתך. אמר רבי יוסי, הא אוקימנא, בגין דאי יקום עליה בר נש אחרא, לא ירחם עליה. אמר ליה, והא אבשלום בעא לקטלא לאבוי בכמה עיטין ביטין (דבר) עליה, יתיר מבר נש אחרא. אמר ליה לא שמענא.

אמר ליה, אנא שמענא, דוד חטא בבת שבע סתם. אמר קודשא בריך הוא, ייתי ברא דבת אל נכר, וינקום נוקמתא, ומאן איהו. דא אבשלום, דברה דיפת תואר הוה, מקרבא. מכאן אוליפנא, מאן דנטיל אתתא דא בקרבא, וחמיד בה, לסוף נפיק מנה בן סורר ומורה. מאי טעמא בגין דעד כען, לא פסקא מנה זוהמא, והא אוקמוה.

רבי יוסי פתח ואמר, (ישעיה סב) נשבע יי' בימינו ובזרוע עזו, האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, כל זמנא דבר נש חטי קמי דקודשא בריך הוא, אית דרגא דאשתמודעא לעילא לקבלי האי חטאה, לדיינא ליה לבר נש, ואסתפל (ס"א ואסתכן) עליה, אי תב בתיובתא שלימתא קמי מאריה, אתעבר חוביה, ודינא לא שלטא עלוי, ולא מאטי עלוי. אי לא תב, אתרשים ההוא חטאה לגבי ההוא דרגא. אוסיף למחטי, הא דרגא אחרא אודמן לקבליה, ואסתפם בדרגא קדמאה, פדין בעיא תשובה יתיר. (ואי לא תב) ואי אוסיף למחטי, אוסיף דרגא על דרגא, עד דאשלים לחמשה דרגין.

פיון דאתתקן ימינא לקבליה, ואסתפם עליה. הא שמאלא זמינא, לאסכמא בימינא, ולאסתפללא ביה. פיון דשמאלא אסתפם בימינא, פדין לא תליא בתשובה, והא אוקמוה, וכדין פלא אסתפמו עליה בדינא, ודינא שריא עליה.

וכד דינא אשתלים ושריא עליה דבר נש, פדין אסתיים ואתתקנו אצבען, חמש בגו חמש, ימינא בשמאלא, לאחזאה דהא פלא אסתכמו עליה בההוא דינא, וידוי מתישרון, לאחזאה מלה בלא פוונה דבר נש, ולא יתפון ביה. ועל דא כתיב, (שמות טו) ימינך יי' נאדרי בפח ימינך יי' תרעץ אויב. לאתפללא שמאלא בימינא, ואשלים דינא, וכדין הוא קיימא דכלא. ועל דא, פד בעא קודשא בריך הוא לקיימא פלא, כתיב (ישעיה סב) נשבע יי' בימינו ובזרוע עזו וגו'.

רבי יהודה פתח, כתיב (ויקראכג) פרי עץ הדר כפת תמרים. פרי עץ הדר, מאן הוא. דא אתרוג. וכי אתרוג מעץ הדר הוא, והא כמה קוצין אית סחרניה, מכאן ומכאן, ואת אמרת פרי עץ הדר. אלא רזא דמלה, דכתיב, (בראשית ב) ויבן יי' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לביאה אל האדם. וכתיב (בראשית ב)

עצם מעצמי ובשר מבשרי, ודא הוא פרי עץ הדר. מנלן דאדם עץ אקרי. דכתיב, (דברים כ) כי האדם עץ השדה.

כפת תמרים, דסליק לשבעין שנין, וביה אשתכללו שבעין שנין עלאין. ודא אכפת ואתקשר לעילא ותתא. ועל דא אקרי כפות, כמה דאת אמר כפיתו, דסליק להכא ולהכא. הדא הוא דכתיב כי כל בשמים ובארץ דייקא.

רבי יוסי אמר, פרי עץ הדר דא מזבח, דעביד פירין, וסליק אבין לכל סטריין. מאי טעמא. בגין דכל ע' שנין, יהבין לה חולקא, ואתברכא מפלהו. מאי קא מיירי. בגין דמאן דחטי לגבי מזבח, בכלא חטי, דהא כפית לקבלי ההוא דכפית לעילא, ועל דא אתקשר דא בדא, פרי עץ הדר כפת תמרים ולא כתיב וכפת תמרים.

כתיב (ויקרא ז) זאת משחת אהרן ומשחת בניו. מאי קא מיירי. אלא, זאת: דא מזבח, דאתמשח על ידא דאהרן, דכתיב, (שמות) ומשחת את מזבח העולה ואת כל פליו. ומשחת (ס"א זו משחת) בניו, דהא מפלהו אתמשח, ואתרבי, ואתברכא, ואתדכא.

דף כ"ד ע"ב

תא חזי, בחג סוכבים את המזבח זמנא חדא בכל יומא, ושבעה זמנין לבתר. מאי קא מיירי. אלא, למלכא דזמין אושפיזין, ואתעסק בהו, והוה ליה למלכא בת יחידאה, אמרה ליה, מארי מלכא, בגין אושפיזין לא אשגחת עלי. אמר ליה, חייך ברתי פרקטא חדא אסליק לך בכל יומא, (דף כ"ד ע"ב) (דשוי ככלהו).

כה, בכל יומא ויומא דחג, מקריבין ישראל לקבל אומין דעלמא. אמר מזבח למלכא קדישא, לכלהו משתכחי מאנין וחולקין, ולי מה אנת יהיב. אמר לה, בכל יומא ויומא יסובבון לך שבעה יומין עלאין, לברכא לך, ויהבין לך שבעין חולקין (בכל יומא), רבי יוסי אמר שבעין חולקין בכל יומא לקבל שבעין פרים דמתקרבין בחג.

רבי יהודה אמר, שבעה בכל יומא, בגין דהא אתברכא (מאתר) מפלהו, ולסוף, שבעה יומין, מתברכא מאתר דמשח רבותא אשתכח. (ולבתר) שבעה זמנין, לקבל כל אינון שבעה יומין, בגין לקיימא לה ברכאן מן מבוועא דנחלא, דנגיד תדיר ולא פסיק, אשתכח דאתברכא (תדיר) בכל יומא ויומא, עד שבעה יומין דאתברכא מבוועא דנחלא. וכן זמנא אחרא שבעה זמנין כחדא ואתקיימו ברכאן לבתר מאתר עלאה דמבוועא נפיק ולא פסק, כדקאמרן.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בכל יומא, מכריזין עלה ואמרין, (שמואל א ב) עד עקרה ילדה שבועה ורבת בנים אמללה. עד עקרה ילדה שבועה: דא כנסת ישראל, דאתברכא משבועה בכל יומא, וסליק לחושבן עלאה. ורבת בנים אמללה, אלין אומין עובדי עבודה זרה, דסלקין ביומא קדמאה לחושבן רב, ולבתר מתמעטין ואזלין בכל יומא ויומא. ועל דא, מזבח מכפר על חוביהון דישראל מזבח מדכי להון, ואריק להון ברכאן מעילא לתתא.

וענה עץ עבות: דא מלכא קדישא, דאחיד לתרין סטרין. ובגין כך הדס תלת ענה, דיתעבד ענה עץ עבות, דאחיד לכל סטרא. וערבי נחל: אלין תרין קיימין, דמהכא נפיק, לכפות תמרים. כפות תמרים, אחיד לעילא ואחיד לתתא, והא אתמר. אתרוג נפקא מגו כובין דאילנא והכי הוא. כפות תמרים הכי נמי אחיד בהו ודאי, כל מה דנפיק לעלמא מהכא נפקא ומהכא אתין. (ס"א אתון)

רבי יוסי פתח, (תהלים מג) ואבואה אל מזבח אלהים. מאן מזבח אלהים. דא הוא מזבח דלעילא, מזבח אלהים ודאי. והיינו באר דיצחק. ולזמנין מזבח יי, כמה דאת אמר (מלכים א ח) קם מלפני מזבח יי, ועל דא ירתין עלמין מהכא דינא ורחמי, בגין דהיא ינקא בהאי סטרא ובהאי סטרא, והא אוקמוה מלה. (ויקרא ח) נפש פי תמעול מעל וגו', רבי יצחק אמר, הא אוקמוה נפש ודאי. כתיב (שמואל א כה) והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את יי אלהיה, וכתיב ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע.

רעיא מהימנא פקודא דא, המועל בהקדש צריך להביא קרן וחומש. הדא הוא דכתיב, ואת חמשייתו יוסף עליו קרן ו'. חומש דיליה ה'. ודא (יהושע ו) קרן היבל. קרן דהוה במצחיה דההוא פר דהקריב אדם הראשון. האי, איהו עקרא דכל קרבניא. תקרון קיימת לו לעולם הבא, ופירות דיליה בעלמא דין. ודא ה' ה'. (ע"כ רע"מ)

זכאין אינון צדיקייא דאית לון חולקא עלאה בקודשא בריך הוא, בחולקא קדישא, בקדושי מלכא, בגין דאינון מקדשי גרמייהו בקדושי דמאריהון. וכל מאן דאתקדש, קודשא בריך הוא מקדש ליה, דכתיב (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים. בר נש מקדש גרמיה מלרע, מקדשין ליה מלעילא, וכד אתקדש בר נש בקדושה דמאריה, מלבישין (נ"א ירתין) ליה נשמתא קדישא, אחסנא דקודשא בריך הוא וכנסת ישראל, וכדין ירית פלא. ואלין דאקרון בגין לקודשא בריך הוא, כמה דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם, והא אוקמוה.

דף כ”ה ע”א

תא חזי כתיב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, ואוקמוה (י”ט ע”א) נפש חיה סתם. ומהווא חולקא ירית דוד מלכא, ואתקשר בקשורא עלאה, ואחסין מלכותא, כמה דאתמר. ובגין כך והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים. והא אוקמוה דנפש אתקשר (דף כ”ה ע”א) ברוח, ורוח בנשמה, ונשמה בקודשא בריך הוא. זכאה חולקיה מאן דירית ירותא דא עלאה.

ווי לאינון רשיעיא דנפשאן דלהון לא זכאן בעלמא דין, כל שפן בעלמא דאתי. עלייהו כתיב (שמואל א כה) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע. דאזלן ושטאן בעלמא, ולא אשכחן אתר לנייחא, לאתקשרא ביה, ואסתאבן (נ”א ואשתאבן) בגו סטרא דמסאבותא, וכרוזא קארי ואמר, נפש כי תמעול מעל ביי מקדש יי טמא. דהא בקדושה לא עייל, ולא אתפליל. ואינון מזיקי עלמא, בגין דמתדבקן בהו, ומסתאבן.

רבי יצחק, אמר הא אוקמוה, נפש, כד מתעטרא כנסת ישראל במלכא קדישא, אתעטר, ואקרי צרורא דחיי, בגין דבה אתקשר כלא. רבי אלעזר אמר, שכינתא כד נטלא, באבהתא נטלא, הדא הוא דכתיב, (שמות יד) ויסע מלאך האלהים ההולך וגו’.

רבי אבא אמר, כלא אתעביד חד עטרא, בגין דיתעטר כחדא, ושמא קדישא אתחזי בגווייהו (ס”א בגווי). בההיא שעתא, אקרי (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער פן דודי בין הבנים. והווי חמאן ישראל זיו יקרא עלאה נטיל קמיייהו, ודא הוא דתנינן, (דברים ד) ויוציאך בפניו בכחו הגדול ממצרים. אלין אבהתא, ובגין כך, האי שמא מתבר טורין, ומתבר טנרין, ואית ביה לטב ולביש. זכאה חולקיהון דישראל.

תא חזי, עז לקרבנא, אמאי. והא אמר רבי שמעון, עז שמא דיליה גרים, לאוליה מן שמיה, דהא סטרא בישא זינא בישא הוא. אלא הכי אמר רבי שמעון, דא בעי לקרבא, דהא אי אעבר עליה רוחא דמסאבא, או אתעסק ביה, האי עז קרבניה, בההוא גוונא דאיהו חטי ביה.

ואמר רבי שמעון, הא תנינן אית מאן (בראשית ס”ט ע”א, שמות כ”ד ע”ב ועיינ צ”א) דזכה בנשמה, ואית מאן דזכה באתערותא דרוח, ואית מאן דלא זכי אלא בנפש. האי מאן דלא זכי אלא בנפש, ולא סליק יתיר, הא אתדבק בההוא סטרא מסאבא, וכד איהו נאים, אינון סטרין בישין אתיין ומתדבקן ביה, ומודעין ליה בחלמא מלין דעלמא. מנהון כדיבין, ומנהון קשוט. ולזמנין דחייכן ביה, ואחזיאו ליה מלי

שָׁקַר, וְצַעֲרִין לִיה בְּחַלְמִיה. וְעַל דָּא אֹמְיִן עֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, מְנַהֲוֹן דְּחַמְאֵן
בְּחַלְמִייהוּ מְלִי קְשׁוּט, בְּגִין הֵהוּא סְטָרָא דְּמַתְּדַבְּקֵן בֵּיה. וְכִלְהוּ מְלִין לְזִמְן קָרִיב.
תָּא חֲזִי, בְּאַלִּין זִינִין בִּישׁוּן, אִית תְּלַת דְּרָגִין, אֲלִין עַל אֲלִין. דְּרָגָא עֲלָאָה
דְּלֵהוֹן הִנְהוּ דְּתַלְיָאן (ע"ז ע"ב שמות רס"ז ע"א, רס"א ע"א, צ"א ע"ב) בְּאַוּרָא. דְּרָגָא תַתְּאָה
דְּלֵהוֹן אֵינֹן דְּחִיִּיכֹן בְּבִנֵי נְשָׂא, וְצַעֲרֵן לְהוּ בְּחַלְמִייהוּ, בְּגִין דְּכִלְהוּ חֲצִיפִין כְּכִלְבִּי.
וְאִית דְּרָגָא עֲלָאָה עֲלִייהוּ, דְּאֵינֹן מַעֲלָאֵי וְתַתְּאֵי, וְאַלִּין מוֹדְעֵי לִיה לְבַר נֶשׁ
מְלִין, מְנַהֲוֹן כְּדִיבִין, וּמְנַהֲוֹן קְשׁוּט. וְאֵינֹן מְלִי דְּקְשׁוּט כְּלֵהוּ לְזִמְן קָרִיב.

וְהֵהוּא דְּרָגָא מְאֵינֹן דְּתַלְיָין בְּאַוּרָא, דְּאֵינֹן עֲלָאֵין יְתִיר. הֵהוּא דְּלָא זְכִי יְתִיר
אֶלָּא בְּנֶפֶשׁ, וְהֵהוּא נֶפֶשׁ בְּעֵי לְאַתְתַּקְנָא לְקַבְּלָא רוּחָא, עַד לָא רוּחַ לִיה, נֶפֶקָא
מֵה דְּנֶפֶקָא מֵהֵהוּא נֶפֶשׁ, וְאַתְפֹּשֵׁט בְּעֵלְמָא, וּבְעָא לְסִלְקָא, וְלָא בְּעֵי, עַד דְּאַעֲרַע
בְּהוּ בְּאַינֹן דְּאַוּרָא, וְאֵינֹן מוֹדְעִין לִיה מְלִין, מְנַהֲוֹן קָרִיבִין, וּמְנַהֲוֹן רְחִיקִין יְתִיר,
וּבְהֵהוּא דְּרָגָא אֲזִיל וְאַתְקַשֵּׁר בְּחַלְמִיה, עַד דְּקָנִי רוּחַ.

כִּיּוֹן דְּקָנָה רוּחָא, הֵהוּא רוּחָא נֶפִיק, מִתְבַּר טוֹרִין וְטַנְרִין, סְלִיק וְאַתְפֹּשֵׁט וְאַעֲלִיל
בֵּין מְלָאכֵי עֲלָאֵי קְדִישֵׁי, וְתַמְן יָדַע מַה דִּידַע, וְאוּלִיף מְלִין, וְאַתְהַדָּר לְאַתְרֵיה.
כְּדִין הוּא קְשׁוּרָא דְּבַר נֶשׁ בְּקְדוּשָׁה, עַד דְּזָכִי בְּנֶשְׁמָה וְקָנִי לָה.

כִּיּוֹן דְּקָנָה נֶשְׁמָה, הִיא סִלְקָא לְעֵילָא לְעֵילָא, וּנְטוּרֵי פְתַחִין לָא מְעַפְבִּי לָה,
וְאַזְלָא וּמִתְפֹּשֵׁטָא וְעֵילָא בֵּין אֵינֹן צְדִיקָא דְּצִרִין בְּצִרֹרָא דְּחֵי, וְתַמְן חָמֵי
עֲנוּגָא דְּמִלְכָא וּמִתְהַנֵּיָא מִן זִיּוּא עֲלָאָה.

סדר הלימוד ליום יד אייר [יום 221 בשנה]

דף כ"ה ע"ב

וְכַד אֲתַעַר אֲיִלְתָּא קְדִישָׁא, בְּרוּחַ צְפוֹן, נִחְתָּא, וְקָם הָהוּא זַכָּא דְקָנִי לָהּ, וְאִתְגַּבַּר כְּאִרְיָה תְּקִיפָא בְּאוּרִייתָא, עַד דְּאֲתִי צְפָרָא, וְאִזִּיל בְּהֵיא אֲיִלְתָּא קְדִישָׁא לְאִתְחַזָּא קָמִי מְלָכָא, לְקַבְּלָא חַד חוּטָא דְחֶסֶד, וּמֵאִי (דף כ"ה ע"ב) אִיהוּ דָּא חוּטָא דְאַבְרָהָם, דְּהוּא קָנִי לֵיהּ, דְּכַתִּיב, (בראשית יד) אִם מִחוּט וְעַד שְׂרוּךְ נֶעַל, הוּא לָא אֲתַהֲנִי מֵאַחֲרָא כְּלוּם, וְאָמַר אִם מִחוּט, זָכָה לְהֵאִי חוּטָא, וְדָא אֲקָרִי חוּטָא דְאַבְרָהָם.

וְכַד אָתִי הָהוּא זַכָּא בְּהֵאִי אֲיִלְתָּא, כְּדִין אֲתַעֲטַר עִמָּה קָמִי מְלָכָא, וְדוּד קָאמַר, (תהלים כב) לְמַנְצַח עַל אֵילַת הַשָּׁחַר, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אֵילַת הַשָּׁחַר שִׁירְתָּא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּקָאמְרִי בְּגִלוּתָא אֵלִי אֵלִי לְמָה עֲזַבְתָּנִי וּגו'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זַכָּאִין אֵינּוֹן מְאִרִי דְנִשְׁמַתָּא, מְאִרִי דְאוּרִייתָא, בְּנִי פּוּלְחָנָא דְמְלָכָא קְדִישָׁא. וְוִי לְאֵינּוֹן חִיִּיבִיא, דְּלָא זַכָּאִין לְאִתְדַבְּקָא בְּמֵאִרְיָהוֹן, וְלָא זַכָּאִין בְּאוּרִייתָא, דְּכָל מָאן דְּלָא זָכִי בְּאוּרִייתָא, לָא זָכִי לָא בְּרוּחַ, וְלָא בְּנִשְׁמָה. וְאִתְדַבְּקוּתָא דְלֵהוֹן, בְּהֵהוּא סְטָרָא דְזִינִין בִּישִׁין. וְהֵאִי לִית לֵיהּ חוּלְקָא בְּמְלָכָא קְדִישָׁא, לִית לֵיהּ חוּלְקָא דְקְדוּשָׁה. וְוִי לֵיהּ כַּד יְפּוּק מֵהֵאִי עֲלֵמָא, דְּהֵא אֲשַׁתְּמוּדַע הוּא לְגַבִּי אֵינּוֹן זִינִין בִּישִׁין, מְאִרִי חֲצִיפּוּתָא, תְּקִיפִי כְּכֻלְבָּא, שְׁלוּחֵי דְנוּרָא דְגִיְהָנָם, דְּלָא מֵרַחֲמֵי עֲלֵיהּוֹ.

תָּא חֲזִי, מַה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה. יִשְׂרָאֵל, אִף עַל גַּב דְּלָא זָכִי בְּרַ נֶשׁ יִשְׂרָאֵל, אֲלָא בְּנַפְשׁ, דְּרָגָא עֲלָאָה קָאִים עֲלֵיהּ, וְאִי אִיהוּ בְּעֵי לְמִקְנֵי רוּחַ, וְאִי אִיהוּ בְּעֵי לְמִקְנֵי נִשְׁמָה, קָנִי וְזָכִי בֵּהּ. אֲבָל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, לָא קָנִיִין לְעֲלָמִין, בְּרַ אִי אֲתַגְזֹר, דְּקָנִי נַפְשׁ (תחת נפש) מֵאַתֵּר אַחֲרָא.

וּישְׂרָאֵל דְקִימֵי בְּדִרְגָּא תַתָּאָה בְּנַפְשׁ, אִי אִיהוּ לָא בְּעֵי לְמִזְכֵּי יִתִּיר, עוֹנֵשִׁיָּה סְגִיא. וְוִי לְהֵהוּא חִיִּיבָא, דְּאֲנִשֵּׁי פְקוּדֵי דְאוּרִייתָא, וְלָא אֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא, אֲנִשֵּׁי לְמֵאִרְיָה, עֲלֵיהּ כְּתִיב (תהלים קד) יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ.

וְתָא חֲזִי אִית בְּנֵי נֶשׁא דְאִתְדַבְּקוּן בְּהֵאִי סְטָרָא, בְּגִין הָהוּא (נ"א בהאי) נַפְשׁ דְּלָא זַכָּאִין יִתִּיר, וְכַד אַעֲבַר עֲלֵיהּוֹ הָהוּא רוּחָא מְסֻבָּא, אֲשֵׁרֵי עֲלֵיהּוֹ וְאִתְדַבְּקוּ בֵּיהּ. כְּדִין הָהוּא חֲטָאָה דְחֲטִי בְּרַ נֶשׁ, הוּא מְסֻטָּרָא דְהָהוּא רוּחַ מְסֻבָּא, וְקַרְבְּנֵיהּ אִיהוּ חַד עוֹ, בְּגִין דְּאִיהוּ בְּעִירָא דְאֲתִי מֵהֵהוּא סְטָרָא, לְכַפְּרָא עַל חוּבֵיהּ.

אמר ליה רבי אלעזר בריה, והא פתיב (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ וגו', ולא תטמא את אדמתך. בגין דארעא היא קדישא, (ובאתרא דשאר) ורוח מסאבא לא ישתכח אתרא בארעא קדישא למשרי עלוי, אי הכי, פיון דההוא בעירא שארי עליה רוח מסאבא ואתי מסטרהא, אמאי מקריבין ליה לסטר קודשא. אמר ליה יאות שאלת.

אבל תא חזי ברי, פתיב (דברים ד) פי יי' אלהיך אש אוכלה הוא, אית אשא אכיל אשא. אשתא דקודשא בריך הוא, אכיל אשא אחרא. ותא חזי אית מלאכין דאמרין שירתא קמי קודשא בריך הוא, ואינן מתבטלי כד מסיימי ההיא שירתא, בניצוצא דאשא אכלא. לתתא זמין קודשא בריך הוא אשא דמדבחה, והאי אשא אכלא ושצי לכל ההוא סטרא, ואתבטל ההוא סטרא, בההוא שלהובא דאשא, ולא אשאר מניה בעלמא. וההוא בר נש דמקרב קרבניה, קאים עליה, ובההוא ריחא דקרבנא דסליק, אתעבר מניה סטרא דרוח מסאבא דשריא עלוי, ויתכפר. בגיני כך פלא אתבטיל וישתצי, ולית מאן דקאים לגבי ההוא אשא.

רבי אחא הוה אזיל באורחא, ורבי חייא ורבי יוסי אערעו כחדא. אמר רבי אחא, ודאי אנן תלת, זמינן לקבלא אנפי שכנינתא, אתחברו כחדא ואזלו. אמר רבי אחא, כל חד וחד לימא מלה דקטורא דאורייתא ונזיל.

פתח רבי חייא ואמר, (ישעיה מה) הרעיפו שמים ממעל וגו', האי קרא רזא הוא דחכמתא, דאוליפנא מבוצינא קדישא. הרעיפו שמים ממעל. מאי הרעיפו. כמה דאת אמר (דברים לב) יערוף כמטר לקחי. ועל סטרא דמטרא דהוא מזונא דכלא קאמר. ועל דא, כל עיני עלמא מצפן לקודשא בריך הוא למזוני, בגין דאיהו יהיב מזונא לכלא, וזן כל, כמה דאת אמר, (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו וגו'.

דף כ"ו ע"א

ואי תימא דבאתר דא דאקרי שמים תליא מלתא. הא תנינן, דלאו בזכותא תליא מלתא. וזכותא, הא אוקמוה צדקה. ותרגום צדקה, זכותא. וזכותא ושמים חד מלה הוא, והכא הרעיפו שמים. (ואי תימא ביה תליא) פתיב ממעל, ממעל ודאי, מעתיקא קדישא קא (דף כ"ו ע"א) אתיא, ולא מההוא אתר דאקרי שמים, ואקרי זכותא, אלא ממעל דייקא.

ושחקים יזלו צדק, דכד שמים נטיל ליה ממעל, מההוא אתר עלאה דשאר עילוי, כדן שחקים יזלו צדק. מאן שחקים. אתר דטחנין מנא לצדיקייא. ומאי נינהו. נצח והוד, דאינן ודאי טחנין מנא לצדיקייא. למאן. לההוא אתר דאקרי צדיק דהא אינן טחנין ליה לההוא מנא דאתיא מלעילא, וכל ההוא טיבו

מתפניש בגווייהו, למיהב ליה לדרגא דצדיק, בגין דיתברכון צדק מההוא גזילו דלהון, ועל דא טחנין מנא לצדיקייא. מאן צדיקייא דא צדיק וצדק, יוסף ורחל, דכד מזדווגן פחדא צדיקים אקרו.

ואלין טחנין מנא לצדיקייא ודאי, ועל דא ושחקים יזלו צדק. כדין תפתח ארץ לתתא. ויפרו ישע, בני עלמא. וצדקה תצמיח יחד, כל רחמי, וכל טיבו דעלמא סגיא, ומזונייהו דבני נשא משתכחי בעלמא, כדין חדוה על חדוה אתוסף, וכל עלמין מתברכאן. אמר רבי אחא, אלמלא לא אתינא אלא למשמע דא די.

פתח רבי יוסי ואמר, (שופטים ה) לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם ברכו יי. תא חזי, כל רעותא, וכל לבא, דבעי בר נש לארקא ברכאן מעילא לתתא, ליחדא שמא קדישא. לבעי בצלותא לקודשא בריך הוא ברעותא ובכונה דלבא, לנגדא מההוא נחלא עמיקא, כמה דכתיב, (תהלים קל) ממעמקים קראתי יי, דתמן עומקא דכלא, בעמיקי עלאי, דאינון שירותא עלאה, דאבא ואימא מזדווגין. אוף הכא לבי לחוקקי ישראל, מאן חוקקי ישראל. לא כתיב חוקקי ישראל, אלא לחוקקי. אלין אבא ואימא, דאינון מחקקי לישראל קדישא, דאיהו נגיד מבינייהו.

המתנדבים בעם, אלין אינון אבהו, דאקרון נדיבים, כמה דאת אמר (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם. כדין ברכו יי, לנגדא מניה ברכאן לתתא, וישתכחון ברכאן בעלמא פלהו, דכד הכא משתכחין ברכאן מלעילא כלא הוא בחדוותא כלא הוא בשלימו. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא מריק עליהון ברכאן, וציית צלותהון, ועלייהו כתיב, (תהלים קב) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם וגו'.

פרשת צו

(ויקרא ו) זאת תורת העולה וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים לו) צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה וגו', (פקודי רל"ח ע"ב ושם מוגה) האי קרא אוקימנא ליה ואתמר, תא חזי, האי עולה, סליקו וקשירו דכנסת ישראל לעילא, ודבוקא דילה בגו עלמא דאתי, למהוי כלא חד, בקשורא חדא, בחידו. ובגין דסלקא לעילא לעילא, כתיב זאת תורת, רזא דכר ונוקבא פחדא, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה, לסלקא בחביבותא.

כד אתער סטרא דצפון, כמה דאוקימנא דכתיב, (שער השירים ב) שמאלו תחת לראשי, כדין איהי סלקא בחביבותא, ואתערטרא בימינא, ואתחברא באמצעיתא,

ואתנהיר כלא מרוא דקדש הקדשים, ודא מגו דרוא דאדם, ברעו דכהנא, ובצלוחא, ובשירתא.

והא אוקימנא דעולה קדש קדשים, ברוא דרוח עלאה, בגין דתלת רוחין קשירן כחדא, רוח תתאה דאקרי רוח הקדש. רוח דלגו באמצעיתא, דאקרי רוח חכמה ובינה. וכן אקרי רוח תתאה. אבל האי רוח, דנפיק מגו שופר, כליילן באשא ומיא. רוח עלאה דאיהו סתים בחשאי, דביה קיימין כל רוחין קדישין, וכל אנפין נהירין. ובגין כך אהדרת עולה רוח ממש.

דף כ"ו ע"ב

ולבתר מרוא דבהמה, (דף כ"ו ע"ב) מסתפקי ואתזנו, לאתקשרא רוחא אחרא, דאיהי גו מסאבו, מאינון תרבין ושמוננין, כמה דאתמר. ובגין כך עולה קדש קדשים, שאר קרבנין למעבד שלמא בעלמא כלהו, מכמה סטרין ומארי דדינין. לאתעברא ולאנתנהרא מגו רעותא לאתבסמא, אקרון קדשים קלים, בגין דלא מתעטרי לעילא לעילא בקדש הקדשים. ועל דא אינון קדשים קלים, ונכיסו דלהון בכל אתר כמה דאוקמוה, אבל עולה דאיהי רוא דקדש הקדשים, לאו איהי כשאר קרבנין, דכל עובדהא קדש.

תא חזי, מה כתיב ולבש הפהו מדו בד, אלין לבושין מיחדין לקדושה. בד יחידאי, מיחדא לקדושה. וכתיב בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם. מאי טעמא דא קדש. אלא רוא דמלה, כדקאמר דאיהי קדש קדשים, דסלקא כלא ואתעטרא בקדש הקדשים, בקשורא חדא. ולבתר מפני ואעבר רוח מסאבא, דמסאב כלא, דלא שלטא, ולא יתקריב גו מקדשא, ואתעבר מכל סטרי דקודשא, ואשתאר כלא קדש בקדושה יחידאי.

ואמר רבי שמעון, הא אתמר, (נח ס"ד) דכתיב, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. והכי סלקא רוא דאדם, מסטרא דאדם. בהמה, מסטרא דבהמה. ובגין כך כתיב אדם כי יקריב מכם. אדם ודאי, דהא קרבניה לעילא, לקשרא קשרא. ולבתר מן הבהמה. וכלא איהו בקרא, אדם ובהמה. ודא איהו רוא, דאצטריך לקרבנא אדם ובהמה, כדקאמר. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, הכי עבד אדם ובהמה.

ואי תימא והא כתיב (בראשית א) ועוף יעופף על הארץ, דהא מנייהו מקרבין קרבנא, ואפילו עולה, כמה דכתיב ואם מן העוף עולה קרבנו. תא חזי, מכל אינון עופין לא מקרבין אלא מן התורים או בני יונה. אלא רוא דא, מה דאתכשר בדא, פסיל בדא. דא ימינא, ודא שמאלא, וכלא חד.

עוף יעופף על הארץ, הא אוקימנא דאינון רזא דרתיכא. ובהו תסתלק רוח הקדש, לסלקא לעילא. דאינון תרי, חד לימינא, וחד לשמאלא. עוף לימינא, ודא מיכאל. יעופף לשמאלא, ודא גבריאל. דא לימינא, ודא לשמאלא.

ובגין כך מקרבין תרין אלין, לסלקא רוח קודשא, ושמאלא מעטר וזיין לתתא, להווא סטר שמאלא. וימינא לימינא. ואתקשרת אתתא בבעלה, למהוי חד. וכלא מסתלק ומתקשר כחדא, לעילא ותתא וקודשא בריך הוא אסתלק בלחודוי ואתתקה.

ובספרי קדמאי, מסכנא לא יהיב חולקא לאתזנא, אלא לעילא לאתקשרא, אבל פלא לעילא ותתא כל חד מתקשר לסטריה פדקא יאות, והא אוקימנא. (שמות רל"ט ע"ב) רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי ואמר, הא קשורא דכלא אתקשר בקדש הקדשים לאתנהרא, אתדבקותא דרעוא דכהני ליואי וישראל לעילא, עד היכן איהו סלקא.

אמר ליה הא אוקימנא, עד אין סוף, דכל קשורא ויחודא ושליומו, לאצנעא בהווא צניעו, דלא אתדבק, ולא אתיידע, דרעוא דכל רעוין ביה. אין סוף לא קיימא לאודעא, ולא למעבד סוף, ולא למעבד ראש דאין. (נ"א ראש כמה דאין) קדמאה, אפיק ראש וסוף, מאן ראש. דא נקודה עלאה, דאיהי רישא דכלא סתימאה, דקיימא גו מחשבה. ועביד סוף, דאקרי סוף דבר, אבל להתם אין סוף. לאו רעותין, לאו גהורין, לאו בוציגין בהווא אין סוף, כל אלין גהורין ובוציגין תליין לאתקיימא בהו, ולא קיימי לאתדבקה, מאן דיידע ולא ידע, לאו איהו אלא רעו עלאה סתימאה דכל סתימין, אין.

וכד נקודה עלאה, ועלמא דאתי, אסתלקו, לא ידעין בר ריחא, כמאן דארח בריחא ואתבסם, ולא דא נייחא (ס"א נוח), דהא פתיב (ויקרא כו) ולא אריח בריח נוחחכם, דהא ריח נוחח ריחא דרעותא, דכל הני רעותא דצלותא, ורעותא דשירתא, ורעותא דכהני, דכלהו רזא דאדם, פדין פלהו אתעבידו רעותא חדא, והווא אקרי נוחח, רעותא: פתרגומו. פדין פלא אתקשר ואתנהיר כחדא פדקא יאות, כמה דאתמר.

דף כ"ז ע"א

ועל דא אתיהיבת האי סטרא אחרא בידי דכהנא, דכתיב, (דף כ"ז ע"א) צו את אהרן ואת בניו לאמר. רזא הכא, דהא אוקימנא, לית צו אלא עבודה זרה. והכא אתיהיבת ליה לאתוקדא הווא מחשבה רעה, ולאעברא לה מגו קודשא, בהאי רעותא דסלקא לעילא, ובהאי תננא ותרבין דאתוקדו, בגין לאתעברא מן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

קודשא, והאי צו ברשותייהו קיימא, לאפרשא לה מן קודשא מגו האי קרבנא ואי תימא צו את בני ישראל, הכי נמי דהא ברשותייהו קיימא, (ס"א לאפרשא לה מן קודשא) כל זמנא דעבדי רעותא דמאריהון, דלא יכלא לשלטה עליהו.

והאי קרא כלא אתיא לאחזאה רזא דמלה, לאעטרא להאי רוח קודשא לעילא לעילא, ולאפרשא לה לדא רוח טומאה, לנחתא לה לתתא לתתא. דא ברעותא ובצלוחתא פדקאמרן, ודא בעובדא כלא פדקחזי ליה.

והאי קרא מוכחא עליהו, דכתיב צו את אהרן ואת בניו לאמר. צו: דא עבודה זרה, רוח מסאבא. (בראשית ל"ח, ג"ח, ס) לאמר: דא אתתא, דאקרי יראת יי'. פתיב הקא לאמר, וכתיב התם (ירמיה ג) לאמר הן ישלח איש את אשתו. והא אוקמוה. בגין כך כלא אתמר, וכהנא קיימא לאתתקנא כלא ברזא דאדם ובהמה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי, דאינון ידעי אורחי דאורייתא, ואזלי בה בארח קשוט, עליהו פתיב (ישעיה לח) יי' עליהם יחיו. מאן עליהם. אלין ארחי דאורייתא. יחיו: יתקיימו, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

סדר הלימוד ליום טו אייר [יום 222 בשנה]

תא חזי, כתיב זאת תורת העולה, אמר רבי חייא, האי קרא אוקימנא ליה בהאי גוונא, (וזאת תורת, דא כנסת ישראל. העולה: דהיא סלקא, ומתעטרא לעילא לעילא, לאתקשרא כדקא יאות, עד אתר דאקרי קדש קדשים.) (דבר אחר) זאת תורת, דא כנסת ישראל. העולה: דא מחשבה רעה, דאיהי סלקא על רעותא דבר נש לאסטאה ליה מארח קשוט, היא העולה, היא דסלקא ואסטיאת ליה לבר נש, ובעי לאוקדא לה בנורא. בגין דלא יתייב לה דוכתא לאסטאה.

ובגין כך, על מוקדה על המזבח כל הלילה. מאן לילה. דא כנסת ישראל. דאיהי זאת, בגין דאתי לדכאה לבר נש מההוא רעותא. על מוקדה, בגין דנהר דינור איהו אתר לאוקדא לכל אינון דלא קיימי בקיומיהו, דהא עאלין לון בההוא נורא דדליק, ומעברי שולטניהון מעלמא, ובגין דלא ישלוט, אצטריך על מוקדה על המזבח כל הלילה, ואתכפיא ולא שלטא.

ועל דא, כד אתכפיא האי, סלקא כנסת ישראל, דאיהי רוח קודשא, דסלקא ואתעטרא לעילא, דהא סליקו דילה, כד אתכפיא האי חילא אחרא, ואתפרש מנה. ובגין כך בעינן ברזא דקרבנא, לאפרשא להאי סטרא, מרוח קודשא, ולמיהב לה חולקא, בגין דרוח קודשא תסתלק לעילא.

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד בו וגו', והאש על המזבח תוקד בו, אמאי. ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר, אמאי. וכהנא אמאי. והא תנינן אשא בכל אתר דינא הוא, וכהנא מסטרא דימינא קא אתי, ורחיקא הוא מן דינא, דהא כהנא לא אוזדמן בדינא לעלמין, והכא הוא בעי לאוקדא דינא בעלמא, דכתיב ובער עליה הכהן.

דף כ"ז ע"ב

אלא הכי אוליפנא, בר נש דאתי למחטי קמי מאריה, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא דיצר הרע. ויצר הרע מסטרא דרוח (דף כ"ז ע"ב) מסאבא קא אתיא, והא שריא ביה רוח מסאבא. ולזמנין אשתמודען קרבני דאתיין מהאי סטרא, ובעא לקרבא על מדבחא כדדמי ליה. ולא אשתצי, ולא אתבטל ההוא רוח מסאבא, בין מבר נש, ובין מההוא סטרא דאתי מניה, אלא באשא דמדבחא, דההוא אשא מבערא רוח מסאבא, וזינין בישין מעלמא, וכהנא בדא אתכוון, לתקנא אשא דיבער זינין בישין מעלמא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ועל דא בעי, דלא ידעכון ליה לעלמין, ולא יתחלש חילא ותוקפא דיליה, לתברא חילא דתוקפא אחרא בישא מעלמא, ועל דא לא תכבה. וכהנא יסדר עליה אשא בבקר בבקר, בזמנא דשלטא סטרא דיליה ואתער בעלמא, בגין לבסמא עלמא (ס"א ולבסמא דינא), ואתכפיין דינין, ולא מתערי בעלמא, ועל דא תנינן, אית אשא אכלא אשא. אשא דלעילא אכלא אשא אחרא, אשא דמדבחה אכלא אשא אחרא, ועל דא, אשא דא לא תכבה לעלמין, וכהנא מסדר ליה בכל יומא.

רעיא מהימנא פקודא לעשות העולה כמשפטה, ועלה אתמר זאת תורת העולה וגו'. חמש אשים הוו נחתין על קרבנא. אש אוכל ואינו שותה. אש שותה ואינו אוכל. אש אוכל ושותה. אש אוכל לחים ויבשים. אש שאינו אוכל ואינו שותה. לקבליהו אינון, זאת תורת העולה, חד. היא העולה על מוקדה, ב'. על המזבח, ג'. כל הלילה, ד'. ואש המזבח תוקד בו ה'.

ואוקמוה מארי מתניתין, עולה כולה סלקא לגבות. ודא בינה, ה', ה' מראות דילת. י', בת יחידה, (שמות כד) ומראה כבוד יי' כאש אוכלת. ו' אור דבת עינא, והיא אש שותה כל מיין דאורייתא, ואוכלת כל קרבנין דצלותא. ואוכלת לחין ויבשין, אינון פשטי דאורייתא דאינון כעצים יבשים. ורזי אורייתא אינון כעצים לחים. והאי איהו אש אוכלת לחין ויבשין.

ועוד אוכלת לחין, כל קרבנין דהוו קרבין בצלותא, על מצות עשה. ויבשין, כל קרבנין דהוו קרבין בצלותא, על מצות לא תעשה. והאי איהו, סקילה שריפה הרג וחנק, על מצות עשה, ועל מצות לא תעשה, אלין אינון קרבניא דשכינתא, צלותא, דפקודין דעשה ולא תעשה. ולקבל ה' מראות אלין, תקינו חמש צלותי ביומא דכפורי. ולקבל בת עינא, אינון עשרת ימי התשובה ה' לקבל אור דבת עינא. ה' עניוין, לקבל ה' בתראה.

פקודא בטר דא, לעשות החטאת כמשפטה. תנאים ואמוראים, אתון דמסטרא דמדות דקודשא בריך הוא אתיתו, דטרחתון סגי לנקהא ברתיא דילי דאיהי הלכה, מאלין קליפין, דערב רב, קושין בישין, דלית לון תירוק, ולא פרוקא, דעלייהו אתמר, (קהלת א) מעות לא יוכל לתקון, וחסרון לא יוכל להמנות, אלא אתמר תיקו בהון. וכל תיקו דאסורא לחומרא, ואיהו תיקו חסר ן' דלית ליה תקון. חסר גון, דאיהי עלמא דאתי, דתיקו דעלמא דאתי, שתיקת. כגון שתוק כף עלה במחשבה.

ואית קושין דאינון לבושין דהלכה, דאתמר בהון משבצות זהב. הדא הוא דכתיב, (תהלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. ואתון, פסקין לון בכמה פסקות, ולבטר מתקנין ומפרקין לון בכמה פרוקין.

ואי חסר שום פסק ממתניתין, כמה דאוקמוה זה חסר מן המשנה, אתון מתקנין לון, והאי הוא חסרון שיוכל להמנות. ואי ייתי טפש ויפיק שום ביש על ההוא אומנא דחתיך לבושין, ויימא וכי אורייתא איהי חסר, והא כתיב (תהלים יט) תורת יי' תמימה, תמימה בכל אברין דגופא, דאינון

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רמ”ח פקודין. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים ד) כָּלָךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ. תְּמִימָה בְּלְבוּשָׁהּ, וְאֵיךְ חָסַר מִן הַמְשָׁנָה.

אתון תימרון ליה, דוק ותשכח חתיכה, ותשכח לה מעורבת בשאר פסקות ומשניות. דאורח אומנא למחתף לבושין בכמה חתיכות, ותלמיד דלאו איהו בקי למקשר ההלכה באלין חתיכות, מתחלפי ליה פסקות וקושיין, ולא אשכח לון פרוקא. עד דייתי אומנא, ופריק לון כל אלין ספקות דלהון. בההוא זמנא, הלכה דאיהי ברטא, סליקת קדם מלכא, שלימא בכלא, בגופא בלבושא ובתכשיטה, ואתקיים בה (בראשית ט) וראיתה לזכור ברית עולם. ולזמנין אית לאומנא תלמיד בקי, דישר ליה לתקנא לון.

קמו פלהו ואמרו, ודאי אנת הוא אומנא רעיא מהימנא. דאתמר בך משה קבל תורה מסיני, ומתמן ואילך פלהו תלמידים אינון דילך, מן יהושע עד סוף כל דרין. הָדָא הוּא דְאָמַר וּמְסֵרָה לַיהוֹשֻׁעַ, וַיהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנָבִיאִים, עַד סוּף פְּלָהוּ. תְּלָמִיד בְּקִי דִילָךְ מֵאֵן הוּא הָא חוּינָא דְאֶתְמַר, הַכֵּל יְהֵא מוּנַח עַד שְׂבִיבָא אֲלֵיהּ.

אמר לון, ודאי הכי הוא, דאיהו תלמיד חבר, דעליה אתמר (במדבר כה) בן אהרן הכהן. כגוונא דאתמר באהרן (שמות ד) הוא יהיה לך לפה, (דף כ”ח ע”א) הכי נמי בריה, יהיה לי לפה, דאיהי אורייתא דבעל פה. בגין דהכי דהוינא בקדמיתא כבד פה וכבד לשון, והכי יוקים לי קודשא בריך הוא, כבד פה באורייתא דבעל פה, וכבד לשון באורייתא שבכתב, דלא יימרון אלין דלא אשתמודעין לי, אחרא איהו. ואליהו הוא יהיה לי לפה, ייתי לתקנא כל אלין ספקות, ולפרקא לון.

בההוא זמנא, זאת תורת העולה, ברטא, דהות מהדקא שפלה בגלותא, סליקת על כל דרגין דלעילא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על פלנה, וסליקו דילה תהא לאבא דאיהו לימינא חסד, דביה הרוצה להחכים ידרים, מתמן חכמ”ה, כ”ח מ”ה.

אמר חד תנא, בודאי בגין דא אתמר בך, מוליך לימין משה בגין פלה דילך, דלא יהא לך שלימו אלא בה. דכד אנת תהא שלימא בה, אתמר בך (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות. במראה: כגוונא דכלה דאתפשטת מלבושה, ומתיחדת עם בעלה בקירוב בשר, ברמ”ח אברים דילה, ולא פסיאת אבר חד מנה. והאי איהו במראה רמ”ח בחושפן. (נ”א אתחזי לה דאתמר ביה)

אמר בוצינא קדישא, בקדמיתא אתחזי לך האי חיזו, דאתמר בה במראה, דאיהו לך המראה הגדול בסנה, דאדבר ביה חמשה זמנין הסנה. וכען אתגליא לך חיזו דא, ברמ”ח פקודין, דאינון בחמשה חומשי תורה. ולא בחידות, דאינון לבושין דילה, דבהון חזו כל נביאי. דלית ארץ לאתגלאה פלה בקירוב בשר, אלא לחתן דילה.

בההוא זמנא יתקיים בהו, (בראשית ב) ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו. כגון אדם ואשתו דכבר אתעבר ערבוביא בישא, ערב רב, קושיא בישא מעלמא, דאינון עריין

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, עֲרִינְ דִּישְׂרָאֵל. כָּל שְׁפָן עֲרִינְ דִּילְךָ רַעִיא מְהִימְנָא. וּמְהִלְכָה דִּילְךָ. דְּבִגְיָנִיּוּהוּ צְרִיךְ לְכַסְפָּה רִזִּין דְּאוּרִייתָא, כְּמַה דְּאוּקְמוּהָ (מְשִׁלִּי כַה) כְּבוֹד אֱלֹהִים הַסְתַּר דְּבַר, עַד דְּמַתְּעַבְרִין מַעְלָמָא. וְלִית מְלָכִים אֱלָא יִשְׂרָאֵל, כְּמַה דְּאוּקְמוּהָ, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם, בְּהַהוּא זְמַנָּא, וּכְבוֹד מְלָכִים חֲקוֹר דְּבַר. אָמַר רַעִיא מְהִימְנָא, בְּרִיךְ אַנְתָּ לְעַתִּיק יוֹמִין, דְּמַתְּמָן אַנְתָּ, כְּעִנְפָּא דְּאִתְּפִשֵׁט מְאִילָנָא, הֲכִי נִשְׁמַתִּין עִנְפָּא מְגִיָּה.

תְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִין, הָא וְדָאֵי עוֹלָה וְחֻטָּאת וְאַשָׁם, תְּלַת פְּקוּדִין אֵינּוּן, תְּלַת אַבְהָן. שְׁלָמִים מְטוֹרְנִיתָא. אַבְרָ, דְּאִיְהִי תְּשְׁלוּמִין דְּכָל אַבְרָ, כְּגוֹוְנָא דִּיוֹמָא קְדָמָה דְּחַג. (ס”א אַתְר דְּאִיְהוּ תְּשְׁלוּמִים דְּכָלֵא כְּגוֹוְנָא).

מִי שְׁלָא חַג בְּיוֹם טוֹב רַאשׁוֹן, אֵין תְּשְׁלוּמִים לְרַאשׁוֹן, וְשָׂאָר יוֹמִין תְּשְׁלוּמִין זֶה בְּנֵה, וּבְהוֹן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהַמְנוֹת אֲבָל מִי שְׁלָא חַג יוֹם טוֹב הֶרַאשׁוֹן שֶׁל חַג עָלִיהּ אִתְּמַר (קַהֲלַת א) מְעוֹת לֹא יוּכַל לְתַקּוֹן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהַמְנוֹת. וְהָאֵי אִיְהוּ חֻטָּאת דְּמַעְכָּב לְעוֹלָה. (מְאִי טַעמָא) חֻטָּא אִיְהוּ דְּכַר. חֻטָּאת, נוֹקְבָא. וְלִזְמַנִּין דְּהָא אִתְּבַסֵּם חֻטָּאת, וְאִתְּפַרְשׁ מְעוֹלָה. בְּהַהוּא שְׁעִיר, דְּאִתְּמַר (בְּמַדְבַר טו) וְשְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחֻטָּאת.

אַשָׁם תְּלוּי אֶחָד בְּתַרוּוִיּוּהוּ, כְּמַאן דְּאֶחָד לְכָאן וְלְכָאן, וְאִיְהוּ תְּלוּי בְּאַמְצַעִיתָא. כְּגוֹן, הַכֹּל תְּלוּי עַד שְׂיָבָא אֱלִיְהוּ, וְיַפְרִישׁ לֵהּ מִתְּמָן. הֲכִי אַשָׁם תְּלוּי, אִיְהוּ אֶחָד בְּתַרוּוִיּוּהוּ, עַד דִּיהִבִּין לֵיהּ מְזוּנָא דִּילֵיהּ, שׁוֹחַד דִּילֵיהּ, וְיַתְּפַרְשׁ מִתְּמָן, וּמִתְּקַרְבִּין אַבְרִין דְּכֹלָה דָּא לְדָא. דְּהֲכִי אִיְהוּ אַשָׁם וְחֻטָּאת, כְּסַרְכוֹת דְּאֶחָדִין בְּרִיאָה, וְלֹא מְנִיחִין לֵהּ לְפַרְחָא לְסִלְקָא לְגַבֵּי עֵילָא, לְנִשְׁבָּא בְּרוּחָא דְּקוּדְשָׁא.

שָׁה אִיְהוּ לְעוֹלָה, דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית כב) וְאִיְהִי הַשֶּׁה לְעוֹלָה. וְאִתְּמַר בֵּיהּ (שְׁמוֹת יב) שָׁה תְּמִים זָכַר, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב אִישׁ תְּמִים. וְהָא צְרִיךְ לְמַשְׁאֵל, דְּהָא שָׁה אִיְהוּ לִימִינָא, שְׁעִיר אִיְהוּ לְשְׂמָאלָא, דְּהֵינּוּ שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחֻטָּאת, וְאִית שְׁעִיר, וְאִית שְׁעִיר, וְאִית אֶחָד לֵינִי, וְשְׁעִיר אֶחָד לְעֻזְאוּל. וְהֵינּוּ דְּכַתִּיב, (וַיִּקְרָא טו) וַנִּתֵּן אַחֲרָן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרְלָא אֶחָד לֵינִי וְגוֹרְלָא אֶחָד לְעֻזְאוּל.

וּבְהַהוּא שְׁעִיר, אִתְּמַר בְּעֵשׂוֹ, (בְּרַאשִׁית כז) אִישׁ שְׁעִיר. וְדָא כְּבֵד. דְּנִטִּיל כָּל אֵינּוּן שְׁמָרִים דְּדָם. (דְּמַתְּמָן) שְׁחִין אֲבַעְבוּעוֹת פּוֹרְחוֹת, סַפְחַת, וְכָל מִינֵי צְרַעַת. וְהֵינּוּ דְּכַתִּיב, (וַיִּקְרָא טו) וַנִּשָּׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם אֶל אֲרֶץ גֹּזְרָה. וְאֵינּוּן עֲוֹנוֹת תָּם, דְּאִיְהוּ לְבָא, וְכַדִּין אִתְּפַרְשׁ מְלַעְרָבָא בְּלָבָא, וְכַדִּין אִתְּבַסֵּם, וְאִיְהוּ כְּבֵד בְּאֵלִין חוּבִין, וְלֹא קָל לְסִלְקָא לְגַבֵּי יַעֲקֹב אִישׁ תָּם. חֲדוּ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין דְּמַתִּיבְתָאן, דְּקָא נַחְתֵי עִם תְּנָאִין וְאִמּוֹרָאִין. קָם חֲד מְנִיּוּהוּ וְאָמַר, רַעִיא מְהִימְנָא, הֵב לִי רְשׁוֹ לְמַשְׁאֵל, בְּתַר דְּזַכִּינָא לְמַשְׁמַע מְלִין יַקִּירִין אֵלִין מְפוּמָּה, דְּאוּרִייתָא דָּא דְּנַפְקַת מְפוּמָּה (מְשִׁלִּי ג) יַקְרָה הִיא מְפַנִּינִים וְכָל חַפְצֵיךָ לֹא יִשׁוּוּ בֵּהּ, וְעַל כָּל דָּא הִלְכָה הִיא וְלִלְמוּד אַנְי צְרִיךָ. הָא שְׁעִיר דְּעֻזְאוּל שְׁפִיר, אַשָׁם תְּלוּי בְּאֵן אַתְר אִיְהוּ.

אָמַר לֵיהּ, בְּרִיךְ אַנְתָּ בְּרִי, שְׁפִיר קָא שְׂאֲלַת. אֱלָא, מַה עֲמוּדָא דְּאַמְצַעִיתָא, אֶחָד בֵּיהּ יְמִינָא וְשְׂמָאלָא, דְּאֵינּוּן חֶסֶד וּגְבוּרָה, כְּגוֹפָא דְּאֶחָד בֵּין תְּרִין דְּרוּעִין דְּבַר נֶשׁ. אוּ כְּנֶשֶׁר, דְּאֶחָדִין בֵּיהּ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תרין ג'דפין לפרחא בהון. וכיונה, דאחידת בה תרין ג'דפין, דאמתילת לאורייתא, וג'דפין (דף כ"ח ע"ב) דילה למצות עשה, ובהון היא העולה, ופרחת לעילא. הכי פקודין דלא תעשה, אינון תפישו דילה, כגון צפרים הנאחזים בפת. וכל תפשיין דילה, דמעכבין לה לפרחא, אתקריאו סרכות כאלין סרכות, דמעכבי לכנפי ריאה, לנשבא.

הכי אשם. דישראל אחיד בגדפוי דשכינתא, דאינון חיוון דכורסייא, דלא תהא עולה בהון בזכוון דישראל, לגבי קודשא בריך הוא, ומעכבין לה, ומכבידין ג'דפאה חי'ת חי'ת חטאות דלהון. ואשם אימא דערב רב, סרכא אחידא בכורסייא, דתמן מטרונייתא, ולא מנחת לה לסלקא מגלותא. וזכוון אחידן בה לסלקא, אשתארת באורא, כגון סרכא תלוי באורא. ודא עמודא דאמצעייתא. (דאיהו אורא) הכי אשם תלוי בצדיק, דאיהו אחיד בין שמיא וארעא.

חטאת איהי יותרת הכבד, אכבידת עלה בחטאות, דלכלוכין דחובין דישראל, כגוונא דכבד מכביד שמרים, דאינון דמים, על ערקין דלבא. הכי אלין חטאות, מכבידין על ג'דפוי דשכינתא, דאינון פקודין דעשה, דדמין לכנפי יונה. לא תעשה כד אינון מכבידין על עשה, דאינון כד חובין דישראל מרובין מזכוון, אתמר באורייתא דאיהו גופא, (דניאל ה) ותשלך אמת ארצה, ואיהי צוחת (איכה א) נתנני יי' בידי לא אוכל קום (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום.

ובגין דא, תקינו תנאים ואמוראים צלותין באתר דקרביני, לאעברא חטאות ואשמות מינה. ובגין דא תקינו צלותא דשחרית, כקרבן השחר. וצלותא דמנחה, כקרבן בין הערבים. וצלותא דערבית, כאמורים ופדרים דהוון מתאכלים כל הלילה. ותלת אבהן דתקינו תלת צלותין, לקבל מרכבתא דאינון קטירין בה. כמה דאוקמוה, האבות הן הן המרפבה, דאינון פני אריה אל הימין לארבעתם וגו'. (ע"כ רעיא מהימנא)

(ויקרא ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. רבי חייא פתח, (בראשית כב) ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני וגו', ויאמר ויאמר תלת זמנין דיצחק, ויאמר חד דאברהם, אמאי הכי. אלא, ג' למעשה בראשית, דאינון תלת דיצחק הוון. וחד דאברהם ברביעי, דכתיב הנני בני דחיקא (ס"א ודייקא) הנני. וכתיב, (בראשית א) יהי מארת ברקיע השמים מארת חסר.

ואי תימא ויאמר ויאמר יתיר אינון. אלא, אינון סתימין הוון במחשבת. ואלין, אתגליין מגו חשוכא. ויאמר יצחק אל אברהם, וכתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. ויאמר אבי, וכתיב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ויאמר הנה האש, ויאמר אלהים יקוו המים. ויאמר הנני, ויאמר אלהים יהי מאורות.

רעיא מהימנא ועוד אש תמיד תוקד על המזבח וגו'. דא אורייתא, דאתמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם יי'. לא תכבה ודאי, דעבירה אינה מכבה תורה. אבל עבירה מכבה מצוה, ומאן דעביד עבירה דמכבה מצוה דאיהי גר, הכי מכבה גר דיליה, דאתמר בה (משלי כ) גר

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

י' נשמת אדם מגופיה, והאי הוא כבוי, דאשתאר גופא בחשוכא. והכי מאן דסליק שכינתא מאתרהא, גרים (לכל העולם) כבוי וחשוכא לההוא אתר. וחשוכא איהי עבירה, (משלי ל) ושפחה פי תירש גבירתה.

וסליקו דמצוה מסטרא דעמי הארץ, להון מכבה מצוה, לקיים בהון, (שמואל א ב) ורשעים בחשך ידמו. אבל לגבי מארי תורה, לית ליה כבייה עולמית, בהון דנהרין לה בכמה רזין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי. ומצות דאורייתא דמקיימין לה רבנן, תורה איהו לגבייהו, לילה ויומם לא תכבה עליהו, בגין דמקיימין בה (יהושע א) והגית בו יומם ולילה.

ועשן דסליק מפומיהו במלי דאורייתא, איהו עשן המערכה, דמסדרין לה, ומעריכין לה לגבי בעלה, כגון (במדבר ח) בהעלותך את הנרות, דאתמר בהון להעלות נר תמיד. ובעשן המערכה וענן הקטרת, דאורייתא עשן דילה, יתער מלבא, לגבי חכמתא, דאיהו כמוחא, כגוונא דעננא. דאתערותא דעננא מלבא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ואד יעלה מן הארץ, ולבתר והשקה את כל פני האדמה.

דף כ"ט ע"א

הכי יתער עשן, מבינה, דאיהו בלבא, דאוקמוה לגביה, הלב מבין. וסליק לגבי חכמה, דאיהי (דף כ"ט ע"א) (נ"א במוחא) כמוחא. (ומאן) ומאי עשן. (דעת) דא, עמודא דאמצעייתא, דעת, לב מבין דעת.

לבתר דנחית עשן, חכמה לגבי בינה, דאינון דא לשמאלא, ודא לימינא. איהו נחית מלא מאבא ואימא, מלא י"ה, לאוקדא עצים דאינון תלמידי חכמים, מסטרא דעץ חיים, דאינון אברים דגופא, דתמן ה' העצים ודאי, לאוקדא לון בשלהובין דאורייתא, דאתמר ביה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם י'. בשלהובין דנר מצוה ברחימו. ע"כ (קנ"ז ע"ב תנאים ואמוראים וכו')

פקודא (שייך לדה ק"י ע"ב) להקריב בכל יומא תמידין. ואבתריה להדליק אש, הדא הוא דכתיב אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. ואבתריה, תרומת הדשן. ואבתריה, קרבן נדר או נדבה. תנאים ואמוראים, כל אלין תמידין, אינון מדות דקודשא בריה הוא, דצריכי למחוי לון נייחא. ואף על גב דכל ספירן פלהו חד, מפל מקום, כל ספירה וספירה ממנא על שבתות וזמנין ויומין טבין, וההיא מדה דשולטנותא דההוא זמנא, כל ספירן אתפלילו בה, ואתקריאו פלהו על שם ההיא מדה, בתסוד חסדים, בגבורה גבורות והכי בכל מדה.

ואית השבתת מלאכה, כגון שור, דאית ליה עול. וחמור, דאית ליה משאוי. בין עול מלכות שמים, כגון תפילין. בין עול מלכות עבודת כוכבים ומזלות, כפום עובדיהו, באלין יומין אית לון השבתת מלאכה ונייחא. מאן דלא אתעסק באורייתא ובפקודין, אית ליה עול מלכות עבודת כוכבים ומזלות. ומאן דאתעסק באורייתא ובפקודין, אית לון עול מלכות שמים, דאיהי ה' בתראה, מלכות שמים אתקריאת.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

עול מצות איהי ודאי, בגין דבה אתבריאו כל ברין דשמיא וארעא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה' בראם. וכד ייתי שבת ויום טוב, נחתת בינה דאיהו יד'ו, על ה', דאיהי מלכות שמים נשמה יתירה, ואיהו (שמות לב) חרות על הלוחות. אנכי ביציאת מצרים, ופרישת גדפהא על ברתיא, ועל משריין דילה, ואית לון נייחא. ואתמר במשריין דסמא"ל ונחש, (דברים כה) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך ויראו ממה, אות תפלין ואות שבת, ואות דיומין טבין, ואות ברית פלהו שקילין.

ואית אות דשד"י, דאיהו מטרו"ן עבד, וכמה עבדין תליין מניה, דממנא על אלין דעבדין פקודי על מנת לקבל פרוס. מטרו"ן ומשריין דילה ממנן עליהו. בגינייהו אתמר, (שמות כג) למען ינוח שורך וחמורך ועבדך ואמתך. אבל אינון דעבדין פקודין שלא על מנת לקבל פרוס, אינון בנוי דמלכא ומטרוניתא. ואינון כתרין ותגין על רישא, דעבדין ביומין דחול. ובגינייהו אתמר ודאשתמש בתגא חלק, והור הקרב לגבייהו יומת. דשבתות אתקריאו לגבי עבדין.

ובגין דא, אם פבנים אם פעבדים. אם פבנים, דאתמר בהון (דברים יד) פבנים אתם ליי' אלהיכם. אם פעבדים, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים ולא שאר אומין. אבל אינון חייביא דלא משתדלין באורייתא ומצות, ולית עלייהו עול תורה ועול תפלין, ושאר פקודין, אינון עבדין לאומין דעלמא, ומשתעבדין בהו. פגון (דברים ו) עבדים היינו לפרעה במצרים.

ואי נטרי שבתות וימים טובים, אתמר בהו ויוציאונו יי' אלהינו. ויתקיים בהו, (שמות כג) למען ינוח שורך וחמורך, חמור בתורה ובמצות, וינפש בן אמתך ובהמתך, עם הארץ בהמה אקרי. ולבתר דייעול גרמיה תחות אדם בתורה, יתקיים ביה (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. אם הוא פסוס דרכיב עליה מאריה, וסביל ליה, ולא מבעט במאריה.

ומאי סבילו דעם הארץ לתלמיד חכם. בגין, דתלמיד חכם פיום שבת צריך איהו, דלית ליה מדיליה, ואי עם הארץ סביל ליה בממוניה, ואתנהיג ביה פפום רעותיה לשמשא ליה, ולאנתנהגא בפקודין פפום רעותיה, יתקיים ביה אדם ובהמה תושיע יי'. יושיע ליה משוד וגולה, יושיע ליה ממלאך המות, דלא שליט עליה, וישחט ליה בספין פגום דילה. וכל מאן דשחיט בספין פגום, נבלה איהו, דאתמר ביה לכלב תשליכון אותו, דאיהו סמא"ל.

ונפש דתלמיד חכם אתקריאת שבת מלפתא, נפש יתירה דשבת. וענג דילה נשמת חיים, ורוח שכלי. ואינון נשמה יתירה, רוח יתירה, על נשמה ורוחא ונפשא, דאינון עבדין, דשלטין בגופא, דיומין דחול. נשמה יתירה, נשמת כל חי, (רמ"ב ע"ב) פתר בראש צדיק, דאיהו יום שבת. ובהאי נשמה יתירה תהלל יה, דאינון אבא ואימא, דעלה אתמר, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך, בגין דאיהו מרפבה לעלת העלות, דאיהו מכוסה ולא שליט עליה עינא, ובגין דא עין לא ראתה.

רוחא יתירה, נהר דנפיק מעדן, מבין אבא ואימא. ומהלכו חמש מאה שנין, ומטי לשתינתאה דאיהו צדיק. להשקות את הגן, דאיהי נפש יתירה, מלכות.

דף כ”ט ע”ב

נשמה דשלטא ביומין דחולא, על עבד יי, איהי מפסא הכבוד. כמה דאוקמוה (דף כ”ט ע”ב) מארי מתניתין, כל הנשמות גזורות מתחת כסא הכבוד. ורוח דשלטא ביומי דחול, על עבד יי, איהי מעבדא דמלכא מטטרוין, כליל שית סדרי משנה, ואיהי שש מעלות לכסא. ונפש דשליט בחול, איהי מפסא דין, סנדלפון, תכלת שבציצית, כמעשה לבנת הספיר. אבל בריתא דמלכא. בפסח, איהי נפש השכלית, ליל שמורים, מצה שמורה, ורוח שמור לקבליה איהי יום טוב, ואיהי יום שבת, זכור ושמור. בגין דאיהי אצילות ממלכות.

והכי תלמידי חכמים, בנוי דמלכא ומטרוניתא, אתקריאו שבתות וימים טובים, ולית לון מדלהון, דלאו אינון בעלי מלאכה, פשאר עבדין בנוי דחולין. אגרא דלהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, לענגא לון בכל מיני מאכל ומשתה, ולאוקרא לון בלבושין שפירין, פגוונא דשבת, דאתמר ביה, כפדהו בכסות נקיה. כל מה דעבד בר נש לשבתות וימים טובים, אית למעבד לון.

ומאן דמחלל שבת חייב סקילה. והכי מאן דאשתמש בתגא, חלף. והכי הוא המשתמש במי ששונה הלכות, דמחלל תורתיה. וכל שפן המבנה ליה, כאילו מבנה שבתות ומועדות. ואוקמוה מארי מתניתין, כל המבנה את המועדות, כאלו כופר בעיקר.

וכגוונא דכל מאני בית המקדש ואתקריאו קדש, הכי כל אינון דמשמשי תלמידי חכמים, אתקריאו קדש. ותלמידי דרב דאינון לקבל אברים דגופא, אתקריאו קדש קדשים. ורזא דמלה קא רמיז בהון, (שמות כו) והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים. ומטטרוין, את ומשריין דילה, צריכין לקרבא לון קרבנא קדם יי בכל ליליא.

עשה לקבל עליה עול מלכות שמים, דא קבלת יסורין דעניות לתלמיד חכם איהו מות לגופא דבעירן. דמוזנא דאורייתא, איהו מוזנא דנשמתא ורוחא ונפשא שכליים, דאינון פהן לוי וישראל. כהן ביה י, חכמה ודאי. לוי, ביה ה, תבונה. ישראל, ביה דעת, ודא ו. נפש יתירה, ה' בתראה, רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה. ותורה דא אדם, הדא הוא דכתיב, (במדבר יט) זאת התורה אדם. ודא כליל שמא מפרש, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. האי איהו אורייתא מוזנא לאדם, בד' אנפין דייליה. מוזנא דבעירן, נהמא וחמרא ובשרא, וכל מיני פירות, (קהלת ז) זה לעמת זה עשה האלהים.

וצריך בר נש, לקרבא בכל ליליא, קרבן נפשא ורוחא ונשמתא דבעירן, קדם יי. ויתודה בכמה מיני ודיינין, ויסקל לון במחשבתיה, קרבנא קדם יי. לאפקא לון בקריאת שמע, (בלב אחד) לקמי קודשא בריך הוא, ויפיק רוחיה דדפיק בערקין דלבא. נפש, יכוון בשרפתה, ובשחיטתה, ובנחירתה, דהו נחירין כהנייא, הדא הוא דכתיב ומלק את ראשו ממול ערפו ולא יבדיל. והיינו חנק. ותלתא מיתות אלין, הו כמרה סומקא, ירוקא, אוכמא. דאינון בפכד במרה בטחול, ואינון כתלת קליפין דאגוזא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

וקודם דא, יתקן מזבח אבנים, ויכוין למעבדה סקילה, ממרה חוורא, דשלטת בכנפי ריאה, באינון סרכות דאלין בעירן תפוסין תמן. ונחיתת אשא תכלא, וישצי לון, ויהון חיוון ובעירן ועופין דכין, לקרבא ליי, ולשריאי שמייה עלייהו. בההוא זמנא יתקיים בהו, (דברים ד) ואתם הדבקים בני אלהיכם חיים. ויהון פסוסיא דרכיב מאריה עלייהו, הדא הוא דכתיב, (חבקוק ג) פי תרכב על סוסיך מרפבותיך ישועה, ובההוא זמנא (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי.

דף ל' ע"א

ותא חזי איהו שקיל לכל מארי תורה, והכי צריך למהוי שקיל גרמיה מסטרא דאורייתא, ומסטרא דאברים דגופא, צריך למשקל גרמיה לכל עמי הארץ. כמה דאוקמיה מארי מתניתין, לעולם יראה אדם עצמו, כאלו כל העולם פלו תלוי בו. ויכוין בנפשיה וברוחיה ובנשמתיה, למעבד לון קרבניו, עם כל בני עלמא. וקודשא בריך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. ובדא אדם ובהמה תושיע יי. קמו פלהו תנאין ואמוראין לגביה, ואמרו פלהו בקלא חדא, אנת הוא רעיא מהימנא, דאית לך רשו למעבד כל דא, דאנת שקיל לכל ישראל, ובגין דא שלח לך קודשא בריך הוא בינייהו. (ע"כ רעיא מהימנא)

תוספתא (ויקרא ו) זאת תורת העולה. אמר רבי חייא, האי קרא אוקימנא ליה בהאי גוונא, זאת תורת: דא כנסת ישראל. העולה דא מחשבה רעה, דאיהי סלקא על רעותא דבר נש, לאסטא ליה מארחא דקשוט. היא העולה: היא היא דסלקא ואסטא ליה לבר נש, בעי לאוקדא ליה (דף ל' ע"א) בגין דלא יתייהב ליה דוכתא לאסטא, ובגין כך על המזבח כל הלילה. מאן לילה. דא כנסת ישראל, דאיהי זאת לאתדכאה בר נש מההוא רעותא.

על מוקדה, בגין דנחר די נור איהו אתר לאוקדא, לכל אינון דלא קיימי בקיימיהו, דהא עאלין לון בההוא נורא דדליק ומעברי שולטניהון מעלמא. ובגין דלא תשלוט (ס"א אצטריך) על מוקדה כל הלילה, ואתכפייא ולא שלטא. (ע"כ תוספתא)

כתוב (מלכים א יט) והנה יי עבר וגו' ורוח גדולה ותזק וגו'. רוח גדולה דאמרן, וכתוב לא ברוח יי. ואחר הרוח רעש דכתיב, (יחזקאל ג) ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול. הרי רעש אבתריה דרוח. ואחר הרעש אש, דא הוא דכתיב (דניאל ט) נהר די נור נגיד ונפק מן קדמוהי וגו'.

רבי יצחק אמר היינו דכתיב, (יחזקאל א) ודמות החיות מראיהן כגחלי אש בוערות כמראה הלפידים היא מתהלכת בין החיות ונגה לאש ומן האש יוצא ברק ואחר האש קול דממה דקה. קול דא, קול בתראה, דהיא דממה, דלית לה מלה פרטא, אלא היא דממה מגרמה. וכד מתכנשי עלה, היא אשתמע בכלהו עלמין, וכלהו מזדעזעי מנה. דממה דקה, אמאי היא דקה. בגין (ס"א דאיהי) (דאתיא) זעירא מכלא.

רבי חייא אמר, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, דא אשו דיצחק. דכתיב, (בראשית כב) הנה האש והעצים, והיינו אש תמיד, דקיימא תדיר. והעצים, אלין עצים דאברהם, דכתיב ובער עליה חכהן עצים בבקר בבקר.

תנן, מאשא דיצחק נגיד ומטי להאי מזבח, ונפיק גומרא חד לסטר מזרח, וגומרא חד לסטר מערב, וגומרא חד לסטר צפון, וגומרא חד לסטר דרום, לד' זווין דמדבחא, וכהנא אסחר לה לד' זווין.

במדבחא (ס"א במזרח) אית כבש חד, בדרגין ידיען. ודרגא תתאה, מטי ונחית לתהומא עלאה, מגו שית חד. ובשעתא דאינון גומרין מטו לד' זווין, חד זיקא אתער ונחית לההוא תהומא עלאה.

ובההוא אתר, אית חיילין חיילין דאמרי קדוש, בקל רב עלאה. ומסטרא אחרא אמרי קדוש, בקל נעימותא עלאה. ומסטרא אחרא, חיילין אחרנין דאמרי קדוש. וכן לד' זווין. שית מאה אלף רבוון חיילין בכל זוויא אשתכח, ועלייהו חד ממנא, וכלהו מתלבשי אפודא, וקיימי לסדרא פולחנא דמדבחא לקבל תתאי.

באתר אחרא משתכחי גלגלי ימא דנהמין, ונחתין בדרגין ידיען, ותמן חיילין אמרין בקל נעימותא, (יחזקאל א) ברוך כבוד יי' ממקומו. וכלהו משבחי בשירתא, ולא משתככי ביממא ובלייליא, וכלהו מסדרי שבחא בקל נעימותא.

באתר אחרא, משתכחי חיילין חיילין, קיימין בדחילו בזיע ברתת, כמה דאת אמר (יחזקאל א) ונגה להם ויראה להם. (וגבה להם ויראה להם). וכלהו מסתפלי לגבי תהוא מדבחא דלעילא.

ובשעתא דמטי אשא דיצחק על גבי מדבחא, כמה זיקין סלקין ונחתין לכל עיבר, ומתלהטין מנייהו, כמה תקיפין מארי דחילא, גיברין דעלמא. ואלמלא דכהנא קאים על מדבחא, ומסדר אעין, לא יכיל עלמא למיקם קמייהו. מאלין גומרין וזיקין דנפקין, מתלהטן גביהון דאינון חיוון, כמה דאת אמר ודמות החיות מראיהם כגחלי אש בוערות כמראה הלפידים.

סדר הלימוד ליום טז אייר [יום 223 בשנה]

מסטרא דימינא דאינון חיוון, אתער רוחא חדא מלעילא, נשיב ויתיב בההוא אשא, ומתלהטא ומתבסמא, ולהיט, ושכיך בזיווא יקרא, ונהיר לכמה חיילין דקיימין בסטרא דימינא. מסטרא דשמאלא, אתער רוחא אחרא תקיפא, מתבר טנרין, ונשיב (ס"א ויתיב) בההוא אשא, ואתתקה ואתגבר. כדין אתלבש מניה ההוא רוחא דמסטרא דשמאלא, ונהיר (ס"א ולהיט) לכמה חיילין דקיימין לההוא סטר. וכן לארבע סטרין, לד' משריין. וכלהו מתבסמן בשעתא דכהנא סליק על מדבחא.

דף ל' ע"ב

אמר רבי אבא תרין מדבחאן אינון לתתא, ותרין לעילא. חד פנימאה דכלא, (דף ל' ע"ב) דמתקרב ביה קטרת פנימאה, ודקה. קשורא דמהימנותא, וכהנא עלאה מפלא, אתקשר (נ"א אקטר) קטורתא דא, בקשורא דמהימנותא, ודא אתקרי מזבח הנהב, ומחכא אתקטר ואתקשר קשורא דמהימנותא, בחד קשורא. וחד מדבחא אחרא, ואקרי מזבח הנחשת, ודא הוא לבר, (רברבא עלאה) ומיכאל השר הגדול, מקריב עליה קרבנא נייחא דקודשא בריך הוא. ולתתא, מזבח הנהב, ומזבח הנחשת, בדא קטרת. ובדא חלבין ואמורין.

ועל דא כתיב, (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב. ולא כתיב שמן וחלבין ואמורין ישמח, אף על גב דאתבסמותא דרוגזא ודינא אינון. אבל שמן וקטרת, חדוותא דכלא איהו, ולא מסטרא דרוגזא ודינא. ודא מדבחא דאיהו פנימאה דקטרת (ס"א דאינון פנימאה דקטרת) דקה, בדקותא דכלא, בקשורא דמהימנותא, אקרי קול דממה דקה, ובגין דאיהו מדבחא פנימאה, דאתקשר בקשורא דמהימנותא.

מדבחא אחרא, אקרי מזבח החצון. ופנימאה אקרי מזבח יי'. אחרא, אקרי מזבח הנחשת, כמה דאת אמר (מלכים א, ח) מזבח הנחשת אשר לפני יי' קטן מהכיל וגו'. רבי יוסי אמר מהכא, (דברים לג) וכליל על מזבחה, תרי. וכתיב על מזבחותי לרצון.

רבי אבא (אחא) אמר, כתיב (שמות יז) ויבן משה מזבח וגו', לקבל ההוא פנימאה בנה האי, ועל דא אתקרי יי' נסי. מהו נסי. דרשים רשימא דאת קיימא קדישא. דבשעתא דעמלק אתא לאעברא האי רשימא קדישא מנייהו דישראל, האי מזבח קיימא לקבליה לנקמא ההוא נוקמא דאת קיימא, ועל דא אתקרי (ויקרא כז) חרב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

נוקמת נקם ברית. וְדָא אַתְקַנְתָּ לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל רְשִׁימָא קְדִישָׁא. וּמִשָּׁה בְּנָה לְקַבֵּל
הַאי מִזְבֵּחַ, וְקָרִי לִיה יי' נְסִי. וְדָא הוּא מִזְבֵּחַ פְּנִימִי, (מלכים א, ט) קוֹל דְּמָמָה דְקָה.
וְעַל דָּא אֵשׁ תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ וְגו', אֵשׁ דְּאַשְׁתַּכַּח תְּדִירָא. וּמֵאִי אִיהוּ.
אַשָׁא דִּיצְחָק. וּכְדִין, שְׁמָא דָּא, אֲדֹנָי. וְכַד יִסְדֵּר עָלָה כְּהֵנָּא אֵינּוֹן אֲעִין,
אַתְבְּסָמָא בְּשָׁמָא, וְקָרִינָן לָהּ בְּשָׁמָא דְרַחֲמִי, יי', וְקָרִינָן לָהּ בְּשָׁמָא דָּא. וְלְזַמְנִין
קְיִימָא כְּגִוּוֹנָא דָּא, וְלְזַמְנִין קְיִימָא כְּגִוּוֹנָא דָּא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, תְּרִי הוּוּ,
וּפְנִימָאָה קְיִימָא עַל הַהוּא דְלִבְרָ, וּמְנָה אַתְּוֹן, וְאַתְקַשְׁרָא דָּא בְּדָא. (ויקרא ו) זֶה
קָרְבַּן אַהֲרֹן. רַבִּי חֲזַקְיָה פִתַּח, (תהלים קמה) צְדִיק יי' בְּכָל דְרָכָיו וַחֲסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו.
צְדִיק יי' בְּכָל דְרָכָיו, הָא תְּנִינָן, כְּמָה אֵית לֹוֹן לְבַנֵּי נִשָּׂא לְאַסְתַּכְּלָא בִּיקְרָא
דְּמֵאֲרִיהוֹן, וְלֹא יִסְטוּ מֵאַרְחֵייהוּ לְבַר. דְּהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא דִּינָא תְּלִי בְּעַלְמָא,
בְּגִין דְּעַלְמָא עַל דִּינָא אַתְבְּרִי וְקְיִימָא.

וְעַל דָּא, בְּעֵי בַר נִשׁ לְאַסְתַּמְרָא מַחֲבֹובִי, דְּלֹא יַדַּע זְמָנָא דִּינָא שְׂרִיא עֲלוֹי.
יְתִיב בְּבִיתִיהּ, דִּינָא שְׂרִיא עֲלוֹי. נִפְק מִבֵּיתִיהּ לְבַר, דִּינָא שְׂרִיא עֲלוֹי. וְלֹא יַדַּע
אִי יְתוּב לְבִיתִיהּ אִי לָאוּ. נִפְיָק לְאַרְחָא, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה, דְּהָא כְּדִין דִּינָא
נִפְקָא קַמִּיהּ, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים פה) צֶדֶק לְפָנָיו יִהְלֶךְ. בְּגִין כֵּן, בְּעֵי
לְאַקְדָּמָא וְלַמְבַּעֵי רַחֲמֵי קַמִּי מְלַכָּא, בְּגִין דִּישְׁתַּזְיַב מִן דִּינָא, בְּשַׁעְתָּא דְשְׂרִיא
בְּעַלְמָא. דְּהָא כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא שְׂרִיא דִּינָא בְּעַלְמָא, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים ז) וְאֵל
זוּעַם בְּכָל יוֹם.

הַשְׁתָּא אֵית לְמִימַר, הָא תְּנִינָן, וְאַתְעֵרוּ חֲבַרְיָא, אֵל בְּכָל אַתְר חֶסֶד הוּא, כְּמָה
דְּאַתְר אָמַר (דברים י) הָאֵל הַגָּדוֹל, וְדָא נִהִירוּ דְחֻכְמָה עֲלָאָה, וְאַתְר (קיי"ט ע"ב) אֲמַרְתָּ
וְאֵל זוּעַם בְּכָל יוֹם, שְׂבִיק קְרָא כָּל אֲלִין שְׁמֵהוֹן, וְאַחִיד בְּהָאִי, אִי הָכִי לָא קְיִימִין
מִיִּלִּי. וְעוֹד, דְכְתִיב, (ישעיה ט) אֵל גְּבוּר, אוּ נֹוֹקִים לִיה דִּינָא, אוּ נֹוֹקִים לִיה רַחֲמִי.

אַלָּא הָכִי שְׁמַעוֹנָא, חֲיִיבִיא מְהַפְּכֵי רַחֲמֵי לְדִינָא. דְּלִית לָךְ בְּכָל אֵינּוֹן פְּתָרִין
עֲלָאִין דְּמְלַכָּא קְדִישָׁא, דְּלֹא כְּלִילָן רַחֲמֵי בְּדִינָא, וְדִינָא בְּרַחֲמֵי. וְחֲיִיבִיא, מְהַפְּכֵי
רַחֲמֵי לְדִינָא.

דף ל"א ע"א

אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, שְׁפִיר בְּהַהוּא דְכְתִיב אֵל גְּבוּר, אֲלָא אֵל זוּעַם בְּכָל יוֹם
מַהוּ, דְּהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא קְיִימָא בְּדִינָא, בֵּין דְּבַנֵּי עַלְמָא זַכָּאִין, בֵּין דְּלֹא
זַכָּאִין. לָא הוּוּ בִּידִיהּ, אַתּוּ שְׁאִילוּ לִיה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לֹוֹן, וְדָאִי אֵל זוּעַם
בְּכָל יוֹם, וְהָא אוּקְמוּהּ חֲבַרְיָא, לְזַמְנִין הוּא דִּינָא, לְזַמְנִין הוּא (דף ל"א ע"א) רַחֲמִי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אי זכאין בני עלמא, הא אל קיימא, והוא חסד. ואי לא זכאן, הא אל קיימא, ואקרי גבור, ועל דא קיימא בכל יומא.

אבל מלה שפיר הוא, אל בכל אתר, גהירו (רב) דחכמתא עלאה הוא, וקיימא בקיומיה בכל יומא, דכתיב, (תהלים נב) חסד אל כל היום. ואלמלא דהאי אל אתער בעלמא, לא יכיל עלמא למיקם אפילו שעתא חדא, מקמי דינין תקיפין דמתערין בעלמא בכל יומא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם, באתערותא דאברהם קיימי, וכד אתער אברהם בעלמא, כל אינון דינין דמשתכחי בכל יומא ויומא דחי להו לבר, ולא קיימין קמיה.

הדא הוא דכתיב, ואל זועם בכל יום, נזעם, או זעום בכל יום, לא פתיב, אלא זועם. בכל יומא ויומא דדינא אשתכח, דחי לון לבר, וקיימא הוא ומבסם עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו. ואלמלא האי, לא יכיל עלמא למיקם אפילו רגעא חדא. ועל דא כלא קיימו בגיניה דאברהם.

והאי דכתיב אל גבור, לאו דאיהו גבור, אלא האי קרא רמוז הוא דקא רמז לאבהו, ורמזא הוא דקא רמזו למהימנותא עלאה קדישא, דכתיב (ישעיה ט) פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום. פלא, דא חכמתא עלאה, דהיא פליאה ואתכסיא מכלא, כמה דאת אמר (דברים יז) כי פלא ממוך דבר. יועץ, דא הוא נהר עלאה דנגיד ונפיק, ולא פסקא, ודא יועץ לכלא, ואשקי לכלא.

אל דא אברהם, כמה דאוקימנא האל הגדול. גבור, דא יצחק, דכתיב הגבור. אבי עד, דא יעקב, דאחיד להאי סטרא ולהאי סטרא, וקיימא בקיומא שלים. שר שלום, דא צדיק, דאיהו שלמא דעלמא, שלמא דביתא, שלמא דמטרוניתא.

אתו רבי חזקיה ורבי יהודה, ונשקו ידוי. בכו, ואמרו זכאה חולקנא, דשאיילנא האי. זכאה הוא דרא, דאת שארי בגווייהו.

אמר רבי שמעון, פתיב. זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליי'. תא חזי, חייבי עלמא, גרמין ליה לקודשא בריך הוא, לאסתלקא מכנסת ישראל. הדא הוא דכתיב, (משלי טז) איש תהפוכות ישלח מדון ונרגן מפריד אלוף. מאן הוא אלוף. דא קודשא בריך הוא (דאיהו אלופו של עולם), כמה דאת אמר, (ירמיה ג) אלוף נעורי אתה. ואינון (חייבי) מפרישין לזאת מזה, דאיהו שלמא דביתא, ואינון זוגא חדא.

אתא אהרן קדישא ובנוי, ועל ידיהו מתקרבין תרווייהו, ואזדווג זה בזאת. הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. זה קרבן אהרן ובניו.

ואינן מזווגי למלפא קדישא עלאה במטרוניתא, ועל ידיהו מתברכאן עלאין ותתאין, ומשתכחין ברכאן בכלהו עלמין, ואשתכח פלא חד בלא פרונדא.

ואי תימא, אמאי לא פתיב זאת קרבן, לקרבא זאת לאתריה. לאו הכי, דהא פהנא מעילא קא שרי לאייתאה זווגא לה לכנסת ישראל, עד דמטי להאי זה, לאזדווגא בזאת ולקרבא לון פחדא. ובגין כך פהנא אשלים קרבנא וקריב זווגא, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי מאושא לטבריה, אמר רבי חייא, פתיב (תהלים קלב) כי בחר יי בציון וגו'. זאת מנוחתי וגו', לזמנין קראן להאי חברייא פלהו דכורא, בגין דאיהו (ס"א דציון איהו) רחמי. והכא קרא נוקבא קרא ליה.

אמר רבי יוסי, הכי שמיע לי מבוצינא קדישא, (אבל) בשעתא דזווגא אזדווג כחדא, לאחזאה דהא נוקבא אתכלילת ביה בכללא חדא, אתקרי נוקבא בשמא (דדכורא), דהא פדין ברכאן דמטרוניתא אשתכחו, ולא הוי בה פרישותא כלל. ועל דא למושב לו פתיב. וכתיב כי בחר יי בציון, בציון דייקא, בההוא דאית בגויה דשריא ביה, ולא פתיב לציון. וכלא חד, בין דקרא להאי בשמא דדכורא, ובין דקרא להאי בשמא דנוקבא כלא חד ובדרגא חד קיימין.

(פתח רבי יוסי ואמר), ועל דא פתיב, (תהלים פז) ולציון יאמר איש ואיש יולד בה. חד לדנא, וחד לרחמי. כד מזדווגי כחדא בזווגא חד, פדין ציון אקרי, וציון וירושלים אשתמודע, ואשתכח דדא בדא תלייא.

דף ל"א ע"ב

פתח רבי יוסי ואמר, כתיב (ויקרא כ) והתקדשתם (דף ל"א ע"ב) והייתם קדושים. מאן דמקדש גרמיה מלרע, מקדשין ליה מלעילא. מאן דמסאיב גרמיה מלרע, מסאבין ליה מלעילא. מקדשין ליה מלעילא יאות, דהא קדושה דמאריה שריא עליה, אבל מסאבין ליה מאן אתר. ואי תימא מלעילא, וכי מסאבותא שריא לעילא.

אמר רבי חייא, היינו דתנינן, בעובדא דלתתא אתער עובדא לעילא. אי עובדא דלתתא היא בקדושה, אתער קדושה לעילא, ואתי ושריא עליה, ואתקדש ביה. ואי איהו אסתאב לתתא, אתער רוח מסאבותא לעילא, ואתי ושריא עליה, ואסתאב ביה. דהא בעובדא תליא מלתא.

דהא לית לך טב וביש, קדושא ומסאבותא, דלית ליה עקרא ושרשא לעילא. ובעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא, מה דתלי בעובדא, בעובדא אתער

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

לְעִילָא, וְאִתְעֵבִיד עוֹבְדָא. וּמַה דְּתַלֵּי בְּמַלְיָן, בְּמַלְיָן. כִּד אֲתַגְזֹר בְּמַלְהָ, אֲתַעַר הֲכִי לְעִילָא.

וְאִי תִימָא, מְלָה מַה אֲתַעַר. אֲלָא הֲכִי כְּתִיב, (ישעיה נח) וְדַבֵּר דְּבַר. הַהוּא דְּבַר, אֲתַעַר מְלָה אַחֲרָא לְעִילָא, דְּאֶקְרִי דְּבַר. (הושע א) דְּבַר יְיָ אֲשֶׁר הִיָּה. (שמואל א, ג) וְדַבֵּר יְיָ הִיָּה יָקָר. (תהלים לג) בְּדַבֵּר יְיָ שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. דְּהָא תְּנִינָן, הַהִיא מְלָה סְלֵקָא, וּבִקְעָ רְקִיעִין, עַד דְּסִלְקָא (ס"א דאתיישבא) בְּדוּכְתִיָּה, וְאִתְעַר מַה דְּאֲתַעַר, אִי טַב, טַב. אִי בִישׁ, בִישׁ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים כג) וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע.

ד' מִינִין בְּלוּלָב, וְאִינּוֹן שְׁבַעָה. וְאִי תִימָא דְּו' מִינִין אִינּוֹן. לָאוּ הֲכִי, אֲלָא אַרְבַּעָה נִינְהוּ וְאִינּוֹן מִתְּפָרְשִׁין לְתַלְתָּא אֲוַחְרָנִין. וּבְעוֹבְדָא דְּלֵהוֹן אֲתַעַרו שְׁבַעָה אַחֲרָנִין לְעִילָא, לְאוֹטְבָא עֲלֵמָא בְּכַמְהָ סְטָרִין.

כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אָף עַל גַּב דְּאִיְהִי בְּכָלְלָא, מִתְּבָרְכָא מִכְּלָהוּ שִׁית, (ס"א ולאתברכא מאינּוֹן שִׁית) וּמִנְחָלָא דְּעַמִּיקָא דְּמַבּוּעָא, דְּנִגְיִד וְלֹא פְּסִיק לְעֲלָמִין מִימּוֹי דְּנִגְדָא (ס"א מלנגדא) עֲלִיָּהוּ, וְיִנְקָא לְבַת. דְּהָא בְּגִין דְּאִיְהִי בַת לָהּ לְעֲלָמָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, אֲתַבְּרָכָא מִנִּיָּהוּ בְּאֲתַעְרוּתָא דָּא. דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַבְּרָכָא מִנִּיָּהוּ, כְּלָהוּ עֲלָמִין אֲתַבְּרְכוּ. עַל דָּא סוּבְבִים אֵת הַמִּזְבֵּחַ כְּמָה (כ"ד ע"ב) דְּאֲתַמַּר.

וְעוֹד בְּאֲתַעְרוּתָא דָּא, שִׁיתָא כְּלָהוּ מִתְּבָרְכָא בְּמִיָּא, לְאַסְתְּפָקָא בֵּיהּ, וְאַשְׁתַּאבִּין כְּלָהוּ מִמַּבּוּעָא דְּיִינָא (ס"א דימא) (דמיא) (ס"א דנחלא) עַמִּיקָא דְּכָלְלָא, לְנַחְתָּא לְעֲלָמָא. וּבְגִין כֶּהָ, בְּעִיִּין כְּלָהוּ לַחִין וְלֹא יִבְשִׁין, לְאַמְשַׁכָּא בְּרַכָּאן לְעֲלָמָא, בְּגִין דְּאִילְנֵי אֵלִין, כְּלָהוּ לַחִין תְּדִירָא, וְטִרְפִין דְּלֵהוֹן מִשְׁתַּכְּחִין תְּדִירָא, וְזִמְן חֲדוּתָא דְּלֵהוֹן בְּהֵאֵי זִמְנָא.

וְתִנִּינָן בְּסַפְרָא דְּרַב הַמְנוּנָא סְבָא, דְּהָא הַהוּא חִילָא דְּאֲתַפְקָדָא עַל אֵילָנִין אֵלִין, כָּל חַד וְחַד מְאֵלִין, לָא נְטִיל בְּרַכָּאן דְּחֲדוּתָא לְעִילָא, אֲלָא בּוֹזְמָנָא דָּא. וְחֲדוּתָא דְּלֵהוֹן כְּלָהוּ לְעִילָא, וְחֲדוּתָא דְּאֵילָנִין אֵלִין לְתַתָּא, כְּלָהוּ בּוֹזְמָנָא דָּא הוּא. וְאֲתַעְרוּתָא דְּלֵהוֹן בְּאִינּוֹן קַדִּישֵׁי מְלַכָּא תְּלִיִין. וְכִד יִשְׂרָאֵל נְטִילֵי לוֹן, כְּלָא אֲתַעַר בּוֹזְמָנָא דָּא, וְעֲלָמָא מִתְּבָרְכָא, (ס"א לכנסת ישראל מתברכא) לְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְעֲלָמָא.

כְּתִיב (תהלים כט) קוֹל יְיָ עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, דָּא אֲבָרְהָם. קוֹל יְיָ בַּפֶּחַ: דָּא יִצְחָק. קוֹל יְיָ בְּהַדָּר: דָּא יַעֲקֹב. קוֹל יְיָ שׁוֹבֵר אַרְזִים: דָּא נֹחַ. קוֹל יְיָ חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ: דָּא הוֹד. קוֹל יְיָ יַחִיל מִדְּבַר: דָּא צְדִיק. קוֹל יְיָ יַחֲלִיל אֵילוֹת: דָּא צַדִּיק. וְכָלְהוּ מִתְּגַדְּלֵי עַל יַמָּא (מיא) וְאֲתַשְׁקִינִין בְּמִיָּא, לְגַדְלָא. הַדָּא הוּא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דכתיב, (בראשית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וּכְלֵהוּ הַגִּי מִתְעַרְי בְּרִכְאֵן לְעֵלְמָא, מִהֵהוּא שְׁקִי, דְּאִתְשַׁקֵּין כְּלָהוּ.

תָּא חֲזִי, הַגִּי שְׁבַע קָלִין, תְּלִיין בְּמִלָּה דְּפּוּמָא בְּשָׂאֵר יוּמֵי שְׁתָּא, וְהַשְׁתָּא, לָא תְּלִיין אֲלָא בְּעוּבְדָא, וְאַנְן עוּבְדָא קָא בְּעִינְן, וְלָא מְלָה. בְּגִין דְּבוּזְמָנָא דָּא, מְבַרְךְ לְכָל שְׁתָּא.

בְּיוֹמָא שְׁבִיעָא דְּחַג, הוּא סִיּוּמָא דְּדִינָא דְּעֵלְמָא, וּפְתִקִין נְפִקִין מִבֵּי מְלָכָא, וּגְבוּרִין מִתְעַרְי וּמִסְתִּימִין בְּהַאי יוּמָא, וְעַרְבֵי נַחַל (תְּלִיין) בְּהוּ. וּבְעִינְן לְאִתְעַרָא גְבוּרִין לְמִיָּא. וְלִסְחָרָא ז' זְמַנִּין, לְרוּוּאָה לְהַאי מְזַבְחָא, מִמִּיָּא דִּיצְחָק, בְּגִין דְּאִתְמַלְיָא מִיָּא הַאי בִּירָא דִּיצְחָק, וְכֵד הוּא אִתְמַלְיָא, כָּל עֵלְמָא אִתְבְּרָכָא בְּמִיָּא.

דף ל"ב ע"א

וּבְהַאי יוּמָא גְבוּרוֹת בְּעִינְן לְמִיָּא, וְלִסְיִמָּא לֹון לְבִתְרָא, דְּהָא (דף ל"ב ע"א) בְּהַאי יוּמָא מִסְתִּימִי דִּינָא. וּבְגִין כְּךָ בְּעִינְן לְבִטְשָׂא לֹון בְּאַרְעָא, וְלִסְיִמָּא לֹון דְּלָא מְשַׁתְּכְחוּ, דְּהַאי יוּמָא אִתְעַרוּתָא וְסִיּוּמָא הוּא. וְעַל דָּא אִתְעַרוּתָא וְסִיּוּמָא הוּא דְּעַבְדִּין בְּעַרְבֵי נַחַל.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא וְדַאי הָכִי הוּא, וְשִׁפִּיר. וְעַרְבֵי נַחַל, מִסְטָרָא דְּנַחַל, נְפִקִי גְבוּרָאֵן. וּבְהַאי יוּמָא מִתְעַרְי וּמִסְיִמִי. בְּהַאי יוּמָא כְּתִיב, (בראשית כו) וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחְפּוֹר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם. בְּאֵרֵת כְּתִיב חֶסֶד. וַיֵּשֶׁב, מִהוּ וַיֵּשֶׁב. אֲלָא יוּמָא קְדָמָא דִּירְחָא, שִׁירוּתָא דְּדִינָא הוּא בְּכָל עֵלְמָא, וַיִּצְחָק קִיּוּמָא לְכוּרְסִיָּא לְמִידֵן עֵלְמָא. בְּהַאי יוּמָא, וַיֵּשֶׁב יִצְחָק לְאִתְעַרָא דִּינִין וְלִסְיִמָּא דִּינִין. וַיַּחְפּוֹר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם, לְאַרְקָא גְבוּרִין לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, לְאִתְעַרָא לְמִיָּא, דְּהָא מִיָּא בְּגְבוּרִין נַחְתֵּן לְעֵלְמָא.

וּבְגִין דְּאֵלִין גְבוּרִין, לָא נַחְתִּין אֲלָא בְּעִיבָא, וְיוּמָא דְּעִיבָא לָא נִיַּחָא רוּחִיהוֹן דְּקִיּוּמֵי עֵלְמָא, אֲלָא בְּגִין דְּעֵלְמָא אֲצִטְרִיךְ לָהּ. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּעֵלְמָא בְּדִינָא אִתְבְּרִי, וְכֹלָא בְּעִיָּא הָכִי. בְּגִין כְּךָ כֹּלָא בְּעוּבְדָא תְּלִיָּא מְלִתָּא. וְעַל דָּא, כְּהִנָּא בְּעוּבְדָא וְתַקְוָנָא דְּאִיהוּ עֵבִיד לְתַתָּא, אִתְעַרוּ עֵלְאִין וְתַתָּאִין לְתַקְוָנָא לֹון, וּמִתְתַקְנִי עַל יְדוּי.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי הָא תְּנִינְן, הַעֲרַבְהָ דְּדִמִּיָּא לְשִׁפּוּן בְּהַאי יוּמָא, וּמֵאֵי הִיא. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, אָף עַל גַּב דְּלְדִרְשָׂא הוּא דְּאִתִּי, הָכִי הוּא וְדַאי. דְּהָא בְּהַאי יוּמָא בְּשִׁפּוּן תְּלִיָּא, בְּהַאי יוּמָא פְּקִיד מְלָכָא לְמִיָּהֵב פְּתִקִין לְסַנְטִירָא, וּמִסְתִּימִי דִּינִין, וְאַסְתִּים לִישָׁנָא בִּישָׂא מְעֵלְמָא. בְּיוּמָא קְדָמָא דִּירְחָא שִׁירוּתָא דְּדִינָא הוּא, וְסִיּוּמָא הוּא בְּהַאי יוּמָא. וְהָא אִתְמַר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תא חזי, ביומא דא שלמין ומסיימי עמין עובדי עבודה זרה ברכאן דלהון, ושראן בדינא. וישראל ביומא דא מסיימי דינין דלהון ושראן בברכתא. דהא ליומא אחרא זמינין לאשתעשעא במלכא, לנטלא מיניה ברכאן לכל שתא, ובההוא חדוותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודייהו. ומאן דיתיב עם מלכא, ונטל ליה בלחודיה, כל מה דבעי שאיל, ויהיב ליה. ועל דא ישראל שראן, ועמין עובדי עבודה זרה מסיימי. ועל דא כתיב, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי' וגו'.

אמר ליה, הא חמינא ליה לעשו בשלוה, במלכו, בכריכו עלאין, ושליט על עלמא, ואת אמר ואשים את הריו שממה. אמר ליה, בכל אתר הכי הוא. פיון דמלכא קדישא גזר גזרה, ושוי ההיא גזרה בפתקיה, קרא אסהיד פמה דאתעביד. ועל דא ואשים את הריו שממה, הא שויתי בפתקא דילי. וכן כל אינון טבן דגזר עלייהו דישראל, דכתיב, (יחזקאל יז) אני יי' דברתי ועשיתי. (ויקרא ז) וזאת תורת האשם וזאת תורת המנחה וזאת תורת זבח השלמים וזאת תורת החטאת. רבי יצחק אמר, הא אוקמוה אי לתתא דא בכלא. אי לעילא דא בכלא. ומאן דאשתדל באורייתא, נטלא לחולקיה בכלא, ואתאחיד בכל סטרין, ולא בעי לקרבא קרבנא על נפשיה, והא אתמר.

סדר הלימוד ליום יז אייר [יום 224 בשנה]

רבי יצחק פתח, (ירמיה ב) הפהנים לא אמרו איה יי ותופשי התורה לא ידעוני והרועים פשעו בי. הפהנים, אלין פהנים דמשמשין בכהונה גדולה, ומקרבין מלין קדישין לאתרייהו, ומייחדין יחודא כל חד וחד פדקא חזי. ותופשי התורה מאן אינון תופשי התורה, וכי פהני לאו תופשי התורה נינהו. אלא, אלין אינון ליואי, דתפשי בכנורות, דאתיין מסטרא דאורייתא. ואתייהבת מסטרא דלהון אורייתא. ואינון ממנן על שבחא דתושבחתא דמלכא קדישא, ליחדא ליה יחודא שלים פדקא יאות. והרועים פשעו בי. אלין אינון רברבי עמא, דאינון רעיין לעמא, כרעיא דמדבר עאניה.

דף ל"ב ע"ב

ואלין אינון ג' דרגין, דבעיא לאשתכחא תדיר על קרבנא, לאשכחא רעוא לעילא ותתא, ולאשתכחא ברכאן בכלהו עלמין. פהנא מקרב קרבנא, ואתכוון ליחדא שמא קדישא פדקא חזי, ולא תערא סטרא דיליה. וליואי אתכוונן בשיר, לאתערא סטרא דלהון, (דף ל"ב ע"ב) ולא תפללא בסטרא דכהנא. וישראל אתכוון לבא ורעותא לתיובתא שלימתא, ואתכנע קמי מלכא קדישא, והאי נטיל פלא, ואתכפר חוביה, ואשתכח חדוותא בעלאי ותתאי.

רבי יהודה פתח, (תהלים קד) המקרה במים עליותיו וגו'. קודשא בריך הוא פד ברא עלמא, מגו מיא אפיק ליה, וסדר ליה על מיא. מה עבד. פלג מיא לתרין. פלגותא לתתא, ופלגותא לעילא. ועביד מנייהו עובדין, מפלגותא תתאה עבד ותקן עלמא דא, וסדר ליה על פלגותא דא, ואתקין ליה לעילא עלייהו. הדא הוא דכתיב, (תהלים כד) כי הוא על ימים יסדה. ופלגו אחרא סלקיה לעילא, ותקר ביה תקראין עלאין, הדא הוא דכתיב המקרה במים עליותיו וגו'.

ועבד רקיע בין תרין פלגותיא אלין, הדא הוא דכתיב (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים וגו', ועלייהו אתקין וסדר עלאין קדישין מגו טיפי טיפי ברוחא דאתגזרא בבסיטא (ס"א בבוצינא) (ס"א וסדר מלאכי עלאי קדישי, מגו רוחא דאתגזר מפומיה). דכתיב, (תהלים לג) וברוח פיו כל צבאם.

ובאלין אתקין וסדר מזמרי תושבחתיה ביומא, ואתערבו בשלהובי אשא. ואינון גדודי חיילין, אמרין שירתא ביומא, תושבחן בצפרא, וזמירן ברמשא. פד מטי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ליליא, בלהו פסקי שירתא. לעילא מנייהו, גדודין דאשא, בשלהובא תקיף, קיימין ומריחין אשא דאכלא, ואהדרי לאתרייהו.

ואית בסטרא אחרא, דתהומין סלקין אלין על אלין. ואית תהומא עלאה, ותהומא תתאה, ובכלהו שארן מאריהון דדיגין מסטרא דדינא קשיא. ואית בגו סטרא דתהומא תתאה, שלהובן דאוקדין זיקין נורין, ממנן על דיגין דעלמא, לאוקדא לחייביא בנורא, דנגדי מההוא נהר דינור. וכלהו אשא, וחיזו דלהון אשא דלחיט, וקיימין בין עלאי ותתאי.

וכד תננא דמדבחא סליק, מתעברן וסלקין מההוא דרגא, דקיימין לשיצאה ולאובדא, וההוא נגידו דאשא תקיפא דנהר דינור, דאיהו תקיף ועלאה, אהדר לאתריה. וכלהו, מתהניין מתננא דמדבחא, בגין דאתתקנת לקבלי (ס"א מדבחא) מלכא עלאה, ובגין כך מתהניין מניה, ואינן קרבין להכא. ותננא אחרא סליק, והא אוקימנא, לכל חד וחד, רעותא דכלא דסלקא לעילא, דאיהו גייחא דרוחא, לגבי מלכא קדישא.

הא אתמר, דבמדבחא סלקא ואתחזי אוריאל, פחיזו דחד אריא תקיפא, רביע על טרפיה. והו חמאן כהני וישראל, וחדאן, דהו ידעין דאתקבל ברעוא קמי מלכא קדישא. ואשא אחרא עלאה קדישא נחית, לקבלא אשא תתאה, כדין בר נש אזיל (ג"א דחיל) ואודעזע קמי מאריה, ותב בתיובתא שלימתא.

למלכא דשדרו ליה דורונא, ואתיישר קמיה, אמר לעבדיה, זיל וטול דורון דא, דאייתיאו לי. כך אמר קודשא בריך הוא לאוריאל, זיל וקביל דורונא דבני מקריבין קמאי. כמה חדווה משתכחי בכלא, כמה בסימותא בכלא משתכח, כד כהנא וליואה, וההוא דמקריב קרבנא, מכוונני לקרבא קרבנא כדקא יאות, ביחודא שלים.

תא חזי, כתיב, (ויקרא ט) ותצא אש מלפני יי ותאכל על המזבח את העולה וגו'. דא אוריאל, דנחית בחיזו דאשא בשלהובא, עד דנחית למדבחא, לקבלא דורונא ואתחזי פאריה רברבא, רביע על קרבנא.

וכד ישראל לא אשתכחו זכאין, או ההוא דמקריב קרבנא לא קריב כדקא יאות, ולא אתקבל קרבניה, הו חמאן דלא סליק תננא בארץ מישר, והוה קם חד רוחא מנוקבא דצפון, ועאל למדבחא, והו חמאן דיוקנא דחד כלבא חציפא, רביע על קרבנא. כדין הו ידעי דלא אתקבל ברעוא ההוא קרבנא.

למלכא דשדרו ליה דורון, חמא ליה מלכא דלאו איהו כדאי לקרבא קמיה, אמר מלכא, אסיקו ההוא דורונא, והבו ליה לכלבא, דלאו איהו כדאי לאעלא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

קמאי. כך בשעתא דקרנא אתקריב, ולא אתקבל ברעוא, דורנא לכלבא אתמסר. ובגין כך הוה חמאן, דייקנא דכלבא על גבי מדבחא.

דף ל"ג ע"א

תא חזי פתיב (דף ל"ג ע"א) (ויקרא ט) ותצא אש מלפני יי' ותאכל על המזבח את העולה. אמר רבי יהודה, דא אוריאל, דאתחזי בשלהוביתא דאשא על מדבחא, כמה דאתמר רביע על קרנא. וכדין חדותא הוה בכלא, דהא אתקבל ברעוא, כמה דכתיב, וירא כבוד יי' אל כל העם. ואי לא הוה ערבוביא דבני אהרן, מן יומא דנפקו ישראל ממצרים, לא אשתכח רעוא הכי לעילא ותתא.

רעיא מהימנא פקידא דא לשורף קדשים באש. ואבתריה והנותר מפשר הנבח ביום השלישי באש ישרף. תנאין ואמוראין. בסתרי תורה, אית קדש, ואית קדשים, ואית קדש קדשים. מה הנאה אית לקודשא בריך הוא בקדשים דאתוקדו. אי תימא בגין יצחק, דבשעתא דישאל בעקו, סליק אפרו של יצחק קמיה, דאי חייבין שריפה אשתזיבו בגיניה. האי לדרשא איהו. ואי תימרון בגין (צדיקיא) (נ"א ואי בגין) בני אהרן דהוו שריפת קדשים, דכתיב בהון ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וימותו. ומיתתהון כפרה לישראל כמו שריפת קדשים, אוף דא לדרשא קא אתי.

אלא, תלת אשין בשרגא: אשא חוורא, ואשא אוכמא, ואשא תכלתא. לקבל: תורה, נביאים, וכתובים. לקבל: כהן, לוי, וישראל. ותכלת איהי שכינתא, קריבא לן, ואיהי אחידא באינון פתילות, בכנפי מצוה, דאתמר בהון ועשו להם ציצית. והאי תכלת דאיהי שכינתא, איהי דינא, דאכילת קרבנין ועלוון.

אי אשכח בני נשא, דאינון עצים יבשים, כגוונא דאינון פתילות יבשין, בלא משחא, דאיהי אורייתא רחמי, איהי לון (רלדונן) שריפה, ואוקידת לון. ובגין דעמי הארץ אינון בעירן, כמה דאוקמוה דאינון שקץ. תכלת, דאיהי אדני, אוקידת לון, בגין דקרבין לגבה עם שרץ, דאיהו יצר הרע, זר, הדא הוא דכתיב, (במדבר ג) והזר הקרב יומת.

ואי במיתתהון חזרין בתיבתא, (נ"א כד שחט לון מלאך המות מיכאל) מלאך מיכאל דאיהו כהנא רבא, אריה דאכיל קרבנין, נחית עליהו, לקרבא לון קרבנא קדם יי'.

וקדם דתפוק נשמתיה, מתוודה בכמה ודויין, וכד נפיק נשמתיה הוא הוה מתפוון לגמור את השם, שמע ישראל וברוך שם, לקרבא נשמתיה מאנא (נ"א קרבנא) לשם יהו"ה, וצריך למתודה לקודשא בריך הוא, לקבלא לקרבא ה' בשמיה, דאכיל ושצי, ולאחזרה בתיבתא לגבי יהו", אהי"ה פחושבן מ"ב. דאדני קרינא ליה דינא דמלכותא דינא.

ויכוון בשמא מפרש, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, בלב אחד. וביה יפוק רוחיה. בנפש דיליה מקבל עליה מיתה ויסורין. ובנשמתא מודה בכמה ודויין ומתחרט. בנפש מקבל עליה מיתה שחיטה שריפה, ואי צריך ד' מיתות בית דין, דאינון סקילה שריפה הרג וחנק, מקבל ליה מאדני" בנפש

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דיליה. ובנשמתיה מודה בכמה וידויין, וחוזר בתיבתא לגבי אהי"ה, דאחיד בתרין שמתן, יהו"ה יהו"ה.

במחשבתיה יכוין לאפקא ודוי, וקבלת מיתה עליה, בלב א', דאיהו שמא מפרש, כגוונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. (כבוד) ביה פהנים כורעים ומשתחויים על פניהם, ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כבוד, איהו ל"ב בחושפן. וביה היה מתכוין לגמור את השם. (וא"ו איהו א' בלב).

ותנאין ואמוראין, אי תימרון וכי עם הארץ מנא ידע דא. אלא ודאי עם הארץ איהו כשור, או שוה, או עז, או (פר) תור, או יונה. מה בעירן לא ידעי אורייתא, דאיהי שם ידו"ד. הכי עם הארץ, לא ידע. אלא מיכאל כהנא רבא, איהו עביד ליה עולה וקרנא קדם יי', ואיהו מכוון בשמא מפרש, בסליקו דרוחיה, דתפוק בלב אחד, כגוונא דכד נפיק רוחא דבר נש בכל ליליא.

ובגין דא אוקמוה רבנן, שוב יום א' לפני מיתתה, דבכל יום ויום צריך בר נש לאהדרא בתיבתא, ולמסר רוחיה לגביה, דיפוק באחד, תדא הוא דכתיב, (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי.

דף ל"ג ע"ב

ואם הוא תלמיד חכם, עליה אתמר (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו דלית חכם, כמו כהנא. כמה דאוקמוה הרוצה להחכים ידרים. ואם תלמיד חכם הוא, צריך ליהא ביה חסד, ועם י' דאיהו חכמה, חסיד. ומאן (דף ל"ג ע"ב) דלית ביה חכמה, לאו איהו חסיד. ובגין דא אוקמוה, ולא עם הארץ חסיד. ואי אית ביה ה', חמשה חומשי תורה, דאתייהבו משמאלא, אתקרי גבור בתורה, וירא חטא. ואי איהו בור, אתמר ביה, אין בור ירא חטא.

ומאן דזכי לתפארת, דאיהו ו', ואיהו חכם מבין בתורה וירא חטא, ירית מלכותיה, דאיהו ה"א, מצות המלה, אי עביד פקודי מלפא. פיון דזכי לשם יהו"ה, זכי לשמא מפרש דאתקרי אדם, ודא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. בההוא זמנא שליט על גופיה, דאיהו שותפו דנפש הבהמית. ורוח הבהמית דבנפש הבהמית עשית הבלי עלמא, רוח ממלא בהבלי עלמא (נשמה דבה כל הרורין ומחשבות דהבלי עלמא). ותלמיד חכם שליט עליהו.

תדא הוא דכתיב, (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובהמה ובכל הארץ. מאי ובכל הארץ. דא גופא, עולם קטן, ודחלין מגיה, תדא הוא דכתיב, (בראשית ט) ומוראכם וחתכם. מסטרא דימינא, שליט עליהו, ביה וירדו, כמה דאת אמר, (תהלים עב) וירד מים עד ים. מסטרא דשמאלא, דחלין מגיה, תדא הוא דכתיב ומוראכם וחתכם. ועליה אתמר, יודע צדיק נפש בהמתו. בתר דאיהו צדיק, לא יהיב ליה שכר מצות, לית ליה אגרא בעלמא דא, ולא מזונא לבעירן דעני חשוב פמת. איהו עם שכינתא בקביעו דילה עמה על כלא.

(דברים ד) פי יי' אלהיך אש אוכלת הוא. האי אש, צריך ליה תמיד עמה, דלית ליה כביה, דאיהו אכיל כל קרבנין דצלותין, ומלין דאורייתא. דאיהו שכינתא איהו פרנסה דילה, ובמה.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בצלותין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) פתחי לי. פתחי לי, בצלותא דאתמר בה (תהלים נא) אדני שפתי תפתח, דאיהי אחותי רעיתי, ולית רעיתי אלא פרנסתי, דבה מתקנין מאכלין דקרבינן דמלכא בנין קדישין, בכמה מיני מאכלים, בנהמא דאורייתא.

דאתמר בה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי, מימינא. ובחמרא, דאיהו יינא דאורייתא, משמאלא. בנסוף המים, ויין דאורייתא דבכתב ובעל פה, מעמודא דאמצעיתא, דכליל תרווייהו. בבשרא, דאיהי בשר הקדש, בכמה קרבינן, דעלה אוקמוה מארי מתניתין בבשר היורד מן השמים עסקינן. מאי מן השמים. עמודא דאמצעיתא. דעלה אתמר, ובשר מבשרי. ודא בשר הקדש, דאדליקת בכמה שלהובין, מסטרא דגבורה ברחימו דבעלה, אתוקדת ברחימו דאהבה בקריאת שמע, ברחימו דיחודא, דליליא ויומם לא תכפה. וחברייא בחייכון אל תתנו דמי לו לקודשא בריך הוא, למיהוי איהו בשלהובין דרחימו דיחודיה דקריאת שמע. לקיימא ביה, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכפה. (ע”כ רעיא מהימנא).

רעיא מהימנא (שייך לעיל ל”ג ע”ב) (פקודי ר”ס) לית מצורע אלא ההוא דאתעביד בזבותא. דחמש דמים אינון דדם גדה מסאבין, דאינון פלחו דם טמא. וה’ דמין דכיין. ומאן דאעבר עלייהו, כאלו אעבר על עשר דברות, דאינון כלל תרי”ג פקודין.

ושפחה יצר הרע איהי מליא מומין. ובגין דא, (ויקרא כא) כל אשר בו מום לא יקרב. ובגין דא, כהנא לא הוה צריך לקרבא לגבי מאן דאית ביה מומא, מפל מומין דעלמא. בגין דמטרוניתא אתמר בה, (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך. הכי לא צריך לקרבא לגבה מאן דאית ביה מום, ואוף הכי לא צריך למקרב לגבה זר (במדבר ג) והזר הקרב יומת והיינו ממז”ר, מו”ם זר. מום נוקבא, זר זכר. ובגין דא מני. (ויקרא יח) ואל אשה בגדת טומאתה לא תקרב ועל אינון דקריבין לה, כתיב בהון ויקריבו לפני יי’ אש זרה אשר לא צוה אותם ותצא אש מלפני יי’. (ל”ד ע”א) ותאכל אותם וימותו.

וקרבן דאתון אינון, י באיש, ה באשה, ו בפן חתן, ה בפלה. זכאה איהו מאן דאקריב אתון דיודן, ביה ובאתתיה ובבריה ובברתיה, בקדושה ובברכה בנקיו בענוה ובבשת פנים בכל מדות טבין דכתיבין על מארי מתניתין.

ומתחמין באשין קדישין, דאיש ואשה דאינון אש, עולה ויורד, אש קדש דעצי המערכה, דאינון עצי הקדש אברין קדישין, ואש של גבוה נחית, דאיהו קדש הקדשים, ובגין תרין אשין אלין אמר נביא, (ישעיה כד) באורים כבדו יי’. דאינון אשין דשכינתא, דבה כתיב (דברים ד) כי יי’ אלהיך אש אוכלה הוא.

ואינון אש עלאה פסא רחמים. אש תתאה פסא דין. ואינון בינה ומלכות מלכות אש עולה. בינה אש יורד. יהו”ה, עמודא דאמצעיתא, אחיד בתרווייהו. בינה יהו”ה מלכות.

תפארת כד אחיד לון, שריא עליה חכמה, דביה כ”ח מ”ה. מ”ה: איהו יודן ה”א וא”ו ה”א. כח דיליה, יודן וא”ו דל”ת. ה”א אל”ף. וא”ו אל”ף וא”ו. ה”א אל”ף. וכלהו מ”ב אתון, משתכחין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בבר נש ובאתתיה ובבנוי, ובגין דא לית בר נש שלים, אלא בבן ובת. ומאן דלית ליה בן דאיהו ו, אסתלק י' מיניה. ומאן דלית ליה בת, דאיהי ה', אסתלק ה' עלאה, דאיהי אם, מן בת זוגיה. דאתון לא שריין דא בלא דא. ובגין דא, באיש ואשה בן ובת, דאתעבידו פדקא יאות, שריא עליהו יהו"ה, ואתקריאו (שם י"ד) (ס"א בנים לקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב) (דברים יד) בנים אתם לידו"ד אלהיכם. (ע"כ רעיא מהימנא).

תא חזי, אף על גב דבני אהרן מיתו בההיא שעתא, יאות הוה בכמה גוויין. חדא, דלא הוה שעתא דקטרת, דהא קטרת לא סלקא, אלא בזמנין ידיעון, דכתיב (שמות ל) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר. ואימתי בהטיבו את הנרות וגו' לאשתכחא שמן וקטרת פחדא. וכתיב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה וגו'.

ובזמנין אלין אתקריב, ולא בזמנא אחרא, בר בזמנא דמותנא שריא בעלמא, כמה דאערע דכתיב (במדבר יז) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו'. ובני אהרן לא קריבו בשעתא דשמן וקטרת משתכחי פחדא.

דף ל"ד ע"א

ועוד דדחקו שעתא בחיי דאבוהון. ועוד דלא אנסיבו, והווי פגימין, (דף ל"ד ע"א) דמאן דלא אנסיב, פגים הוא, ולא הוא כדאי לאשתכחא ברכאן בעלמא על ידי, עלוי לא שריין, כל שכן על ידי לאחרים. ועוד, דהא תנן רזוי חמרא הווי, ובגין כה, ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וגו'. דהא קטרת חביב הוא מכלא, וחדוותא דעלאין ותתאין, וכתיב (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב. (ויקרא ז) זאת משחת אהרן ומשחת בניו. רבי יוסי אמר, זאת ודאי משיחותא דאהרן. דהא אהרן אתמשח, ואייתי ממשח רבות עלאה מעילא, ונגיד ליה לתתא. ועל דא דאהרן אתמשח, ממשיחתא קדישא לאתברכא, ועל דא זאת משחת אהרן ומשחת בניו ודאי.

רבי יהודה פתח, (מלכים ב, ד) ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית. מהכא אוליפנא, דלית ברכתא שריא בפתורא ריקניא, ועל מלה ריקנית. ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוד שמן. אמר לה, ודאי סיועא דניסא הוא, דהא ודאי באתריה הוא, ומתמן ברכאן נפקין ושריין. מה פתיב הם מגישים אליה והיא מוצקת. והיא מוצקת סתם.

רבי יוסי אמר, ויעמוד השמן, כמה דאוקמוה, דכתיב, (ישעיה ה) בקרן בן שמן. וכתיב (שיר השירים א) שמן תורק שמה, לאחזאה דהא מהאי שמן, נגידין ברכאן על דא דכהנא, וכהנא נגיד להו לתתא, ואמשח (ס"א ואתמשך) להאי זאת, הדא הוא

דכתיב זאת משחת אהרן ומשחת בניו, וכתוב (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש, והא אתמר. (ויקרא ח) קח את אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים. רבי חייא פתח (תהלים לו) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. כי עמך מקור חיים, דא שמן עלאה, דנגיד ולא פסיק לעלמין, דשריא בגו חכמה עלאה דכלא, הדא הוא דכתיב כי עמך, עמך שריא, ולא מתפרשא מנך לעלמין, בחביבותא דכלא. מקור חיים, בגין דהיא מקורא ומבועא דחיים, לאפקא חיים לאילנא עלאה, ולאדלקא בוצינין. ועל דא ההוא אילנא אקרי עץ חיים, אילנא דנטיע ואשתרשא בגין ההוא מקורא דחיים.

דף ל"ד ע"ב

ועל דא באורך נראה אור. באורך: דא אור דגניז לצדיקיא לזמנא דאתי, דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. ומההוא נהירו זמינין ישראל לאנהרא (דף ל"ד ע"ב) לעלמא דאתי.

דבר אחר כי עמך מקור חיים וגו', דא קודשא בריך הוא, דאיהו אילנא עלאה במציעות גנתא, דאחיד לכל סטרין. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה ההוא (נ"א בהוא) מקור חיים, ואעטר ליה בעטרין עלאין סחרניה דגנתא. פאימא דמעטרא לברה על פלא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון וגו'. ובגין כך כי עמך מקור חיים, ועל דא באורך נראה אור.

רבי יצחק אמר, כי עמך מקור חיים, דא כהן גדול לעילא, לקבליה כהן גדול לתתא. בגין כך, אנגיד כהנא משח רבות עלאה קדישא לתתא, ואדליק בוצינין לעילא. דכהן גדול שלים בשלימו דז' יומין עלאין, ולא תעטרא על פלא.

לקבל דא ז' ימי מלואים, לכהנא דלתתא, לאשתכחא כלא כגוונא דלעילא. ועל דא ימי מלואים אקרון: יומי אשלמותא. בגין דישתלים כהנא בשאר יומין אחרנין, לאשלמא ז' פחדא. ואלין ימי מלואים אקרון, בגין דאתאחדן שאר אחרנין ביה. מאי קא מיירי. דכד כהנא אתער, כל שאר אחרנין מתערין עמיה.

ובגין כך פתיב ומפתח אהל מועד וגו', עד יום מלאת וגו'. ז' יומין ודאי, כדין אתעטר כהנא לתתא בכלא, כגוונא דלעילא. בגין דבשעתא דכהנא דלתתא אתער, כלא יתערון על ידיה לעילא, וישתכחון ברכאן לעילא ותתא.

רבי אבא אמר, מאי שנא דמשח משה לאהרן. אלא, בגין דאיהו ברא דההוא (ס"א אחיד בהוא) אתר מקורא דחיי. וכתוב (ישעיה סג) מוליד לימין משה זרוע תפארתו. ומשה שמש כל אינון ז' ימי מלואין, לאשראה כלא עמיה דאהרן.

סדר הלימוד ליום יח אייר [יום 225 בשנה]

ל”ג בעומר – יומא דהילולא הקדוש

של מחבר הזוהר הקדוש רבינו שמעון בר יוחאי זיע”א

רבי תזקיה הוה יתיב קמי דרבי אלעזר, אמר ליה, כמה נהורין אתבריאו עד לא אברי עלמא. אמר ליה ז'. ואלין אינון: אור תורה. אור גיהנם. אור גן עדן. אור פסא הכבוד. אור בית המקדש. אור תשובה. אורו של משיח. ואלין אתבריאו עד לא אתברי עלמא. ז' נהורין בוצינין אתאחדו ביה באהרן, והוא אדליק בוצינין מעילא לתתא.

רבי אלעזר פתח (קהלת ג) הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר. הא תנינן, הכל היה מן העפר, אפילו גלגל חמה. מאן העפר. ההוא דשריא תחות פורסי יקרא קדישא.

בספרא דבי רב ייסא סבא, הכל היה מן העפר, אתר דכניש לכלא, מלמד, דנפקו שבילין להאי סטרא ולהאי סטרא, ואתכנשו לאנהרא, כעפרא דא דזרקין לה לכל עבר. ועל דא הכל היה מן העפר, והכל שב אל העפר ודאי.

אלא מן העפר, דבי מקדשא קדישא. והאי עפר מעפרא עלאה, כמה דאת אמר (איוב כח) ועפרות זהב לו. כמה דאשתכח עובדא לתתא, הכי נמי הוא לעילא כגוונא דא. ואוקימנא עפר, עפר דבי מקדשא. דעלמא דא בה' אתברי. ועל דא, אפילו גלגל חמה. כמה דאת אמר, אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. ובגיני כך, הכל היה מן העפר. מאן עפר. ההוא דשרי תחות פורסי יקרא קדישא.

כתיב (שיר השירים ד) כלה יפה רעיתי ומום אין בה. כלה יפה רעיתי, דא כנסת ישראל. ומום אין בה, אלו סנהדרין דאינון לקביל שבעין ותריין שמהן. ע' נפש דנחתו עם יעקב, וקודשא בריך הוא על פלא. ועל דא אין בודקין מן הסנהדרין ולמעלה.

תנן, כתיב (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. מאן ממלכת כהנים. כמה דאת אמר, זאת משחת אהרן ומשחת בניו, דכד אתברכא כנסת ישראל על ידא דכהני, כדין אתקרי על שמיהון, הדא הוא דכתיב ממלכת כהנים.

דף ל"ה ע"א

רבי שמעון אמר, תא חזי, מלכות כהנים לא אקרי, אלא ממלכת, דאמלכו לה כהני, ועבדו לה (גבירתא) גבורתא על פלא. אבל מלכות כהנים לא אקרי, דהא מן השמים אקרי מלכות, מלכות שמים ודאי. והכא ממלכת, כמה דאת אמר דכהני אמלכו לה, ומחבראן לה במלכא, וכדין היא ממלכת, על כל גנזי מלכא. ממלכת על כל זני מלכא. (דף ל"ה ע"א) ממלכת בעלאי ותתאי. ממלכת על כל עלמא.

רבי יוסי אמר, כתיב (עמוס ט) ואגדתו על ארץ יסדה. ואגדתו: כד אזדווג מלכא לקבלה, בכל אינון עטרין קדישין, בכנופיא חד, כדין ואגדתו כתיב.

רבי יצחק אמר, ואגדתו: כמה דאת אמר, (שמות יב) ולקחתם אגדת אזוב. מאי קא מיירי. דכד מתחבראן כחדא, ואתברכא מנייהו, כדין שלטא על פלא, ונהרא לעילא ותתא. וכלא בשעתא דכהנא פלח פולחנא, ואקריב קרבנא, ואקטר קטרת, ומכוון מלין לקרבא פלא כחדא. כדין כתיב, ואגדתו על ארץ יסדה.

רבי יוסי אמר, כד נטל אהרן פלא נטלין עמיה, עד דאתברכא פנסת ישראל, ואתברכאן עלאי ותתאי. כדין כתיב, (תהלים קלה) ברוך יי' מציון שוכן ירושלים הללויה. (תהלים עב) וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן.

רבי אלעזר הוה אזיל מקפוטקיא ללוד, והוה עמיה רבי ייסא ורבי חזקיה. פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתיד וגו'. תנינו, כל בר נש דאשתדל במלי דאורייתא, ושפוותיה מרחשן אורייתא, קודשא בריך הוא חפיא עליה, ושכינתא פרשא עליה גדפהא, הדיא הוא דכתיב ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתיד. ולא עוד, אלא דהוא מקיים עלמא, וקודשא בריך הוא חדי עמיה, כאלו ההוא יומא נטע שמיא וארעא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה נא) לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה.

מכאן אולפנא, דישראל אקרון בשמא דציון, דכתיב ולאמר לציון עמי אתה, וחמינא דכנסת ישראל אקרי בשמא דציון, דכתיב, (ישעיה א) ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה.

תו פתח ואמר, (ישעיה ח) צור תעודה חתום תורה בלמודי. צור תעודה. דא סהדותא דדוד, דכתיב, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. צור: היא קשורא, כמאן דקטר קטורא באתר חד. חתום תורה בלמודי. חתום תורה: חתימה דאורייתא, וכל נגידו ורבו דנגיד מלעילא, באן (נ"א בין) חתימה דיליה. בלמודי. בגין דתמן אתכנש רבו ומשחא, בין תרין קיימין, דתמן שריין, אתר פנישו דכל רבות ומשח

דנגיד מלעילא, לאשדאה ליה בפומא דאמה, ולארקא ליה בהאי תעודה. וכדין אתקשר פלא קשרא חד מהימנא.

תא חזי, מה בין אינון דמשתדלי באורייתא, לנביאי מהימני. אינון דמשתדלי באורייתא, עדיפי מנביאי בכל זמנא. מאי טעמא. דאינון קיימי בדרגא עלאה, יתיר מנביאי, אינון דמשתדלי באורייתא קיימי לעילא, באתרא דאקרי תורה, (נ"א תפארת) דהוא קיומא דכל מהימנותא. ונביאי קיימי לתתא, באתר דאקרון נצח והוד. ועל דא (אקרון), אינון דמשתדלי באורייתא, עדיפי מנביאי, ועלאין מנהון יתיר. דאלין קיימין לעילא, ואלין קיימין לתתא. אינון דאמרי מלין ברוח הקדש, קיימי לתתא מכלהו. (ועל דא)

זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, דאינון בדרגא עלאה יתיר על פלא. (ועל דא) מאן דלעי באורייתא, לא אצטריך לא לקרבנין, ולא לעלוון. דהא אורייתא עדיף מפלא, וקשורא דמהימנותא דכלא. ועל דא פתיב, (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. וכתיב, (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול.

דף לה ע"ב

עד דהוו אזלי, אשכחו חד גברא דהוה אתי, וג' ענפי הדס בידיה, קריבו גביה, אמרו ליה למה לך האי. אמר לרווחא אובדא. אמר רבי אלעזר שפיר קאמרת. אבל ג' אלין למה. אמר ליה, חד לאברהם. חד ליצחק, וחד ליעקב. וקשירנא להו פחדא, וארחנא בהו. בגין דכתיב, (שיר השירים א) לריח שמניך טובים שמן תורק שמך. בגין דבהאי ריחא, אתקיים חולשא דנפשא, ובהימנותא דא אתקיימא, ואתנגידו ברכאן מעילא ותתא. אמר רבי אלעזר זכאה חולקיהון (דף לה ע"ב) דישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי, לית עלמא (נ"א נפשא) מתקיימא, אלא על ריחא, ומריחא דא אשתמודעא ריחא אחרא. דהא בשעתא דנפיק שבתא, (נתפרדה החבילה) וסלקא נפשא יתירא, ואשתארון נפשא ורוחא מתפרשן עציבין, אתא ריחא דא, ומתקרבו דא בדא וחדאן. ועל דא, בעי רוחא בתר רוחא, לקבלא ריחא, פיון דאתקבל ריחא מתקרבו פחדא וחדאן. פי האי גוונא ריחא דקורבנא, בריחא (דא) מתקרבו פלא פחדא, ומתלהטן בוציני וחדאן.

תא חזי, תרי בוציני, חד לעילא וחד לתתא, אי להיט בר נש האי בוצינא דלתתא, וכבי לה (ס"א להווא דלעילא), הווא תננא דסליק (נ"א מבוצינא תתאה), להיט הווא בוצינא עלאה. כך תננא דקרבנין, האי תננא דסליק, להיט בוציני עלאי,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ומתלהטן בחד, ומתקרבין פלהו פחדא, בריחא דא, ובגין כך, ריח ניחח ליי, (אשה) והא אוקמוה.

ועל דא, ריחא דקרבנא, קיומא דכלא, וקיומא דעלמא. וקרבנא על ידא דכהנא, דמקרב פלא. ובגין כך, שבעה יומי אשלמותא, אשתלימו ביה, בגין דיתברכון פלהו בפולחניה, וישתכחו חדוואן וברכאן לעילא ותתא.

פתיב (ישעיה כה) יי' אלהי אתה ארוממך וגו', האי קרא אוקמוה, יי' אלהי אתה. דבעי בר נש לאודאה לשמא קדישא, ולשבחא ליה על פלא. ומאן אתר שבחא דיליה, כמה דאוקמוה. והכא מעמיקא דכלא, דכתיב פי עשית פלא. פלא: כמה דכתיב, (ישעיה ט) ויקרא שמו פלא, והא אתמר. עצות מרחוק, עצות: כמה דאת אמר, יועץ. מרחוק: דכתיב, (ירמיה לא) מרחוק יי' נראה לי. וכתיב, (משלי לא) ממרחק תביא לחמה.

אמונה אמון, כמה דאת אמר, (דברים לב) אל אמונה ואין עול. ואוקמוה אמונה בלילה, כמה דאת אמר (תהלים צב) ואמונתך בלילות. וכתיב (איכה ג) חדשים לבקרים רבה אמונתך, וזמין קודשא בריך הוא לדכאה לון לישראל מחוביהון, כמה דכתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מפל טמאותיכם ומפל גלוליתכם אטהר אתכם.

ברוך יי לעולם אמון ואמן

פרשת שמיני

(ויקרא ט) ויהי ביום השמיני וגו'. רבי יצחק פתח, (איוב לח) ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא יהיב לון אורייתא קדישא, חדוואת דכלא, חדוואת דקודשא בריך הוא, ואטיילוואתא דיליה, דכתיב, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום. ואורייתא פלא, חד שמא קדישא איהי דקודשא בריך הוא.

ובאורייתא אתברי עלמא דכתיב, (משלי ח) ואהיה אצלו אמון אל תקרי אמון אלא אומן. ובאורייתא אתברי בר נש, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם. אמר קודשא בריך הוא לאורייתא, בעינא למברי אדם. אמרה קמיה, האי בר נש זמין למחטי ולארגזא קמך, אי לא תאריך רוגזך עליה, היך יקום בעלמא. אמר לה, אנא ואת נוקים ליה בעלמא, דהא לאו למגנא אתקרינא ארך אפים. (ס"א דהא כל זמנא דישתדלון באורייתא מתקיימי בעלמא)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רבי חייא אמר, תורה שבכתב ותורה שבעל פה אוקמוה ליה לבר נש בעלמא, הדא הוא דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותינו. רבי יוסי אמר מהכא, (קהלת ב) את אשר כבר עשהו, עשהו ודאי. ודא הוא צלם ודמות, צלם: בדכורא. דמות: בניקבא ועל דא שירותא דאורייתא ב', ואוקמוה.

דף ל"ו ע"א

רבי יצחק אמר, מפני מה ב' פתיחא וסתימא. אלא, בשעתא דבר נש אתי (דף ל"ו ע"א) לאתחברא באורייתא, הרי היא פתיחא לקבלא ליה, ולאשתתפא בהדיה. ובשעתא דבר נש, סתים עינוי מנה, ויהך לארחא אחרא, הרי היא סתימא, מסטרא אחרא. כמה דאת אמר, אם יום תעזבני יומים אעזבך. ולא ישכח פתחא, עד דיתוב לאתחבר בה באורייתא אנפין באנפין, ולא יתנשי מנה. ועל דא אורייתא פתחת קמי בני נשא ואכרזא וקרי להון (משלי ח) אליכם אישים אקרא וגו' וכתב (משלי א) בראש הומיות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה תאמר.

רבי יהודה אמר, ב' תרין גגין, וחד דאחיד לון. מאי קא מיירי. אלא חד לשמיא וחד לארעא, וקודשא בריך הוא אחיד וקביל לון.

רבי אלעזר אמר, ג' נהורין (צדדים אלין) אינון עלאין קדישין, דאחידן כחדא, ואינון כללא דאורייתא, ואלין פתחין פתחא לכלא. פתחין פתחא למיהימנותא, ואלין ביתא דכלא. ועל דא בית אקרו, דאלין אינון ביתא.

ובגין כך שירותא דאורייתא ב'. דהא היא אורייתא (ס"א אביה הוי אסוותא) הוי ואסוותא דעלמא. ובגין כך, מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל ביה בשמא קדישא. והא אתמר, דאורייתא כללא, חד שמא קדישא עלאה איהי. ובגין דאיהי שמא קדישא, פתחא בבית, דאיהי כללא דשמא קדישא, בתלת קשרי מיהימנותא.

תא חזי, כל אינון דמשתדלי באורייתא, מתדבקין ביה בקודשא בריך הוא, ומתעטרי בעטרי דאורייתא, ואתרחימו לעילא ותתא, וקודשא בריך הוא אושיט לון ימיניה (ס"א וקודשא בריך הוא ארשים לון) כל שפן אינון דמשתדלי באורייתא נמי בליליא. והא אוקמוה, דאינון משתתפי בשכינתא (נ"א בכנסת ישראל) ואתחברו כחדא. וכד אתי צפרא, קודשא בריך הוא מעטר להו, בחד חוטא דחסד, לאשתמודעא בין עלאין ותתאין.

וכל אינון ככבי צפרא, בשעתא דכנסת ישראל, וכל אינון דלעאן באורייתא, אתאן לאתחזאה קמי מלכא, כלהו מזמרי כחדא, הדא הוא דכתיב ברוך יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי ויריעו. כמה דאת אמר, (ישעיה כד) רועה התרועעה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

הארץ. דאינון דיגין מתברין, ואתברו פלהו מקמי בקר, כד אתער בקר בעלמא, כמה דאת אמר, (בראשית כד) וישכם אברהם בבקר. ועל דא ויריעו כל בני אלהים.

רבי אלעזר הוה אזיל באורחא, אשכחיה לרבי פנחס בן יאיר דהוה אתי, געא חמריה. אמר רבי פנחס, ודאי בטקולא (נ"א בקלא) דחדוותא דחמרא, חמינא (חמית) אנפין חדתין ישתכחון הכא, פיון דנפק מבתר ענפוי דטורא, חמא ליה לרבי אלעזר דהוה אתי, אמר ודאי טקולא (נ"א קלא) דחדוותא אשתלים. נחת רבי אלעזר לגביה, ונשיק ליה, אמר ליה אי טופסא דארחא, חד לגבך, גזיל ונתחבר כחדא. ואי לאו טול ארחה וזיל. אמר ליה, ודאי לקבלך אזילנא, פיון דאשכחנא לך, איזיל אבתרך ונתחבר כחדא.

פתח רבי פנחס ואמר, (תהלים קכח) 'ברכה יי מציון וראה בטוב וגו'. יברכה יי מציון, מאי טעמא מציון. בגין דהא מתמן שראן ברכאן לאשתתפא (ס"א לאשתכחא). הדא הוא דכתיב פי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם. ובגין כך יברכה יי מציון דהא מתמן נפקי ברכאן לכלא. וראה בטוב ירושלם, דבגיני ציון ירושלם אתברכא, דכיון דציון אתמלי ברכאן, כדין ירושלם אתברכא, ואשתכחו בה רחמים. וכד ירושלם אתברכא, כל עמא אתברכא.

כל ימי חייה, דלא יתחזי קשת ביומך, כמה לאבוך. ועל דא וראה בטוב ירושלם כל ימי חייה. וראה בנים לבניה, דחלי חטאה, חסידין, קדישין, כדין שלום על ישראל. מאי שלום על ישראל. אלא, כמאן דאמר שלמא על רישיה דמלכא, דלא יחסר כלא. כך שלום על ישראל, בזמנא דצדיקייא ישתכחון בעלמא.

סדר הלימוד ליום יט אייר [יום 226 בשנה]

דף ל"ז ע"ב

פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי יז) עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם. בנים הם אוקימנא. בני בנים, אלן (ל"ה ע"א) שאר פתרי מלפא, כמה דאת אמר (ישעיה נד) וכל בניה למודי יי'. וכתוב (איכה ד) בני ציון היקרים, כמה דאת אמר ותפארת בנים אבותם, לא מתעטרן בנין אלא באבהן. מכאן אוליפנא, דבנין לא מתעטרי, ולא משתקנין משקיו דנחלא, אלא בזמנא דאבהן מתעטראן ומתברכאן, הדיא הוא דכתיב (דף ל"ז ע"ב) ותפארת בנים אבותם.

עד דהוו אזלי, מטא עדן צלותא, נחתו וצלו. עד דהוו מצלי, קפטר חד חויא ברגלוי דחמרא, דרבי פנחס. קסטא (ס"א קפטא) וגעא תרי זמני. בתר דסיימו צלותא, אמר רבי פנחס, ודאי צערא הוא לבעירא דילי, דהא יומא דא אקדימנא, והוינא מרחיש באורייתא, ואעבר לי באתר דלכלוכא שריא, והשתא מצערי לה. קמו וחמו חד חויא קטיר ארגליה, אמר רבי פנחס, חויא חויא, זיל ואתחר (ס"א ואסטר) קוטרך, בקטפורא דחורא. אדהכי אתנשר חויא, ונפל קפסירי קפסירי.

אמר רבי אלעזר, ומה כל כך מדקדק קודשא בריך הוא בצדיקייא. אמר ליה, ודאי קודשא בריך הוא מדקדק בהו בצדיקייא, ונטיר לון, ובעא לאוספא לון קדושה על קדושתיהו והשתא האי חמרא, על דלא נטר קדושתא דילי אצטער. ודיא חויא שליחא הויא, וכמה שלוחין אית ליה לקודשא בריך הוא ובכלהו עביד שליחותיה, ואפילו בחיות ברא. הדיא הוא דכתיב, (ויקרא כו) ושלחתי בכם את חית השדה ושפלה אתכם. ואפילו ביד גוי, הדיא הוא דכתיב, (דברים כח) ישא יי' עליך גוי מרחוק מקצה הארץ.

אמר רבי אלעזר, ובידא דישראל עביד שליחותא. אמר ליה, אין. כגון רשע בידא דצדיק. אבל רשע בידא דישראל רשע אחרא, לא עביד ביה שליחותא, אלא בזמנא דאיהו לא מכון ביה. הדיא הוא דכתיב, (שמות כא) ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו. ואשר לא צדה דייקא, דלא לקטלא ליה. דא, והאלהים אנה לידו, בגין לאענשא לתרווייהו.

אמר רבי אלעזר, היכי עביד קודשא בריך הוא שליחותא בידא דהני, ובידא דגוי. אמר ליה ואבוך לא קאמר לך. אמר ליה עד לא שאילנא.

פתח ואמר, (איוב לד) והוא ישקיט ומי ירשיע וגו'. והוא ישקיט, בזמנא דקודשא בריה הוא יהיב שקיטו ושלוח לבר נש, מאן הוא רשאי לאבאשא ליה, ולמעבד ליה קטיגוריא. ויסתר פנים ומי ישורנו. ובזמנא דאיהו אסתיר עיניה מלאשגחא עליה, מאן הוא דישגח עליה, לנטרא ליה, ולמעבד ליה נטירו. ואורחוי דקודשא בריה הוא בדא, על גוי, ועל אדם יחד. בין לעלמא פלא, בין לעמא חד, בין לחד בלחודוי.

תא חזי, בזמנא דבני נשא מתכשרן עובדין לתתא, אתער לגבייהו לעילא ימינא דקודשא בריה הוא. כדין מתערין כמה רחימין, כמה נטורי עלמא, כמה נטורי דבר נש, מימינא ומשמאלא. וכדין אתכפיא שמאלא, ולא יכלא לשלטאה. ובזמנא דבני אנשא לא מתכשרן עובדין לתתא, שמאלא אתער, וכל אינון דאתו מסטרא דשמאלא, פלהו אתערו, וכלהו אתעבידו שלוחין לאבאשא לגבייהו דבני נשא. דהא אינון דעברו על פתגמי אורייתא, פלהו רשימין באנפיהו, ואשתמודען לגבי אינון דמתערי מסטרא דשמאלא.

ובגין כך, חיותא ועובדי עבודה זרה, וכל אינון דאתו מסטרא דשמאלא, פלהו אקרון (ב"א אינון) שלוחין, לגבי אינון רשימין דמתערי להו. וישראל, אף על גב דלא מכשרן עובדין, פלהו מן סטרא דימינא קא אתיין. ובגין דאתכפייא ימינא בעובדייהו, שלטא עלייהו שמאלא, וכל אינון דאתו מסטרא דשמאלא, ועל דא, שליחותא בידא דחיותא וגוי, וכל דדמי לון, דאינון מסטרא דשמאלא, ולא בידא דישראל, דאף על גב דחייבא איהו, מסטרא דימינא קא אתי.

וישראל חייבא, דנפל בידא דישראל חייבא אחרא, בזמנא דלא אתכוון ביה, בגין דיתענשו תרווייהו, ויקבלון עונשא לדכאה לון. אמר רבי אלעזר, מנלן. אמר ליה אינון בימינא. ולא אתדבקו בשמאלא, ולא אתערבו בהדה לעלמין, ועל דא, לזמנא אחרא אתעברו.

דף ל"ז ע"א

אמר רבי אלעזר, מנא לן. אמר ליה, תא חזי מן (שופטים כ) פלגש בגבעה, דאף על גב דחייבי נינהו, לא בעא קודשא בריה הוא דיתערו גבייהו חייבי ישראל אחרנין. ועל דא מיתו (מישראל) כל אינון זמנין דמיתו. עד דכלהו חייבין דאתערו לגבייהו, מיתו ואתאבידו, ואשתארו אינון (דף ל"ז ע"א) זכאין יתיר, דיעבדון מלה בארץ קשוט. ואף על גב דזכאין אינון, לא אתייהיב מלה, אלא לאינון דאתייהיב. כד שקילן עלמין כחדא, עלמא תתאה פגוונא דעלמא עלאה, וההוא זמנא, לא אשתכחו עלמין שקילן כחדא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ועל דא, חייבין דישראל לגבייהו דחייבין אחרנין, לאו אינון שלוחי מלכא, דהא לא אתיין מסטרא דשמאלא. מתל לבני נשא דחבו למלכא, אתער סנטירא לגבייהו, לתפשא לון, ולאענשא לון, לאינון דחבו למלכא. קם חפים חד מנייהו, ואתערב בהדי בני סנטירא, זקף סנטירא עינוי וחמא ליה. אמר ליה מאן יהבך לגבן, ולאן אנת מאינון דחבו למלכא, הא אנת אתענש בקדמיתא, שקילו ליה וקטלוהו.

כך ישראל מסטרא דימינא קא אתיין, ולא אתדבקו בשמאלא, ולא אתערבו בהדה לעלמין. וכד אינון גרמין בחובייהו, דאתכפיא ימינא, ואתער שמאלא וכל אינון דאתו מסטריה, אי חד מישראל קם לאתערבא בהדייהו, אשתמודען ביה, אמרי ליה לאו אנת מאינון דקא אתיין מסטרא דימינא, דאתכפיא מחובייהו, ולאן אנת מאינון דחבו למלכא מאן יהבך לגבן. אשתכח דאיהו אתענש בקדמיתא. ושלמה מלכא צווח לקבלייהו, ואמר (קהלת ח) עת אשר שלט האדם באדם לרע לו. לרע לו ודאי, בגין דלאו שליחא דמלכא איהו, ולא אתי מההוא סטרא.

אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, דהא תנינן, דאית ימינא ואית שמאלא, רחמי ודינא, ישראל (לימינא), ועובדי עבודה זרה לשמאלא. ישראל אף על גב דחייבי גינהו, ואתכפיין, אינון בימינא, ולא אתדבקו בשמאלא, ולא אתערבו בהדה לעלמין. ובגין כך כתיב, (תהלים ס) הושיעה ימינך וענני. דכד אסתלק ימינא ישראל דאתדבקו בהדיה, יסתלקון ויתעטרו ביה. כדין אתכפיא שמאלא, וכל אינון דאתו מסטריה, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ימינך יי' תרעץ אויב.

פתח רבי אלעזר ואמר ויהי ביום השמיני קרא וגו'. ויהי ביום השמיני, מאי יום השמיני. אלא כתיב ומפתח אהל מועד וגו', כי שבעת ימים ימלא את ידכם. כי שבעת, בשבעת ימים מבעי ליה, או שבעה ימים ימלא את ידכם, מאי כי שבעת ימים ימלא.

אלא, זכאין אינון פהני, דמתעטרי בעטרוי דמלכא קדישא, ומשיחין במשח רבות קדישא, בגין דאתער משחא (אחרא) עלאה, דמשקי לכל שבעה, ואתמשחון מההוא רבות קדישא, ואתדלקו מניה כל אינון שבעה בוצינין, והאי משח רבות הוא פללא דכל שבעה, וכלהו ביה אתפלילו.

ותנינן שיתא אינון, וכלהו אתפלילין בהאי, ודא הוא פללא דכלהו, ובגין כך שבעת ימים ימלא, דהא בהאי תליין. ועל דא, אקרי כנסת ישראל, בת שבע. מאי איהי בת שבע. דאיהי פלילא משיתא אחרנין.

בין דהאי שבעה, אשלים להו לכהני, ואעטר לון, ומשח לון בכלא, כד מטו לכנסת ישראל דאיהי תמינאה, אתפקד אהרן לקרבא עגל, בגין דאיהו בריה דפרה, לכפרא על ההוא חובא דעגל אחרא דעבד אהרן, וחב לגבי פרה, דאיהי תמינאה, שלימו דממוניה (ס"א דאמוני) ישראל. ואשתכח פהנא שלים בכלא, בתמינא מיני לבושין דיקר, שלים בכל כתרין, שלים לעילא, שלים לתתא.

ובכלא, בעי לאחזאה עובדא. ועל דא אתעביד ביה באהרן עובדא לתתא, בגין דיתער הכי לעילא, וישתכח פלא בגוונא חד, וכדין אתברכאן עלמין פלהו, ומשתכחין ברכאן על ידא דכהנא. והכא אשתלים פהנא בכלא פדקא חזי.

דף ל"ז ע"ב

עגל למה. דכתיב עגל בן בקר לחטאת, בגין ההוא חטאת, דעבד בקדמיתא. ואיל לעולה, מאי טעמא איל. בגין איל דיצחק, דהוא עולה תמימה, והאי אתחזי לקרבא, לאשלמא פלא. והאי אתר, מסטרא דיצחק אשתאב. והאי איל בגין איל דיצחק מתקרבא עולה, (בגין דאיהי עולה) דהא עולה לעילא סלקא, ובגין לאעטרא לה בשלימותא. עגל ואיל: עגל בגינה, כדקאמרן. איל, לאשלמא (דף ל"ז ע"ב) לה בשלימו דיצחק כדקא חזי.

וישראל דחבו עמיה דכהנא בהאי, מקריבין פגוונא דא, דכתיב ושור ואיל לשלמים לזבח לפני יי'. שור, על מה דחבו. ואיל לאשלמא להאי אתר בשלימו דיצחק.

מאי שנא בכהנא דכתיב ביה עגל לחטאת, ולא כתיב בישראל שור לחטאת. אלא, ישראל הא קבילו עונשא בקדמיתא, ובגין דקבילו עונשא בכמה אתר, על דא קודשא בריך הוא לא בעא לאדפרא לון חובייהו כדקדמיתא, ועל דא לא כתיב הכא לחטאת, אלא לשלמים, בגין לאחזאה שלמא, דהא קודשא בריך הוא בשלמא בהו בישראל על דא.

אבל אהרן, דהא לא קביל עונשא מצלותא דמשה, דכתיב, (דברים ט) ובאהרן התאנף יי' וגו'. וכתיב ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא, ועד כען חובא הוה תלי, כתיב ועגל בן בקר לחטאת, לחטאת ודאי, (ואיל לעולה) בגין דיכפר חובייהו, ויתדפי וישתלים בכלא.

ובההוא יומא אשתלימו עלאין ותתאין. ואשתכח שלמא בכלא, בתדוותא דלעילא ותתא ואלמלא דאשתכח ערבוביא דבני אהרן בההוא יומא, מן יומא דאסתלקו ישראל מן ימא, לא אשתכח חדוותא דעלאי ותתאי פההוא יומא. בההוא יומא אתעבר ההוא חובא מן עלמא, ואשתכחו פהנא וישראל מתדכאן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

מניה. (כל) ההוא יומא, אתעברו כל אינון מקטרגין דלעילא, והווי אזלין ושטאן בסחרנייהו דישראל, ולא אשתכחו בההוא עדנא.

עד דגרים שעתא, וקמו נדב ואביהוא ועפבו (ס"א וערבבו) חדוותא דכלא. ואשתכח רוגזא בעלמא, הדא הוא דכתיב, וירא כבוד יי' אל כל העם, מיד ויקחו שני בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו וגו'.

תנן, בההוא יומא חדוותא דכנסת ישראל הוות, לאתקטרא בקיטורא דמהימנותא בכלהו קשרין קדישין. דהא קטרת קשיר כלא פחדא, ובגין כך אקרי קטרת. ואינון אתו, וקשירו כל אינון אחרנין פחדא, ושרו לה לבר, דלא קשרו לה בהדיהו, וקשירו מלה אחרא. ובגין כך, אוהר לון לכהני לבתר, דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש.

ובכמה גוונין ערבבו חדוותא דכנסת ישראל. חד דלא אתנסיבו, ולא אתחזיין לקרבא, ולא תברכא עלמין על ידיהו. וחד דלא הוה שעתא פדקא יאות. וחד דדחקו שעתא. וחד, דהא מקדמת דנא, נפק נימוסא דלהון, ויקריבו לפני יי' אש זרה וגו'. ודאי מלה אחרא אתקשרו בקשורא דא, ושרו לכנסת ישראל לבר.

אמר ליה רבי פנחס, לא תימא דאינון שארו לה לבר, אלא כנסת ישראל לא אתקשרא על ידיהו. דהא בכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא, כנסת ישראל לא שריא ביניהו כלל. בגין כך אוהר לכהני, דכתיב בזאת יבא אהרן אל הקדש, דישתכח דכר ונוקבא. ועל דא לא ייעול פהנא לקודשא, עד דיתנסיב. בגין דישתתף בקשורא דכנסת ישראל. דמאן דלא אנסיב, שארי לה לכנסת ישראל לבר, והיא לא אשתתפא בהדיה, ועל דא אשתכח ערבוביא בההוא יומא לגבייהו. (ויקרא טז) ויהי ביום השמיני, רבי יוסי פתח ואמר, (שיר השירים ב) כשושנה בין החוחים כן רעיתי בין הבנות. כשושנה בין החוחים, דא כנסת ישראל, והא אוקמוה דקודשא בריך הוא משבח לה לכנסת ישראל, וחביבותא דקודשא בריך הוא לקבלהא, לאתדבקא בה.

ועל דא, מאן דאנסיב, בעי לשבחא ליה לקודשא בריך הוא, ולשבחא לה לכנסת ישראל, דהא תנינן בכלא בעי לאחזאה עובדא, כמה דאיהו בר נש מתדבק בבת זוגיה, וחביבותא דיליה לקבלה, כד אתי למפלח קמי מלכא קדישא, הוא אתער זוגא אחרא, דהא קודשא בריך הוא חביבותא דיליה לאתדבקא בכנסת ישראל, ומאן דאתער מלה, קודשא בריך הוא מברך ליה, וכנסת ישראל מברכא ליה, והא אתמר.

דף ל”ח ע”א

ועל דא שבחא דקודשא בריך הוא דמשבח לה לכנסת ישראל, פשושנה דאיהי בין החוחים, דאיהי מעליא וסלקא על כלא. כף כנסת ישראל בין שאר אוכלוסין, בגין דהיא סלקא (דף ל”ח ע”א) ומתעטרא על כלא. ודא שושנה בין החוחים, ואתרוג בין החוחים, לאחזאה שבחא דכנסת ישראל, על כלא.

תא חזי, כנסת ישראל מתברכא על ידי דכהנא, וישראל מתברכאן על ידי דכהנא. וכהנא מתברכא על ידי דכהנא עלאה, הדא הוא דכתיב, (במדבר ו) ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם.

כתיב (תהלים כה) זכר רחמיך יי' וחסדיך פי מעולם המה. זכר רחמיך, דא יעקב. וחסדיך, דא אברהם. פי מעולם המה, ומעולם נטל לון קודשא בריך הוא, וסליק לון לעילא, ועבד מנייהו רתיכא קדישא, לאגנא על עלמא. ובגין דהו מעולם, הוא דכיר להון לאגנא ולרחמא על עלמא. כגוונא דא. נטיל קודשא בריך הוא לצדיקייא מן עלמא, וסליק לון לעילא, לאגנא על עלמא.

ואי תימא יצחק אמאי לא אדפר הכא. אלא אשתאר לאתפרעא מאינון דעאקין לבנוי, הדא הוא דכתיב (תהלים פט) עוררה את גבורתך. וכתיב, (ישעיה מב) יי' כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה וגו', ודא הוא יצחק, דאסתלק מהכא. רבי חייא אמר, זכר רחמיך יי' וחסדיך, אלין אינון יעקב ואברהם, דבעינון להון לאגנא עלון. אבל יצחק, למעבד קרבין קיימא, ובגיני כף לא בעינון ליה לגבייהו.

דבר אחר פי מעולם המה, דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, נטל יצחק וברא ביה עלמא. חמא דלא יכיל למיקם בלחודוי, נטל אברהם וקיים ביה עלמא. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם. חמא דבעינון קיימא יתיר, נטל לייעקב, ושתף ליה ביצחק, וקיים עלמא. הדא הוא דכתיב ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. ועל דא, באברהם ויעקב אתקיים עלמא. ובגין כף פי מעולם המה.

סדר הלימוד ליום כ אייר [יום 227 בשנה]

רבי יהודה פתח, ויהי ביום השמיני, לבתר דאשתלים אהרן, באינון ז' יומין, ואתעטר בהו, (בהווא משח רבות קדישא עלאה) יומא תמינאה בעיא לאשתלמא מן שבועה, דאשלמותא על ידי דכהנא, ועל דא פולחנא בתמינאה, לאתעטרא מן שבועה. ולאשתקנא כהנא על ההוא (חובה) דחב (ס"א דקביל) בקדמיתא.

הדא הוא דכתיב, ויאמר אל אהרן קח לך עגל, הא אוקמוה עגל ודאי, לכפרא על ההוא עגל, דכתיב (שמות לב) ויעשהו עגל מסכה. בן בקר, מאי טעמא בן בקר, ולא בן פרה. אלא איהו בעי לאשתקנא לגבי פרה, לא אתחזי לקרבא מינה לגבה. מאן דשדר דורון למלכא, חמיתון דנסיב מבי מלכא, ויהיב למלכא, אלא דורנא לשדרא למלכא, מבי אחרא אצטריה, ולא מבי מלכא. רבי יוסי אמר, מדידיה לדידיה לא אתחזי. אמר רבי יהודה בגין כך בן בקר ודאי ולא בן פרה.

לחטאת: לדכאה על ההוא חובה דחב ביה. ואיל לעולה תמימים. תמימים, תמים מבעי ליה. אי תימא דעל איל ועגל קאמר, לאו הכי. דהא תרווייהו לא סלקין לעולה, דהא כתיב לעולה תמימים, ועגל לחטאת סלקא, מהו תמימים, וכתיב איל.

דף לח ע"ב

אלא אילו דיצחק, לקרבא לגבי פרה, דאדכר תרי זמני בקרא, חד דכתיב, (בראשית כב) וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל, הא חד, וחד וילך אברהם ויצחק את האיל, הא תרי, ויעלהו לעולה. ועל דא איל לעולה תמימים, תרי איל, דאיהו תרי. ועל דא (ויחי רמ"א ע"א) גבורות תנינן, ומנייהו מתפרשין לכמה אחרנין. (ויקרא ט) ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת, עגל לחטאת מבעי ליה, כגוונא דכהנא. אלא ישראל הא קבילו עונשא, ועל דא לא כתיב בהו עגל לחטאת, אלא עגל לעולה. מאי טעמא. דכל אינון דחבו ביה, קבילו עונשא, בין במלולא, בין בעובדא, בין בפולחנא, ואפילו אינון דלא עבדו מדי, אלא דסליקו ליה ברעותא דלבייהו למפלח ליה, אתענשו, כמה דכתיב, (שמות לב) וישק את בני ישראל. אבל כל אינון דסליקו ליה ברעותא דלא למפלח ליה, אלא דסליקו גוונא דרעותא מניה, הכא אתדכין, ומקרבין ליה (דף לח ע"ב) לעולה ולא לחטאת.

אבל קחו שעיר עזים לחטאת, אמאי. אלא בגין דהוו מקרבין בקדמיתא לשעירים, דשלטין על טורי רמאי. ודא הוא לחטאת, ובעיין לאתדכאה מההוא חובא, ולא עוד אלא לחדתותי דסיהרא אצטריך. (ויקרא ט) ושור ואיל לשלמים. שור ולא פר, בגין דשור שלים איהו, לאחזאה שלמא, הדא הוא דכתיב לשלמים. רבי יוסי אמר, שור ואיל מסטרא דשמאלא קא אתיין. שור מסטרא דשמאלא, דכתיב, (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל. איל, בגין אילו דיצחק. וסלקין לשלמים, לאשלמא לון לכנסת ישראל ועל דא שור ואיל לשלמים.

אמר רבי יהודה, כלא בגין דכנסת ישראל מתעטרא ומתברכא על ידא דכהנא, באשלמותא. והאי יומא חדוותא דכלא הוה, חדוותא דכנסת ישראל בקודשא בריך הוא, חדוותא דעלאין ותתאין. וכמה דאשתלים כהנא לתתא, כפיכו'ל אשתלים כהנא לעילא, בר נדב ואביהו דאתערו ערבוביא בין מטרוניתא ומלכא. ובגין כך ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וגו'. (חסר) (ויקרא י) ויאמר משה אל אלעזר ואל איתמר ראשיכם אל תפרעו וגו', כי שמן משחת יי' עליכם. רבי אבא אמר, הא תנינן בעובדין דלתתא, אתערו עובדין לעילא, ועובדא דלתתא בעי לאתחזאה כגוונא דעובדא דלעילא.

תא חזי, כל חדוותא דלעילא, תליא בההוא שמנא קדישא, דמתמן נפיק חדוה וברכאן לכלהו בוצינין, וכהנא עלאה (מיניה) אתעטר בנגידו דמשחא, ובגין כך כהנא, דרבו משחא אתנגיד עליה כגוונא דלעילא, בעי לאחזאה חידו, ונהירו דאנפין (יתיר מכלא), ולא יתחזי גרעונא ברישיה, ולא בלבושיה, אלא למהוי כלא שלים כגוונא דלעילא, ולא יתחזי ביה פגימו כלל, בגין דלא יעביד פגימו באתר אחרא.

תא חזי, אלמלא אלעזר ואיתמר אתחזון פגימו בההיא שעתא בלבושיהון או בראשיהון, לא אשתזיבו בההיא שעתא, דהא שעתא קיימא למעבד דינא. ועל דא תנינן, בשעתא דמותנא אערע בעלמא, לא יתער אינש גרמיה למלה בעלמא, בגין דלא יתערו עליה. בר אי אתער גרמיה לטב, ויכיל לדחייא (לדחקא) שעתא, דהא בזמנא ושעתא דדינא קיימא בעלמא, מאן דיערע ביה, לקטי ליה ויסתלק מעלמא. ובגין כך ולא תמותו. כתיב ואחיהם כל בית ישראל יכפו את השריפה, בגין דאינון לא אתיין מסטרא דכהני, ולא מתוקי.

רבי אלעזר פתח, (שמות ו) ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה. ויקח אהרן. כלא כמה דאצטריך, כלא כגוונא דלעילא. תא חזי, ראוייה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

היתה בת שבע לדוד, מיומא דאתברי עלמא. ראויה היתה אלישבע לאהרן מיומא דאתברי עלמא.

מה בין האי להאי. אלא פלא חד. אבל התם לדינא, הכא לרחמי. פד אתחברא בדוד, לדינא, לאגחא קרבין, לאושדא דמין. הכא באהרן, לשלמא, לחדוה, לנהירו דאנפין, לאתברכא. ועל דא אתקרי (הכי) התם בת שבע, הכא אלישבע. אלישבע: דאתחברא בחדסד, (תא חזי) בת שבע לדינא, לירתא מלכותא ולא תקפא.

אמר רבי שמעון, הא דתנינן דכתיב, (שמות יט) קול השופר, שפיר הוא, ודא הוא יעקב, דאסתלק במחשבה דאבהו, ונפקו כחדא מגו שופר, דהא שופר אפיק מיא ואשא ורוחא כחדא, ואתעביד מנייהו קלא. כך אמא עלאה, אפיק לאבהו, בקל חד. ומגו מחשבה אסתלקו כחדא בחד קול, וההוא קול אקרי קול השופר, ודא יעקב דכליל לאבהו כחדא, ואקרי קול.

דף ל"ט ע"א

ותרי קלי גינהו, דהא מגו קלא, נפיק קלא. אבל קול חד דאקרי קול השופר, ומהכא נפקו שאר קולות, מגו ההוא שופר בזווגא (דף ל"ט ע"א) דמחשבה. ושבעה קולות גינהו, דנפקין בזווגא דמחשבה בשופר, ודא שופר דאשקי לון ורוי לון לאבהו בקדמיתא, ולבתר לבנין, והא אוקמוה מלה.

תא חזי, ויקח אהרן את אלישבע, לבסמא לה, למחדי לה, לחברא לה במלכא, בזווגא שלים, לאשתכחא ברכאן לעלמין פלהו, על ידי דאהרן. בגין כך, בעי כהנא לאשתכחא בנהירו דאנפין, בחידו, פלא כגוונא דלעילא, דהא על ידוי ברכאן וחדוון משתכחי. ועל דא אתרחקא מניה דינא ורוגנא ועציבו, בגין דלא יתפגם מההוא אתר דאתקטר ביה. ועל דא ואחייכם כל בית ישראל יבכו את השרפה, ולא כהנא. עלייהו פתיב (דברים לג) ברוך יי' חילו ופעל ידיו תרצה וגו'. (ויקרא י) יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך וגו'. אמר רבי יהודה, מגו פרשתא דא שמעין, דנדב ואביהו רוי חמרא תו, מדאזהר לכהני בהא. רבי חייא פתח, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש וגו', אי בעי כהנא למחדי ולאשתכחא בנהירו דאנפין יתיר מפלא, אמאי אסיר ליה חמרא, דהא חידו ביה אשתכח, נהירו דאנפין ביה אשתכח.

אלא שירותא דחמרא חדותא. סופיה עציבו. ועוד דיין מסטרא דליואי אתי, מאתר דחמרא שרי, דהא אורייתא וחמרא דאורייתא, מסטרא דגבורה הוא. (ס"א סיפיה עציבו, וכנא שירותא וסיומא בעי חדותא ונהירו דאנפין, יין אתי מסטרא דליואי) וסטרא דכהנא מיין צלילין נהירין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רבי יוסי אמר כל חד אוזיף לחבריה, וכליל פלא דא בדא, ובגין כך, חמרא שרי חדוותא, בגין דכליל מגו מיא, ולבתר אהדר לאתריה, ועציב ורגיז ודאין דינא. (וכהנא שירותא וסימא בעי חדותא ונהירו דאנפין)

רבי אבא אמר, מאתר חד נפקו, יין ושמן ומים. מים ושמן לימינא, בטלי כהני וירתי לון, ושמן יתיר מפלא. דאיהו חדוותא שירותא וסימא, דכתיב, (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וזקן אהרן. ויין לשמאלא, ירתי ליואי, לארמא קלא ולזמרא, ולא לשתוק, דהא חמרא לא שתיק לעלמין, ושמן בחשאי הוא תדיר.

מה בין האי להאי. אלא, שמן דאיהו בחשאי בלחישו תדיר, אתי מסטרא דמחשבה, דאיהו בלחישו תדיר ולא אשתמע, והוא בחשאי, ועל דא הוא מימינא. ויין דאיהו (קרח קע"ו) לארמא קלא, ולא שתיק לעלמין, אתי מסטרא דאימא, וירתי ליואי לסטר שמאלא, וקיימי לזמרא לארמא קלא, וקיימי בדינא. ובגין כך כתיב, (דברים כא) ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע.

בגין כך, כהנא כד ייעול למקדשא למפלח פולחנא, אסיר ליה למשתי חמרא, דהא עובדוי בחשאי אינון, ובחשאי (ס"א אתחזי) אתאן ואתכוון, (ס"א ובחשאי אתכוון במה דאתכוון) וזווג למאן דזווג, ונגיד ברכאן לעלמין פלהו, וכלא בחשאי, (ועוד) דעובדוי פלהו ברזא. וחמרא מגלה רזין הוא, דהא כל עובדוי לארמא קלא קאים. רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארתא, מפי מרוניא לצפורי, והוה רבייא חד שכית בגוון (ס"א לגבייהו), בחמרא בקינטא דדובשא אמר רבי יהודה גימא מלה דאורייתא ונזיל.

פתח רבי יצחק ואמר, (שיר השירים ז) וחכף פיין הטוב הולך לדודי למישרים וגו'. וחכף פיין הטוב, דא יינא דאורייתא, דאיהו טב. דהא יינא אחרא לאו איהו טב, ויינא דאורייתא, טב לכלא. טב לעלמא דא, וטב לעלמא דאתי. ודא הוא יינא דניחא ליה לקודשא בריהו הוא יתיר מפלא, ובזכו דא, מאן דמרוי מיינא דאורייתא, יתער לעלמא דאתי, ויזכי לאחייא, כד יוקים קודשא בריהו הוא לצדיקייא. אמר רבי יהודה, דובב שפתי ישנים, הא תנינן דאפילו בההוא עלמא, יזכי למלעי באורייתא, דהא הוא דכתיב דובב שפתי ישנים.

אמר ההוא רביא, אי כתיב וחכף מיין הטוב, הוינא אמרי הכי. אבל פיין הטוב כתיב, ולא מיין. אשגחו ביה, אמר רבי יהודה, ברי אימא מילף, דשפיר קא אמרת.

דף ל”ט ע”ב

אמר, אָנָּא שְׁמַעְנָא, דְּמָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוּרֵייתָא, וּדְבִיק בָּהּ, וְהֵיכָא מְלָה דְּאוּרֵייתָא אִשְׁתַּמַּע בְּפוּמִיהָ, וְלֹא לְחִישׁ לָהּ (דף ל”ט ע”ב) בְּלַחֲשׁוֹ, אֲלֵא אָרִים קָלִיהָ בָּהּ. דְּאוּרֵייתָא הֵכִי בְּעֵיא לְאַרְמָא קָלָא, דְּכַתִּיב, (משלי א) בְּרֵאשׁ הוֹמִיּוֹת תִּקְרָא, לְאַרְמָא רְנָה דְּאוּרֵייתָא, וְלֹא בְּלַחֲשׁוֹ. כִּיּוֹן הַטּוֹב, כְּחַמְר טָב דְּלֹא שְׂתִיק. וְהוּא עֲתִיד לְאַרְמָא קָלָא, כַּד יְפוּק מֵהָא עֲלָמָא. הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִשְׁרִים, דְּלֹא יִסְטִי לְיַמִּינָא וְלִשְׂמְאַלָא, לֹא יִשְׁתַּכַּח דִּימְחֵי בִּידוּי. דּוּבַב שְׁפִתֵי יִשְׁנִים, אֲפִילוּ בַּהֲהוּא עֲלָמָא שְׁפוּוֹתִיהָ מֵרַחֲשָׁן אוּרֵייתָא.

תו שְׁמַעְנָא וְחַפְךָ כִּיּוֹן הַטּוֹב, הָאִי קָרָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲתַמַּר, וּבְתוֹשְׁבַחְתָּא אֲתַמַּר. אִי הֵכִי, מָאן הוּא דְּמִשְׁבַּח לָהּ בַּהֲאִי. אִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵהוּ הוֹלֵךְ לְדוּדֵי, הוֹלֵךְ אֵלַי מְבַעֵי לִיהָ.

אֲלֵא וְדָאִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָא מְשַׁבַּח לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְּהֵיא קָא מְשַׁבַּחַת לִיהָ, דְּכַתִּיב חֲפּוּ מִמַּתְקִים, כִּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. (דכתיב) וְחַפְךָ כִּיּוֹן הַטּוֹב, יִין הַטּוֹב: דְּהוּא חַמְרָא דְּמִנְטְרָא. הוֹלֵךְ לְדוּדֵי: דָּא יִצְחָק, דְּאִקְרִי יְדִיד מְבַטָּן. לְמִיִּשְׁרִים: כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר, (תהלים צט) אֲתָה כּוֹנֵנַת מִיִּשְׁרִים, לְאַתְּכַלְלָא שְׂמְאַלָא בִּימִינָא. וְדָא הוּא מִיִּשְׁרִים, דְּבִגִּין חֲדוּוֹתָא דְּהֵהוּא חַמְר טָב, אֲתַכְלִיל שְׂמְאַלָא בִּימִינָא, וְחֲדָאן כְּלָא. (דוּבַב שְׁפִתֵי יִשְׁנִים) דְּהָא כְּלָא מִתְעַרֵי בְּחֲדוּוֹאן וּבְרַכָּאן, וְעֲלָמִין כְּלָהוּ מִשְׁתַּכַּחֵי בְּחֲדוּ, וּמִתְעַרֵי לְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְתַתָּא.

אָתוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יִצְחָק וְנִשְׁקוּ לִיהָ רִישִׁיָּה, וְחֲדוּ עִמִּיהָ, אָמְרוּ לִיהָ מַה שְׁמַךְ. אָמַר לָהּ יִיסָא. אָמְרוּ רַבֵּי יִיסָא תַּהָא. יִתִּיר תַּהָא שְׂכִיחַ בְּעֲלָמָא מְרַבֵּי יִיסָא חֲבַרְנָא, דְּאִסְתַּלַּק מִבִּינָא. אָמְרוּ לִיהָ וּמָאן אָבוּךָ. אָמַר לָהּ, אֲפַטְר מְעֲלָמָא, וְהוּא אוּלִיָּה לִי כָּל יוֹמָא ג’ מְלִין דְּאוּרֵייתָא, וּבִלְיָא ג’ מִלִּין דְּחַכְמַתָּא דְּאַגְדָּתָא. וְהֵי מִלִּי אוּלִיפְנָא מֵאַבָּא, וְהֵשְׁתָּא דִּיּוּרֵי בְּחַד בַּר נֶשׁ, וְסָלִיק לִי מֵאוּרֵייתָא. וְאַנָּא אֲזִיל כָּל יוֹמָא לְעֵבִידְתָּא, וּבְכָל יוֹמָא אֲהַדְרֵנָּא אֵינּוֹן מְלִין דְּאוּלִיפְנָא מֵאַבָּא.

אָמְרוּ לִיהָ הֵהוּא בַּר נֶשׁ יָדַע בְּאוּרֵייתָא. אָמַר לוֹן לָאו. סָבָא הוּא, וְלֹא יָדַע לְבְּרַכָּא לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִית לִיהָ בְּנִין, וְלֹא שׁוּי לוֹן בְּבֵי רַב. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה (נ”א אִי לָאו הֵכִי הוּא) אִי לָא הוּא הֵכִי, הוּוּ אֲעִילְנָא לְגַבֵּי הָאִי כְּפַר לְמַלְלָא עֲלֵךְ, הֵשְׁתָּא אָסִיר לָן לְמַחְזֵי אֲנָפוּי. שְׂדֵי חַמְרָא מְנָה, וְאַתְּ זִיל לְגַבְנָ. אָמְרוּ לִיהָ מָאן הוּא אָבוּךָ. אָמַר רַבֵּי זְעִירָא דְּכַפֵּר רָאמִין.

שָׁמַע רַבֵּי יְהוּדָה וּבְכַתָּה, אָמַר אָנָּא הוּינָא בְּבִיתִיהָ, וְאוּלִיפְנָא מְנִיָּה ג’ מְלִין בְּכַסָּא דְּבְרַכָּה, וְאוּלִיפְנָא מְנִיָּה בְּמַעֲשֵׂה בְּרַאשִׁית תְּרֵי. אָמַר רַבֵּי יִצְחָק, וּמַה מֵהָאִי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רביא בריה אוליפנא, מניה לא כל שפן. אולו ואחידו בידיה. חמו חד חקל ויתבו תמן. אמרו ליה אימא חד מלה, מאינן דאוליף לך אבוך במעשה בראשית.

פתח ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את התנינים הגדולים וגו'. ויברא אלהים, כל אתר דדינא אלהים אקרי. וההוא אתר עלאה אתר דנפקו מניה, הכי קרי ליה הכא. ואף על גב דרחמי הוא, מניה נפקו דינין, וביה תליין.

את התנינים הגדולים, אלין אבהן. דאינן מתשקיין בקדמיתא, ומשתרשין על כלא. ואת כל נפש החיה הרומשת, ואת כל נפש החיה, דא נפש, דההיא ארץ עלאה אפיקת מההיא חיה עלאה על כלא, דכתיב תוצא הארץ נפש חיה. ודא איהי נפש דאדם קדמאה, דמשיך בגויה. הרומשת: דא היא חיה דרחשא בכל טורין (ס"א סטריין), לעילא ותתא. אשר שרצו המים, דההוא נהר עלאה נגיד ונפיק מעדן, ואשקי להאי אילנא, לאשתרשא בשרשוי על כלא, ולאשתכחא ביה מזונא לכלא.

דבר אחר החיה הרומשת, דא הוא דוד מלכא, דכתיב ביה (תהלים קיח) לא אמות פי אחיה וגו'. ואת כל עוף כנף למינהו, אלין כל אינן מלאכין קדישין, דמשתכחי לקדשא שמא דמאריהון בכל יומא ויומא, דכתיב בהו (ישעיה ו) שש כנפים שש כנפים לאחד. ומנהון טאסין בעלמא למעבד רעותא דמאריהון, כל חד וחד פדקא חזי. אמר רבי יהודה, ודאי כל כף להאי רביא לא אתחזי, אבל אנא חמי ביה דלאתר עלאה יסתלק.

דף מ' ע"א

אמר רבי יצחק, (דף מ' ע"א) ודאי. החיה (הרומשת) דא היא חיה עלאה על כלא, דהא אחרא ארץ קרייה קרא. הכא דכתיב והעוף ירב בארץ, בארץ ודאי, ולא במים. דהא ההוא נהר, נגיד ונפיק ואשקי, בלא פירודא, עד ההוא אתר דאקרי ארץ, ומתמן כתיב ומשם יפרד וגו'. והעוף, וההוא עוף בהאי ארץ תליין ואתשקיין, ודא הוא דכתיב והעוף ירב בארץ. קמו ואולו. אמר רבי יהודה, גשתתף להאי רביא עמנא, וכל חד וחד לימא מלה דאורייתא.

פתח רבי יהודה ואמר, (שיר השירים ב) סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים וגו'. האי קרא הא אתמר ושפיר. אבל כנסת ישראל קאמר דא בגלותא. סמכוני, מהו סמכוני. אלא מאן דנפיל בעי לאסמכא ליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמה) סומך יי' לכל הנופלים וגו'. ובגין כך, כנסת ישראל דנפלה, דכתיב, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום, בעיא לאסמכא, והיא אמרה סמכוני. למאן אמרה. לישראל בנהא דאינן בגלותא עמה.

ובמה באישיות. אלן אינון אבהן, דאינון אתמליין בקדמיתא, מההוא חמר טב דמנטרא. וכד אינון אתמליין, הא ברקאן משתכחי לגבה, על ידא דחד דרגא דאיהו צדיק. ומאן דידע ליחדא שמא קדישא, אף על גב דברקאן לא משתכחי בעלמא, איהו סמיך וסעיד לה לכנסת ישראל בגלותא.

רפדוני בתפוחים, כלא חד כמה דאמרן, אבל רזא דא, אישא: עייל חמרא. תפוח: אפיק חמרא, ומכיון רעותא. ועל דא אישיות ותפוחים. אישיות, לרוואה מחמרא. תפוחים, לכיונא רעותא דלא יזיק חמרא. וכל דא למה. פי חולת אהבה אני, בגלותא. ומאן דמיחד שמא קדישא, בעי ליחדא דינא ברחמי, ולאכללא לון כדקא חזי, לאתבסמא ולאיתקנא כלא כדקא יאות, ודא סמיך לה לכנסת ישראל בגלותא.

סדר הלימוד ליום כא אייר [יום 228 בשנה]

רבי יצחק פתח, (דברים לב) אשר חלב זבחימו יאכלו ישתו יין נסיכם. זכאין אינון ישראל דאינון קדישין, וקודשא בריך הוא בעי לקדשא לון. תא חזי ישראל קדישין, כל חיי עלמא דירתין, כלא תליין בההוא עלמא דאתי, בגין דאיהו חזין דכלא, לעילא ותתא, והוא אתר, דזין דמנטרא שארי (ואקרי יין) ומתמן נפקין חזין וקדושא לכלא. וזין דישראל בגין זין דישראל אחרא, ודא בדא תליא. דהא ישראל לעילא, ביה נטיל חזין, ובגין כף אקרי עין חיים, עין מההוא אתר דאקרי חיים, ונפקי מתמן חזין, ועל דא מברכין ליה לקודשא בריך הוא בזין. וזין דישראל לתתא כהאי גוונא.

עובד עבודת פוכבים ומזלות, דאיהו מסאב, ומאן דקריב בהדיה יסתאב, כד יקרב בזין דישראל, הא אסתאב ואסיר, כל שכן ההוא זין דאיהו עביד. ועל דא לא תימא דדא הוא בלחודוי, אלא כל מה דעבדי ישראל לתתא, כלא הוא כעין דוגמא דלעילא, כל שכן זין, דקאי באתר עלאה, דוגמא דזין דמנטרא.

בגין כף ישראל שתיין זין דישראל, דאתעביד כדקא חזי בקדושה, כגוונא דישראל לעילא, דשתי ואשתרשא ואתברכא בההוא זין עלאה קדישא, ולא שתאן זין דאתעביד במסאבותא, ומסטרא דמסאבותא, דהא ביה שריא רוחא דמסאבותא. (ולאו הוא מסטרא דישראל) ומאן דשתי ליה (בהדיהו), אסתאב רוחיה, ואסתאב איהו, ולא הוא מסטרא דישראל, ולית ליה חולקא בעלמא דאתי. דהא ההוא עלמא דאתי, זין דמנטרא איהו.

ועל דא ישראל קדישין, בעיין לנטרא דא על כלא, בגין דאתקשר באתר דעלמא דאתי. ובגין כף, בזין אתבריך קודשא בריך הוא יתיר מפלא, בגין דאיהו חדי לסטרא שמאלא, ובגו חדוותא דיליה אתפליל בימינא. וכד אתעביד כלא ימינא, כדין שמא קדישא בחידו, וברכאן משתכחי בכלהו עלמין. ובעובדא דלתתא יתער עובדא דלעילא, ועל דא מזמני זין לקביל זין.

דף מ' ע"ב

ובגין דאיהו מנטרא לעילא, בעי לנטרא ליה לתתא, וכל נטירו דיליה קדושה הוא לישראל, ומאן דפגים ליה לתתא בסטרא דמסאבותא, יסתאב איהו כהאי עלמא, ולית ליה חולקא בעלמא דאתי, אתר דההוא זין דמנטרא שריא. הוא לא נטיר ליה, לא יתנטר הוא לעלמא דאתי. (דף מ' ע"ב) הוא סאיב ליה, יסאבון ליה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בהווא עֲלָמָא, לָא יְהֵא לִיה חוּלְקָא בְּהוּוּא יִין דְּעֲלָמָא דְּאַתִּי. זְכָאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּמִקְדָּשֵׁי נַפְשֵׁיהוּ בְּקִדּוּשָׁה עֲלָאָה, וְנִטְרֵי מַה דְּאַצְטְרִיךְ לְאַתְנַטְרָא, וּמִקְדָּשֵׁי לְמַלְכָּא בְּנִטְרֵי עֲלָאָה דָּא. זְכָאִין אֵינּוּן בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאַתִּי.

פְּתַח הוּוּא רַבִּיא וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי כַט) מַלְכָּה בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אַרְצָא וְגוֹ. מֵאֵן מַלְכָּה. דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּמִשְׁפַּט דָּא יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ כְּלָלָא דְּאַבְהֵן. וְאִישׁ תְּרוּמֹת, תְּרוּמַת כְּתִיב, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (שְׁמוֹת כה) וְזֹאת הַתְּרוּמָה. וְאִישׁ תְּרוּמֹת, דָּא עֲשׂוּ, דְּבַעֲי עַל תְּרוּמֹת וְעַל מַעֲשָׂרוֹת כָּל יוֹמָא, וְלֹא עֲבִיד מְדִי. וְאִישׁ תְּרוּמֹת דְּלֹא אִיהוּ מִשְׁפַּט. דְּהֵא תְרוּמָה אֶסְתַּלְקוּתָא דְּרַחֲמֵי, בְּגִין דָּא לֹא אֶתִּיא בְּמִשְׁפַּט, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (מְשַׁלֵּי יג) וְיֵשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפַּט, וְעַל דָּא, וְאִישׁ תְּרוּמַת יְהִרְסָנָה.

וְאִי תִימָא, הָא דְּדוּד מַלְכָּא אִישׁ תְּרוּמָה הוּוּ, אֶלָּא בְּרַחֲמֵי. וְלֹא עוּד אֶלָּא (ס"א דוּד מַלְכָּא אִישׁ תְּרוּמָה הוּוּ וְאַרְעָא אֶתְקִימָא בְּגִינָה חֲכִי הוּא וְדֵאִי. אַבְל כְּלֹא בְּרַחֲמֵי הוּוּ) דְּהֵא כְּתִיב (ישעיה נה) חֲסֵדֵי דְּדוּד הַנְּאֻמִּים, כְּמָה דְּאַתְדַּבֵּק בְּהֵאִי, אֶתְדַּבֵּק בְּהֵאִי.

תָּא חֲזִי, כָּל יוֹמֵי דְּדוּד מַלְכָּא, הוּוּ מִשְׁתַּדֵּל (בְּגִין) דְּהֵאִי תְרוּמָה, יִתְקַשֵּׁר בְּמִשְׁפַּט, וְיִזְדוּגוֹן כְּחֵדָּא. (בְּגִין דִּיתְקִיִּים בְּאַרְעָא) אֶתָּא שְׁלֵמָה וְזוּג לֹון כְּחֵדָּא, וְקִימָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלֵמוּתָא, וְקִימָא אַרְעָא בְּקִיּוּמָא. אֶתָּא צְדִקְיָהוּ וְאַפְרִישׁ לֹון, וְאַשְׁתַּאֲרַת אַרְעָא בְּלֹא מִשְׁפַּט, וְאַתְפְּגִימַת סִיְהָרָא, וְאַתְחַרִּיבַת אַרְעָא, כְּדִין וְאִישׁ תְּרוּמַת יְהִרְסָנָה.

וְתָא חֲזִי, שְׁמֵן לְכַהֲנֵי, וְיִין לְלִיּוּאֵי. לָא בְּגִין דְּבַעֲיִין יִין, אֶלָּא מִיִּין דְּמַנְטְרָא אֶתִּי לְסִטְרָא דְּלֵהוּן, לְחַבְרָא כְּלֹא כְּחֵדָּא, וְלִמְחַדֵּי עֲלָמִין כְּלֵהוּ, לְאַשְׁתַּכְּחָא בְּהוּ כְּלֹא, יְמִינָא וְשְׁמַאלָא כְּלִיל דָּא בְּדָא. לְאַשְׁתַּכְּחָא בְּהוּ חֲבִיבוּתָא דְּכְלָא, וְרַחֲמֵימוּתָא דְּבִנֵי מַהִימְנוּתָא.

מֵאֵן דְּאַתְדַּבֵּק רַעוּתִיָּה בְּהֵאִי, הוּא שְׁלִים בְּהֵאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְּאַתִּי, וְיִשְׁתַּכְּחָא כָּל יוֹמֵי דְּאַתְדַּבֵּק בְּתִשׁוּבָה, אֶתְרֵי דִּיִּין וְשְׁמֵן מִשְׁתַּכְּחֵי. כְּדִין לָא יִתְדַבֵּק בְּתֵר עֲלָמָא דָּא, לָא לְעֵתְרָא, וְלֹא לְכַסּוּפָא דִּילֵיהּ. וְשְׁלֵמָה מַלְכָּא צוּוח עַל דָּא וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי כא) אוֹהֵב יִין וְשְׁמֵן, לֹא יַעֲשִׂיר, דְּהֵא עוּתְרָא אַחְרָא יִזְדַּמֵּן לִיה, לְמַהוּי לִיה חוּלְקָא בֵּיה, וְלְמַהוּי בֵּיה חוּלְקָא בְּעֲלָמָא דְּאַתִּי, אֶתְרֵי דִּיִּין וְשְׁמֵן שְׂרִיִּין בְּעֲלָמָא דָּא וּבְעֲלָמָא דְּאַתִּי. וּמֵאֵן דְּרַחֲמִים לִיה לְהֵאִי אֶתְרֵי, לָא בַּעֲי עוּתְרָא וְלֹא רְדִיף אֲבַתְרִיָּה. זְכָאִין אֵינּוּן צְדִיקֵיָּא דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּעוּתְרָא עֲלָאָה כָּל יוֹמָא, דְּכְתִיב, (איוב כה) לֹא יַעֲרַכְנָה זֶהָב וְזַכּוּכִית וְתַמּוּרְתָהּ כְּלִי פֶזַז. הֵאִי בְּהֵאִי עֲלָמָא. לְבַתֵּר, (מְשַׁלֵּי ח) לְהַנְחִיל אֶהְבֵי יֵשׁ וְאוּצְרוּתֵיהֶם אִמְלָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תו פתח ואמר, (שמות כד) ויאמר יי' אל משה עלה אלי ההרה וגו'. והתורה, דא תורה שבכתב. והמצוה, דא תורה שבעל פה. להורתם פתיב חסר, כמה דאת אמר (שיר השירים ג) ואל חדר הורתני. הכא אית לאסתכלא, להורתם דמי, אי תימא הורתם דישראל, לאו הכי, דהא ישראל לא אדכרו בהאי קרא. אלא הורתם דתורה ומצוה. ומאי היא. דא (אתר) יין דמנטרא. בגין דכל פתיבה דספר עלאה תמן שריא, ומתמן נפקא תורה, ועל דא קרינן תורה שבכתב. ודא הוא אשר פתבתי להורתם, להורתם ודאי. (כמה דאת אמר ואל חדר הורתני)

תורה שבעל פה, תורה אחרא, (ויקהל ר"א) דקיימא על פה. מאן איהו פה. דא הוא דעת, דאיהו פה דספר וכתובה. ותורה דא, היא תורה אחרא, דאקרי תורה שבעל פה, דאיהי קיימא על ההוא פה דאיהי תורה שבכתב, בגין כף אסתליק משה בכלא, על כל שאר נביאי מהימני, דכתיב ואתנה לך, לך דייקא.

פתיב (משלי כה) הגו סיגים מפספס ויצא לצורף פלי הגו רשע לפני מלך ויכון בחסד כסאו. תא חזי, בשעתא דאסינאו חייבין בעלמא, כורסייא דמלכא קדישא אתתקנת בדינא, לאסתאבת (ס"א ואשתאבת) (ס"א וקיימא) בדינא, ושלחובי אוקדין עלמא. ובשעתא דאתעבר חייביא מעלמא, כדין ויכון בחסד כסאו. בחסד, ולא בדינא מאי משמע.

דף מא ע"א

משמע דעלמא תתאה תליא בעלמא עלאה, ועלמא עלאה לפום ארחי דעלמא תתאה. ויכון בחסד (דף מא ע"א) כסאו. מאן דבעי לברכא ליה, ולא תקנא כורסייה, בחסד ולא בדינא. מאי משמע. דכד עייל כהנא לבי מקדשא, דיעול בחסד דאיהו מיא, ולא ייעול ביין דשתי דאיהו גבורה. ייעול (בהאי מלה) במיא, ולא ייעול בחמרא.

אתו רבי יהודה ורבי יצחק, ונשקו רישיה, ומתהוא יומא לא אתפרש מבי רבי יהודה, וכד הוה עייל לבי מדרשא, הוה קם רבי יהודה קמיה, אמר מלה אוליפנא מניה, ויאות לאנהגא ביה יקר. לבתר אסתלק בין חברייה, והוה קארן ליה רבי ייסא, רישא דפטישא דמתבר טנרין, ואפיק שלהובין לכל סטר. והוה קרי עליה רבי אלעזר, (ירמיה א) בטרם אצרך בבטן ידעתיה. (ויקרא יא) וידבר יי' אל משה ואל אהרן לאמר אליהם זאת החיה אשר תאכלו וגו', מאי שנא הכא אהרן. אלא בגין דאיהו קיימא תדיר לאפרשא בין מסאבא ובין דכיא. דכתיב להבדיל בין הטמא ובין הטהור.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים לד) מי האיש החפץ חיים וגו'. נצור לשונך מרע וגו'. סור מרע וגו'. וכתוב (משלי כא) שומר פיו ולשונו וגו'. מי האיש החפץ חיים. מאן חיים. אלא אלין חיים דאקרין עלמא דאתי, וחיים תמן שריין. ועל דא תנינן, עץ חיים, היא אילנא מאינן חיים, אילנא דאתנטע באינן חיים. ועל דא מי האיש החפץ חיים כתיב.

אוהב ימים לראות טוב, מאן ימים. אלא דא הוא שמא דמלכא קדישא, דאחידא באינן יומין עלאין, דאקרין ימי השמים על הארץ, ימי השמים ודאי, על הארץ ודאי. מאן דבעי חיים דלעילא, למהוי ליה חולקא בהו. ומאן דבעי יומין עלאין לאתדבקא בהו ולרחמא להו. ינטר פומיה מפלא, ינטר פומיה ולישניה, ינטר פומיה ממכלא וממשתא, דמסאב לנפשא, ומרחקא לבר נש מאינן חיים ומאינן יומין, וינטר (ס"א פומיה ולישניה) לישניה ממלין בישין, דלא יסתאב בהו, ויתרחק מנייהו, ולא יהא ליה חולקא בהו.

תא חזי, פומא ולישן, אתר (אחרא) עלאה הכי אקרי, ובגין כך לא יפגים איניש פומיה ולישניה, וכל שכן לאסתאבא נפשיה וגרמיה, בגין דאסתאב הוא בעלמא אחרא, והא אוקימנא. (ויקרא יא) זאת החיה אשר תאכלו מפל הבהמה וגו', האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. זאת החיה בקדמיתא, ולבתר מפל הבהמה. אלא אמר קודשא בריך הוא, בכל זמנא דישראל מנטרי נפשיהו, וגרמייהו, דלא לסאבא לון, ודאי זאת החיה אשר תאכלו, יהון שכיחין בקדושה עלאה, לאתדבקא בשמי, בברירו דההיא בהמה דברירנא לכו למיכל, לא תסתאבו בהו, ותהוון דבקין בשמי.

וכל זמנא דלאו אינן נטרין נפשייהו וגרמייהו ממכלא ומשתא, יתדבקון באתר אחרא מסאבא, לאסתאבא בהו. ובגין כך כתיב, זאת החיה אשר תאכלו מפל, מפל ודאי, דאיהו רזא דשמא קדישא, לאתדבקא ביה. מפל הבהמה אשר על הארץ, בגין דהאי מיכלא דהאי בהמה אשתכח דכיא, ולא יסאב לכו, יהא לכו חולקא בשמי, לאתדבקא ביה.

תו, זאת החיה אשר תאכלו. בפרעה כתיב, (שמות ו) בזאת תדע פי אני יי'. הא זאת לקבלך, לאתפרעא מנך. אוף הכא זאת החיה אשר תאכלו מפל הבהמה, הא זאת לקבליכון, לאתפרעא מנייכו, אי תסאבון נפשכון. מאי טעמא. בגין דנפשטא מנה הו, ואי אתון תסאבון להווא דילה, הא זאת לקבלייכו, אי לטב היא קיימא לגבייכו, אי לביש היא קיימא לגבייכו.

דף מ"א ע"ב

אמר רבי אלעזר, זאת החיה אשר תאכלו מפל הבהמה, מפל אינון דאחידן מן סטר דא, שארי לכו למיכל, וכל אינון דלא אתיין (דף מ"א ע"ב) מסטרא דא, אסיר לכו למיכל. בגין דאית בעירן דאתיין מסטרא דא, ואית דאתיין מסטרא אחרא מסאבא. וסימנא דלהון דכתיב, כל מפרסת פרסה. וגמרינן פלהו רשימן, וכלהו ארשים להו קרא. ובגין כן, כל מאן דאכיל מאינון דאתיין מסטרא דא מסאבא, אסתאב בהו, וסאיב לנפשיה דאתיא מסטרא דכיא.

רבי שמעון אמר כלל כלא, כמה דאית עשר כתרין דמהימנותא לעילא. כן אית עשר כתרי דחרשי מסאבי לתתא. וכל מה די בארעא, מנייהו אחידן בסטרא דא, ומנייהו אחידן בסטרא אחרא.

ואי תימא, האי עז, דשריא עליה רוח מסאבא. לאו הכי. דאי רוח מסאבא שריא ביה, אסיר לן למיכל. אלא אעברן בגווייהו, ויתחזון לקבליהון, ולא שריא לדרייא בהו, דכד אינון שריין, רוח אחרא אעבר עלייהו, ופרישן מגרמייהו. ובגין כן אתחזון לקבלייהו, ומקטרגי בגווייהו, ולא שלטי בהו בגרמייהו, ועל דא שרי לן למיכל.

תא חזי, פיון דאתיין לשלטאה בהו, אעבר רוחא חדא, זקפן עיינין וחמאן רשימין דלהון, ואתפרשן מנייהו, אבל אתחזו לקבליהון, ולא אסירי לן למיכל.

בין בבעירי, בין בחיותא, בין בעופי, בין בנוני ימא, בכלהו אתחזון ימינא ושמאלא (רחמי ודינא), וכל מאן דאתי מסטרא דימינא, (מסטרא דרחמי) שארי לן למיכל. וכל אינון דאתיין מסטרא דשמאלא (מסטרא דדינא), פלהו אסיר לן למיכל. בגין דדרגא (ס"א דגרמא) דכלהו מסאבא, וכלהו מסאבין, ורוח מסאבא שריא בגווייהו, ודרי בהו. ועל דא רוחא קדישא דישראל, לא יתערב בהו, ולא יסתאב בהו, בגין דישתכחון קדישין, וישתמודעון לעילא ותתא. זכאה חולקיהון דישראל, דמלפא קדישא אתרעי בהו, ובעי לדכאה להו, ולקדשא להו על כלא, בגין דאחידן ביה.

תא חזי, כתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר, אי קודשא בריך הוא מתפאר בהו בישראל, היך אתיין לאסתאבא ולא תדבקא בסטרא מסאבא. ועל דא כתיב, והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תשקצו את נפשותיכם וגו', מאן דאיהו בדיוקנא דמלפא, לא לבעי ליה לאפרשא מאורחוי דמלפא. ובגין כן רשים להו קודשא בריך הוא לישראל, כל אינון דאתיין מסטרא דא, וכל אינון

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דַּאֲתִיִּין מִסְטָרָא אַחְרָא. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּכְתִיב בְּהוּ, (ישעיה סא) כָּל רוּאִיהֶם יִכִּירוּם (בז ע"א, פ) כִּי הֵם זִרְע בְּרַךְ יִי, בְּרַךְ יִי מִמֶּשׁ, בְּרַךְ יִי בְּכֻלָּא.

וְתָא חֲזִי, כָּל מָאן דְּאֲכִיל מְאִינוֹן מְאֲכִלֵי דְאַסִּירֵי, אֲתַדְבֵּק בְּסְטָרָא אַחְרָא, וְגַעִיל נְפִשִׁיהּ וְגִרְמִייהּ, וְרוּחַ מְסָאב שְׂרִיא עֲלֵיהּ, וְאַחֲזִי גִרְמִייהּ דְלִית לִיהּ חוּלְקָא בְּאַלְהָא עֲלָאָה, וְלֹא אֲתִי מִסְטָרִיהּ, וְלֹא אֲתַדְבֵּק בֵּיהּ. וְאִי יִפּוּק חֲכִי מִהָאֵי עֲלֵמָא, אֲחִידֵן בֵּיהּ כָּל אִינוֹן דְּאֲחִידֵן בְּסְטָר (ס"א דאֲתִיִּין מִסְטָר) דְּמְסָאבָא, וּמְסָאבִין לִיהּ וְדִיִּינִין לִיהּ כְּבַר נֶשׁ דְּאִיהוּ גַעֲלָא דְמֵאֲרִייהּ, גַעֲלָא בְּהָאֵי עֲלֵמָא, וְגַעֲלָא בְּעֲלֵמָא דְאֲתִי.

וְעַל דָּא פְתִיב, וְנִטְמַתָּם בָּם בְּלֹא א', דְלֹא אֲשַׁתְּכַח אֲסוּוֹתָא לְגַעוּלִייהּ, וְלֹא נְפִיק מִמְסָאבּוּתִיהּ לְעֲלֵמִין. וְוִי לֹוֹן, וְוִי לְנַפְשִׁיהוּ, דְלֹא יִתְדַבְּקוֹן בְּצִרְוֹרָא דְחִיִּי לְעֲלֵמִין, דְּהָא אֲסִתָּאבוּ. וְוִי לְגִרְמִייהוּ, עֲלִייהוּ פְתִיב (ישעיה סו) כִּי תוֹלְעֶתָם לֹא תָמוּת וְגו', וְהִיו דְרָאוֹן לְכָל בֶּשָׂר. מְאִי דְרָאוֹן. סְרַחוּנָא. מָאן גְרִים לִיהּ, הֵהוּא סְטָר דְאֲתַדְבֵּק בֵּיהּ.

יִשְׂרָאֵל אֲתִיִּין מִסְטָרָא דִימִינָא, אִי אֲתַדְבֵּקוֹן בְּסְטָר שְׂמָאֲלָא, הָא פְגִמִין לְסְטָר דָּא, וּפְגִמִין לְגִרְמִייהוּ, וּפְגִמִין לְנַפְשִׁיהוּ, פְגִמִין בְּעֲלֵמָא דִין, וּפְגִמִין, בְּעֲלֵמָא דְאֲתִי. כָּל שְׁכֹן מָאן דְאֲתַדְבֵּק בְּסְטָר דְמְסָאבָא, דְכֻלָּא אֲחִיד דָּא בְּדָא, וְכְתִיב (דברים יד) כִּי עַם קָדוֹשׁ אֲתָה לִי אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

דף מ"ב ע"א

רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (קהלת ו) כָּל עֵמֶל הָאָדָם לְפִיּהוּ וְגו'. אֲסִתְּפִלְנָא בְּמִלֵּי דְשְׁלֵמָה מְלָכָא, וְכֻלְהוּ אֲחִידֵן בְּחֻכְמָה עֲלָאָה. כָּל עֵמֶל הָאָדָם לְפִיּהוּ, הָאִי קָרָא, בְּשַׁעֲתָא דְדִיִּינִין לִיהּ (דף מ"ב ע"א) לְבַר נֶשׁ בְּהָהוּא עֲלֵמָא פְתִיב, כָּל הֵהוּא דִינָא, וְכָל מְאִי דְסָבִיל בְּהָהוּא עֲלֵמָא, וְנִקְמִין מְנִיָּה נִקְמִתָא דְעֲלֵמָא. לְפִיּהוּ: בְּגִין פִּיּהוּ, דְלֹא נָטִיר לִיהּ, וְסָאִיב לִיהּ לְנַפְשִׁיהּ, וְלֹא אֲתַדְבֵּק בְּסְטָרָא דְחִיִּי, בְּסְטָרָא דִימִינָא. וְגַם הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם דִּינָהָא לְעֵלָם וְלְעֲלָמֵי עֲלֵמִין. דְּבַר אַחַר לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם לְסִלְקָא לְאַתְרָהּ לְעֲלֵמִין, בְּגִין דְּהָא אֲסִתָּאבַת, וְאֲתַדְבֵּקַת בְּסְטָרָא אַחְרָא.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כָּל מָאן דְּאֲסִתָּאב בְּהוּ, כְּאִילוּ פִלַּח לְעִבּוּדָה זָרָה, דְּאִיהוּ (דברים יז) תּוֹעֵבַת יִי, וְכְתִיב לֹא תֹאכֵל כָּל תּוֹעֵבָה. מָאן דְּפִלַּח לְעִבּוּדָה זָרָה, נְפִיק מִסְטָרָא דְחִיִּי, נְפִיק מִרְשׁוּתָא קְדִישָׁא, וְעֵייל בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא. אוּף מָאן דְּאֲסִתָּאב בְּהִנֵּי מִיכְלֵי, נְפִיק מִסְטָרָא דְחִיִּי, וְנְפִיק מִרְשׁוּ קְדִישָׁא, וְעֵייל בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְאֲסִתָּאב בְּהָאֵי עֲלֵמָא, וּבְעֲלֵמָא דְאֲתִי. וְעַל דָּא וְנִטְמַתָּם בָּם פְתִיב בְּלֹא א'.

וכתיב, ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי אתכם לטמא. מאי לטמא. לטמא לעמין עובדי עבודה זרה, דהא אינון מסאבין, ומסטרא דמסאבא קא אתיין. וכל חד אתדבק באתריה.

רבי אלעזר הוה יתיב קמי דרבי שמעון אבוי, אמר ליה, הא דתנינן זמין קודשא בריך הוא לדכאה להו לישראל, במה. אמר ליה, במה דכתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'. פיון דאתדכאן מתקדשן, וישראל דאתדבקן ביה בקודשא בריך הוא, קדש אקרון, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה, וכתיב (שמות כב) ואנשי קדש תהיון לי, זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא קאמר עליהו, והייתם קדושים פי קדוש אני יי', בגין דכתיב (דברים י) ובו תדבק, וכתיב (תהלים קמו) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הללויה.

רעיא מהימנא (נדפס תצא רע"ח ע"ב) דגים וחגבים, אינון טעונין שחיטה, אלא אסיפתם היא המתרת אותם. הכי מארי מתיבתא, אין צריכין שחיטה, אלא דאתמר בהון, (בראשית מט) ויגוע ויאסף אל עמיו. מה נוני ימא, חיותן בימא. אף תלמידי (תיקון ג"ו) חכמים, מארי מתניתין, חיותיהו באורייתא, ואי אתפרשן מנה, מיד מתים. (ג"א תנאין) תנינן דמתניתין, דבה אתרבו פנוני ימא, ואי אינון דביבשתא יעלון למיא, ולא ידעין לשטטא, אינון מייתין. אבל אדם (דאינון מארי קבלה אינון לעילא), דאיהו לעילא מכלהו, אתמר ביה (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים. דאינון מארי מתניתין תנינא, התנין הגדול, (ישעיה כז) נחש ברית, לקבל (שמות כו) והברית התיכון בתוך הקרשים, בזמנא דתנינן מארי משנה אית בהון מחלוקת, ומקשין דא לדא, בלע לחבריה. והאי איהו תלמיד זעיר שלא הגיע להוראה ומורה, חייב מיתה. ואי אינון שוין דא לדא, ואית בהון מחלוקת, וקושיא, אתמר בהון (ס"א לבסוף) (במדבר כא) את והב בסופה, אוקמוה אהבה בסופה. (ע"כ רע"מ).

פרשת תזריע

(ויקרא יב) וידבר יי אל משה לאמר אשה פי תזריע וילדה זכר וגו'. רבי אלעזר פתח, (שיר השירים ג) על משכבי בלילות בקשתי וגו'. על משכבי, במשכבי מבעי ליה, מהו על משכבי. אלא כנסת ישראל אמרה קמי קודשא בריך הוא, ובעאת מניה על גלותא, בגין דהיא יתבא בין שאר עמין עם בנהא, ושכיבת לעפרא, ועל דהיא שכיבת בארעא אחרא מסאבא, אמרה, על משכבי בעינא, דכאיבנא (נ"א דשכיבנא) בגלותא, ועל דא, בקשתי את שאהבה נפשי ולאפקא לי מניה.

דף מב ע"ב

בקשתי ולא מצאתיו, דלאו ארחיה לאזדווגא (דף מב ע"ב) בי אלא בהיכליה, קראתיו ולא ענני. דהא ביני עמין אחרנין יתיבנא, וקליה לא שמעין אלא בנוי. דכתיב, (דברים ד) השמע עם קול אלהים וגו'.

רבי יצחק אמר, על משכבי בלילות. אמרה כנסת ישראל על משכבי אתרעמנא קמיה, דיהא מזדווג עמי למחדי לי, ולברכא לי, בחידו שלי. דהכי תנינן דמזווגא דמלכא בכנסת ישראל, כמה צדיקים ירתו ירותת אחסנתא קדישא, וכמה ברכאן משתכחי בעלמא.

רבי אבא הוה אזיל לכפר קניא, (ס"א בפרקמטיא) למערתא דלוד. והוה עמיה רבי יוסי ורבי חייא. אמר רבי יוסי, כתיב, (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה וגו'. אשת חיל, דא כנסת ישראל. וכרקב בעצמותיו מבישה. אלין (נ"א דא מהימנותא דשאר) עמין עובדי עבודה זרה, דקודשא בריך הוא לא יכיל למסבל לון בעלמא, כמה דאת אמר, (ויקרא כ) ואקוץ בם. כהני קוצין וגובין דדחקין ליה לבר נש ולא יכיל למסבל לון.

אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, אשת חיל, דא כנסת ישראל, דהיא גבירתא מכמה חילין וכמה משריין דמשתכחי בעלמא, עטרת בעלה, כמה דאת אמר, עטרת תפארת, וכלא חד. (ל"ג וכו' אשת חיל דא כנסת ישראל דהא בזווגא דמלכא אפיקת כמה חילין כמה משריין כמה צדיקים בעלמא וכלהו אקרון בנים לקודשא בריך הוא ולכנסת ישראל כמה דכתיב (דברים י"ד) בנים אתם ליי אלהיכם.) עד דהו אזלי, אמר רבי אבא כל חד לימא מלה, בכנסת ישראל.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רבי אבא פתח ואמר. (משלי לא) אשת חיל מי ימצא, דא כנסת ישראל, דאיהי אשת חיל, כמה דאמרן. מי ימצא, כמה דאת אמר, אשר ימצא אתכם באחרית הימים. (ל"ג מי ימצא לאגחא ביה קרבא) מי ימצא, מאן יזכה למתוי בה בשלימו, ולאשתכחא עמה תדיר.

ורחוק מפנינים מכרה, מכרה, מקחה מבעי ליה. אלא, לכל אינון דלא אתדבקון בה בשלימו, ולא שלמין בהדה, היא מכרה לון ואסגרא לון בידא דעממין אחרנין. כמה דאת אמר, (שמואל א, יב) ויעזבו בני ישראל את יי' וימכור אותם ביד סיסרא. וכדין פלהו רחיקין מאלין פנינים עלאין קדישין, דלא יהא חולקא בהו. הדא הוא דכתיב ורחוק מפנינים מכרה.

רבי חייא פתח קרא אבתריה ואמר, בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר. בטח בה לב בעלה, דא קודשא בריך הוא, דבגיני כף מני לה על עלמא, לאתדברא עלה, כל זיונין דליה אפקיד בידהא, וכל אינון מגיחי קרבא, ועל דא, ושלל לא יחסר.

רבי יוסי פתח קרא אבתריה, ואמר, גמלתהו טוב ולא רע כל ימי חייה. גמלתהו טוב, היא זמינת טב לעלמא, זמינת טב להיכלא דמלפא ולבני היכליה. ולא רע. בגין דכתיב, (בראשית ב) ועץ הדעת טוב ורע, טוב אימתי, בזמנא דאינון ימי השמים, נהרין עלה, ומזדווגן עמה כדקא יאות, דאינון ימי חייה. בגין דעץ החיים, שדר לה חיים, ונהיר לה. ובההוא זמנא גמלתהו טוב ולא רע. אמר רבי אבא שפיר הוא, וכלהו קראי בכנסת ישראל אתמרו. (ויקרא יב) אשה פי תזריע. תנינו, אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. רבי אחא אמר, הא תנינו, דקודשא בריך הוא גזר על ההיא טפה, אי איהו דכר אי איהי נוקבא, ואת אמרת אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. אמר רבי יוסי, ודאי קודשא בריך הוא אבחין בין טפה דדכורא ובין טפה דנוקבא, ובגין דאבחין ליה, גזר עליה, אי להוי דכר או נוקבא.

אמר רבי אחא, וילדה זכר, וכי פיון דמזרעת יולדת, דכתיב, וילדה (אלא), האי קרא הכי מבעי ליה, אשה פי תהר וילדה זכר. (ס"א תזריע ויהיה זכר) מהו, פי תזריע וילדה. אמר רבי יוסי, אתתא, מן יומא דאתעברת עד יומא דילדת לית לה בפומא, אלא ילידו דילה אי להוי דכר, ועל דא, אשה פי תזריע וילדה זכר.

דף מ"ג ע"א

אשה פי תזריע. רבי חזקיה פתח, (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי'. כמה סגיאינון עובדוהי דמלפא קדישא בעלמא, מתל לבר נש דנטיל בידוהי כמה (דף מ"ג ע"א) מקטורין כחדא, וזרע לון בזמנא חדא, ולבתר נפיק כל חד וחד בלחודוי. כף

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

קודשא בריך הוא עביד עובדוהי בחכמה, ובחכמה נטיל פלא פחדא וזרע לון, ולבתר נפקו כל חד וחד בזמניה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית. אמר רבי אבא, מה רבו מעשיך יי', כמה סגיאין אינון עובדוהי דמלכא קדישא, וכלהו, סתימין בחכמה, הדא הוא דכתיב כלם בחכמה עשית. פלהו בחכמה כלילן, ולא נפקי לבר אלא בשבילין ידיעון, לגבי בינה. ומתמן, אתעבידו פלא ואתתקנו, הדא הוא דכתיב, (משלי כד) ובתבונה יתכונן. ועל דא פלם בחכמה עשית, בבינה.

מלאה הארץ, הארץ: דא כנסת ישראל, דמתמן אתמליא מפלא, כמה דאת אמר (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'. קניניה. דהיא אפיקת לון לבתר, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. בגיני כן מלאה הארץ קניניה.

תא חזי, בשעתא דבר נש אתי לאתקדשא לאזדווגא בנוקביה, (בכוונה) ברעותא קדישא דיליה, אתער עליה רוחא (אחרא) קדישא, פליל דכר ונוקבא. ורמיז קודשא בריך הוא לחד שלוחא ממנא על עדויהון דבני נשא, ומני בידיה ההוא רוחא, ואודע ליה, לאן אתר יפקוד ליה. הדא הוא דכתיב, (איוב ג) והלילה אמר הורה גבר. הלילה אמר, לההוא ממנא, הורה גבר מפלניא, וקודשא בריך הוא אפקיד ליה, לההוא רוחא, כל מה דאפקיד, והא אוקמוה.

כדין רוחא נחתא, וחד צולמא עמיה, (ק"ד ע"ב) ההוא דקאים בדיוקניה לעילא, בההוא צולמא אתברי (ס"א אתרבי), בההוא צולמא אזיל בהאי עלמא. הדא הוא דכתיב, (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. בעוד דהאי צולמא אשתכח (ויחי ר"כ ע"א) עמיה דבר נש, (בצולמא דיליה) קאים בהאי עלמא, דמתחבראן פחדא (ס"א אשתכח עמיה בר נש קאים בהאי עלמא ותרין אינון דמתחברן כחדא), ושלמה מלכא אזחר לבני נשא ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים, תרי.

ובספרא דחרשין דאשמדאי, אשכחנא דאינון דידיעי (ס"א דבעו) לחרשא חרשין מסטר שמאלא, ולא תדבקא בהו, יקום לנהורא דשרגא, או באתר דיתחזון אינון צולמין דיליה, ויימא אינון מלין דמתתקני לאינון חרשין, ויקרי לון, לאינון סטרין מסאבין, בשמהן מסאבין דילהון, ויזמין (ויומי) צולמין דיליה לאינון דקארי, ויימא דהוא אתתקן ברעותיה להו לפקודייהו, וההוא בר נש נפק מרשו דמאריה ופקדונא דיליה, יתב לסטר מסאבא.

ובאינון מלין דחרשין דאיהו יימא, ויזמין (נ"א ויומי) לון לצולמי, אתחזון תרין רוחין ומתתקנין באינון צולמין דיליה, בחיזו דבני אנשא, ומודעין ליה מלין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

לֹא־אֲבֹאֲשָׁא, וּמְלִין לְאוֹטְבָא, לְזַמְנִין יִדְעֵן. וְאַלִּין תְּרֵי רוּחִין, דְּלֹא אֲתַפְּלִילוּ בְּכָלְלָא דְּגוּפָא, הַשְׁתָּא אֲתַפְּלִילֵן בְּאַלִּין צוֹלְמִין, וּמִתְתַּקְּנֵן בְּהוּ וּמוֹדְעִין לִיהַ לְבַר נֶשׁ מְלִין לֹא־אֲבֹאֲשָׁא, וְדָא הוּא דְּנַפְּיק מִרְשׁוּתָא דְּמֵאֲרִיהַ, וּפְקֻדוֹנָא דִּילֵיהַ, יְהִיב לְסֹטֵר מִסַּבָּא.

תָּא חֲזִי, אָסִיר לִיהַ לְבַר נֶשׁ לֹא־שְׂדָאָה מֵאַנִּי דְּבֵיתָא, וְלֹא־פְקֻדָא לִיהַ לְסֹטֵרָא אַחְרָא, דְּלֹא אֲצִטְרִיךְ, אוּ מְלָה אַחְרָא דְּכוּוְתֵיהַ, (ס"א דביתיה לקבלא ליה) דְּהָא כְּמָה גְּרַדִּינִי נִימוּסִין זְמִינִין לְהֵהוּא מְלָה לְקַבְּלָא לִיהַ, וּמִהֵהוּא זְמַנָּא, לָא שְׂאֵרוּ עָלֵיהַ בְּרַכָּאן, דְּהָא מִסְטֵרָא אַחְרָא הוּא. כָּל שְׁכָן מֵאן דְּאֻמִּין בְּרַעוּתֵיהַ עַל הֵהוּא טִיבוּ עֲלָאָה דִּילֵיהַ, לְאַחְרָא וְלְסֹטֵרָא אַחְרָא. דְּהָא, מִהֵהוּא דְּאֻמִּין לִיהַ הוּי.

וְכַד קָרִיבוּ יוֹמִין דְּבַר נֶשׁ לְנַפְּקָא מֵהַאי עֲלֵמָא, הֵהוּא צוֹלְמָא עֲלָאָה דִּיהִבִּי לִיהַ, אֲתֵיָא הֵהוּא רוּחָא בִּישָׁא דְּהוּה מִתְדַּבֵּק בֵּיהַ בְּכָל יוֹמָא, וְנִטִּיל לִיהַ לְהֵהוּא צוֹלְמָא, וְאַתְתַּקֵּן בֵּיהַ וְאֻזִּיל לִיהַ, וְלֹא אֲתַחֲזוֹר בֵּיהַ בְּבַר נֶשׁ לְעֲלָמִין. כְּדִין יִנְדַע דְּהָא אֲתַדְּחִיָא הוּא מְכָלָא.

דף מ"ג ע"ב

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּנִשְׁמַתָּא נַחְתָּא לֹא־עֲלָא לִיהַ בְּהַאי עֲלֵמָא, נַחְתָּא בְּגַנְתָּא דְּעַדְן דְּאַרְעָא, וְחַמַּאת יִקְרָא דְּרוּחֵיהוֹן דְּצַדִּיקֵיָא קְיִימִין שׁוֹרִין שׁוֹרִין. לְבַתֵּר אֲזֵלָא לְגִיהֵנָם, וְחַמַּאת לְהוּ לְרִשְׁעֵיָא דְּצוּחִין וּוי ווי, וְלֹא מִרְחַמִּי עָלֵיהוּ. וּבְכָלְלָא אֲסֵהִידוּ בְּהַ סְהֵדוּתָא, וְהֵהוּא צוֹלְמָא קְדִישָׁא קְיִימָא עָלֵיהַ, עַד דְּנַפְּיק לְעֲלָמָא. (דף

מ"ג ע"ב)

כַּד נָפִיק לְעֲלָמָא, אֲזַדְּמֵן הֵהוּא צוֹלְמָא לְגַבִּיהַ, וְאַשְׁתַּתַּף בְּהַדִּיהַ, וְאַתְרַבִּי עֲמִיהַ. כְּמָה דְּאַתְמַר, (תהלים לט) אִךְ בְּצֵלִים יִתְהַלֵּךְ אִישׁ. וּבְהֵהוּא צֵלִים אֲשַׁתְּתַּפוּ (אשתכחו) יוֹמוֹי דְּבַר נֶשׁ, וְתִלְיִין בֵּיהַ, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב ח) כִּי תִמּוֹל אֲנַחְנוּ וְלֹא נִדְּעַ כִּי צֵל יִמִּינוּ עָלֵי אַרְצָא. כִּי צֵל יִמִּינוּ וְדָא. וּמֵן יוֹמָא דְּמִתְעַבְּרָא אֲתַתָּא עַד יוֹמָא דְּאוּלִּידַת, לָא יִדְעִין בְּנֵי נֶשָׁא עוֹבְדוֹי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה אֵינּוֹן רַבְרַבִּין, וְכִמָּה אֵינּוֹן עֲלָאִין. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים קד) מִה רַבּוּ מַעֲשֵׂיָהּ יְיָ וְגו'.

תָּא חֲזִי, כָּל רוּחִין דְּעֲלָמָא כְּלִילֵן דְּכַר וְנוֹקְבָא, וְכַד נָפְקִין, דְּכַר וְנוֹקְבָא נָפְקִין, וְלְבַתֵּר מִתְפָּרְשֵׁן בְּאַרְחֵיָהוּ, אִי זְכִי בַר נֶשׁ, לְבַתֵּר מִזְדוּגִי כְּחָדָא. וְהֵינּוּ בַת זוּגוּ, וּמִתְחַבְּרֵן בְּזוּגָא (ס"א בגוונא) חַד בְּכָלְלָא, רוּחָא וְגוּפָא. דְּכַתִּיב, (בראשית א) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ. מֵאִי לְמִינָהּ. הֵהוּא רוּחָא דְּבַר נֶשׁ דְּנַפְּיק זוּגִיהַ דְּדָמִי לִיהַ.

וּמֵאִי הָאָרֶץ, כְּמָה דְּאַתְ אָמַר, (תהלים קלט) רַקְמַתִּי בְּתַחְתִּיּוֹת אַרְצָא. וְהָא אִיִּקְמוּהַ. תּוֹצֵא הָאָרֶץ וְדָא, דְּהָא מְנַה נָפְקִין נֶפֶשׁ חַיָּה, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא, דָּא רוּחֵיהַ דְּאָדָם

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

קדמא, היינו דכתיב, (בראשית ג) ומפרי העץ אשר בתוך הגן. ומפרי העץ, דא קודשא בריך הוא, אשר בתוך הגן, אשר בתוך האשה, תנינו, היינו, אשה פי תזריע וילדה זכר, כתיב. ולא כליל דכר ונוקבא, כפום אורחוי דעלמא, דאינון, גרמו ליה, דלא מתחברו, כמה דנפקין מלעילא זוגות.

בגין דאדם קדמא, וזווג דיליה, חבו לקודשא בריך הוא, ועל דא מתפרשין, כד נפקין מלעילא, עד דהוה רעוא קמי קודשא בריך הוא, אי זכה בר נש, יתבין ליה זוגתו, ואי לא, מפרישין לה מניה, ויתבין לה לאחרא, מולידין בנין דלא פדקא יאות. ועל דא כתיב, (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם. מאי רוחי, רוחו מבעי ליה, אינון תרין רוחי, דנפקי זוגות, לא ידונון פחדא, ועל דא כתיב, וילדה זכר, ולא כליל דכר ונוקבא, כפום אורחוי דעלמא, דאינון גרמו.

רבי אלעזר אמר לאו הכי, דהא כלא, דכר ונוקבא כלילין פחדא, ומתפרשין לבתר, אבל וילדה זכר, כלילין פחדא מסטרא דימינא, ואם נקבה תלד, כלילין פחד נוקבא ודכר מסטרא שמאלא, דשלטא סטר שמאלא על סטר ימינא יתיר, ודכורא אתכפיא בימינא דלא שלטא, וכדין ההוא דכר דנפיק מגו נוקבא, מסטר שמאלא, כל אורחוי פנוקבא (ולא אקרי דכר), אבל דכר דנפיק מגו ימינא, הוא שלטא, ונוקבא דנפקא מניה אתכפיא, דהא סטר שמאלא לא שלטא, ועל דא וילדה זכר כתיב.

וכמה אלה ורבבן נפקי בזמנא חדא לעלמא. ומן יומא דאפקת לון, לא אקרוין נפשין, עד דאתיישבן בגופא. וכמה הוא, ל"ג ימים. היינו דכתיב, ושלשים יום ושלשת ימים וגו'. וטמאה שבעת ימים, דהא כל שבעת ימים לא עאלין רוחין לגבה, לאתקשרא בה, וכל אלין שבעת ימים, רוחא אזלא בגופא, לאשפחא אתריה. וכדין כתיב, (ויקרא כב) והיה שבעת ימים תחת אמו.

וביומא תמינאה, אתהדרו רוחא וגופא לאתחזאה קמי מטרוניתא, ולא תקשרא בה, ובדכורא, בגופא וברוחא. ושלשים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה, לאתיישבא רוחא בגופא. וג' ימים מאי עבידתיהו. אלא שלשת ימים דמילה, דרביא כאיב, ורוחא לא שריא מדוריה בגופא פשאר יומין, ועל דא ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה.

דף מ"ד ע"א

בדמי טהרה בקדמיתא, ולבתר ימי טהרה. בדמי טהרה, אלין, דמי מילה, דמא בתר דמא דאתי מרביא, וקודשא בריך הוא נטיר לאינון דמי כל אלין יומין, חדא הוא דכתיב, תשב בדמי טהרה. טהרה סתם, ולא אדכיר ה"א בתראה, דלא

תימא טהרה דמטרוניתא, אלא טהרה סתם, דמי טהרה אקרונ אלין דמי דכיא. (ויקרא יב) בכל קדש לא תגע ואל המקדש וגו'. תא חזי, בכל יומא ויומא, כנסת ישראל, נטלא מבי מלפא מזונא לרוחיהון דבני נשא, וזנת (דף מ"ד ע"א) להו בקדושה. בר להני, עד דאתיישבון בגופא אינון רוחין, בתר תלתין ותלת יומין, אשגחת עלייהו כל יומא, דהא רוחין מתקשרן בגופא פשאר בני עלמא, כמה דהיא לא שריא אלא באתר שלים, כן כל עובדוי כהאי גוונא, עד דאשתלימו. בכל קדש לא תגע, לאשגחא עלייהו.

ואם נקבה תלד. כמה דאוקימנא, דשלטא סטר שמאלא יתיר ואתכפיא ימינא, ועל דא כלא על חד תרין, רחיקא נוקבא, מדכורא, לאתקשרא רוחא בגופא, דהא שמאלא לא אתיישבא הכי כימינא, ואשתכחת בתוקפא יתיר. (ויקרא יב) אשה פי תזריע וילדה זכר וגו'. רבי יהודה פתח, (שמואל א, ב) אין קדוש כפי פי אין בלתך ואין צור כאלהינו, האי קרא קשיא, אין קדוש כפי, משמע דאיכא קדוש אחרא, בגין דכתיב כפי, ואין צור כאלהינו, משמע דאיכא צור אחרא.

אלא ודאי, אין קדוש כפי, דכמה קדישין נינהו, קדישין לעילא, דכתיב, (דניאל ד) ומאמר קדישין שאלתא. ישראל קדישין נינהו, דכתיב, (ויקרא יט) קדושים תהיו. וכלהו קדישין, ולא קדישין כפי. ומאי טעמא. בגין דכתיב, פי אין בלתך. מאי, פי אין בלתך, אלא קדושה דקודשא בריך הוא בלתי קדושא דלהון, דהוא לא אצטריך לקדושה דלהון. אבל אינון, לאו אינון קדישין בלתך, ודא הוא, פי אין בלתך, אין קדושה דלהון, בלתך.

ואין צור כאלהינו. כמה דאוקמוה, דקודשא בריך הוא צר צורה בגו צורה, ותקין ליה, ונפח רוחא דחיי, ואפיק ליה לאוירא דעלמא, דבר אחר, ואין צור כאלהינו. אית צור, דאקרי צור, (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם. (שמות יז) והכית בצור. הנני עומד לפניך שם על הצור בחורב. וכלהו אקרונ צור, ואין צור בכלהו כאלהינו, דיליה שולטנו ומלכותא על כלא.

רעיא מהימנא (ויקרא יב) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. פקודא דא, למגור לתמניא

יומין גזירו דקיימא קדישא. רזא עלאה, דכתיב, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם. למאן, לאינון יראיו אינון דחלי חטאה, דהא רזא דקיימא קדישא לא אתחזי לגלאה בר להו. ורזא דקיימא קדישא, הא אוקמוה ואתמר בכמה דוכתין.

ורזא דא, לח' יומין, איהו חיובא על עלמא, לכל עמא קדישא. דכתיב, וביום השמיני ימול בשר ערלתו. יום השמיני, דא הוא את קיימא קדישא, ואיהו תמינאה לכל דרגין. וגזירו דההוא קיימא, לאעברא תהוא ערלה. מקמי ברית.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דְּהָא בְּהוּא זְמַנָּא דְּמִתְכַנְשֵׁי עֲמָא קַדִּישָׁא לְאַעְבְּרָא הוּא עֲרְלָה מִקַּמֵּי בְּרִית, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּנִישׁ כָּל פְּמִלְיָא דִּילֵיהּ, וְאַתְגְּלִי וְדַאי לְאַעְבְּרָא לְהוּא עֲרְלָה לְעִילָא, מִקַּמֵּי בְּרִית קִימָא קַדִּישָׁא. דְּהָא כָּל עוּבְדִין דִּישְׂרָאֵל עֲבָדִין לְתַתָּא, מִתְעָרִי עוּבְדָא לְעִילָא. וּבְהוּא זְמַנָּא אֲתִדְחִיָּא הוּא עֲרְלָה, מִכָּל עֲמָא קַדִּישָׁא לְעִילָא. וְלִהוּא עֲרְלָה מִתְקַנֵּי מְאֵנָא חֲדָא בְּעַפְרָא, לְאַשְׂרָאָה הוּא עֲרְלָה בְּגוּיָה. בְּרִזָּא דְכְּתִיב, (ישעיה סה) וּנְחַשׁ עֶפֶר לְחִמּוֹ. (בראשית ג) וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

מִכָּאֵן, (תיקון ס"א) דְּלָא אֲצִטְרִיךְ לְאַנְהַגָּא קְלָנָא בְּהוּא אֲתֵר, אִף עַל גַּב דְּמַעְבְּרֵי לִיהּ מִקַּמֵּי הַאי בְּרִית, וְדוּכְתִיב, כִּד מִתְעַבְּרָא מֵהַאי בְּרִית, עֶפְרָא אִיהוּ, (ס"א דהא) דְּהָרִי בְּתֵר דְּהוּא נְחֻשׁ אֲתַעְבֵּר מִקַּמֵּי אָדָם, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שׁוּי לִיהּ מְדוּרִיָּה בְּעַפְרָא, דְּכְּתִיב וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. וְכִינּוּן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּד אַעְבֵּר לִיהּ מִקַּמֵּי אָדָם שׁוּי מְדוּרִיָּה בְּעַפְרָא וְאַתְקִין לִיהּ, כִּד בְּהוּא גְּוֹנָא מִמֶּשׁ, אֲנִן צְרִיכִין כִּד מַעְבְּרִין לְעֲרְלָה, לְאַתְתְּקַנָּא לִיהּ עֶפְרָא, לְמַהוּי בֵּיהּ מְדוּרִיָּה.

כָּל בַּר נֶשׁ אֲצִטְרִיךְ לְקַרְבָּא הוּא בְּרָא קְרַבְנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּחֻדוּהּ, בְּרַעוּ דְּלִבָּא, לְמִיעַל לִיהּ תְּחוֹת גְּדַפּוּי דְּשְׂכִינְתָּא, וְאַתְחַשְׁבֵּי קַמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהוּ קְרַבְנָא, שְׁלִים לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעוּא.

דף מ"ד ע"ב

וְקַרְבְּנָא דָּא, כְּגוּוֹנָא דְּקַרְבְּנָא דְּבַעֲרָא, דָּא לַח' יוֹמִין, וְדָא לַח' יוֹמִין, דְּכְּתִיב, וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה, בְּמַאי יִרְצָה. בְּמַעְבֵּר עָלֶיהָ חֹד שַׁבָּתָא, כִּינּוּן דְּאַעְבֵּר עָלֶיהָ חֹד שַׁבָּתָא, כְּדִין יִרְצָה דָּא לְקַרְבְּנָא, וְדָא לְקַרְבְּנָא. אֲמַאי. בְּגִין דְּאַתְדַּבֵּק וְאַזְדַּמֵּן לְגַבֵּי הוּא שַׁבָּת, רְזָא דְּבְרִית קַדִּישָׁא, וְעַל דָּא כְּלָא בְּרִזָּא עֲלָאָה אִיהוּ. (ע"כ רעיא מהימנא)

סדר הלימוד ליום כג אייר [יום 230 בשנה]

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, קמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. והוא קלא אכריז ואמר, עולו ואתכנישו לאתרייכו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקיא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכיף.

אהדרו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הא ודאי עדן רעותא, דאתערוותא דכנסת ישראל (עדן) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה פנסת ישראל בקודשא בריך הוא אלא מגו שירתא, מגו שבחא דילה לגביה.

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא דחסד, ורוא דמלה כמה דאמרינן, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודהא אושיט לה מלכא דא, אלא לה, ולכל אינון דמתחברן בה. תא ונתחבר כחדא. יתבו.

פתח רבי אחא ואמר, (בראשית ב) ויאמר יי' אלהים לא טוב היות האדם לבדו וגו'. אמאי פתח קרא הכי, אלא הא אתמר, דעל דא לא פתיב, פי טוב בשני, בגין דזמין אדם לאתפרשא, וכתיב, לא טוב היות האדם לבדו.

וכי לבדו הוה, והא פתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. ותנינן אדם דו פרצופין אתברי, ואת אמרת, לא טוב היות האדם לבדו. אלא דלא אשתדל בנוקביה, ולא הות ליה, סמוך לקבליה, בגין דהות בסטרוי, והוה כחדא מאחורא, וכדין הוה האדם לבדו.

אעשה לו עזר כנגדו. מהו כנגדו, לקבל אנפוי, לאתדבקא דא בדא אנפין באנפין, מה עבד קודשא בריך הוא, נסר ליה ונטיל נוקבא מניה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויקח אחת מצלעותיו. מהו אחת. דא נוקבא דיליה. כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי. וביאה אל האדם, אתקין לה ככלה ואייתי לה למהוי לקביל אנפוי נהירין אנפין באנפין. ובעוד דהוה מתדבקא נוקבא בסטרוי, הוה האדם לבדו. לבתר, סליקו תרי, וקמו שבע כחדא.

תא חזי, בשעתא דאתכנש (ס"א דאתקנת) לגבי אדם, קודשא בריך הוא בריך לון, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויברך אותם אלהים. פתון דמברך לכלה בשבע

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בְּרֻכּוֹת. מִכָּאן אוֹלִיפְנָא, חָתָן וְכֻלָּהּ, פִּיּוֹן דְּאַתְבָּרְכֵן בְּשִׁבְעַ בְּרֻכּוֹת אֲתִדְבַּקֵן כְּחֵדָא, כְּדוּגְמָא דְלְעִילָא.

וְעַל דָּא מֵאן דְּאֲתִי לְאַתְחַבְּרָא בְּאַנְתּוּ דְאַחְרָא, הָא פְּגִים זְוִיגָא, (כְּכִיכּוֹל עֵבִיד בִּי רִשׁוּיֹת לְעִילָא) דְּהָא זְוִיגָא דְכְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחְדוּדֵי, בְּזִמְנָא דְּאִיהוּ בְּרַחֲמֵי, וּבְזִמְנָא דְּאִיהוּ בְּדִינָא. תָּא חֲזִי, מֵאן דְּמִתְחַבֵּר בְּאַנְתּוּ דְאַחְרָא, כְּאִילוּ מְשַׁקֵּר בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְכְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, וְעַל דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא מְכַפֵּר לִיהּ בְּתִשׁוּבָה, וְתִשׁוּבָה תְּלִיָא עַד דִּיִּסְתַּלַּק מֵעֲלְמָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה כב) אִם יִכּוּפֵר הָעוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד תָּמוּתוֹן. וְאִימְתִי, בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל בְּתִשׁוּבָה לְהֵוּא עֲלְמָא, וְאִית לִיהּ לְקַבְּלָא עוֹנְשָׁא.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, מֵאן דְּמְשַׁקֵּר בְּכְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, לֹא יִתְקַבֵּל בְּתִשׁוּבָה, עַד דִּיִּתְדַן בְּדִינָא דְּגִיְהֵנָם. כָּל שְׁכֵן, מֵאן דְּמְשַׁקֵּר בְּכְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל וּבְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכָל שְׁכֵן אִי אֲטַרַח לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְד דִּיִּקְנָא דְּמִמּוֹר בְּאַנְתּוּ דְאַחְרָא, וְאֲכַחֵשׁ פּוּמְבֵי דְּמִלְכָא.

רַבִּי חֲיִיא פִּתַּח וְאָמַר, (משלי כח) גּוֹזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ וְגו'. אָבִיו, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אִמּוֹ, דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. מֵאִי גּוֹזֵל. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה ג) גּוֹזֵלֵת הָעֲנִי בְּבִתֵּיכֶם. וּמֵאן אִיהוּ, מֵאן דְּחָמִיד אֲתַתָּא אַחְרָא דְּלָאו אִיהִי בֵּת זְוִיגָה.

דף מ"ה ע"א

תַּמָּן תַּנִּינָן, כָּל הַנְּהַנְהָ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה בְּלֹא בְּרָכָה, כְּאִילוּ גּוֹזֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, דְּכְּתִיב גּוֹזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ וְגו'. כָּל הַנְּהַנְהָ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, כָּלֵל דָּא, אִיהוּ אִינְתּוּ. מֵאן דְּאַתְדַּבֵּק בְּאַנְתּוּ לְמַהְנִי מְנָה, וְאִף עַל גַּב, דְּאִיהִי פְּנוּיָה, וְאִהְיֵי מְנָה בְּלֹא בְּרָכָה, כְּאִילוּ גּוֹזֵל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּזְוִיגָא דְּלַהוֹן, בְּשִׁבְעַ בְּרֻכּוֹת הוּא. וּמָה עַל פְּנוּיָה כַּד, מֵאן דִּיתְדַבֵּק בְּאַנְתּוּ דְאַחְרָא, דְּקָאִים כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא, בְּזְוִיגָא דְז' בְּרֻכּוֹת, עַל אַחַת כְּמָה וְכְּמָה. (משלי כח) חֶבֶר הוּא לְאִישׁ מְשַׁחִית, דָּא יִרְבְּעֵם, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, וְאָמַר אִין פֶּשַׁע דְּאָמַר הָא פְּנוּיָה הִיא, אֲמַאי אָסוּר. בְּגִין דָּא גּוֹזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ הוּי. וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְּחֶבֶר הוּא לְאִישׁ מְשַׁחִית. מֵאן הוּא אִישׁ מְשַׁחִית. דְּפָגִים דִּיִּקְנָא וְתִקְוָא דְלְעִילָא. כָּל שְׁכֵן מֵאן דְּחָמִיד לְאַנְתּוּ דְּחֶבְרִיָה לְאַתְדַּבְּקָא (ס"א וְאַתְדַּבֵּק כַּה) בְּהָ, (דף מ"ה ע"א) דְּפָגִים יִתִּיר. וְעַל דָּא אֲתַפְּגִים הוּא לְעֲלָמִין. אִישׁ מְשַׁחִית, דְּפָגִים לְעִילָא, וּפָגִים לְתַתָּא, וּפָגִים לְנַפְשִׁיָהּ, דְּכְּתִיב מְשַׁחִית, וְכְּתִיב, (משלי ו) מְשַׁחִית נַפְשׁוֹ הוּא יַעֲשֶׂנָה.

רַבִּי אַבָּא פִּתַּח וְאָמַר, (בראשית לב) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשְּׁחָר וְגו'. וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי, וְכִי עָקוּד הָוּה בִּיִּדְיָה דִּיעֶקֶב. אֶלָּא זְכָאִין אִינּוּן צְדִיקָיָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

הוא חס על יקרא דלהון, ולא שביק לון לעלמין. הדא הוא דכתיב, (תהלים נה) לא יתן לעולם מוט לצדיק. והא כתיב, (בראשית לב) ותקע פה ירך יעקב.

אלא לדידיה גבת. והא אתמר, כתיב (בראשית לב) והוא לן בלילה ההוא במחנה. וכתיב ויקחם ויעבירם את הנחל מאי הוה דעתיה דיעקב, למעברא להון בנחלא בליליא. אלא חמא מקטרגא אזיל בין משרייתא דיליה, אמר יעקב אעבר לגיסא אחרא דנהרא, דלמא לא ישתכח ערבוביא.

מאי קא חמא. חמא שלהובא דאשא מלהטא, אזלא וטאס בין משרייתיה אמר יעקב מוטב לנטלא מהכא, ונהרא פסיק בגוון, ולא ישתכח ערבוביא. מיד ויקחם ויעבירם את הנחל. ויותר יעקב לבדו, מכאן אוליפנא מאן דאשתכח בלחודוי בביתא בליליא, או ביממא בבית מיחדא, כל שפן בליליא, מאי מיחדא. מיחדא משאר ביתין. או מאן דאזיל בלחודוי בליליא יכיל לאתזקא.

תא חזי ויותר יעקב לבדו, כדין ויאבק איש עמו וגו'. תנינן מסטרא דדינא קא אתי, ושולטניה בסטר ליליא. מאי בסטר ליליא. לאעלא גלותא (ג"א בגלותא) פיון דסליק נהורא, תשש חיליה, ואתגבר עליה חיליה דיעקב. (ג"א הוא) דהא מסטרא דליליא קא אתי, ובזמנא דהוה ליליא לא הוה יכיל ביה יעקב. כד סליק נהורא אתתקף חילא דיעקב, ואחיד ביה, ואתגבר עליה. חמא ליה יעקב דהא שליחא הוא.

אמר ליה שבוק לי דלא יכילנא לך. מאי טעמא לא יכיל ליה. בגין דהוה סליק נהורא, ואתבר חילא דידיה, דכתיב, (איוב לח) ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי ויריעו. דאתברו כל אינון דאתיין מסטרא דדינא. כדין אתתקף יעקב ואחיד ביה.

אמר ליה שלחני פי עלה השחר, מטא זמנא לשבחא שבחא דקודשא בריך הוא, ולא תפנשא. ויאמר לא אשלחך פי אם ברכתני, אם תברכני מבעי ליה, מאי אם ברכתני. אלא אמר ליה יעקב, ודאי אבא בריך לי אינון ברכאן דבעא לברכא לעשו, ומסתפינא מנך, על אינון ברכאן, אי אודית עלייהו, (או) אי לאו, או תשתכח עלי מקטרגא בגיניהון.

מיד אמר ליה, ויאמר לא יעקב עוד שמך. מאי קאמר ליה, אלא הכי קאמר ליה, לאו בחכימו, ולאו בעוקבא (דילך), רווחת לאינון ברכאן, לא יאמר עוד שמך יעקב, דהא לאו בעוקבא הוה, פי אם ישראל, ישראל ודאי אודי עלך, ומניה נפקו ברכאן, בגין דאנת אחיד ביה, ועל דא, אנא וכל שאר אוכלוסין, אודינא עלייהו.

פי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל, עם אלהים כל אינון דאתיין מסטרא דדינא קשיא. ועם אנשים, דא עשו ואוכלוסין די ליה. ותוכל, יכילת להון, ואינון לא יכלין לך. ולא שביק ליה יעקב, עד דאודי ליה על אינון ברכאן, הדא הוא דכתיב ויברך אותו שם.

תא חזי, בשעתא דסליק נהורא, אתפפיין כל אינון מארי דדינין, ולא משתכחי, ופנסת ישראל משתעי ביה בקודשא בריך הוא. וההיא שעתא עידן דרעוא הוא לכלא, ואושיט לה מלכא ולכל אינון דמשתכחי עמה, שרביטא דחוטא דחסד, לאשתכחא בשלימו במלכא קדישא, והא אתמר.

דף מה ע"ב

תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא אשתכח בה בפנסת ישראל, באינון זמנין דאשתכח עמה, והיא מתערת רעותא לגביה בקדמיתא, ומשכאת ליה לגבה, בסגיאנות חבתא ותיאובתא, פדין אתמליא מסטרא דימינא, וכמה אוכלוסין משתכחי בסטרא דימינא, בכלהו עלמין. וכד קודשא בריך הוא אתער חביבותא ורעותא בקדמיתא, והיא (דף מה ע"ב) אתערת לבתר, ולא בזמנא דאיהו אתער, פדין פלא בסטרא דנוקבא אשתכח, ושמאלא אתער, וכמה אוכלוסין קיימי ומתערי בסטרא דשמאלא בכלהו עלמין. כהאי גוונא פתיב, (נ"א הדא הוא דכתיב) אשה פי תזריע וילדה זכר וגו'. מאי טעמא. תנינו, עלמא תתאה כגוונא דעלמא עלאה אשתכח, ודא כדוגמא דדא.

ועל דא, קודשא בריך הוא גזר דכר או נוקבא, לאשתכחא רעותא בעלמא. ובכלא בעי בר נש לאתדבקא רעותא לעילא לגבי קודשא בריך הוא, לאשתכחא רעוון בעלמא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דאינון ידעין לאדבקא רעותהון לגבי מלכא קדישא, עליהו פתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום. (ויקרא יג) אדם פי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים א) אל תראוני שאני שחרחורת ששזפתני השמש, האי קרא אתמר, אבל בשעתא דסיקרא אתפסיא בגלותא, היא אמרה, אל תראוני. לאו דאיהי פקידת דלא למחמי לה, אלא בגין דאיהי חמת תיאובתא דישראל לגבה, למחמי נהורא, היא אמרת אל תראוני, לא תיכלון למחמי לי. אל תראוני ודאי. מאי טעמא. בגין שאני שחרחורת, בגין דאנא בקדרותא.

מאי שחרחורת, שחורה מבעי ליה. אלא, תרין קדרותי, חד ששזפתני השמש, דאסתלק מני שמשא, לאנהרא לי, ולאסתכלא בי. וחד דבני אמי נחרו בי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

שְׁשׁוּפְתַנִּי, שְׁזַפְתַּנִּי מִבְּעֵי לֵיה. אֵלָא רִמְזוּ הוּא דְקָא רִמְיזוּ, בְּשֵׁשׁ. דְּכַד נְהָרָא שְׁמִשָּׁא בְּשֵׁשׁ נְהוּרִין נְהִיר, וְכַד אֶסְתְּלַק, כָּל אֵינּוֹן שִׁית נְהוּרִין אֶסְתְּלָקוּ. בְּנֵי אַמֵּי, אֵלִין אֵינּוֹן דְּאִתְיִין מִסְטָרָא דְדִינָא קְשִׁיא. נְחָרוּ בֵּי, כְּמָה דְאִתְּ אָמַר (תהלים ט) נְחָר גְּרוּנִי, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (איכה ה) עַל צוּאֲרָנּוּ נְרַדְפְּנוּ דְכַד הוּוּ עֵיילִין יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, הוּוּ אֲזֵלִי יְדִיִּהוּ מְהַדְקֵן לְאַחֲוֵרָא, וְרִיחִיִּין עַל צוּאֲרֵיהוֹן, וְלֹא יִכִּילוּ לְאַפְתָּחָא פּוּמָא.

שְׁמוּנֵי נוּטְרָה אֶת הַכְּרָמִים, לְמַתָּךְ בְּגָלוּתָא, לְנִטְרָא לְשָׂאָר עֲמִין בְּגִינְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. כְּרָמֵי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי, דְּהָא לֹא יִכִּילָנָא לְנִטְרָא לְהוֹן כַּד בְּקַדְמִיתָא. בְּקַדְמִיתָא נְטִירָנָא כְּרָמֵי שְׁלִי, וּמִנִּיהּ אֲתַנְטְרוּ שְׂאָר כְּרָמִין. הַשְּׂתָא נְטִירָנָא שְׂאָר כְּרָמִין בְּגִין כְּרָמֵי שְׁלִי דְלֵהוּי נְטִיר בִּינֵיהוּ.

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזֵלִי בְּאוּרְחָא, כַּד מָטוּ חַד בֵּי חֲקַל, חָמוּ חַד דְּפִטְרָא דְקִיטְפָא בֵּין אֲרַחָא לְסִטְרָא יְמִינָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲטִיפָא דְקוּטְרָא בְּעֵינֵין שְׂכִיחַ, לִית לָן רִשׁוּ לְמַחְמֵי בְּחַדְוֹתָא, מִיּוּמָא דְאִתְחַרִּיב בֵּי מְקַדְשָׁא.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים כד) לֵיִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ, פִּיּוֹן דְּאָמַר לֵיִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ, אֲמַאי תִּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ, וְכִי תִּבֵּל לְאוּ מִן אֲרַעָא הוּא. אֵלָא הַכִּי קָאמַר, לֵיִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ, דָּא אֲרַעָא קְדִישָׁא, דְּאֲקָרִי אֲרֶץ הַחַיִּים. תִּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ, דָּא שְׂאָר אֲרַעָאן, כְּמָה דְאִתְּ אָמַר (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תִּבֵּל בְּצַדִּיק, דְּתִבֵּל בְּצַדִּיק תִּלְיָא, וְכֹלָא חַד מְלָה.

רַבִּי חֵיִיא אָמַר, לֵיִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ. הָאָרֶץ תִּינַח, וּמְלוֹאָהּ מַאי הִיא. אֵלָא אֵלִין נְשַׁמְתִּין דְּצַדִּיקֵיִיא. תִּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ, תִּבֵּל: דָּא אֲרַעָא דְלִתְתָא. וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: אֵלִין אֵינּוֹן בְּנֵי נְשָׂא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִי הַכִּי בְּמַאי אוּקִימָנָא כִּי הוּא עַל יַמִּים יִסְדָּה וְעַל נְהָרוֹת יְכוּנְנָה. אָמַר לִיה וְדַאי הַכִּי הוּא, דְּהִיא אֲרֶץ הַחַיִּים עַל יַמִּים יִסְדָּה וְעַל נְהָרוֹת יְכוּנְנָה, דְּכִלְהוּ נְפָקִי מֵהוּא נְהָר עֲלָאָה דְנִגִּיד וְנִפִּיק מְעַדָּן, וּבְהוּ אֲתַתְּקַנְתָּ לְאַתְעֵטְרָא בְּמִלְכָא קְדִישָׁא, וְלְמִיּוֹן עֲלָמִין. (ובגין כך)

מִי יַעֲלֵה בְּהַר יִי וְגוֹ', נְקִי כְּפִים וְבַר לְבַב אֲשֶׁר לֹא נְשָׂא לְשׂוֹא נְפִשִׁי וְגוֹ'. נְפִשׁוּ כְּתִיב, מְהוּ נְפִשִׁי וְנְפִשׁוּ. אֵלָא כֹּלָא חַד מְלָה, כְּמָה דְאִתְּ אָמַר (עמוס ו) נְשַׁבַּע יִי בְּנִפְשׁוֹ (שמואל א, ב) כְּאֲשֶׁר בְּלִבִּי וּבְנִפְשִׁי יַעֲשֶׂה. וְדוּד מְלָכָא אֲתַאחִיד בְּהוּא לֵב וּבְהוּא נְפִשׁ, וְעַל דָּא לֹא נְשָׂא לְשׂוֹא נְפִשׁוּ.

דף מ"ו ע"א

עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, אֲעַרְעוּ בְּחַד בַּר נֶשׁ, וְאַנְפּוּי מְלִיִּין מְכַתְּשִׁין, וְהוּוּ קָם מִתְחוֹת אֵילָנָא חַד, אֶסְתְּפְלוּ בֵּיה, וְחָמוּ (דף מ"ז ע"א) אֲנַפּוּי סוּמְקִין בְּאֵינּוֹן מְכַתְּשִׁין. אָמַר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

רבי חייא מאן אנת. אמר ליה יודאי אנא. אמר רבי יוסי חטאה הוא, דאי לאו הכי, לא אתרשימו אנפוי באלין מרעין בישין, ואלין לא אקרונ יסורין דאהבה. אמר רבי חייא הכי הוא ודאי, דיסורין דאהבה מתחפין אינון מבני נשא.

תא חזי, דכתיב אדם פי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת. הא ג' זינין הכא, וכלהו אקרונ נגע צרעת, הדא הוא דכתיב והיה בעור בשרו לנגע צרעת. מאי נגע צרעת. סגירו. סגירו בכלא, וכתיב והובא אל אהרן הכהן וגו'. אבל אינון דיתחזון לבר פתיב, וראהו הכהן וטמא אותו. דהא ודאי אינון דיתחזון לבר בבני נשא, מסטרא דמסאבא קא אתיין, ולא יסורין דאהבה נינהו.

אמר רבי יוסי, מנא לן. אמר רבי חייא, דכתיב, (משלי כז) טובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת. אי ההיא תוכחת מאהבה (ס"א אינהו תוכחת מאהבה כד איהו), מסותרת מבני נשא. כגוונא דא מאן דאוכח לחבריה ברחימותא, בעי לאסתרא מלוי מבני נשא, דלא יכסוף מנייהו חבריה, ואי מלוי אינון באתגלייא קמי בני נשא, לאו אינון ברחימותא.

כך קודשא בריך הוא כד אוכח לבר נש, בכלא אוכח ברחימותא, בקדמיתא מחי ליה בגרמיה דלגו. אי הדר ביה, מוטב. ואי לאו מחי ליה תחות תותביה, ואלין (בערו) אקרונ יסורין דאהבה, אי הדר ביה מוטב, ואי לאו מחי ליה באתגלייא באנפוי, קמי כלא, בגין דיסתכלון ביה, וינדעון דהא חטאה איהו, ולא רחימא דמאריה הוא.

אמר לון ההוא בר נש, בקיטרא דעיטא חד אתיתון גבאי, ודאי לאו אתון אלא מאינון דדיריהון בבי רבי שמעון בן יוחאי דלא דחלין מפלא. אי בני דאתיין אבתראי יקטרגו בכו, איך מלייכו באתגלייא. אמר ליה אורייתא הכי הוא, דכתיב, (משלי א) בראש הומיות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה תאמר. ומה אי במלי דאורייתא אנן דחלי מקמך, הא נשתכח בכסופא קמי קודשא בריך הוא. ולא עוד, אלא דאורייתא בעי צחותא. פתח ההוא גברא ואמר (מיכה ז) מי אל כמוד נושא עון וגו'. ארים ידוי ובכה. אדהכי מטון בנוי. אמר בריה זעירא סיעתא דשמייא הכא.

סדר הלימוד ליום כד אייר [יום 231 בשנה]

פֶּתַח וְאָמַר (קהלת ז) אֶת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ וַיֵּשׁ רָשָׁע מְאָרִיךְ בְּרַעְתּוֹ. הָאֵי קָרָא אוֹלִיפְנָא בִּי רַבִּי דּוֹסֶתַאי סָבָא, דְּהוּא אָמַר מְשֻׁמִּיָּה דְרַבִּי יִיסָא סָבָא. אֶת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי, וְכִי שְׁלֵמָה מְלָכָא דְהוּא חֲפִים עַל כָּלֵא, אֵיךְ אָמַר הָכִי דְאִיהוּ חָמָא כָּלֵא בְזִמְנָא דְאִיהוּ אֲזִיל בְּחֻשׁוֹכֵי עֲלָמָא דְהָא כָּל מָאן דְאֲשַׁתְדַּל בְּחֻשׁוֹכֵי עֲלָמָא, לָא חָמֵי מַדִּי, וְלֹא יָדַע מַדִּי.

אֲלֵא הָכִי אֲתַמַּר, בְּיוֹמוֹי דְשְׁלֵמָה מְלָכָא, קָיִימָא סִיְהָרָא בְּאֲשְׁלֻמוֹתָא, וְאֲתַחֲפֵם שְׁלֵמָה עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְכַדִּין חָמָא כָּלֵא, וַיָּדַע כָּלֵא. וּמֵאֵי חָמָא. חָמָא כָּלֵא, דְלֹא אַעֲדֵי מִן סִיְהָרָא. וְהוּא נְהִיר לָהּ שְׁמֵשָׁא (ס”א ליה כשמשא). הָדָא הוּא דְכַתִּיב אֶת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי. מָאן הַבְּלִי. דָּא סִיְהָרָא דְאֲתַכְּלִילַת מִן כָּלֵא, מִן מֵיא וְאֲשָׂא וְרוּחָא כְּחָדָא. כְּהַבֵּל דְנִפְיָק מִן פּוּמָא, דְכָלִיל מִכָּלֵא.

וְהוּא חָמָא כָּלֵא, בְּהַהוּא הַבֵּל דִּילֵיהּ, דְאֲחִיד בֵּיהּ. יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, תָּא חֲזִי, בְּזִמְנָא דְאֲסַגִּיאוּ זַכָּאִין בְּעֲלָמָא, הָאֵי כָּלֵא לָא אַעֲדֵי מִן סִיְהָרָא לְעֲלָמִין, וְהָאֵי כָּלֵא נָטַל כָּל מִשַׁח וְרַבּוּ וְחָדוּ דְלַעֲיָלָא, וְאֲתַמְלִי (ס”א ידוי ורוי) וְחָדֵי וְרַבִּי, בְּגִין לְאֲזַדְדוּגָא בְּסִיְהָרָא, וְהוּא רוּחַ בְּגִינָה.

דף מ”ו ע”ב

וּבְזִמְנָא דְאֲסַגִּיאוּ חֲיִיבִין בְּעֲלָמָא, וְסִיְהָרָא אֲתַחֲשַׁכַּת, כְּדִין צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, צְדִיק גְּאֹבֵד לָא כְּתִיב, אֲלֵא צְדִיק אוֹבֵד, דְהָא לָא אֲתַחֲזִי (נ”א אַתְחַבֵּר) בְּסִיְהָרָא, וְלֹא נָטַל מִשַׁח וְרַבּוּ וְחָדוּ לְמַלְיָא לָהּ, וְלְאֲזַדְדוּגָא עִמָּה. וְעַל דָּא צְדִיק אוֹבֵד, בְּצַדְקוֹ, דָּא סִיְהָרָא, דְבְּגִין סִיְהָרָא דְלֹא אֲשַׁתְּכַחַת לְאֲזַדְדוּגָא עִמָּה, הוּא אַבִּיד, דְלֹא שְׂאִיב מִחִידוּ כְּמָה דְהוּא עָבִיד. וְכַדִּין כָּל סֵטֵר שְׁמַאלָא אֲתַעַר, וְחֲיִיבִין מְאָרִיכִין בְּשַׁלְוָה (דף מ”ז ע”ב) בְּעֲלָמָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, וַיֵּשׁ רָשָׁע מְאָרִיךְ בְּרַעְתּוֹ. מֵאֵי בְּרַעְתּוֹ בְּהַהוּא סֵטֵר (נ”א בַּהֵיא רַעַה) דְאֲתַדְבֵּק בֵּיהּ.

תּוּ יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, דְכַד חֲיִיבִין סְגִיאוּ בְּעֲלָמָא, וְדִינָא תְּלִיא (בְּחֻבִיָּהוּ) צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, אִיהוּ אֲתַפֵּס בְּחֻבִיָּהוּ, כְּגוֹן אַבָּא דְאֲתַפֵּס בְּחֻבִיָּהוּ דְבְּנֵי מְאִתֵּיהּ, דְהוּוּ כְּלָהוּ חֲצִיפִין (לְגַבִּיָּה), וְהוּא לָא אֲסַחֵיד בְּהוּ וְלֹא אַכְסִיף לָהּ לְעֲלָמִין, וּמְחִי בִּידָן, דְלֹא נְתַגְרִי בְּהוּ בְּרִשְׁעֵיָא (נ”א וְלֹא מְחִי בִּידֵיהוֹן דְלֹא מְתַגְרוּ בְּהוּ). וְהוּוּ אָמַר לָן, (תְּחִלִּים לו) לְדוֹד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים אֵל תִּקְנָא בְּעוֹשֵׂי עוֹלָה. אָמַר אַבּוּי, וְדָאֵי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

קודשא בריך הוא אעניש לי בדא, דהא הוה רשו בידי למחאה בידיהו, ולא עבדית, ולא אכסיפנא (נ"א אוכחנא) להו, לא בטמירו, ולא באתגליא.

תו פתח בריה אחרא ואמר, (בראשית ב) וייצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה וגו'. וייצר יי' אלהים, בתרי יודין, בתרין יצרין, יצר טוב ויצר רע, חד לקבל מיא, וחד לקבל אשא. יי' אלהים, שם מלא. את האדם, כליל דכר ונוקבא. עפר מן האדמה, דא עפרא דארעא קדישא, דמתמן אתברי, והוא אתר דבי מקדשא.

ויפח באפיו נשמת חיים, דא נשמתא קדישא, דאתמשכא מאינון חיים דלעילא. ויהי האדם לנפש חיה, אדם אתכליל בנפשא קדישא, מחיה עלאה. דאפיקת ארעא דכתיב, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, נפש דהחיה חיה עלאה.

השלמה מהשמטות (סימן ו)

דכתיב תוצא הארץ נפש חיה, דהווא חיה עילאה. ובגין דהאי נפש חיה איהי קדישא עילאה, כד ארעא קדישא משכא לה בגווה ואתכלילת בה, כדין קרינון לה נשמה.

ותא חזי, בכל זמנא דבר נש אזיל באורח קשוט, ופומיה ולישניה ממללן מילין קדישין בצלותא, באורייתא. האי נשמתא אתדבקת ביה, רחימא הוא דמאריה. כמה נטורין נטרין ליה מכל סטרין. רשימא הוא לטב לעילא ותתא ושכינתא קדישא שרייא עלוי. ודא היא דסלקא לעילא וממללא קמי מלכא קדישא ועיילא בכל תרעין ולית דימחי בידהא. ועל דא אתקרי רוח ממללא. דהא כל שאר נפשתא (נפשתאן) לית לון רשו למללא קמי מלכא בר האי.

ובזמנא דאיהו אסטי אורחוי ושפוותיה ולישניה ממללן מילין בישין, שכינתא אסתלקת מניה ונשמתא קדישא אתעברת מניה ולא אתדבקת ביה. ומסטרא דחוייא בישא תקיפא אתער רוחא חדא דשט ואכיל בעלמא, דלא שרייא אלא באתר דקדושה עילאה אסתלק מתמן. ואינון מילין סלקין לאתר דחוייא בישא, דכלא לאתריה אתהדר. ובשעתא דסלקין, כלא מכריזין ואמרין אסתלקו סוחרניה דמלה בישא דפלגיא. פנון אתר לארחיה דחוייא תקיפא.

והחיה נשמה סלקא בכסופא, בעאקו דכלא. ולא יתבין לה אתר למללא כמלקדמין. וכדין חוייא אודמן. וכד ההיא מלה בישא סלקא באורחין ידיעאן ושארי קמי דחוייא תקיפא כמה רוחין מתערין בעלמא ורוחא נחתא מיתהווא סטרא, ואשכח דהווא בר נש אתער ליה במלה בישא. והא רוחא ממללא קדישא אתעברת מניה, כדין שרייא עלוי וסאיב ליה, וכדין הוא סגיר ואתפגים בבשריה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

בחיזו דאנפוי בכלא. ועל דא כתיב (משלי כ"א) שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו. נפשו ודאי, והיא דהוה ממללא אתעבידת משתוקא בגין מלולא בישא וכמה דעונשא דבר נש בהאי, בגין מלה בישא, כך עונשיה בגין מלה טבא (דאתי לידיה דיכיל למללא ולא מליל): (עד כאן מההשמטות)

תא חזי, בכל זמנא דהאי נשמטא קדישא, אתדבקת ביה בבר נש. רחימא הוא דמאריה. כמה נטורין נטורין ליה מפל סטורין, רשימא הוא לטב לעילא ותתא, ושכינתא קדישא שריא עלוי.

ובזמנא דאיהו אסטי ארחוי, שכינתא אסתלקת מניה, ונשמטא קדישא לא אתדבקת ביה. ומסטרא דחויא בישא תקיפא, אתער רוחא חד, דשט ואזיל בעלמא, דלא שריא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק מתמן. וכדין אסתאב בר נש, ואתפגים בבשריה, בחיזו דאנפוי בכלא.

ותא חזי, בגין דהאי נפש חיה איהי קדישא עלאה, כד ארעא קדישא משכא לה, ואתפלילת בגויה, כדין קרינן לה נשמה. ודא היא דסלקא לעילא, וממללא קמי מלפא קדישא, ועיילא בכל תרעין, ולית דימחי בידהא. ועל דא אתקרי רוחא ממללא, דהא כל שאר נפשתא לית לון רשו למללא קמי מלפא, בר האי.

ועל דא אורייתא אכריות ואמרת, (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו', וכתיב (משלי כא) שומר פיו ולשונו וגו', בגין דאי שפוותיה ולישניה ממללן מלין בישין, אינון מלין סלקין לעילא, ובשעתא דסלקין, כלא מכריוזין ואמרין אסתלקו מסוחרניה דמלה בישא דפלגיא, פנון אתר לארחיה דחויא תקיפא. כדין נשמטא קדישא אתעברא מניה ואסתלקת, ולא יכלא למללא, כמה דאת אמר (תהלים לט) נאלמתי דומיה החשיתי מטוב.

והיא נשמטא סלקא בכסופא, בעאקו דכלא, ולא יחבין לה אתר כמלקדמין. ועל דא כתיב, שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו. נפשו ודאי והיא דהוה ממללא, אתעבידת משתוקא, בגין מלולא בישא. וכדין חויא אודמן, דכלא לאתריה אתהדר, וכד והיא מלה בישא סלקא באורחין ידיען, ושאר קמיה דחויא תקיפא, כמה רוחין מתערין בעלמא, ורוחא נחתא מההוא סטרא, ואשכח דההוא בר נש אתער ליה במלה בישא, והא רוחא ממללא קדישא אתעברא מניה, כדין שריא עלוי וסאיב ליה, וכדין הוא סגיר.

כמה דעונשא דהאי בר נש בגין מלה בישא. כך עונשיה בגין מלה טבא, דקאתי לידיה, ויכיל למללא, ולא מליל. בגין דפגים לההוא רוחא ממללא, דהיא אתתקנת למללא לעילא, ולמללא לתתא, וכלא בקדושה. כל שפן אי עמא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אזלין באורחא עקימא, והוא יכיל למללא להו ולאוכחא להו, ושתיק ולא מליל, כמה דאמינא דכתיב, נאלמתי דומיה החשיתי משוב וכאבי נעפר.

דף מ"ז ע"א

נעפר במכתשין דמסאבותא, ודא הוא דאמר דוד (דף מ"ז ע"א) מלכא אלקי בהאי, ואתפני מניה, דכתיב, (תהלים כה) פנה אלי וחנני. מהו פנה אלי. כמה דאת אמר (במדבר יב) ויפן אהרן. נחתו רבי חייא ורבי יוסי, ונשקוהו. אזדווגו פחדא כל ההוא אורחא, קרא רבי חייא עליהו, (משלי ד) וארח צדיקים פאור נגה הולך ואור עד נכון היום. (ויקרא יג) נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הכהן. אמר רבי יוסי, האי נגע, כל גוונין דיליה אתערו בהו חברייא, וכהנא הוה ידע בהו לדכיא ולמסאבא, הוה ידע, אינון דהו יסורין דרחימותא, או אינון דאשתכחו במאן דמאיס ביה מאריה ורחיק ביה, דהא לפום ארחוי דבר נש גרים נגע בעלמא.

כתיב (תהלים קמא) אל תט לבי לדבר רע להתעולל עלילות ברשע, מכאן תנינן בארחה דבר נש בעי למיתה ביה מדברין ליה. אמר רבי יצחק, האי קרא קשיא, וכי קודשא בריך הוא אסטי ליה לבר נש למתה בארחה חטאה, ולמעבד עובדין בישין, אי הכי לית דינא בעלמא דא, ולא בעלמא דאתי, ואורייתא לא אתתקנת, דכתיב ביה אם תשמע ואם לא תשמע.

אלא דוד אזהר ללביה, לדברא ליה באורח קשוט, כמה דאת אמר (דברים ד) והשבות אל לבבך. מאי והשבות. אלא זמנא חד, ותרין, ותלת, לאהדרא לקבליה, ולדברא, ולאזהרא ליה. והכי קאמר ליה, אל תט לבי לדבר רע, ללביה קאמר דוד (כלומר) אל תט לפום אורחוי דבר נש (נ"א והכי קאמר ליה, לבי, אל תט לדבר רע) דהא דבר רע גרים נגע בעלמא, ודינא שריא בעלמא, והיינו נגע צרעת.

נגע צרעת, הא אתערו חברייא, אבל צרעת פתרגומו, אמר רבי יהודה, מאי פתרגומו. סגירו, דסגיר ולא פתח, וכד סגיר הוא ולא פתח, נגע הוא דאקרי. רבי יוסי אמר, דלא מסתפקין אבהן, כל שפן בנין. והיינו דכתיב נגע צרעת פי תהיה באדם, באדם ממש, ומכאן נחית למאן דנחית, אשתכח נגע לכלא, מההוא סגירו.

אמר רבי יצחק, ודאי דא הוא רזא דמלה, דכתיב, (איכה ב) נאר מקדשו. מאי טעמא. משום דבני עלמא גרמו האי, דכתיב, (במדבר יט) את מקדש יי טמא, טמא ממש. אמר רבי אלעזר, טמא, משום דאסתלקת (שכינתא מניה) מאן דאסתלק, וחויא תקיפא שריא, ואטיל זוהמא, וסאיב למאן דסאיב, וכלהו בגין חובי עלמא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תאני, כד שארי חויה (תקיפא) לאתגלאה, מסתלקין סמכין ובניינין ומתעברין, ואתי חויה תקיפא ואטיל זוהמא, וכדין אשתכח מקדשא מסאב, מאן מקדשא. כמה דאתמר (ויקרא יד) ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם. וכתוב (בראשית ג) והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יי' אלהים ויאמר אל האשה. אל האשה ממש, דאתר מקדשא אתאחיד בגווה, והיינו את מקדש יי' טמא בגין חובוי, משום דאתגליא חויה תקיפא.

מאן חובוי. דא לישנא בישא, דבגין לישנא בישא, חויה אודמן, בין לעילא בין לתתא, דכתיב, (במדבר כא) וישלח יי' בעם את הנחשים הררפים. השורפים או הררפים לא כתיב, אלא הררפים, מאן שרפים. דכתיב (תהלים עד) ראשי תנינים (תרי, חד אתאחיד לעילא, וחד לתתא) (ס"א תרי, חד אתחזרו לזמנין) וכתוב (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו, ממעל לו ודאי, כמה דאת אמר (איוב א) להתיצב על יי', וכדין סגירו בכלא, ולית מאן דפתח, ועל דא כתיב (משלי ל) כן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וגו', מאי מנאפת. מנאפת ממש ודאי, אכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און.

דף מ"ז ע"ב

אמר רבי חייא אמר רבי יצחק, ברעותא דכלא לא אשתכח לתתא, אלא בגין דאשתכח לעילא. ולעילא לא אשתכח, אלא כד אשתכח לתתא בחובי עלמא, דילפינן דכלא תלייא האי בהאי, והאי בהאי. (ויקרא יג) ואיש כי ימרט ראשו וגו'. רבי חייא פתח ואמר (קהלת ב) וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסכלות וגו', בכמה אתר אסתפלנא במלוי דשלמה מלכא, ואשגחנא בחכמתא (דף מ"ז ע"ב) סגיאה דיליה, ואסתים מלוי בגו, לגו היכלא קדישא. האי קרא אית לאסתפלא ביה, אמאי אמר וראיתי אני, וכי שאר בני עלמא לא ידעי ולא חמאן דא. אפילו מאן דלא ידע חכמתא מן יומי, ולא אשגח בה, ידע האי שיש יתרון לחכמה מן הסכלות פיתרון האור מן החשך. והוא שבח גרמיה ואמר ראיתי אני.

אלא הכי תאנא, מאן חכים פשלמה דבשבועה דרגין דחכמה אתקרי כגוונא דלעילא. שיתא יומין לעילא, שביעאה עלאה עלייהו. שיתא יומין לתתא, שביעאה עלייהו. שיתא דרגין לכורסייא, הוא על כורסייא, דכתיב, (דברי הימים א, כט) וישב שלמה על כסא יי' למלך. שבועה פתרון דיומין לעילא, וכדין לקבליהון שבועה שמהן לשלמה. לאתחזאה ביה חכמתא קדישא. ובגין כך אתקרי שבע שמהן: שלמה. ידידיה. אגור. בן יקה. למואל, איתיאל, קהלת.

ואמר שבועה הבלים. ומה דאיהו חמא לא חמא בר נש אחרא, וכד פנש חכמתא ואסתלק בדרגין דחכמתא, אקרי קהלת. ושבעה הבלין אמר, לקביל ז' כתרין דלעילא, וכל הבל קלא אתעביד מניה, ועלמא לא מתקיימא אלא בהבל. ותאנא משמיה דרבי שמעון, הבל אפיק קלא ברוחא ומיא דביה, ולית קלא אלא בהבל. ותאנא בשבעה הבלין אתקיימין עלאין ותתאין. ותאני רבי יצחק, תא חזי, דעל הבל מתקיים עלמא, דאלמלא לא הוה הבל דנפיק מפומא, לא אתקיים בר נש אפילו שעתא חדא.

כגוונא דא אמר שלמה מלוי, דעלמא מתקיימא בהו, דהאי הבל דמתקיים ביה עלמא. והאי הבל דמתקיים ביה עלמא, מהבליים דלעילא קאתי, הדא הוא דכתיב הבל תבליים, הבל מהבליים דלעילא. וכל מלוי הכי הוה. ובהבליים דלעילא כתיב, (דברים ח) פי על כל מוצא פי יי' יחיה האדם. מאי מוצא פי יי'. דא הבליים דלעילא. ותניא, וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסכלות. מן הסכלות ממש, אתי תועלתא לחכמתא, דאלמלא לא אשתכח שטותא בעלמא, לא אשתמודעא חכמתא ומלוי. (תיקון קכ"ג ע"א) ותאנא חיובא הוא על בר נש דאוליה חכמתא, למילף זעיר מן שטותא, ולמנדע לה. בגין דאתי תועלתא לחכמתא בגיניה. כמה דאתיא תועלתא לנהורא מחשוכא, דאלמלא חשוכא לא אשתמודע נהורא. ולא אתיין (נ"א אתחזיא) תועלתא לעלמא מניה.

תנא שיש יתרון לחכמה, לחכמה סתם. דאמר רבי שמעון לרבי אבא, תא חזי רזא דמלה, לא נהיר חכמתא דלעילא, ולא אתנהיר, אלא בגין שטותא דאתער מאתר אחרא, ואלמלא האי, נהירו ורבו סגיא ויתיר לא הוה (להוי), ולא אתחזיא תועלתא דחכמתא. ובגין שטותא אתנהיר יתיר, ונהירין ליה יתיר, הדא הוא דכתיב שיש יתרון לחכמה, לחכמה סתם, מן הסכלות סתם. וכך לתתא, אלמלא לא הוה שטותא שכיח בעלמא, לא הוי חכמתא שכיח בעלמא.

והיינו דרב המנונא סבא, כד הוה ילפין מניה חבריין רזי דחכמתא, הוה מסדר קמיייהו פרקא דמלי דשטותא, בגין דייטי תועלתא לחכמתא בגיניה. הדא הוא דכתיב (קהלת י) יקר מחכמה ומכבוד סכלות מעט, משום דהיא תקוונא דחכמתא, ויקרא דחכמתא. ועל דא כתיב, ולפי נוהג בחכמה ולאחוז בסכלות.

רבי יוסי אמר יקר מחכמה ומכבוד, פלומר יקרא דחכמתא ונוי דילת, ויקרא דכבוד דלעילא, מאי היא. סכלות מעט. זעיר דשטותא אחזי וגלי יקרא דחכמתא וכבוד דלעילא, יתיר מפל ארחין דעלמא.

דף מ"ח ע"א

פִּיתְרוֹן הָאוֹר מִן הַחֹשֶׁךְ, תּוֹעֵלְתָא דְנְהוּרָא לָא אֲתִיָּא (נ"א אתחזיא) אֵלָא מִן חֲשׂוּכָא. (ולעולם) תְּקוּנָא דְחוּרָא מְאִי הִיא. אוֹכְמָא, אֶלְמְלָא אוֹכְמָא לָא אֲשֶׁתְּמוּדַע חוּרָא, וּבְגִין אוֹכְמָא, אֶסְתְּלִיק חוּרָא וְאֲתִיקָר. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מְשָׁל לְמִתּוֹק בְּמַר, דְּלֹא יָדַע אֵינֶשׁ טַעְמָא דְּמִתִּיקָא, עַד דְּטַעִים מְרִירָא, מֵאֵן עֲבִיד לְהֵאִי מְתִיקָא. הוּי אוֹמַר הֵאִי מְרִירָא. וְהֵינּוּ דְכְּתִיב, (קהלת ז) גַּם אֵת זֶה לְעוֹמֵת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים. וְכְּתִיב (דף מ"ח ע"א) (קהלת ז) טוֹב אֲשֶׁר תִּאָּחֹז בְּזֶה וְגַם מְזֶה אֵל תִּנַּח יְדֶךָ.

סדר הלימוד ליום כה אייר [יום 232 בשנה]

תאנא בכמה דרגין אתקרי בר נש: אדם, גבר, אנוש, איש. גדול שבכלם אדם. (משום) דכתיב, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו. וכתיב (בראשית ט) כי בצלם אלהים עשה את האדם. ולא כתיב, גבר, אנוש, איש. אמר רבי יהודה, אי הכי, והא כתיב (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן ליי'. (ולא גבר, אנוש, איש) מאן בעי למקרב קרבנא. מאן דאיהו חטאה וכתיב אדם.

אמר רבי יצחק תא חזי, קיומא דעלמא דעלאין ותתאין, הוא קרבנא. נייחא דקודשא בריה הוא. ומאן אתחזי למקרב קמיה האי נייחא, הוי אומר האי אדם, דיקירא מפלא. אמר ליה אי הכי, הא כתיב, אדם כי יהיה בעור בשרו וגו', והיה בעור בשרו לנגע צרעת. אמר ליה, להאי בעי קודשא בריה הוא לדפאה יתיר מפלא, דמאן דאיהו בדרגא עלאה דכלהו, לא ליתבי הכי.

ובגין כך כתיב באדם, והובא אל הכהן. ובא לא כתיב, אלא והובא, דכל מאן דחמי ליה, אתחייב ביה לאקרובי קמי כהנא, דדיוקנא קדישא לא ליתבי הכי. וכתיב איש או אשה כי יהיה בו נגע וגו', ואיש או אשה כי יהיה בעור בשרם בחרות וגו', ולא כתיב בהו והובא.

אמר ליה, והא כתיב (במדבר יב) והאיש משה, (שמות לב) כי זה משה האיש, אמאי לא אקרי אדם. אמר ליה משום דאקרי עבד למלכא, דכתיב, (במדבר יב) לא כן עבדי משה. (יהושע א) משה עבדי. ואוף הכי אקרי איש לגבי אדם דלעילא. אמר ליה אי הכי, והא כתיב (שמות טו) יי' איש מלחמה, ולא כתיב אדם. אמר ליה (תהלים כה) סוד יי' ליראיו. אמר ליה אי הכי אנא בינייהו (ס"א יתיב) אתיבו בכלא, ובאתר דא לא זכינא.

אמר ליה זיל לרבי אבא, דאנא אוליפנא מניה על מנת דלא לגלאה. אזיל לגבי דרבי אבא, אשכחיה דהוה דריש ואמר, אימתי אתקרי שלימותא דלעילא (נ"א דכלא), כד יתיב קודשא בריה הוא בכורסייא. ועד דלא יתיב בכורסייא, לא אשתכח שלימותא. דכתיב, (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, משמע דכתיב אדם, דהוא כללא, ושלימותא דכלא. אמר רבי יהודה, בריה רחמנא דאשכחית לך בהאי. אמר ליה אי הכי הא כתיב (שמות טו) יי' איש מלחמה, ולא כתיב אדם. אמר ליה יאות שאלת.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תא חזי, התם לא אשתכח שלימותא דכלא, ובגיני כך אקרי איש. אבל הכא, שלימותא דכלא, וכללא דכלא, בגין כך אקרי אדם. קארי עליה (תהלים קיט) טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף.

תו אמר ליה, פתיב (תהלים לו) אדם ובהמה, ולא פתיב איש ובהמה. אמר ליה ולא. והפתיב (שמות יא) למאיש ועד בהמה. אבל מה דכתיב אדם ובהמה, כמה דכתיב, (מלכים א, ה) מן הארז אשר בלבנון עד האזוב אשר יוצא בקיר. אורחיה דקרא הוא, דנקיט עלאה מפלהו, ונמיך מפלהו. אוף הכא עלאה דכלא, אדם, ונמיך מפלא בהמה.

אמר ליה והא פתיב (בראשית ב) ואדם אין לעבוד את האדמה. אמר ליה, תא חזי, דכל מה די בעלמא לא הוי אלא בגיניה דאדם, וכלהו בגיניה מתקיימי, ולא אתחזיאו בעלמא, וכלהו אתעכבו עד דייתי ההוא דאקרי אדם. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגו'. טרם: עד לא, פתרגומו. משום דדיוקנא עלאה לא אתחזי, הדא הוא דכתיב ואדם אין, כלומר, פלהו אתעכבו בגיניה דהאי דיוקנא, עד דאתחזי.

ובגין כך לא אתחזי (נ"א אתברי) האי דיוקנא, אלא בדיוקנא דאתחזי ליה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) וייצר יי' אלהים את האדם, בשם מלא. כמה דאוקימנא, דאיהו שלימותא דכלא, וכללא דכלא.

תאנא, בששי נברא אדם, בשעה שנשלם הפסא. ונקרא פסא, דכתיב, (מלכים א, ט) שש מעלות לפסא. ולפיכך נברא האדם בששי, שהוא ראוי לישוב על הפסא. ותאנא פיון דנברא אדם אתתקן כלא, וכל מה דלעילא ותתא, וכלא אתכליל באדם.

דף מ"ח ע"ב

תניא אמר רבי יוסי, פתיב (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, פללא דכלא, וכלא פלילין בהאי דיוקנא. אמר רבי יהודה והא פתיב (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין לארבעתם, ופני שור (דף מ"ח ע"ב) מהשמאל לארבעתן, אמר ליה כלא אפי אדם הו, ובההוא דיוקנא דאדם, אתחזיין כל גוונין וכל דיוקנין. כמה דתנינן אנפוי אנפי נשרא, לא דהוא נשרא, אלא דאתחזי בדיוקנא דאדם, משום דפליל כל גוונין וכל דיוקנין.

אמר רבי יצחק, תא חזי, כל מאן דאיהו תחות שולטני דאדם, אתקרי איש. משום דאתתקן בגוונא דאדם, מדרגא אחרא דהוה ביה בקדמיתא. דתניא ברוזא עלאה (תרומה קע"ח ע"ב, מ"ז ע"ב) בספרא דצניעותא, כד אתברי אדם, גחת בדיוקנא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

קדישא עלאה, ונחתו עמיה תרין רוחין, מתרין סטרין, מימינא ומשמאלא, כללא דאדם. ורוחא דימינא, אתקרי נשמטא קדישא, דכתיב, (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. ורוחא דשמאלא, אתקרי נפש חיה, והוה אזיל ונחית מעילא לתתא, ולא אתיישבא בהדי אחרא.

כד הוה עייל שבתא, והוה חב אדם, אתעבידו (נ"א אתנגידו) מתהווא רוחא שמאלא, בריין מתפשטן בעלמא, ולא אסתיימו גופא דלהון. ואתחברו בהאי גופא דאדם, בדכורא ונוקבא, ואתילידו בעלמא. ואלין אקרין נגעי בני אדם. (כ"ה ע"א) תנא, עלאין מנייהו דלא אתדבקו לתתא, ותליין באוירא, ושמעין מה דשמעין מלעילא. ומנייהו ידעין אינון אחרנין לתתא.

תנא, מן בוצינא דקרדינותא, נפקין תלת מאה ועשרים וחמש ניצוצי, מתגלפין ומתאחדן כחדא מסטרא דגבורה, דאקרין גבורות, (ס"א ומתלכדן) כחדא, ואתעבידו חד. (גופא) וכד עיילין אלין בגופא, אקרי איש. (ס"א ולא איש דא) דא דתנינן איש תם וישר איש צדיק, ואיש דהכא, איש מלחמה פתיב, דכלא סליק דינא, וכלא חדא. אמר רבי יהודה אמאי. לא הוה בידיה (דרבי יצחק). אתו שאילו קמיה דרבי שמעון, אמר לון, תו קשיא, דהא תנינן כתיב (בראשית ב) לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת, ותנינן מאן איש דא חסד, והכא אמריתו דהוא דינא.

אלא הכי תאנא, כלא הוא בחד מתקלא סלקא, וכלא חד. ומשום דדיני תתאי מתאחדן (נ"א ומתלכדן) ומתחברן בשערוי דהאי. אקרי הוא דינא קשיא, וכד אתעבר מניה שערא דרישא, אתבסם, ודינין דלתתא לא אזדמנו. ובגין כך אקרי טהור. דלא אקרי טהור, אלא כד נפיק מסטרא דמסאבא, וכד נפיק מן מסאבא, אקרי טהור. דכתיב, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא. מטמא ודאי, והכא פתיב, ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא.

ותא חזי, ברישא דהאי איש, בוצינא דקרדינותא. ובגין כך גולגלתא דרישא דהאי, סומקא כלא פוורדא, ושערי סומקי בגו סומקי, ותליין מניה פתרין תתאין דלתתא, דמתערין דינין בעלמא. וכד אתעבר מניה שערא ואתגליש, מחסד עלאה אתבסם כלא, ואתקרי טהור על שמיה.

אמר רבי יהודה, אי אתקרי על שמיה, קדוש אתקרי, ולא טהור. אמר ליה לאו הכי, דקדוש לא אתקרי אלא כד תלי שערא. דקדושה בשערא תלי, דכתיב, (במדבר ו) קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. והאי אקרי טהור, מסטרא דתליין לתתא מניה, ובגיני כך אתעבר מניה שערא, ואתדכיא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ותא חזי כל מאן דאיהו מסטרא דדינא, ודינין מתאחדין ביה, לא אתדכי, עד דאתעבר מניה שערא, ומדאתעבר מניה שערא אתדכי. ואי תימא אדם. לאו הכי, דהא הוא שלימותא דכלא, ורחמי אשתכחו ביה. בגין כך לאו הכי דכלהו קדושאן וקדישין אתייחדו ביה. אבל האי, הוא דינא, ודיני אתאחדן ביה, לא אתבסם עד דאתעבר מניה שערא.

תא חזי, דהא ליואי דאתו מהאי סטרא דדינא, לא מתדכאן עד דאתעברו מנהון שערא, דכתיב, (במדבר ח) וכה תעשה להם לטהרם הנה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וגו'. ובגין דיתבסמון יתיר, בעי פהנא דאתא מסטרא דחסד עלאה, לארמא לון, דכתיב, (במדבר ח) והניף אהרן את הלויים תנופה לפניי. כמה דאיהו להאי איש דלעילא, דכד בעי לאתבסמא (דף מ"ט ע"א) יתיר, אתגלייא ביה חסד עלאה, ואתבסם. ומבסם הוא, לתתא.

והאי איש בכללא דאדם הוא. וכד בעי קודשא בריך הוא לאגחא קרבא, בהאי איש אגח בהו קרבא, דכתיב (שמות טו) יי' איש מלחמה, בהאי איש ממש. ולא אגח בהו קרבא, עד דאעבר ליה שערא דרישא, בגין דישתלשלון משלשוליהון, ויתברון כל אינון כתרין דמתאחדן בשערי. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה ז) ביום ההוא יגלח יי' וגו'. בעברי נהר במלך אשור את הראש ושער הרגלים וגם את הזקן תספה.

תאנא, וכה תעשה להם לטהרם. מאי וכה. פגוונא דלעילא, הנה עליהם מי חטאת, שיורי טלא דבדולחא הכא מי חטאת, דאינון שיורי טלא. לזמנא דאתי פתיב, (יחזקאל לו) וורקתי עליכם מים טהורים. וכפסו בגדיהם, פגוונא דלעילא, דתקונוי דהאי איש אתסחן בחסד עלאה ואתדכי מכלא.

ותנינו, אמאי פתיב בתער ולא במספרים. אלא משום דיתעבר שערא בשרשוי, ויתעברון מניה דינין תתאין משולשוליהון. ולזמנא דיתכשרון עובדין לתתא, זמין קודשא בריך הוא שערא דא לאעברא ליה, ולמגלשיה בגין דלא יצמח וירבה, דכתיב פי ימרט ראשו.

אמר רבי יצחק, רב מכל ליואי, קרח הוא, דעבדיה קודשא בריך הוא לתתא, פגוונא דלעילא, וקרייה קרח. אימתי. בשעתא דגליש בגיניה להאי איש, דכתיב קרח הוא.

וכד חמא קרח רישיה בלא שערא, וחמא לאהרן מתקשט בקשוטי מלכין, אתולזל בעיניה וקנא לאהרן. אמר ליה קודשא בריך הוא, אנא עבדית לך פגוונא דלעילא, לא בעאת לאעלאה בעלאין, חות לתתא והוי בתתאין. דכתיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

(במדבר טז) וירדו חיים שאולה. מאי איהו שאול. גיהנם. דתמן צווחין חייבין, ולית מאן דמרחמי עלייהו. וזמינן אינון לאחייא ולאעלא, כד יתער קודשא בריך הוא לעמיה, ולאחייא להו. דכתיב, (שמואל א, ב) יי' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל. (ויקרא יג) ואם מפאת פניו ימרט ראשו. תאנא, אית פנים ואית פנים, ומאן פנים הללו. אלין אינון דאקרון פנים של זעם. וכל אלין דתליין מאינון פנים חציפין, פלהו תקיפין. פלהו דלא מרחמי, וכד אתעבר שערא מסטרא דאינון פנים, מתעברן פלהו ואתברו.

דתניא, (קל"א ע"ב, קמ"א) כל אינון דתליין משערא דרישא, אינון עלאין על אחרנין, ולא חציפין פוותיהו. וכל אינון דתליין מסטרא דשערא דאינון פנים, פלהו חציפין ותקיפין, ובגין כך אנפוי מתלהטן כאשא, משום ניצוצא דבוצינא דקרדינותא. ובהאי כתיב, (איכה ד) פני יי' חלקם. (תהלים לד) פני יי' בעושי רע.

אמר רבי יצחק מהו נגע לבן אדמדם. נגע ממש הוא, אי חוורא אתחזי, וסומקא לא אתעבר. משמע דכתיב לבן אדמדם. אמר רבי יוסי, דחוורא לא אתחזי אלא בסומקא, פגוונא חוורא וסומקא. רבי יצחק אמר, אף על גב דחוורא אתחזי, אי סומקא לא אזיל, נגע הוא. דכתיב, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשילג ילבינו. וכד אתחזור, פלא רחמי אשתכחו, ודינין לא אשתכחו. (ס"א דהא אתעקרו)

תאני רבי אבא, כתיב נגע הוא, וכתיב נגע היא. חד דכר וחד נוקבא. אלא כד נוקבא, אסתאבת בגין חובי תתאי, כתיב נגע היא. וכד דכר לא אתדכי בגין חובי תתאי, כתיב נגע הוא.

דף מ"ט ע"ב

ואשתמודען מלין אלין לגבי פהנא, דינין דאתו מהאי, ודינין דאתו מהאי. ואשתמודען קרבני דבעיין לקרבא, דכתיב זכר תמים. וכתיב נקבה תמימה ביאנה, דהא אשתמודען מלי, מאן אתו דינין, ומאן אינון חובי. דאתאחדן בהאי או בהאי. ועל דא כתיב, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה. לאפקא שאר קרבנין דלא כתיב רוח נשברה, דאינון שלמא לעלמא, וחדוה דעלאין ותתאין. (ויקרא יג) ואם יראנה הכהן. תאני רבי יוסי, כתיב (דף מ"ט ע"ב) (תהלים סח) שומע תפלה עדיף וגו'. שומע תפלה, דא קודשא בריך הוא. רבי חזקיה אמר, שומע תפלה, שומע תפלות מבעי ליה, מהו שומע תפלה. אלא תפלה, דא כנסת ישראל, דאיהי תפלה, דכתיב, (תהלים קט) ואני תפלה (ס"א תהלים טט) ואני תפלה (ואני תפלה) ודוד בגין כנסת

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ישראל קאמר לה. ומה דאמר ואני תפלה, פלא חד, ועל דא שומע תפלה, ודא תפלה של יד, דכתיב, (שמות יג) על ידכה בה"א.

עדיף כל בשר יבואו. בשעתא דגופא שריא בצערא, במרעין במכתשין. כמה דאת אמר ובשר כי יהיה בעורו. את הנגע בעור הבשר. הבשר החי. ובגין כך לא כתיב, כל רוח יבאו, אלא כל בשר יבאו. מהו עדיף. אלא כמה דאתמר, והובא אל הכהן, דא הוא קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, ואם יראנה הכהן. תא חזי, באתר חד אהרן הכהן, ובאתרא אחרא הכהן סתם, ודא קודשא בריך הוא.

אמר רבי יצחק, והא כתיב נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הכהן, אי הכי דא קודשא בריך הוא. אמר ליה אין. בגין דביה תליא כל דכיותא וכל קדושה. אמר ליה, אי הכי, אמאי והובא, והועלה מבעי ליה. אמר ליה, כמה דאת אמר (שמות כז) והובא את בדיו בטבעות, דעייל דא בגו דא. אוף הכא והובא, דיפנסון ליה לכהנא, לדכאה ליה (כד אהדר ביה) ויעלון מלה קמיה.

אמר רבי יצחק, הכי תנינו, נגע צרעת. נגע הוא דינא תקיפא שריא בעלמא. צרעת: סגירו. כמה דאת אמר, סגירו דנהורא עלאה. סגירו דטיבו עלאה, דלא נחית לעלמא. פי תהיה באדם, באדם סתם. והובא אל הכהן. דא כהן דלתתא, דהוא אתתקן למפתח ההוא סגירו, ולאדלקא בוציניא דישתכחו על ידי ברכן לעילא ולתתא. ויתעבר ויסתלק ההוא נגע, וישרי נהירו דרחמי על פלא, ובגין כך והובא אל הכהן.

אמר רבי אבא, חמינא לאינהו בני עלמא, דלא משגחו, ולא ידעין ביקרא דמאריהון, כתיב בהו בישראל, (ויקרא כ) אשר הבדלתי אתכם מן העמים להיות לי. וכתיב, (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני יי'. אי אינון מתרחקו, אן הוא קדושה דלהון, הא רעותא דלהון אתרחקת מניה. וקרא אכריז ואמר, (תהלים לב) אל תהיו כסוס כפרד אין הבין, במה אתפרשן בני נשא מסוס ופרד, בקדושה דגרמייהו, לאשתכחא שלימין ורשימין מפלא.

ועל דא זוגא דבני נשא הוא בזמנין ידיען, לכוונא רעותא לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא. והא אתערו, בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, לאשתעשעא עם צדיקיא, ופנסת ישראל משבחת ליה לקודשא בריך הוא, והיא שעתא דרעותא לאתדבקא בהו.

וחבריא דמשתדלי באורייתא, משתתפי בה בפנסת ישראל, לשבחא למלכא קדישא, ואתעסקו באורייתא, שאר בני נשא פדין עידן רעותא לאתקדשא בקדושה דקודשא בריך הוא, ולכוונא רעותא לאתדבקא ביה. ואינון חבריא

דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא זְווגָא דְּלֵהוֹן בְּשַׁעְתָּא זְווגָא אַחְרָא אֲשַׁתְּכַח, וְהֵאִי מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת לְכוּנָא רְעוּתָא לְאַתְדַּבְּקָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְּהוּא עֵידוֹן רְעוּתָא דְּמַתְּבָרְכֵן כְּלָא עֲלָאי וְתַתָּאי.

אִי בְּנֵי נְשָׂא אֲתַרְחִקוּ מִנִּיהּ, וְעַבְדֵּן כְּבַעֲרִי, אֲנִי הוּא קְדוּשָׁה דְּלֵהוֹן, לְאַשְׁתַּכְּחָא קְדִישִׁין. אֲנִי אֵינּוֹן נִפְשָׁאן קְדִישִׁין דְּמִשְׁכֵּן מַעֲיָלָא. וְשְׁלֵמָה מְלָכָא צְוּוּחַ וְאָמַר, (מְשַׁלִּי ט) גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב. גַּם בְּלֹא דַעַת, מֵאֵן הוּא דַעַת. דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. נֶפֶשׁ לֹא טוֹב, דָּא הוּא נֶפֶשׁ, דְּאֵינּוֹן מִשְׁכֵּן בְּעוּבְדֵיהוּ, לֹא טוֹב, דְּהָא מִסְטָרָא אַחְרָא אֲתַמְשַׁכָּאן עֲלֵיהוּ נִפְשָׁתָא דְּלָאוּ אִיהוּ טוֹב, בְּגִין דְּלֹא מְכוּוְנֵי לְבִייהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

מֵאֵן דְּאַתְלֵהִיט בְּיַצַר הָרַע, בְּלֹא רְעוּתָא וְכוּוְנָה דְּלֵבָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מִסְטָרָא דְּיַצַר הָרַע אֲתַמְשַׁךְ עֲלֵיהּ נִפְשָׁא, דְּלָאוּ אִיהִי טוֹב, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב וְאֵין בְּרַגְלִים חוּטָא. מֵאֵן דְּאִיהוּ אֵין בְּרַגְלִים וְדַחֵי שַׁעְתָּא בְּלֹא רְעוּתָא קְדִישָׁא, חוּטָא. חוּטָא וְדַאי, בְּכֻלָּא.

דף נ' ע"א

וְעַל דָּא שְׂרִיין מְכַתְּשִׁין בִּישִׁין בְּבְנֵי נְשָׂא, וְאַסְהִידוּ בְּאַנְפֵיהוּ בְּחַצִּיפוּתָא דְּלֵהוֹן, לְאַחְזוּאָה דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְאִיס בְּהוּ, וְלָאוּ דַעַתִּיהּ בְּהוֹן, עַד דְּאֵינּוֹן זִכָּאן (דף נ' ע"א) וּמְכַשְׂרָאן עוּבְדֵיהוּ כְּמַלְקָדְמִין, וּמַתְּבָרְכֵן (ס"א ומתדכאן). וְעַל דָּא אֲשַׁתְּמוּדְעֵן מְכַתְּשִׁין לְגַבֵּי כְּהֵנָּא, אֵינּוֹן דְּאַתֵּין מִסְטָרָא דְּמִסְאַבָּא, וְאֵינּוֹן דְּאַתֵּין מִסְטָרָא אַחְרָא.

כְּגוּוֹנָא דָּא כְּתִיב, כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו', וְנִתְתִי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחְזוּתְכֶם. וְכִי אָגַר טַב הוּא, דִּישַׁתְּכַח בְּאֵינּוֹן דְּזִכָּאן לְמִיעַל בְּאַרְעָא. אֲלֹא הָא אוּקְמוּהּ לְאַשְׁכְּחָא מְטְמוֹנִין דְּאַטְמָרֵן בְּבֵיתֵיהוּ, וְלֹאֲהֵנָּה לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל.

אַבְל תָּא חֲזִי, זִכָּאֵין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוֹן מַתְדַּבְּקֵן בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחִים לְהוּ, דְּכַתִּיב, (מְלֹאכִי א) אֲהַבְתִּי אֲתֶכֶם אָמַר יי'. וּמִגּוֹ רַחִימוּתָא דִּילֵיהּ, אָעִיל לְהוּ לְאַרְעָא קְדִישָׁא, לְאַשְׂרָאָה שְׁכִינְתִּיהּ בִּינֵיהוּ, וְלְמַהוּי דִּינִירִיהּ עַמְהוֹן, וְיִשְׂרָאֵל דִּישַׁתְּכַחוּן קְדִישִׁין עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

סדר הלימוד ליום כו אייר [יום 233 בשנה]

תא חזי, פתיב (שמות לה) וכל הנשים אשר נשא לבן וגו'. בשעתא דהו עבדין עבידתא, הו אמרי, דא למקדשא. דא למשכנא. דא לפרוכתא. וכן כל אינון אומנין בגין דישרי קדושה על ידייהו, ואתקדש ההוא עבידתא. וכד סליק לאתריה, בקדושה סליק.

כגוונא דא מאן דעביד עבידתא לעבודה זרה, או לסטרא אחרא, דלא קדישא. פיון דאדכר ליה על ההוא עבידתא, הא רוח מסאבא שריא עלוי, וכד סליק עבידתא, במסאבא סליק. כנענים פלחי לעבודה זרה אינהו, ומתדבקן פלהו פחדא ברוח מסאבא בעבודה זרה, והו בניין בנין לפרצופייהו (ס"א לטנופייהו) ולגעולייהו לסטר מסאבא לעבודה זרה, וכד שראן למבני, הו אמרי מלה, וכיון דאתדכר בפומייהו, סליק עליה רוח מסאבא. כד אסתליק עבידתא, ברוח מסאבא אסתליק.

פיון דעאלו ישראל לארעא, בעא קודשא בריך הוא לדכאה לון, ולקדשא לון ארעא, ולאפנאה אתר לשכינתא דלא תשרי שכינתא גו מסאבא. ועל דא בההוא נגע צרעת, הו סתרין בניינין דאעין ואבנין דאתעבידו במסאבו.

תא חזי, אי עובדא דא הוה לאשכחא מטמונין בלחודוי, יהדרון אבנין לבתר כמה דאינון לאתרייהו, ועפרא לאתריה. אבל קרא פתיב, וחצו את האבנים. וכתיב ועפר אחר יקח. בגין דיתעבר רוח מסאבא, ויתפני ויתקדש השתא כמלקדמין, וישתכחו ישראל בקדושה, ובדיורא קדישא, למשרי בנייהו שכינתא. ועל דא מאן דבני בנין כד שארי למבני, בעי לאדכרא בפומיה, דהא לפולחנא דקודשא בריך הוא הוא בני. בגין דכתיב, (ירמיה כב) הוי בונה ביתו בלא צדק וגו', וכדין סיעתא דשמיא שארי עלוי, וקודשא בריך הוא זמין עליה קדושתא, וקארי עליה שלום, הדא הוא דכתיב, (איוב ה) וידעת פי שלום אהלך וגו'. מהו (איוב ה) ופקדת גוף, הא אוקמות, אבל ופקדת, לאפקדא מלה בפומא כד איהו בני. וכדין ולא תחטא פתיב. ואי לאו הא זמין לביתיה סטרא אחרא.

כל שפן, מאן דבני ורעותיה כגוונא אחרא, בגין דמיחד ביתא לסטרא אחרא, לאסתאבא ביה. הא ודאי שריא ביה רוח מסאבא, ולא נפיק ההוא בר נש מעלמא, עד דאתענש בההוא ביתא, ומאן דדייר ביה, יכיל לאתזקא, דהא ההוא דירה רוח מסאבא שריא ביה, ואזיק מאן דאשתכח ביה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

ואי תימא במה ידיע. כגון דאתוק בההוא ביתא, ההוא דבני לה, או אנשי ביתיה, או בנזקי דגופא, או בנזקי ממונא, הוא ותרין אחרנין אבתריה. הא ודאי יערוק בר נש לטורא, ולא ידור ביה. ידור בטיחלא דעפרא, ולא ידור ביה.

דף נ' ע"ב

ובגין כך, קודשא בריך הוא חס עלייהו דישראל, דאינון לא ידעין מלה בכל אינון בתי. והוא אמר, אתון לא ידעין, אנא ידענא, וארשימנא לון בנגע. נגע דייר בביתא, הא נגע אחרא תקיפא, דיפיק ליה, ויעבר ליה מן עלמא. וכדין ונתן את הבית את אבניו ואת עציו. כיון דאזיל ליה, מאי טעמא ונתן את הבית. אלא בכל זמנא דההוא בנין להוי קיים, (דף נ' ע"ב) דיליה הוא, ויכיל לאהדרא.

האי בארעא קדישא, כל שכן בארעא אחרא, דזמינא רוח מסאבא יתיר, ויכיל בר נש לאתזקא. אמר רבי אלעזר, וכל שכן דאקרי בקלפוי דחברוי אחרנין, לאשתכחא תמן, ואפילו טורפי דקספתא לא מעברן ליה מההוא ביתא, ובגין כך האי קרא אכריז ואמר, הוי בונה ביתו בלא צדק. הוי ודאי קאמרי כל יומא בההוא ביתא.

רבי יוסי עאל חד יומא בחד ביתא, מטא בספתא (ס"א אטרח בטיפסא), עאל לגו. שמע חד קלא דאמר, אתכנשו עולו, הא חד פלוגתא דילן. סיפתו ונגזיק ליה עד לא ינפוק, אמרו, לא ניכול אלא אי דיוריה הכא. נפק רבי יוסי ודחיל. אמר, ודאי מאן דאעבר על מלוי דחברייא, אתחייב בנפשיה.

אמר ליה רבי חייא, והא גוים ושאר בני נשא דיירי בגויה, ואשתלימו. אמר ליה, אינון מסטרייהו קא אתיין, אבל מאן דדחיל חטאה, יכיל לאתזקא. ואפילו אינון, אי יעכבו דיוריהון ביה, לא יפקון בשלם. אמר ליה, והא פתיב (איוב כא) בתייהם שלום מפחד. אמר ליה כגון דהוה מאחרא, ואתבני מצדק. וקרא הכי הוא, בתייהם שלום מפחד, כשבתייהם שלום מפחד שבט אלוה לא שריא עליהם. (ויקרא יד) ובא אשר לו הבית והגיד וגו'. והגיד, ויאמר מבעי ליה, או וידבר, מהו והגיד. אלא בכל אתר מלה דחכמתא הוא, והא אוקמוה. כנגע נראה לי בבית, כנגע, נגע מבעי ליה. נראה לי, יש לי מבעי ליה. דהא פתיב, ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחותכם, דיתחזי לכלא. אמאי כנגע נראה לי.

אלא בשעתא דהאי עייל, אחרא אתגליא. ומקטרגא דא בדא. ועל דא נראה לי, ההוא דאתכפי אתגליא, ודאתגליא אתכפי, ולבתר מתחזי ליה בדיקנא דההוא נגע דביתא, ואתכפיא אחרא. ועל דא והגיד לפהו, דמלה דחכמתא היא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

וּכְדִין אֶתִי כֹהֵנָא, וִירְמוּן בֵּיתָא, וִינְתַצּוֹן לִיה אַבְנִין וְאֵעִין וּכְלָא. פִּיּוֹן דְּאַנְתָּצֵן וְאַתְדָּכֵן כֹּלָא, מִתְבָּרְכָאן, כְּדִין כְּתִיב, (דברים ח) וּבְתִים טוֹבִים תִּבְנֶה וְיִשְׁבֶּת. אֵלֶּיךָ אֶקְרוּן טוֹבִים, דְּהָא קְדָמָי לָאו אֵינּוֹן טוֹבִים, וְלָאוּ בְּכֻלָּא דְקְדוּשָׁה וְדָכִיּוֹ נִינְהוּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי בְּמָאֵי מוֹקְמִינֵן קְרָא דְכְתִיב, (דברים ו) וּבְתִים מְלָאִים כָּל טוֹב אֲשֶׁר לֹא מְלֵאתָ. אִי רוּחַ מְסֻבָּא שְׂרִיָּא בְּגוּוֹיֵיהוּ הֵיךְ מְלָאִים כָּל טוֹב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְלָאִים כָּל טוֹב: בְּמֻזְנָא, בְּכֻסְפָּא, וּבְדַהֲבָא, וּבְכֻלָּא. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית מה) כִּי טוֹב כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם. וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא כָּל בְּתֵי דְמִצְרַאִי, מְלִיִין חֲרָשִׁין וְטַעוּן הוּוּ. אֵלָּא בְּגִין עוֹתְרָא דְאַרְעָא אֲתַמַּר. אוּף הָכָא בְּגִין עוֹתְרָא וּמְמוֹנָא הוּוּ.

תְּרִין עוֹתְרִין נְטְלוּ יִשְׂרָאֵל, חַד כַּד נִפְקוּ מִגְלוּתָא דְמִצְרַיִם. וְחַד כַּד עָאֲלוּ לְאַרְעָא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כָּל דָּא וְדָאֵי הוּוּ לְאַתְקַדְשָׁא אַרְעָא, וְלֹאֲעַבְרָא רוּחַ מְסֻבָּא מְאַרְעָא, וּמְגוּ יִשְׂרָאֵל. וְכַד בֵּיתָא הוּוּ נְתִיץ, הוּוּ אֲשַׁתְּכַח בַּהּ מְמוֹנָא, לְמַבְנֵי לִיה, וְלְמַלְיָא בִּיתִיה, בְּגִין דְלֹא יִצְטַעַר עַל בֵּיתָא, וְיִשְׁרוּן בְּדִירָא דְקְדוּשָׁה. (ויקרא יג) וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בְעוֹר בְּשָׂרָם בְּהָרוֹת וְגו'. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּסִילְתָא דְמוֹקְפֵי בְּבִהַרְתָּ עֵזָה, חִיזוּ תְנִינָא, וּבְחִיזוּ אֲתַדָּן, בְּאֵינּוֹן גְּוֹנִין. אָמַר רַבִּי יִצְחָק ש' טַעְמֵי אֵית מָאן דְגָרִיס בְּבִהַרְתָּ עֵזָה. וְכֻלְהוּ אוֹלִיפְנָא מְאַבָּא, בַּר חִיזוּר (חזיר) חַד סְאִיב, סְהָדָא חַד. תְּרִין, תְּרֵי סְהָדֵי, וְדָכִי. מְכָאן וְלַהֲלָאָה, אֲפִילוּ מְאַה כְּתָרִי, וְתָרִי כְּמָאָה. וְדָא אוֹלִיפְנָא לְבִתְרָא דְכְתִיב, (דברים יט) לֹא יָקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ וְגו', עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים וְגו'.

רַבִּי חֲזַקְיָה הוּוּ יְתִיב קַמִּיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, כְּתִיב נִגַע לְבָן אֲדַמְדָּם, כְּדִין הוּוּ נִגַע, דְּהָא חוּרָא לֹא קָאִים בְּעֵינֵיה. פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, כְּתִיב (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים וְגו', וְכַאֲיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ בְּעֵי לְדַכְּאָה לֹוֹן בְּכֻלָּא, בְּגִין דְלֹא יִשְׁתַּכְּחוּן בְּדִינָא קַמִּיה. וּמְאַרְיֵהוּן דְדִינָא לֹא יִשְׁלִטוּן בְּהוּן, דְּהָא כֹּלָא אֲזִיל בְּתַר זֵינֵיה. סוּמְקָא לְסוּמְקָא, וְחוּרָא לְחוּרָא. יְמִינָא לְיְמִינָא, וְשְׂמָאלָא לְשְׂמָאלָא.

דף נ"א ע"א

בְּעָשׂוּ כְּתִיב, (בראשית כה) וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדַמוּנִי, וְעַל דָּא שְׂרִיָּא בֵּיה זֵינֵיה. (דף נ"א ע"א) וְאִי תִימָא אֲדַמוּנִי כְּתִיב בְּעָשׂוּ. וְכְתִיב בֵּיה בְּדוּד, (שמואל א, טז) וַיִּבְיֵאֵהוּ וְהוּוּ אֲדַמוּנִי. אֵלָּא דָּא מְזוּהָמָא דְדַהֲבָא אֲתַעֲבִיד, וְדָא בּוּזְהָרָא דְדַהֲבָא אֲתַדְבַק, בְּעָשׂוּ כְּתִיב בֵּיה, אֲדַמוּנִי כֻּלּוּ כְּאֲדַרְתָּ שְׁעָר, (מ"ח ע"ב) בּוּזְהָמָא דְהִתּוּכָא נִפְק. בֵּיה כְּתִיב בְּדוּד, עַם יִפֶּה עֵינַיִם וְטוֹב רָאִי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תא חזי, מאי טעמא. גוונא חוורא אשתמודע, וגוונא סומקא אשתמודע, סומקא בקדמיתא, והא אתחזי ביה חוורא, הא דכיותא אתייליד ביה, ושארן לאתדכאה. חוורא בקדמיתא, ואתחזי ביה סומקא, הא שארן לאסתאבא, וכתוב וטמאו הפהו, דהא אתייליד ביה סומקא, לאסתאבא. וכהנא הוה ידע בכל אינון גוונין. ולזמנין דאתחזי ביה גוונא דדכיותא, ויסגר ליה למחמי אי אתייליד ביה גוונא אחרא. ואי לא, מדפי ליה, הדא הוא דכתיב וטהרו הפהו וגו'.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי בארחה, אמר רבי יהודה, פתיב (מלכים ב, ה) וצרעת נעמן תדבק בך ובזרעך לעולם וגו', אי הוא חטא בנוי אמאי ילקון. אמר ליה, אלישע יתיר משאר נביאי חמא. חמא דלא נפיק מגחזי ברא דמעליא, ועל דא לייט לכלהו.

ולא עוד, אלא אמר ליה, אנא פולחנא בשמושא עלאה לגבי אליהו, וזכינא בתרין חולקין, דהא פלחנא ליה בקשוט, ואנת רשע פגמת לי, אומית לשקרא, וחמידת, הא עברת על אורייתא כלא, ומאן דאעבר על דא, מית הוא לעלמא דאתי. אבל בגין דפלחת לי, שמושא דילך לא להוי למגנא, תהוי מיתה דילך בעלמא דין, ובעלמא דאתי לא. ובגין כן, וצרעת נעמן תדבק בך ובזרעך. (גוונא

דחיוורא אשתמודע, וגוונא סומקא אשתמודע)

אמר רבי יוסי, בגד הצמר או הפשתים אמאי. אמר רבי יצחק, בכלא שריא, ובכלא שלטא. ואית כגוונא דא דכתיב, (משלי לא) דרשה צמר ופשתים. ובגיני כן, שולטניה דהוא נגע דנפיק מאתר עלאה, דא שלטא בכלא, בתרי גוונין, בצמר ובפשתים. ובגין כן, זאת תורת נגע הצרעת בגד הצמר או הפשתים.

רבי יצחק הוה אזיל לקטפורי דאבוי. חמא חד בר נש, דסאטי בקוטרא דמטולא אכתפוי. אמר ליה, שורטא דקישטא בכתפך אמאי, לא אמר ליה מדי. אזל אבתריה, חמא דעייל במערתא חדא, עאל אבתריה, חמא קטורא דתננא דהוה סליק מתחות ארעא, ועאל ההוא בר נש בנוקבא חד, ואתכסיא מניה. דחיל רבי יצחק, ונפק לפום מערתא.

עד דהוה יתיב, אעברו רבי יהודה ורבי חזקיה, חמא לון, וקריב גביהון, סח לון עובדא. אמר רבי יהודה, בריך רחמנא דשזבך. האי מערתא דסגיר, דסרוניא היא, וכל יתבי היא קרתא, חרשין אינון, ואתיין למדברא לחויין אוכמין, דאינון בני עשר שנין, או יתיר, למעבד חרשין, ולא מנטרא מנייהו, ואתעבידו סגירין וכל זייני חרשין דלהון בהאי מערתא אינון.

אָזלו, עַד דְּהוּ אֲזַל, אֶעְרְעְרוּ בְּחַד בַּר נֶשׁ דְּהוּ אָתִי, וּבְרִיָּה דְּהוּ מָרַע, קָטִיר
עַל חֲמָרָא. אָמְרוּ לִיה מֵאן אָת. אָמַר לְהוּ יוֹדָאי, וְדָא הוּא בְּרִי דְאִיהוּ קָטִיר עַל
חֲמָרָא. אָמְרוּ לִיה, אָמְאי הוּא קָטִיר. אָמַר לוֹן דִּינְרִי הוּא בְּחַד כְּפָר, דְּאִיהוּ מִבְּנֵי
רוּמָאי, וְהָאִי בְּרִי הוּא אֲוֹלִיף אֲוֹרִייתָא בְּכָל יוּמָא, וְהוּא אֶהְדֵּר לְבֵיתָא, וְלַעֲי לֹון
לְאִינוּן מְלִין. וְג' שְׁנֵין הוּא דִּינְרִי בְּהוּא בֵּיתָא, וְלֹא חֲמִינָא מְדִי. וְהִשְׁתָּא יוּמָא חַד
עָאל בְּרִי לְבֵיתָא לְאֶהְדֵּרָא מְלִין, אֶעְבֵּר חַד רוּחָא קָמִיה, וְנִזְיֵק לִיה, אֶעְקֵם פּוּמִיָּה
וְעִינוּי, וִידוּי אֶתְעַקְמוּ, וְלֹא יְכִיל לְמַלְלָא. וְאֶתִּינָא לְגַבֵּי מְעַרְתָּא דְּסָגִירוּ דְּסָרוּנִיָּא
דְּלָמָא יִלְפוּן לִי מְלָה דְּאֶסוּתָא.

דף נ"א ע"ב

אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, וּבְהוּא (דף נ"א ע"ב) בֵּיתָא יִדְעַת מִן קַדְמַת דְּנָא, דְּאֶתְנַזֵּק
בֵּיה בַּר נֶשׁ אַחְרָא. אָמַר לִיה יִדְעָנָא, דְּהָא מִכְּמָה יוּמִין אֶתְנַזֵּק בֵּיה חַד בַּר נֶשׁ,
וְהוּ אָמְרִי דְּמָרְעָא הוּא, וּמִנִּיָּהוּ אָמְרִי דְּרוּחָא דְּבֵיתָא, וְלְבַתֵּר עָאלוּ בֵּיה כְּמָה בְּנֵי
נֶשָׂא, וְלֹא אֶתְנַזֵּיקוּ. אָמְרוּ, הֵינּוּ דְּאָמְרִי חֲבֵרִיָּא, וּוִי לְאִינוּן דְּעֶבְרִין עַל מְלִיָּהוּ.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (ירמיה כב) הוּי בּוֹנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא צְדָק, דְּהָא בְּכָל אֶתֶר
דְּאֶשְׁתַּכַּח בֵּיה צְדָק, כָּל רוּחִין וְכָל מְזִיקֵי עֲלָמָא עֲרָקֵי מְנִיָּה, וְלֹא מִשְׁתַּכַּחֵי קָמִיָּה.
וְעַם כָּל דָּא, מֵאן דְּאֶקְדִּים וְנָטִיל אֶתֶר, אַחֲדִיד בֵּיה. אָמַר לִיה רַבִּי חֲזַקִּיָּה, אִי הָכִי
שָׁקִיל שְׂמָא קַדִּישָׁא כְּרוּחַ מְסַאבָּא.

אָמַר לִיה, לָאוּ הָכִי, אֲלֹא שְׂמָא קַדִּישָׁא לָא שְׂרִיא בְּאֶתֶר מְסַאבָּא, וּבְגִין כְּךָ,
אִי שְׂמָא קַדִּישָׁא נָטִיל אֶתֶר מִקַּדְמַת דְּנָא, כָּל רוּחִין וְכָל מְזִיקִין דְּעֲלָמָא לָא יְכַלִּין
לְאֶתְחַזָּאָה בֵּיה, כָּל שְׁכֵן לְקֶרְבָּא בְּהִדְיָה. אִי רוּחַ מְסַאבָּא קַדִּים, נָטִיל אֶתֶר. שְׂמָא
קַדִּישָׁא לָא שְׂרִיא בֵּיה, דְּהָא לָאוּ אֶתְרִיָּה.

וְכַד הוּא נְחִית נִגַע צָרַעַת, הוּא מְדַכֵּי אֶתְרָא, וְאֶפִּיק לְרוּחַ מְסַאבָּא מֵאֶתְרִיָּה,
וְלְבַתֵּר מְנַתְצִי בֵּיתָא, אַבְנִין וְאֶעִין וְכֹלָא, וּבְנֵי לָהּ כְּמִלְקַדְמִין, בְּסֹטֵר קַדִּישָׁא
בְּצְדָק, דְּדַכִּיר לִיה לְשְׂמָא קַדִּישָׁא, וְלִשְׂרֵי עֲלִיָּה קְדוּשָׁתָּה, וְעַם כָּל דָּא בְּעַפְרָא
אַחְרָא, וִירְחִיק בֵּיתָא מֵאֶתְרִיָּה, מִיְסוּדָא קַדְמָאָה תְּרִי טְפָחִים.

הִשְׁתָּא דְּלֹא אֶתְחַזִּי, וְלֹא נְחִית מֵאן דְּמִקְטַרְגַּב בֵּיה בְּהוּא רוּחַ מְסַאבָּא, לְאֶפְקָא
לִיה מֵאֶתְרִיָּה, מֵאִי תְּקַנְתִּיָּה. אִי יְכִיל לְנַפְקָא מֵהָאִי בֵּיתָא שְׁפִיר. וְאִי לָאוּ יְבַנְהָ
לִיה כְּמִלְקַדְמִין, בְּאַבְנִין אַחְרַנִּין, וְאֶעִין וְכֹלָא, וְיִפִּיק וִירְחִיק לִיה מֵאֶתֶר קַדְמָאָה,
וְיַבְנֵי לִיה עַל שְׂמָא קַדִּישָׁא.

וְעַם כָּל דָּא, לָא נְפִיק הוּא רוּחָא מִן אֶתֶר קַדְמָאָה, בְּגִין דְּקְדוּשָׁתָּה לָא שְׂרִיא
עַל אֶתֶר מְסַאבָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְמָה לִּיה לְאַטְרָחָא כּוּלֵי הָאִי, בּוּמָנָא דָּא כְּתִיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

(קהלת א) מעוות לא יוכל לתקון וגו'. מיומא דאתחרב בי מקדשא, לא אשתכח אסוותא בעלמא, בגיני כך בעי בר נש לאזדהרא, כי היכי דלהוי נטיר.

אמרי נויל בהדי האי בר נש ונחמי. אמר רבי יצחק, אסיר לן. אי הוה אזיל לגבי גברא רבא דחיל חטאה, כגון נעמן לגבי אלישע, נויל אבתריה. השתא דאיהו אזיל לגבי רחיקי עלמא, רחיקי אורייתא, געלי מפלא, אסיר לן לאתחזאה קמייהו. בריך רחמנא די שזיב לן מנייהו. והאי בר נש אסיר ליה. אמר רבי יהודה, והא תנינן בכל מתרפאין, חוץ מעצי אשרה וכו'. אמר ליה, ודא עבודה זרה איהו, ולא עוד, אלא דהא פתיב (דברים יח) לא ימצא בה מעביר בנו ובתו באש וגו'. אזלו לארחייהו.

אזל ההוא בר נש להתיא מערתא, הוא ובריה, שרי ליה במערתא. עד דנפק אבוי לקטרא לחמריה, נפק קיטורא דאשא, ומחא ליה ברישא, וקטליה. אדהכי עאל אבוי, ואשפחיה מית. בטל ליה ולחמריה, ואזל ליה. ואשפח להו לבתר יומא חד, לרבי יצחק, ולרבי יהודה, ורבי חזקיה, דהוו אזלי. בכה קמייהו, וסח לון עובדא. אמר רבי יצחק, ולא זמנין סגי אין אמינא לך, דאסיר למיתך תמן. בריך רחמנא, (דניאל ד) די כל מעבדוהי קשוט, וארחתיה דין. זכאין אינון צדיקייא, דאזלין בארע קשוט, בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ועלייהו פתיב, (משלי ד) וארע צדיקים כאור נגה וגו'.

סדר הלימוד ליום כז אייר [יום 234 בשנה]

דף נ"ב ע"א

אמר רבי אלעזר, בכל עובדוי דבר נש, לבעי ליה דלהוון פלהו לשמא קדישא. מאי לשמא קדישא. לאדפרא בפומיה שמא קדישא על כל מה דאיהו עביד, דכלא הוא לפולחניה, ולא ישרי עלוי סטרא אחרא. בגין דאיהו זמין תדירא לגבי בני נשא, ויכיל לאשראה על ההוא עבידתא. ועל דא, השתי או הערב הוה אסתאב, ושריא (דף נ"ב ע"א) עליה רוח מסאבא. ומה בהאי כף, מאן דפקיד מלוי לסטרא אחרא דלא אצטריף, על אחת כמה וכמה. ובגין כף פתיב (דברים כג) ונשמרת מפל דבר רע.

רבי אלעזר הוה אזיל למחמי לאבוי (ס"א לחמוי) והוה עמיה רבי אבא. אמר רבי אבא גימא מלין דאורייתא ונזיל. פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית יב) אמרי נא אחותי את, האי קרא קשיא. וכי אברהם דאיהו דחיל חטאה, רחימו דקודשא בריך הוא, הוה אמר הכי על אתתיה, בגין דיוטבין ליה. אלא אברהם, אף על גב דהוה דחיל חטאה, לא סמיך על זכותא דיליה, ולא בעא מן קודשא בריך הוא לאפקא זכותיה, אלא על זכותא דאתתיה, דירווח בגינה ממונא דשאר עמין, דהא ממונא באתתיה זכי ליה בר נש, הדא הוא דכתיב, (משלי יט) בית והון נחלת אבות ומיני אשה משפלת. מאן דזכי באשה משפלת, זוכה בכלא. וכתיב, (משלי לא) בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר.

ואברהם הוה אזיל בגינה, למיכל שללא משאר עמין, וסמיך על זכותא דילה, דלא יכלון לאענשא ליה, ולחייבא בה. ובגיני כף לא יהיב מדי למימר אחותי היא. ולא עוד, אלא דחמא חד מלאכא אזיל קמה, ואמר ליה לאברהם, לא תדחל מנה, קודשא בריך הוא שדר לי, לאפקא לה ממונא דשאר עמין, ולנטרא לה מפלא. וכדין לא דחיל אברהם מאתתיה, אלא מניה, דלא חמא עמיה מלאכא, אלא עמה. אמר הא היא מתנטרא, ואנא לא נטירנא. ובגיני כף אמר, אמרי נא אחותי את וגו'.

ייטב לי, ייטיבו לי מפעי ליה, דכתיב והיה כי יראו אותך המצרים ואמרו אשתו זאת, ועל דא ייטיבו לי מפעי ליה. אלא ייטב לי, דא דאזיל קמך. ייטב לי בהאי עלמא קודשא בריך הוא בממונא. וחיתה נפשי בההוא עלמא בגלגלך, דלא תסטי מן אורחא דקשוט, דאי אזכי בגינך בממונא בהאי עלמא, ותסטי

אנת באורחא, הא מיתא זמינא בההוא עלמא, אלא תסתמר, דתחי נפשי בההוא עלמא בגלגלך.

ובגין דההוא מלאכא אזיל קמה לנטרא לה, מה פתיב. וינגע יי את פרעה וגו', על דבר שרי ודאי, דהות אמרת למלאכא מחי, והוא מחי. ועל דא לא דחיל אברהם מנה כלום, דהא היא מתנטרא. ומה דדחיל, מגרמיה דחיל, דלא חמא עמיה נטורא הכי.

תא חזי, עשר זמנין פקידת שרה למלאכא, למחאה לפרעה. ובעשר מכתשין אלקי. סימנא עבדת שרה לבנהא בתראה במצרים.

רבי אבא פתח, (מכא ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. זמין קודשא בריך הוא לאחזאה פורקנא לבנוי, כאינון יומין דשלח קודשא בריך הוא לאפקא לישראל, ואחזי אינון מכתשין במצראי, ואלקי לון בגיניהון דישראל. תא חזי, מה בין פורקנא דא, לפורקנא דמצרים. פורקנא דמצרים הוה בחד מלפא, ובמלכו חדא. הכא, בכל מלכין דעלמא, וכדין יתייקר קודשא בריך הוא בכל עלמא, וינדעון כלא שולטנו דקודשא בריך הוא, וכלהו ילקון במכתשין עלאין, על חד תרין, בגין דיסרבון פלהו בישראל.

וכדין יתגלי שולטניה דקודשא בריך הוא, דכתיב, (זכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ. וכדין פלהו יתנדבון בהו בישראל לקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה 10) והביאו את כל אחיכם וגו'. פדין קיימין אבהן בחדוה, למחמי פורקנא דבנייהו כמלקדמין. הדא הוא דכתיב, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. אמן כן יהי רצון. ברוך יי לעולם אמן ואמן: ימלוך יי אמן ואמן:

פרשת מצורע

דף נ"ב ע"ב

(דף נ"ב ע"ב) (ויקרא יד) וידבר יי אל משה לאמר. זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו'. רבי אבא פתח, (ספרי שמות כ"ז ע"א) (איוב יט) גורו לכם מפני חרב כי חמה עונות חרב למען תדעון שדון. שדון, שדין פתיב. כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארחייהו ולדחלא מקמי קודשא בריך הוא, דלא יסטי מארחא דכשרא, ולא יעבור על פתגמי אורייתא, ולא יתנשי מנה.

דכל מאן דלא לעי באורייתא, ולא ישתדל בה, נזיפא הוא מקודשא בריך הוא, רחיקא הוא מניה, לא שריא שכינתא עמיה. ואינון נטורין, דאזלין עמיה, אסתלקו מניה, ולא עוד אלא דמכרזי קמיה ואמרי, אסתלקו סוחרניה דפלגיא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דלא חש על יקרא דמאריה. ווי ליה, דהא שבקוהו עלאין ותתאין. לית ליה חולקא בארחה דחיי.

וכד איהו אשתדל בפולחנא דמאריה, ולעי באורייתא, כמה נטורין זמינין לקבליה לנטרא ליה, ושכינתא שריא עליה, וכלא מכרוי קמיה ואמרי, הבו יקרא לדייקנא דמלכא, הבו יקרא לבריה דמלכא, אתנטיר הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי, זכאה חולקיה.

תא חזי, בלישנא בישא דאמר נחש לאתתא, גרים לאתתא, ולאדם, למגור עלייהו מיתה, ועל כל עלמא בלישנא בישא כתיב, (תהלים נו) ולשונם חרב חדה. בגין כך, גורו לכם מפני חרב, מפני לישנא בישא. פי חמה עונות חרב. מאי פי חמה עונות חרב. דא חרב ליי, דתנו, חרב אית ליה לקודשא בריה הוא, דביה דאין לחייביא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לד) חרב ליי מלאה דם. (דברים לב) וחרבי תאכל בשר. ובגין כך גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב למען תדעון שדון, שדין כתיב. בגין דתדעון דהכי אתדן, מאן דאית ליה חרב בלישניה, אנדמן ליה חרב (ס"א אחדן בהוא חרב) דשצי כלא, הדא הוא דכתיב זאת תהיה תורת המצורע.

רבי אלעזר פתח, (קהלת ט) וכצפורים האחוזות בפח פהם יוקשים בני האדם. האי קרא הא אתמר. אבל תא חזי, בני נשא לא ידעין, ולא שמעין, ולא מסתכלי ברעותא דמאריהון, וכרוזא כל יומא קארי קמיהו, ולית מאן דציית ליה, ולית מאן דיתער רוחיה לפולחנא דמאריה.

בשעתא דרמש ליליא, ותרעין סתימין, אתער נוקבא דתהומא רבא, וכמה חבילי טריקין משתכחי בעלמא. כדין אפיל קודשא בריה הוא שינתא על כל בני עלמא, ואפילו על כל די בהון אתערותא דחיי, ואינון שאטן בעלמא, ומודעין להו לבני נשא, מלין, מנהון כדיבן, ומנהון קשוט, ובני נשא אתקטרו בשינתא.

כד אתער רוחא דצפון, ואתפליג ליליא, שלהובא נפקא ובטש תחות גדפוי דתרנגולא, וקרי, וקודשא בריה הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא. וכדין פרוזא נפיק וקרי, וכל בני עלמא מתערי בערסייהו, אינון די בהון אתערותא דחיי, קיימין לפולחנא דמאריהון, ועסקי באורייתא ובשבחא דקודשא בריה הוא עד דאתי צפרא.

כד אתי צפרא, (ס"א כרוזא קרי בקול) כל חיילין ומשריין דלעילא משבחן ליה לקודשא בריה הוא. הדא הוא דכתיב, (איוב לח) ברוך יחד ככבי בקר וגו'. כדין כמה תרעין אתפתחו לכל סטרין. ותרעא דאברהם, אתפתח בה בכנסת ישראל, לזמנא לכל בני עלמא, הדא הוא דכתיב, (בראשית כא) ויטע אשל בבאר שבע.

דף נ"ג ע"א

ומאן דלא יתער רוחיה בפולחנא דמריה, בהיך (דף נ"ג ע"א) אנפין יקום קמי מלפא, כד יתערו עליה בדינא, ויתפשו ליה בקולרא, ולא ישתפח עליה זכותא לאשתזבא, כדין כתיב, (קהלת ט) וכצפרים האחזות בפח כהם יוקשים בני אדם. ועד לא ינפוק בר נש מהאי עלמא, בכמה דינין אתדן נפשא עם גופא, עד לא יתפרשון דא מן דא, ולית מאן דישיגח. (אפילו) בההוא זמנא דמטא שעטא לאתפרשא, לא נפקא נפשא מן גופא, עד דאתגלי עליה שכינתא, ונפשא, מגו חדותא וחביבותא דשכינתא, נפקא מגופא לקבלהא. אי זכאה הוא, מתקשר בה ואתדבק בה. ואי לאו, שכינתא אזלא, והיא אשתארת, ואזלת ומתאבלא על פרישותא דגופא. מתלא אמרי. שונרא מאשא לא מתפרשא, חדדי לסכינא, אזלא אבתריה.

לבתר אתדנו תרווייהו על ידי דדומה. גופא אתדן בקברא עד דתב לעפרא, ונפשא באשא דגיהנם בכמה דינין, עד ההוא זמנא דאתגזר עליה לקבלא עונשא. בתר דקבילת עונשא, ומטי זמנא לאתדכאה, כדין אסתלקא מגיהנם, ואתלבנת מחובהא פפרזלא דאתלבן בנורא, וסלקין עמה, עד דעאלת לגנתא דעדן דלתתא, ואסתחי תמן באינון מיא, ואסתחי בבוסמין דתמן. כמה דאת אמר, (שיר השירים) מקטרת מר ולבנה. וקיימא תמן עד זמנא דאתגזר עליה לאתרחקא מאתר דיתבין ביה צדיקיא.

וכד מטא זמנא לסלקא, כדין סלקין עמה, דרגא בתר דרגא, עד דאתקריבת פקורבנא על מדבחא. הדא הוא דכתיב, זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן, כהנא עלאה דלעילא, האי נפשא דלא אסתאבת כל כך, בהאי עלמא, האי אית לה תקנתא, כגוונא דא. ואי לאו, (קהלת א) מעוות לא יכול לתקון וגו'. (ויקרא י"ד) זאת תהיה תורת המצורע. רבי יצחק פתח, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש וגו'. האי קרא אתמר, ואוקימנא ליה בנשמטא דבר נש, בשעטא דהיא קיימא עמיה דבר נש בהאי עלמא, כדין, וזרח השמש. ובא השמש, בזמנא דנפיק בר נש מהאי עלמא, ואשתכח בתשובה, כדין אל מקומו שואף זורח הוא שם, אי זכאה איהו, כמה דאת אמר, (ויקרא כב) ובא השמש וטהר, ואחר יאכל מן הקדשים.

תא חזי, כל חובי עלמא, קודשא בריך הוא מכפר עלייהו, בתשובה, בר מההוא לישנא בישא, דאפיק שום ביש על חבריה. והא אוקמוה, דכתיב, זאת תהיה תורת המצורע, זאת היא תורתו של מוציא שם רע. רבי חייא אמר, כל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

מאן דאפיק לישנא בישא, אסתאבן ליה כל שייפוי, ויתחזי לסגרא, בגין דההיא מלה בישא סלקא ואתער רוחא מסאבא עלוי ואסתאב, אתי לאסתאבא מסאבין ליה, במלה דלתתא אתער מלה אחרא.

פתח ואמר, (ישעיה א) איכה היתה לזונה קריה נאמנה וגו'. מאן דהות מהימנא לבעלה, אהדרת לזונה. מלאתי משפט, משפט, ודאי דא קודשא בריך הוא, צדק, דא כנסת ישראל, ובגין דאתערת מלה אחרא, אסתלק מנה קודשא בריך הוא, ושריא בה רוחא דקטולי. הדא הוא דכתיב ועתה מרצחים. ומה ירושלם קרתא קדישא כף, שאר בני נשא על אחת כמה וכמה. הדא הוא דכתיב, זאת תהיה תורת המצורע.

רבי יהודה אמר, זאת תהיה ודאי לקבליה לאתפרעא מניה, דההוא מוציא שם רע, ביום טהרתו והובא אל הכהן, מאי קא משמע לן. משמע, מאן דאית ליה לישנא בישא צלותיה לא עאלת קמי קודשא בריך הוא, דהא אתער עליה רוחא מסאבא. כיון דאהדר בתשובה וקביל עליה תשובה, מה כתיב, ביום טהרתו והובא אל הכהן וגו' וראה הכהן וגו'. (ויקרא יד) וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות. רבי יצחק ורבי יוסי הוו שכיחי קמיה דרבי שמעון. יומא חד אמר ליה, עץ ארוז הא ידיע, כמה דאת אמר, (מלכים א ה) מן הארוז אשר בלבנון, דהא ההוא עץ ארוז, לא אשתרשן נטיעוי אלא בלבנון, והא אתמר. אזוב למה, ומאי הוא.

דף נ"ג ע"ב

פתח ואמר, ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות ועץ ארוז ושני תולעת (דף נ"ג ע"ב) ואזוב. תא חזי, בר נש דמשתדל בפולחנא דמאריה, ואשתדל באורייתא, קודשא בריך הוא שארי עלוי ושכינתא אשתתפא בהדיה. כיון דבר נש אתי לאסתאבא, שכינתא אסתלקת מניה, קודשא בריך הוא אתרחיק מניה, וכל סטרא דקדושה דמאריה מרחקין מניה, ושארי עליה רוח מסאבא וכל סטרא דמסאבא, אתי לאתדפאה מסייעין ליה. בתר דאתדפי ואהדר בתשובה, ההוא דאסתלק מניה אהדר, ושארי עלוי.

תא חזי, כתיב ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות. כיון דאמר, שתי צפרים, לא ידענא דאינון חיות, אלא, הא אוקמוה, אבל חיות, חיות ממש. כמה דאת אמר (יחזקאל א) וארא החיות, לקבל אתר דינקי מנייהו נביאי מהימני, ועץ ארוז הא אתמר, ושני תולעת, סטר סומקא דגבורה דאשתתף בהדיה בקדמיתא. ואזוב, דא ו' זעירא, דיניק ליה לכנסת ישראל, ובגין כף, עץ ארוז ואזוב, אזלן כחדא, ועל דא ו' ו' כחדא אשתכחו, חד עלאה, וחד זעירא, וקרין לון, ו'

עֲלָאָה, ו' תַּתְּאָה. וְכִלְהוּ אֶהְדְּרוּ לְשִׁרְיָא עֲלוּי בְּגִין דְּהָא אֲתַדְכִּי, לְקַבֵּל אֲלִין,
לְתַתָּא (מְנִיחָה), עֵץ אֲרוֹז וְאֲזוּב וְשֵׁנִי תוֹלַעַת אֲשֶׁתְּכַחוּ (בְּשִׁמְא) בְּדַכְיֹתָא דָּא, וְתַלְמִיִּין
מֵאֲלִין עֲלָאִין.

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק הוּוּ אֲזֵלִי בְּאַרְחָא. יִתְבוּ בְּהֵוּא בִּי חֲקֵלָא וְצִלוּ. בְּתַר
דְּסִיִּימוּ צְלוֹתָא קָמוּ וְאֲזִלוּ. פִּתַּח רַבִּי יְהוּדָה בְּמִלֵּי דְאֹרִיִּיתָא. וְאָמַר, (מְשִׁלִּי ג) עֵץ
חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בְּהַ תּוֹמְכִיָּה מְאוּשֶׁר. עֵץ חַיִּים, דָּא אֹרִיִּיתָא, דְּאִיְהִי אֵילָנָא
עֲלָאָה רַבָּא וְתַקְרִיָּה. תּוֹרָה, אֲמַאי אֲקָרִי תּוֹרָה. בְּגִין דְּאֹרִי וְגַלִּי בְּמָה דְּהוּה סְתִים
דְּלָא אֲתִידַע. חַיִּים, דְּכָל חַיִּים דְּלַעִילָא בְּהַ אֲתַכְּלִילוּ, וּמְנָה נְפִיקִין. לְמַחְזִיקִים בְּהַ,
לְאִינוּן דְּאֲחִדִּין בְּהַ, דְּמֵאֵן דְּאֲחִיד בְּאֹרִיִּיתָא אֲחִיד בְּכֵלָא, אֲחִיד לְעִילָא וְתַתָּא.
וְתוֹמְכִיָּה מְאוּשֶׁר, מֵאֵן תּוֹמְכִיָּה. אֲלִין אִינוּן דְּמִטִּילִין מְלָאִי, לְכִיסָן שֶׁל תְּלַמִּידֵי
חֲכָמִים, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ.

וְתוֹמְכִיָּה, זָכִי לְנַבִּיאֵי מְהִימְנֵי דִּיפְקוֹן מִבֵּיהַ. מְאוּשֶׁר, אֵל תַּקְרִי מְאוּשֶׁר, אֵלָא
מְרֵאשׁוּ, אִינוּן תַּמְכִּין לְאֹרִיִּיתָא, מְרֵאשׁוּ וְעַד סוּפּוּ. מְרֵאשׁוּ, דָּא רִישָׁא דְּכֵלָא
דְּאֲקָרִי רֵאשׁ, דְּכַתִּיב, (מְשִׁלִּי ח) מֵעוֹלָם נִסְכַּתִּי מְרֵאשׁ. וְרֵאשׁ דָּא חֲכָמָה, דְּאִיְהִי
רִישָׁא לְכָל גּוּפָא, וְגוּפָא אֲתַפְּשֵׁט בֵּיהַ עַד סִיּוּמָא דְּשִׁית סְטְרִין, וְתוֹמְכִיָּה, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ. דְּאִינוּן דְּמִטִּילִין מְלָאִי לְכִיסָן שֶׁל
תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים אִינוּן תַּמְכִּין לְאֹרִיִּיתָא מְרִישָׁא עַד סִיּוּמָא דְּגוּפָא, וְכָל מְהִימְנוּתָא,
בֵּיהַ תְּלִיא, וְאֲתַמְךָ. וְזָכִי לְבָנִין דִּיתְחַזוּן לְנַבִּיאֵי מְהִימְנֵי.

סדר הלימוד ליום כה אייר [יום 235 בשנה]

רבי יצחק פתח, (ויקרא א) ויקרא אל משה וידבר יי' אליו מאהל מועד לאמר. ויקרא אלף זעירא, אמאי. אלא בגין לאחזאה מאן הוא ההוא דקרא, ההוא דשרי במקדשא, וכדין זמין למשה, כמאן דזמין אושפיזא. הכא א' זעירא, התם א' רבתא, אדם שת אנוש. (ס"א אדם) דא שלימו דכלא.

תא חזי, מה בין משה לאהרן, הי מנייהו עלאה. אלא משה עלאה, משה שושבינא דמלכא, אהרן שושבינא דמטרוניתא. מתל למלכא דהוה ליה מטרוניתא עלאה. מה עבד. יהב לה שושבינא לתקנא לה ולאסתכלא במלי דביתא. ועל דא, כד עייל שושבינא דא למלכא, לא עייל אלא עם מטרוניתא, הדא הוא דכתיב, בזאת יבא אהרן וגו'.

משה שושבינא למלכא, בגין כף אזדמן כאושפיזא, ולבתר, וידבר יי' אליו. אהרן הוא שושבינא למטרוניתא, וכל מלוי הו, לפייסא למלכא במטרוניתא, ויתפייס מלכא בהדה. ועל דא בגין דאיהו, שושבינא לה שוי מדוריה בהדה, לתקנא ביתא ולעיינא תדיר במלי דביתא. ועל דא אתתקן כגוונא דלעילא, ואקרי כהן גדול. מנא לן. דכתיב, (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלפי צדק.

דף נ"ד ע"א

ובגין כף כל מה דאצטריך מבי מלכא, נטיל, ולית מאן דימחי בידיה. ועל דא הוא קאים לדכאה לכל אינון דעאלין לבי מטרוניתא, בגין דלא (דף נ"ד ע"א) ישתכח מסאבא באינון בני היכלא. ובגין כף כתיב, ולקח למטהר שתי צפרים וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב) יושב בשמים ישחק יי' ילעג למו. יושב בשמים ישחק, דא ישחק דאתי מסטרא דחמרא, נהיר בקדמיתא, וחייה, ולבתר זעים ותריף. הדא הוא דכתיב יושב בשמים ולא כתיב, יושב שמים. ישחק, נהיר וחייה. ועל דא דינא נהיר וחייה, להו לרשיעייא.

ולבתר מה כתיב, אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו. וכך ארחי דחייביא, קודשא בריך הוא נהיר להו בהאי עלמא, ונהיר לון אנפין כחמרא, דנהיר בקדמיתא, ולבתר זעים וקטיל. וקודשא בריך הוא משיך לון לחייביא, אי יהדרון לקבליה, יאות, ואי לא שצי לון מההוא עלמא דאתי, ולית לון ביה חולקא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

וישתצון מכלא. אתון לאתדכאה, מסייעין לון. וקודשא בריך הוא מדפי לון וקריב לון לגביה, וקארי עלייהו שלום. הדיא הוא דכתיב (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו'. (ויקרא ט"ז) ואשה פי יזוב זוב דמה ימים רבים בלא עת נדתה וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (זכריה יד) הנה יום בא ליי' וחלק שללך בקרבך. האי קרא הכי מבעי ליה, הנה יום בא, מאי, הנה יום בא. אלא שפבר בא, עד לא אברי עלמא, והוא יום דביה יעביד דינא לחייביא. והוא יום דביה יתפרע קודשא בריך הוא מאינון דעקון לון לישראל. האי יום בא וקאים קמי קודשא בריך הוא, ותבע מניה למעבד דינא ולשצאה עבודת כוכבים ומזלות, ואתיהיב ליה רשו, כמה דאת אמר (זכריה יד) ואספתי את כל הגוים אל ירושלם למלחמה וגו'.

רבי יצחק אמר, תרין יומין אינון לקודשא בריך הוא, חד שארי עמיה, וחד אתי לקמיה, ובאלין עביד קודשא בריך הוא קרבין בכלא. וכד האי יומא, אתי לאגחא קרבא, אזדווג בההוא יומא אחרא, ונטיל זיינין על זייניה, ואגח קרבא בכלא, באינון ראמין ונמוכין. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה ב) פי יום ליי' צבאות, על כל גאה ורם ועל כל נשא ושפל.

רבי שמעון אמר, ואשה פי יזוב זוב דמה וגו'. היינו דכתיב, (ישעיה לד) חרב ליי' מלאה דם. מלאה דם ודאי, דכתיב פי יזוב זוב דמה ימים רבים. בלא עת נדתה, היינו דכתיב, (דניאל ט) וישקוד יי' על הרעה ויביאה עלינו. דתנינו, קודשא בריך הוא אקדים פורענותא לעלמא, חייביא מקדמין פורענותא בחוביהון למיתי לעלמא, או כי תזוב על נדתה. היינו (ויקרא כו) ויספתי ליסרה אתכם, מהו ויספתי ליסרה. אוסיף דינא על דינא, ואתן דמא על דמא, יתיר על מה דאית בההוא חרב ליי' מלאה דם.

פתיב, (בראשית ח) לא אוסיף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם. מהו לא אוסיף. אלא, לא אתן עוד תוספת לההוא חרב, אלא פגוונא דיכיל עלמא למסבל. והא פתיב ויספתי. אלא ליסרה פתיב, ולא לשיצאה. הדיא הוא דכתיב, או פי תזוב על נדתה.

כל ימי זוב טומאתה. מהו כל ימי זוב טומאתה. אלא חייביא מסאבין בחוביהון לגרמיהון, ומסאבין לאתר אחרא, כמה דאת אמר, (במדבר יט) פי את מקדש יי' טמא. ואתער רוח מסאבא עלייהו. ולזמנא דאתי, זמין קודשא בריך הוא לדכאה להו לישראל ולאעברא לההוא רוחא מסאבא מעלמא. דכתיב, (ישעיה נב) לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא. וכתיב (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. מן הארץ ודאי. (מאן דאתי לאסתאבא מסאבין ליה ודאי)

רבי חזקיה הוה יתיב קמיה דרבי אלעזר, ליליא חד קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר, (קהלת ו) ביום טובה היה בטוב וגו' גם את זה לעומת זה עשה האלהים וגו'. ביום טובה היה בטוב, בזמנא דאסגי קודשא בריך הוא חסד בעלמא, בעי בר נש למיתה בשוקי ולא תחזוהו קמי כלא, דהא כד שארי טיבותא דקודשא בריך הוא בעלמא, בכלא שארי, ובכלא עביד טיבו ואסגי ליה בעלמא. ובגין כן, יתחזי בר נש באתגליא בשוקי, ויעביד טיבו דלשרי עליה טיבו אחרא. הדא הוא דכתיב ביום טובה היה בטוב. היה בטוב ודאי.

דף נ"ד ע"ב

וביום רעה ראה. לא כתיב וביום רעה היה ברע, אלא, ביום רעה ראה. דהא בשעתא דדינא תליא בעלמא, לא לבעי ליה לאיניש לאתחזוהו בשוקא (דף נ"ד ע"ב) ולמיתה יחידאה בעלמא. דהא כד דינא שריא בעלמא, על כלא שארי. ומאן דפגע ביה, ואערע קמיה, יתדן בהווא דינא. וכדין כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. דהא משפט אסתלק מצדק, ולא שריין דא בדא על עלמא. ועל דא ראה. ראה והוי נטיר, אשגח ועיין לכל סטר. והוי ידע, דבכלהו שריא דינא, ולא תפוק לבר, ולא תתחזי בשוקא, בגין דלא ישרי עלך. מאי טעמא. בגין דגם את זה לעמת זה עשה האלהים. כמה דכד שארי טיבו בעלמא שארי על כלא, כן, כד שריא דינא בעלמא שארי על כלא, ומאן דאערע ביה אתפס.

תא חזי, כד דינא שריא בעלמא, כמה סייפין תליין, דנפקי מהווא חרב עלאה, וזקפין רישא וחמן דהא ההוא חרב עלאה סומקא, מלייא דמא בכל סטרין, כדין גזרין נימוסין. וכמה סייפיא אתער, (ס"א כדין פסירן סייפין, וכמה נימוסין אתער) כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) איש חרבו על ירכו. וכתיב, (יהושע ה) וחרבו שלופה בידו. וכלהו משתכחי למעבד דינא. ומאן דיערע בהו אתזק. כתיב, (בראשית יט) הנה נא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל חסדך וגו'. מאי טעמא, בגין דבכל אתר דדינא שריא בכלא שריא, בין במתא בין במדברא ובסחרנא דמתא.

תו פתח ואמר, (שיר השירים ח) שימני כחותם על לבך וגו'. שימני כחותם, כנסת ישראל אמרה דא לקודשא בריך הוא. שימני כחותם, מאן הוא חותם. דא חותם דגושפניקא דקשוט. כחותם על לבך, דא חותם של תפלין, דאנח בר נש על לביה. כחותם על זרועך, דא יד פהה, דמנח בהווא זרוע, ומנו יצחק. וכנסת ישראל קאמר שימני כחותם, חותם מבעי ליה, מאי כחותם. כאינון תפלין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דְּרִישָׁא, דְּאִתִּי שְׁבָחָא לְכָל גּוֹפָא. וְעַל דָּא תְּפַלִּין בְּזוּרְעָ, עַל הַלֵּב, וּבְדָא אֲשַׁתְּכַח
בַּר נֶשׁ שְׁלִים כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָּא.

כִּי עֵזָה כְּמוֹת אֲהַבָּה. מֵאִי כִּי עֵזָה כְּמוֹת. אֲלֵא לֹא אֲשַׁתְּכַח קְשִׁיּוּתָא בְּעֵלְמָא,
כְּמָה דְּפָרִישׁוּ דְּנִפְשָׁא מִגּוֹפָא, כַּד בְּעֵיִן לְאֲתַפְרָשָׁא. (ועל דא) כַּךְ אֲהַבַת כְּנִסְתָּ
יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֹא אֲתַפְרָשֵׁן לְעֵלְמִין. וּבִגִּין כַּךְ תְּפַלֵּה שֶׁל יָד,
אֲתַקְשְׂרָא בְּזוּרְעָ, לְקִיּמָא דְכְּתִיב, (שיר השירים ב) שְׁמֹאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

קְשָׁה כְּשֹׂאֹל קְנָאָה. בְּכָל דְּרָגִין דְּגִיּוּנָם, לֹא אִית קְשִׁיָּא כְּשֹׂאֹל, דְּנַחֲתִית לְתַתָּא
מְנַיְיָהוּ, בַּר תְּהוּא דְּרָגָא דְּאֲקָרִי אֲבִדוֹן, וְדָא וְדָא אֲשַׁתְּפּוּ כְּחֻדָּא. וְדָא קְשִׁיָּא לְהוּ
לְחִיּיבִיָּא מִכְּלָא. כַּךְ, קְשָׁה כְּשֹׂאֹל קְנָאָה, דְּלִית קְנָאָה אֲלֵא בְּרַחֲמֵימוּתָא, וּמִגּוּ
רַחֲמֵימוּתָא אֲתִי קְנָאָה, וּמֵאֵן דְּקָנִי לְהֵהוּא דְּרַחֲמִים (ויחי קע"ה ע"א) יְתִיר, קְשִׁיָּא לִיָּה
לְאֲתַפְרָשָׁא מִנִּיָּה מַהֲהוּא דְּרָגָא דְּאֲקָרִי שְׂאֹל, דְּאִיְהוּ קְשִׁיָּא מִכָּל דְּרָגִין דְּגִיּוּנָם.

רְשָׁפִיָּה רְשָׁפִי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יָהּ. וּמֵאֵן אִיְהוּ שְׁלֵהֶבֶת יָהּ, דָּא אֲשָׁא דְּנִפְיָק מִגּוּ
שׁוֹפֵר, כְּלִיל מְרוּחָא וּמִיָּא. וּמִגּוּ הֵהוּא שְׁלֵהֶבֶת כַּד מִתְּלַהֲטָא בְּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל,
אוֹקִיד עֲלֵמָא בְּשְׁלֵהֶבֶתָא בְּקְנָאָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְשַׁעְתָּא דְּהִיא מְקַנָּאָה
לִיָּה, וּוי דְּאֲעָרַע בְּשְׁלֵהֶבֶתָא, דְּאִיְהוּ יְתוּקָד בְּהוּ.

תו פִּתַּח וְאָמַר. (שיר השירים ח) מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת וְגו'. מִיָּם רַבִּים דָּא
דְּרוּעָא יְמִינָא, דְּבַעֲי לְקְשָׂרָא בִּיהּ קְשָׂרָא דְּתַפְלָה עַל דְּרוּעָא שְׁמֹאלָא, לְקִיּמָא
וּיְמִינוּ תַּתְּבַקְנִי. דְּבַר אַחַר, מִיָּם רַבִּים, דָּא הוּא נְהַר עֲלָאָה, דְּמַנִּיָּה נְפַקִּין נְהַרִין
לְכָל עֵבֶר, וְכִלְהוּ נְגִדִין וְאֲתַמְשְׁכֵן מַנִּיָּה. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים צג) מִקּוֹלוֹת מִיָּם
רַבִּים. מֵאִינוֹן קוֹלוֹת דְּמִיָּם רַבִּים, דְּנִפְקֵן וְאֲתַמְשְׁכֵן מַנִּיָּה. וּנְהַרֹת, כְּמָה דָּאֵת
אָמַר, נְשָׂאוּ נְהַרוֹת וְגו'.

אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה, דְּרַחֲמִים כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, יְבוּזוּ לוֹ. (שיר השירים ח) בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ, יְבוּז מְבַעֲי לִיָּה, מֵאִי יְבוּזוּ לוֹ. אֲלֵא, אִם
יִתֵּן אִישׁ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (משלי כד) כָּל
הוֹן יִקָּר וּנְעִים.

דף נ"ה ע"א

בְּאַהֲבָה, דְּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל לְגַבִּיָּה, וְלֹא לְאֲתַקְשְׂרָא בְּהֻדָּה, בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ, כָּל אִינוֹן
(דף נ"ה ע"א) אוֹכְלוֹסִין וְכָל אִינוֹן מְשַׁרְיִין דְּלַעֲיִלָּא, לְהֵהוּא הוֹן יִקָּר, דְּהָא לִית
רְעוּתָא לְכִלְהוּ אֲלֵא בְּשַׁעְתָּא דְּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל מִתַּקְשְׂרָא בִּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וּמִתְעַטְרָא בְּהֻדָּה, כְּדִין כָּל אִינוֹן אוֹכְלוֹסִין, וְכָל אִינוֹן מְשַׁרְיִין, וְכִלְהוּ עֲלֵמִין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

פָּלְהוּ בַּחֲדוֹ, בְּנִהְיֵרוֹ, בְּבִרְפָּאֵן, (על דא אמר) כְּתִיב שְׂמָאלוּ תַּחַת לְרֵאשֵׁי וַיִּמְיֵנוּ תַּחֲבַקְנִי.

תוספתא בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ. מֵאֵי בּוֹז. יוֹמָא תְּנִינָא וַיּוֹמָא שְׂתִיתָאָה וַיּוֹמָא שְׂבִיעָאָה דְּסוּפּוֹת, דְּבַהוֹן הוּוּ מְנַסְכֵי מִים וַיִּזְן. דְּדוֹ יוֹמִין דְּסוּפּוֹת, בַּהוֹן הוּוּ מְקַרְיֵין יִשְׂרָאֵל, ע' פְּרִים, לְכַפֵּרָא עַל שְׂבַעִין מְמַנּוּ, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּאֲרַר עַלְמָא חֲרוּב מְנִיחָהוּ, הִדָּא הוּוּ דְכְּתִיב, (במדבר כט) וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם וָגוֹ' וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה אִשָּׁה וָגוֹ'. (ע"כ תוספתא)

מֵאֵן דְּאֵנַח תְּפִלִּין, כַּד מְנַח תְּפִלָּה שֶׁל יָד, בְּעֵי לְאוּשְׁטָא דְרוּעָא שְׂמָאלָא, לְקַבְּלָא לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְלְקַשְׂרָא קִשְׂרָא עִם יְמִינָא, בְּגִין לְחַבְּקָא לָהּ, לְקִיּוּמָא דְכְּתִיב, שְׂמָאלוּ תַּחַת לְרֵאשֵׁי וַיִּמְיֵנוּ תַּחֲבַקְנִי. לְאַתְחַזְּקָא בְּרַגְלֵי פְּגוּוּנָא דְלַעֲיִלָּא, וְלֵאֲתַעֲטָרָא בְּכִלָּא, וּכְדִין בְּרַגְלֵי שְׁלִים בְּכִלָּא, בְּקִדּוּשָׁה עֲלָאָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ קִאֲרֵי עָלֵיהּ, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֲתַפְּאֵר.

רַבִּי חֲזַקְיָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים יז) שְׂמָעָה יי' צְדָק וָגוֹ'. כְּמָה חֲבִיבָה כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, דְּבַכָּל זְמַנָּא דְכְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, אֲתַת לְקָמִיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ אֲזַדְמֵן לְקַבְּלָהּ. הִדָּא הוּוּ דְכְּתִיב שְׂמָעָה יי' צְדָק הַקְּשִׁיבָה רַנְתִּי הָאֲזִינָה תְּפִלְתִּי. אָמַר דָּוִד, אֲנָא אֲתַקְטָרְנָא בְּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל. כְּמָה דְהִיא אֲשַׁתְּכַחַת לְקָמְךָ, אֲנָא נְמִי חָכִי אֲשַׁתְּכַחְנָא. וּבְגִין כִּךְ שְׂמָעָה יי' צְדָק, בְּקִדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר, הַקְּשִׁיבָה רַנְתִּי הָאֲזִינָה תְּפִלְתִּי.

בְּלֹא שְׂפָתֵי מַרְמָה. מֵאֵי בְּלֹא שְׂפָתֵי מַרְמָה. אֲלֵא חָכִי תְּנִינָן. כָּל מְלָה וּמְלָה דְצִלּוֹתָא, דְאִפִּיק בְּרַגְלֵי מְפּוּמִיָּה, סִלְקָא לְעִילָא וּבִקְעָא רְקִיעִין, וְעֵאלַת לְאַתֵּר דְעֵאלַת, תַּמָּן אֲתַבְּחַנַת הִיא מְלָה, אִי הִיא מְלָה דְכְּשָׂרָא אִי לֹא, אִי אִיְהִי מְלָה דְכְּשָׂרָא עֵאלִין לָהּ קָמִי מְלָפָא קוּדְשָׁא לְמַעַבְד רְעוּתָהּ. וְאִי לֹא, סָאטִין לָהּ לְבַר, וְאַתְעַר בַּהִיא מְלָה רוּחָא אַחֲרָא.

וְתֵא חֲזִי, כְּתִיב בֵּיהּ בְּיוֹסֵף, (תהלים קה) עֲנּוּ בְּכַבֵּל רַגְלֵי וָגוֹ'. עַד אִימְתִי, עֲנּוּ בְּכַבֵּל רַגְלֵי. עַד עַת בֹּא דְבִירוֹ אָמַרְתִּי יי' צִרְפָּתְהוּ. עַד עַת בֹּא דְבִירוֹ דְמֵאֵן. אֲלֵא עַד עַת בֹּא דְבִירוֹ (דְיוֹסֵף, וְאַתְבַּחִין) הִיא מְלָה, הִדָּא הוּוּ דְכְּתִיב, אָמַרְתִּי יי' צִרְפָּתְהוּ. כְּדִין, שְׁלַח מִלֶּךְ וַיִּתִּירָהוּ מוֹשֵׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ. אֲדַחֲכִי הוּוּ אֲתָא צִפְרָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב, (שמואל א כה) וְהִיטָה נֶפֶשׁ אֲדוֹנָי צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים. נֶפֶשׁ אֲדוֹנָי, סָתָם. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים כד) אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא לְשׂוֹא נֶפֶשׁ, הָא עֵידְנָא בְּצִפְרָא לְאַתְקַשְׂרָא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל וְלֵאֲתַחֲבָרָא בְּבַעֲלָהּ, זְכָאִין אִינּוּן צְדִיקָא דְמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִייתָא בְּלִילִיא, וְאַתָּאן לְאַתְקַשְׂרָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ וּבְכְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. עָלִייהוּ כְּתִיב, (משלי כג) יִשְׂמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגַּל יוֹלְדֹתֶיךָ.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

אמר רבי אלעזר כתיב, (ויקרא טו) והזרתם את בני ישראל מטומאתם וגו' בטמאם את משכני אשר בתוכם. והזרתם, פהאי זר, דאיהו זר מפלהו, ולא אתחבר במה דליתיה דיליה.

ותא חזי, בשעתא דמסתאבין בני נשא לתתא, מסאבין לון בכלא, והא אתמר. אבל, בשעתא דרוח מסאבא אתער (ס"א לתתא, אתער רוח וכו') חשבתון זר, אלא רוח מסאבא דלתתא, אתער רוח מסאבא אחרא, ואתיהיב ליה רשותא לנחתא לעלמא. מאי רשותא, רשותא דקדושה דהוה נחית ומחי ביה, לא אשתכח, ואסתלק, וכדין אתגלייא דינא, לקבליהון דחייבין, ואוסיף דינא על דיניה, וכדין, תרין רוחין משתפחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא.

אמר רבי אלעזר, אצטריכנא הכא למימר מלה דאוליפנא מאבא. תא חזי, הכא ילפינן מנגע דביתא. דכד רוחא מסאבא שריא בביתא וקודשא בריה הוא בעי לדכאה ליה, שדר נגע צרעת בביתא, לקטרגא דא בדא, וההוא נגע לא אעדי מביתא, ואף על גב דרוח מסאבא אסתלק מההוא ביתא, עד דינתצון ביתא, אבנין ואעין וכלא, כדין אתדכי אתרא.

דף נ"ה ע"ב

פהאי גוונא, מאן דאסתאב ואתער רוחא מסאבא ושאריו עלוי, כד בעי קודשא בריה הוא לדכאה עלמא, אתער רוח דינא תקיפא, ואשתכח בעלמא ושריא על ההוא רוחא מסאבא, ומקטרגי דא בדא, עד (דף נ"ה ע"ב) דיתעבר מעלמא, וההוא רוחא דינא תקיפא, לא אסתלק מאתריה עד דינתץ אתר, שייפין וגרמין וכלא, כדין אתדכי עלמא ואתעברו מניה רוחין מסאבין, ועלמא אשתכח בדכיו.

ועל דא תנינן, אתא לאסתאבא מסאבין ליה ודאי. ווי ליה לבר נש כד שארי עליה רוח מסאבא, ואשתכח ביה בעלמא, דודאי לינדע, דקודשא בריה הוא בעי לבערא ליה מן עלמא. זכאין אינון צדיקיא דכלהו קדישין, ואשתכחו בקדושה קמי מלכא קדישא, ושריא עליהו רוח קדישא, בהאי עלמא ובעלמא דאתי. כיון דאתא צפרא קמו אזלו.

עד דהוו אזלי, פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים. ויעקב הלך לדרך, דהוה אזיל לקבל אבוהי.

תוספתא (נ"ח מ"ה) רבי אלעזר, ורבי יוסי חמוי, הוו אזלי מאושא ללוד. אמר רבי יוסי

לרבי אלעזר, אפשר שמעת מאבוך מאי דכתיב, ויעקב הלך לדרך וגו'. אמר ליה לא ידענא. עד דהוו אזלי מטו למערתא דלוד. שמעו ההוא קלא דאמר, תרי עוזלין דאילתא עבדו קמאי רעותא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

דניחא לי. ואינן הוּו משרייתא קדישא דערע יעקב קמיה. אתרגיש רבי אלעזר, ואסתער בנפשו, ואמר, מריה דעלמא כף אורחוי, טב לן דלא נשמע, שמענא ולא ידענא. אתרחיש ליה ניסא, ושמע ההוא קלא דאמר, אברהם ויצחק הוּו, נפל על אנפוי וחמא דיוקנא דאבוי, אמר ליה, אבא, שאילנא ואתיבנא, דאברהם ויצחק הוּו, דערעו לייעקב כד אשתזיב מלבן. אמר ליה ברי, פוק (ס"א פסקד) פתקה, וסב סבתה, פום ממלל רברבן הוּו. ולא דא היא בלחודוי, אלא לכל צדיקיא נשמתהון דצדיקיא מערעין קדמוהי לשיזבותיה, ואינן מלאכיא קדישי עלאי.

ותא חזי, יצחק קיים הוּו בההיא שעתא, אבל נשמתיה קדישא אתנסיבת בכורסיא יקרא דמאריה, כד אתעקד על גבי מדבחה. ומכדין אסתמו עינוי מחיזו. היינו דכתיב, (בראשית לא) לולא וגו' ופתד יצחק היה לי. (ע"כ תוספתא)

סדר הלימוד ליום כט אייר [יום 236 בשנה]

תא חזי, כל זמנא, דיעקב אשתכח לגביה דלבן לא מליל עמיה קודשא בריך הוא, (ולא אשתכח לגביה) ואי תימא, והא פתיב, (בראשית לא) ויאמר יי' אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך וגו'. האי בסופא הוה, בזמנא דבעא לאתפרשא מלבן וכד אתפרש מניה, אתו לקבליה אינון מלאכי ואוזפוהו באורחא.

תא חזי, פתיב, ויפגעו בו. ויפגע במלאכי אלהים מבעי ליה, מאי בו. אלא אינהו אתו לאתפללא ביה (ואוזפוהו באורחא). מאי לאתפללא ביה. אלא אינון מסטרא דגבורה קאתיין, דכתיב מלאכי אלהים, וחמא מסטרא אחרא מלאכי דרחמי, ואתפללו ביה רחמי ודינא.

תא חזי, בקדמיתא, מחנה אלהים, זה חד. לבתר ויקרא שם המקום ההוא מחנים, תרי. חד מסטרא דדינא וחד מסטרא דרחמי, מלאכין מהאי גיסא, ומלאכין מהאי גיסא, ועל דא פתיב, ויפגעו בו. בו, דייקא. ויאמר יעקב כאשר ראם, ראה אותם מבעי ליה, מאי ראם. אלא חמא לון פלילן כחדא, מתדבקן דא בדא, מתחברן דא בדא, ועל דא פתיב ראם, וכלהו אתו לאוזפא ליה ולשיזבא ליה מידיא דעשו.

פתיב ביה בעשו, (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני. ויצא הראשון, אי תימא, דיעקב טפה קדמאה הוה, לאו הכי, דהא פתיב, ויצא הראשון, ולא פתיב, ויצא ראשון. ובגין דיצחק אתי מסטרא דדינא קשיא, נפק עשו אדמוני, סומקא. דאי יעקב הוה בוכרא, ההיא טפה קדמאה נפקא הכי סומקא. אבל טפה תניינא הוה, ובגין כך לא נפקא הכי, דהא מסטרא דרחמי הוה והיא טפה, מהאי גיסא ומהאי גיסא.

דף נ"ו ע"א

וטפה דעשו לא הוה כטפה דיעקב, דדא שלים ודא לא שלים. ובההיא שעטא, יצחק הוה (דף נ"ו ע"א) מכון בסיומא דדינא קשיא, דאפיק בסטרוי, בגליפוי טהירין בשייפוי, ובגין כך עשו, זוהמא דאתהתיך מדתבא.

ועל דא תנינו, דבעי בר נש לכוונא בההיא שעטא, ברעותא דמאריה, בגין דיפויק בגין קדישין לעלמא. ואי תימא, יצחק לא אתפון. לאו הכי, אלא אתפון בקדושה, ואתפון בסיומא דההוא אתר, ואשתכח כד נפק ההיא טפה קדמאה, בההוא אתר ממש, ועל דא פתיב, פלו כאדרת שער.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

תא חזי, דוד בשפירו דסומקא נפק, ואתאחד בקדושה דמאריה. ועל דא פתיב, (שמואל א טו) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי. אבל יעקב בוכרא הוה מניה דעשו, לאו מטפה, אלא דכוונה דרעותא, באילנא עלאה רברבא ותקיף, ועשו בהווא אתר דסיומא דכלא, ובגין כך פתיב, (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד.

רבי יהודה הוה מתני הכי. עשו נקרא ראשון, דכתיב, (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני פלו. וקודשא בריך הוא אקרי ראשון, דכתיב, (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ואת אחרונים אני הוא. וזמין לאתפרעא ראשון מראשון. ולמבני ראשון, דכתיב, (ירמיה יז) פסא כבוד מרום מראשון. ולזמנא דאתי פתיב, (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם ולירושלם ממשך אתן.

תאנא, זמינא ירושלם, למהוי שורהא לעילא ולא תקרבא עד פורסי יקרא דמלכא. הדא הוא דכתיב, (ירמיה ג) בעת ההיא יקראו לירושלם פסא יי. פדין פתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים. פדין (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ברוך יי לעולם אמן ואמן: ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

פרשת אחרי מות

(ויקרא טו) וידבר יי אל משה אחרי מות שני בני אהרן וגו'. ויאמר יי אל משה. רבי יהודה אמר, פיון דכתיב וידבר יי אל משה, אמאי זמנא אחרא ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן אחיק, דהא במלולא קדמאה סגי. אלא הכי תנינן, פתיב, ויקרא אל משה וידבר יי אליו. וכתיב, (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל יי. והא אוקמוה מלה, דהכא דרגא חד. ולבתר, דרגא אחרא. אוף הכא, וידבר יי אל משה דרגא חד. ולבתר ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן אחיק, דרגא אחרא. וכלא, בחד מתקלא סלקא, ומן שרשא חד פלא אתחבר.

אחרי מות שני בני אהרן. רבי יצחק פתח, (תהלים ב) עבדו את יי ביראה וגילו ברעדה. וכתיב, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה באו לפניו ברננה. הני קראי קשיין אהדדי, אלא הכי תאנא, עבדו את יי ביראה. דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח קמי מאריה, בקדמיתא בעי יראה, לדחלא מניה, ובגין דחלא דמאריה, ישתכח לבתר דיעביד בחדוותא פקודי אורייתא. ועל דא פתיב, (דברים י) מה יי אלהיך שואל מעמך פי אם ליראה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

וגילו ברעדה. דאסיר ליה לבר נש למחדי יתיר בעלמא דין. האי במלי דעלמא, אבל במלי דאורייתא ובפקודי דאורייתא, בעי למחדי. לבתר, ישתפח בר נש דיעביד בחדוותא פקודי אורייתא. דכתיב, עבדו את יי' בשמחה.

דף נ"ו ע"ב

רבי אבא אמר, עבדו את יי' ביראה. (דף נ"ו ע"ב) רנא דמלה הוא, עבדו את יי' ביראה, מה יראה הכא. אלא כמה דאוקימנא, דכתיב, (משלי א) יראת יי' ראשית דעת, וכתוב, (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת יי'. יראת יי', קודשא בריך הוא הכי אקרי. רבי אלעזר אמר, עבדו את יי' ביראה, מאן דבעי למעבד פולחנא דמאריה, מאן אתר שארי, ובאן אתר יכוון פולחנא ליחדא שמא דמאריה. הדר ואמר ביראה, ביראה הוא שירותא, מתתא לעילא. (תא חזי בני אהרן האי אוקימנא והא אתמר מלה)

תא חזי, מה פתיב הכא אחרי מות, ולבתר דבר אל אהרן אחיך וגו' בזאת יבא אהרן, אלא מכאן, שירותא לאזהרא לכתני, כל מאן, דבעיין לאודתרא בהאי זאת, ודא היא יראת יי'.

דבר אחר. אחרי מות שני בני אהרן. רבי יוסי אמר, אחרי מות נדב ואביהוא, מבעי ליה, מאי טעמא שני בני אהרן, והא ידיע דבנוי הוו. אלא הכי תאנא, דעד פאן לאו ברשותיהו קיימי, אלא ברשותא דאבוהון, ובגין כך, בקרבנתם לפני יי' וימותו, דאינון דחקו שעתא בחיי דאבוהון, וכלא הוה, בגין ההוא חובא דעבדו, דכתיב (במדבר ג) בהקריבם אש זרה. דתניא, באתר חד, פתיב בהקריבם אש זרה, ובאתר חד פתיב, בקרבנתם לפני יי'. והאי והאי הוה, ובגין כך פתיב הכא בני אהרן, וכתוב בקרבנתם. (תאנא) אמר רבי חייא, יומא חד הוינא אזיל בארחא, למיהך גביה דרבי שמעון, למילף מביה פרשתא דפסחא. ערעית בחד טורא, וחמינא בקיעין גומין בחד טינרא, ותרין גוברין בה. עד דהוינא אזיל, שמענא קלא דאינון גוברין, והוו אמרין, (תהלים מח) שיר מזמור לבני קרח גדול יי' ומהלל מאד וגו'. מאי שיר מזמור. אלא הכי תאנא משמיה דרבי שמעון, שיר דאיהו כפול, שיר דאיהו משובח משאר שירין, ועל דאיהו משובח משאר שירין, תרין זמנין אתמר ביה שירתא, וכן (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת. כהאי גוונא, (שיר השירים א) שיר השירים אשר לשלמה, שירתא לעילא מן שירתא.

שיר מזמור, שירתא דקודשא בריך הוא, דקא מזמרי בני קרח על אינון דיתבי, על פתחא דגיהנם. ומאן אינון, אחוהון דאינון דיתבי בתרעי דגיהנם. ועל דא, שירתא דא ביום שני אתמר. קריבנא גבייהו, אמינא להו, מאי עסקיכו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

באתר דא. אמרו מזבני אנו, ותרי יומי בשבתא, בדילנא מישובא ונעסק באורייתא. בגין דלא שבקין לן בני נשא, כל יומא ויומא. אמינא זכאה חולקיכון.

תו פתחו ואמרו. בכל זמנא דצדיקיא מסתלקי מעלמא, דינא אסתלק מעלמא, ומיתתהון דצדיקיא מכפרת על חובי דרא. ועל דא פרשתא דבני אהרן, ביומא דכפורי קרינן לה, למתוי כפרה לחוביהון דישראל. אמר קודשא בריך הוא, אתעסקו במיתתהון דצדיקיא אלין, ויתחשב לכו פאלו אתון מקרבין קרבנין בהאי יומא לכפרא עליכון. דתנינן, כל זמנא דישראל יהון בגלותא, ולא יקרבו קרבנין בהאי יומא, ואינון תרין שעירין לא יכלין לקרבא, יהא להו דכרנא, דתרי בני אהרן, ויתכפר עלייהו.

דהכי אוליפנא, דכתיב, (במדבר ג) ואלה שמות בני אהרן הכהנים וגו'. וכתיב, הפכר נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר. ואלעזר ואיתמר מפעי ליה, מהו אלעזר ואיתמר. אלא שקול הוה אביהוא פתרי אחוי. ונדב פכלהו.

ואית דמתני (לה אפכא) הפכר נדב, דא בלחודוי, ואביהוא בלחודוי, וכל חד אתחשיב בעיניה, כתרוייהו, פאלעזר ואיתמר. אבל נדב ואביהוא בלחודייהו, שקולין הוו לקבל שבעין סנהדרין, דהוו משמשין קמי משה. ובגין פה, מיתתהון מכפרא על ישראל. ועל דא כתיב, (ויקרא י) ואחיכם כל בית ישראל יכפו את השרפה. ואמר רבי שמעון, הפכר נדב, כלומר, הווא, דכל שבחא ויקרא דליה (מה שמיה). נדב ואביהוא, על אחת כמה וכמה, דהני תרי, לא אשתכחו פותייהו בישראל.

דף נ"ז ע"א

וידבר יי אל משה אחרי מות שני בני אהרן. רבי (דף נ"ז ע"א) חזקיה פתח ואמר, (ישעיה כט) לכן פה אמר יי אל בית יעקב אשר פדה את אברהם וגו'. האי קרא קשיא, לכן פה אמר יי אשר פדה את אברהם מפעי ליה. מאי, פה אמר יי אל בית יעקב אשר פדה את אברהם.

אלא הא אוקמוה והא אתמר, דיעקב פדה את אברהם ודאי. דבההיא שעתא דנפל בגו נורא דכשדאי, דנו דיניה (ס"ו) ואמרו קמי קודשא בריך הוא, בגין מאי ישתויב האי, זכות אבהן לית ליה. אמר ליה, ישתויב בגין בנוי, דהכי תניא, ברא מזכי אבא. אמרו, הא ישמעאל דנפיק מניה. אמר קודשא בריך הוא, הא יצחק, דיושיט קדליה על גבי מדבחא. אמרו, הא עשו דנפיק מניה. אמר, הא יעקב, דאיהו פורסיא שלימתא, וכל בנויה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

שְׁלִימִין קָמְאֵי. אָמְרוּ, הָא וּדְאֵי בּוֹכוּתָא דָּא יִשְׁתּוּיב אַבְרָהָם הָדָא הוּא דְכָתִיב, אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם.

לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עֵתָה פָּנָיו יִחֹרוּ כִּי בְרֵאוֹתוֹ יִלְדִיו מַעֲשֵׂה יְדֵי בְּקִרְבוֹ יִקְדִישׁוּ שָׁמַי. מֵאֵן אֵינּוֹן יִלְדִיו מַעֲשֵׂה וְגו'. אֲלֵיִן אֵינּוֹן, חֲנֻנְיָה מִישְׁאֵל וְעֻזְרִיָּה. דְּאִפְּלוֹ גְרַמְיָהּ לְגוֹ נִוְרָא יִקְדָּתָא לְקַדְשָׁא שְׁמִיָּה לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב מֵאֵי בְּעֵי הֶכָּא יַעֲקֹב, וְהָא כְּתִיב, (דְּנִיָּאֵל א) וַיְהִי בָהֶם מִבְּנֵי יְהוּדָה דְּנִיָּאֵל חֲנֻנְיָה מִישְׁאֵל וְעֻזְרִיָּה. בְּנֵי יְהוּדָה אֲקָרוּן, וּבְגִין כֹּךְ לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יְהוּדָה מִבְּעֵי לֵיהּ, מֵאֵי לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב.

אֲלֵא הֲכִי תִנְיָנָן. בְּהֵאֵי שְׁעֵתָא דְּאִתְכַּפִּיתוּ, לְמִנְפַּל בְּנוֹרָא, כָּל חַד אָרִים קָלִיָּה וְאָמַר, גְּבִי כָּל אֵינּוֹן עֲמִין וּמְלָכִין וְאִפְּרָכִיָּא, חֲנֻנְיָה אָמַר, (תְּהֵלִים קיח) יְיָ לִי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם יְיָ לִי בְּעוֹזְרֵי וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשׁוֹנְאֵי טוֹב לְחַסוֹת בֵּינִי וְגו'. מִישְׁאֵל פִּתַּח וְאָמַר, (יִרְמִיָּה ל) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב נָאִם יְיָ וְגו' כִּי אֲתָךְ אֲנִי נָאִם יְיָ לְהוֹשִׁיעֶךָ כִּי אַעֲשֶׂה וְגו'. בְּהֵאֵי שְׁעֵתָא, דְּשִׁמְעוּ פְּלֹהוּ שְׁמָא דְּיַעֲקֹב. תּוֹוְהוּ וְחִיִּיכוּ בְּלִצְנוּתָא. עֻזְרִיָּה פִּתַּח וְאָמַר, (דְּבָרִים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד.

הָדָא הוּא דְכָתִיב, (ישעיה מד) זֶה יֹאמֵר לֵי יְיָ אֲנִי וְגו'. זֶה יֹאמֵר לֵה' אֲנִי, דָּא חֲנֻנְיָה, וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב, דָּא מִישְׁאֵל, וְזֶה יִכְתּוֹב יְדוֹ לֵי יְיָ וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה, דָּא עֻזְרִיָּה, בֵּיה שְׁעֵתָא כְּנֵשׁ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּמִלְיָא דִּילֵיהּ, אָמַר לוֹן, בְּמֵאֵן מְלָה, מֵאֵינּוֹן מְלִין דְּאָמְרוּ אֲלֵיִן תִּלְתָּא, אֲשׁוּיב לוֹן. פִּתַּחוּ וְאָמְרוּ, (תְּהֵלִים פג) וַיִּדְעוּ כִּי אֲתָה שְׁמֶךָ יְיָ לְבַדְךָ עֲלִיוֹן עַל כָּל הָאָרְצִין.

בְּה שְׁעֵתָא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכוּרְסֵיָּא, כּוּרְסֵיָּא דִּילֵי, בְּמֵאֵן מְלָה מֵאֵינּוֹן מְלִין, אֲשׁוּיב לְאֵינּוֹן צְדִיקֵיָּא. אָמַר לֵיהּ, בְּהֵאֵי מְלָה דְּכִלְהוּ חִיִּיכִין בְּה, אֲשׁוּיב לוֹן, לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עֵתָה פָּנָיו יִחֹרוּ. כְּמָה דְּקָאִים יַעֲקֹב לְגַבֵּי דְּאַבְרָהָם בְּנוֹרָא, יְקוּם הַשְׁתָּא לְגַבֵּי אֲלֵיִן, הָדָא הוּא דְכָתִיב, כֹּה אָמַר יְיָ אֵל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְגו'. מְהֵאֵי כְּסוּפָא דְּלִצְנוּתָא.

תְּנָא, פְּלֹהוּ דְּהוּוּ חִיִּיכִין מִמְלָה דָּא, אֲתוּקְדוּ בְּהוּוּא נִוְרָא, וְקַטְל לוֹן שְׁבִיבָא דְּנוֹרָא. מֵאֵן שׁוּיב לְאֵיִן. עַל דְּהוּוּ מְצִלָּן קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִיַּחְדָּן שְׁמִיָּה כְּדָקָא יְאוּת, וְעַל דְּמִיַּחְדָּן שְׁמִיָּה כְּדָקָא יְאוּת, אֲשְׁתּוּיבוּ מִהֵוּוּא נִוְרָא יִקְדָּתָא.

תְּרִי בְּנֵי אֲהֵרִן קָרִיבוּ אֲשָׁא נִוְכְרָאָה, דְּלֹא אֲתִיַּחְדוּ שְׁמִיָּה כְּדָקָא יְאוּת, וְאֲתוּקְדוּ בְּנוֹרָא. רְבִי יְצַחֲקֵי אָמַר, כְּתִיב, אַחֲרֵי מוֹת. וְכָתִיב וַיָּמוּתוּ. כִּיִּין דְּאָמַר אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֲהֵרִן, לֹא יְדַעְנָא, דְּהָא וַיָּמוּתוּ. אֲלֵא הֲכִי תִנְיָנָן, תְּרִי מִיתוֹת הוּוּ, חַד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

לפני יי'. וחד, דלא הוּוּ להוּ בנין, דכל מאן דלא זכי לבנין מית הוא. בגין כך, אחרי מות, וימותו.

רבי אבא אמר, מאי דכתיב, (במדבר ג) וימת נדב ואביהוא לפני יי' בהקריבם אש זרה לפני יי' במדבר סיני ובנים לא היו להם ויכהן אלעזר ואיתמר. מאי דא לגבי דא, דכתיב, ובנים לא היו להם, ויכהן אלעזר ואיתמר. אלא רזא דמלתא. האי דאמינא, וימותו, דלא הוּוּ להוּ בנין. והכי הוא ודאי. אבל לא כשאר בני עלמא, אף על גב דלא אנסיבו, דהא אלין לא מיתו אלא מיתת גרמיהון, אבל מיתת נפשהון לא מיתו.

דף נ"ז ע"ב

מנא לו, דכתיב, (שמות ו) ואלעזר בן אהרן (דף נ"ז ע"ב) לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פנחס אלה ראשי אבות הלויים למשפחותם. אלה, והא פנחס בלחודוי הוה. וכתיב, ראשי אבות הלויים, בגין כך, מיתת גרמיהון מיתו, מיתת נפשהון לא מיתו. אמר רבי אלעזר ודאי משמע אלה, ומשמע ראשי.

ובגין כך כתיב, (במדבר כה) פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וכתיב ופנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן היה כהן בימים ההם, פנחס בן אלעזר הכהן מבעי ליה, אלא בכל אתר דאתא פנחס בן אהרן הכהן כתיב, ואלעזר לא כתיב אלא אלעזר הכהן. דכתיב, (במדבר כז) ולפני אלעזר הכהן. (במדבר לא) ויאמר אלעזר הכהן וגו'. ועל דא מיתת גרמיהון מיתו, מיתת נפשהון לא מיתו.

ותנינן ברזא דמתניתין, תרי זוג, פן חס. והא אתמר, יו"ד זעירא ביני אתוון דפנחס. דהאי יו"ד כליל תרי כחדא, ודא הוא רזא דמלה, והא אתמר.

רבי אלעזר שאיל לאבוי, אמר ליה, והא תרי אינון ותרי הוו, אמאי לא אשתכחו תרי. אמר ליה, תרי פלגי גופא הוו, דהא לא אנסיבו, ובגין כך, בחד אתפלילו, דכתיב, ותלד לו את פנחס אלה ראשי וגו'.

וי"ד דפנחס, לא אתייהב ביה לחברא אתוון, אלא בשעתא דקני לקודשא בריך הוא, ואתא לישראל עקימא, דחמא דהאי את ברית קדישא, עייל זמרי ברשותא אחרא. ובמה דאתעקם בקדמיתא, אתתקן הכא. בנוכראה אתעקם בקדמיתא, דכתיב, בהקריבם אש זרה, הכא בנוכראה, אתתקן, כמה דכתיב, (מלאכי ב) ובעל בת אל נכר. מה להלן אש זרה, אף כאן נמי אשה זרה.

מאי אתחזי הכא. אלא בקדמיתא רחיקא קריבו, דכתיב, בהקריבם אש זרה. אוף הכא זמרי, הוה קריב רחיקא, שמא דמלכא, הוה קריב גבי רחיקא, מיד,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אייר]

(במדבר כה) וַיֵּרָא פְּנֵחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקָּם מִתּוֹךְ הָעֵדוּת. הֲכֵא אֲתִקִּין עֲקִימָא דְקַדְמִיתָא, כְּדִין אֲתִיִּיהִיב יו"ד בְּשִׁמְיָהּ לְחִבְרָא אֲתוּוֹן כְּחָדָא, וְאֲתַבְּשׂוּר בְּשָׁלוֹם, דְּכִתִּיב, (במדבר כה) לָכֵן אָמַר הַנְּבִי גוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. (ברית ממש). (נח ס"ו ע"ב) מֵאֵי שְׁלוֹם הָכֵא, אֶלָּא בְּהֵהוּא כְּתָרָא, חָבוּ בְּקַדְמִיתָא, בְּהֵהוּא כְּתָרָא, אֲתַעְרוּ קִטְטוּתָא בְּקַדְמִיתָא, וְהִשְׁתָּא דְאֲתַתְּקוּן, כְּתִיב הַנְּבִי גוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. בְּרִיתִי מִמֶּשׁ, תְּהֵא עֲמִיה בְּשָׁלוֹם, וּבְגִין כְּךָ, אֲתִיִּיהִיב יו"ד זְעִירָא בְּשִׁמְיָהּ, דְּהֵא מֵאֲתוּוֹן זְעִירָאן הִיא, לְאֲתַחְזוּתָא דְּהֵא אֲתַתְּקוּן מֵה דְאֲתַעְקָם בְּקַדְמִיתָא, וְהֵא אֲשְׁלִימַת עֲמִיה. אֲתָא רַבִּי אֱלֶעָזָר וְנִשְׁיַק יְדוּי. אָמַר, בְּרִיד רַחֲמָנָא דְשְׁאִילָנָא הָאֵי מְלָה, וְלֹא אֲתַאבִּיד מִנָּאֵי.

בעזרת השם יתברך

ספר אור הזוהר

בו יבואר גדול החיוב ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים, וחכמת האמת

שחיבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א,
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קיים, ועי"ז תמלא הארץ
דעה את ה' באמונה.

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים,
זוה"ק, תיקונים, רמב"ם, ראשונים ואחרונים, ספרי
שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, ספרי מוסר,
ועוד. כללים יסודיים ועיקריים בענין לימוד הזוהר
והתיקונים.

דבריהם הקדושים הוצבים להבות אש, מלהיבים
נפש האדם, מדריך ומורה דרך, להתמיד בלימוד
הזוהר, ולסיים מידי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום
תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני
ישראל, וזה יהי פרי עמלי להביא הברכה לכל בית
ישראל בכל מקום שהם.

**הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש**

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר
זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה ומדינה,
בדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם ולעורר לבות
אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס
בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
784-436-548-972-011**

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הפרקים

- פרק א. מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים
- פרק ב. לימוד הזוהר בטהרה
- פרק ג. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- פרק ד. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- פרק ה. אור הזוהר טעם התורה
- פרק ו. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ובפוסקים
- פרק ז. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה
- פרק ח. סגולת הזוהר
- פרק ט. מי ומתי ראוי ללמוד הזוהר
- פרק י. בחודש אלול ללמוד התקונים בשופי
- פרק יא. התנגדות להזוהר הקדוש
- פרק יב. העלם וגילוי הזוהר
- פרק יג. החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
- פרק יד. גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
- פרק טו. מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
- פרק טז. ליקוט נפלא אודות תורות הח"ן
- פרק יז. נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
- פרק יח. לימוד הזוהר הקדוש במירון
- פרק יט. ליקוט מאמרי חז"ל אודות תורה לפני התגלות הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- פרק כ. דברי גדולי הראשונים המתארים את הקבלה
- פרק כא. סדר השתלשלות מסירת סתרי הקדמונים
- פרק כב. התגלות ספר הזוהר
- פרק כג. מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
- פרק כד. תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר
- פרק כה. הסתלקות וקבורת רשב"י
- פרק כו. הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י
- פרק כז. דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו
- פרק כח. חלקי הזוהר
- פרק כט. מפרשי הזוהר
- פרק ל. הבקעת אור הקבלה בצפת
- פרק לא. העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
- פרק לב. שמחת ל"ג בעומר
- פרק לג. גודל מעלת התפלה במירון
- פרק לד. "חאלאקע" בל"ג בעומר במירון
- פרק לה. רושמי העליה במירון
- פרק לו. להיות במחיצתו בעולם

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים לכל הספר אור הזוהר

פרק א	טו.
מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים	עיקר לימוד הקבלה - הזוהר והתיקונים
א. מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקב"ה	יז. הזוהר והתיקונים - נשמת התורה עוגן הצלה נגד כל רע
ב. אור ששת הימים גנוז בזוהר	יח. העוסק בחכמת הקבלה נקרא בן להקב"ה; בלימוד הפשט נקרא עבד
ג. האור החיים הק' מעריך את הבעש"ט כבר-סמכא בתורת הסוד	יט. הזוהר מסוגל ליכך הנשמה
ד. לימוד הזוהר תיקון האדם בזה ובכא	כ. ע"י לימוד הזוהר זוכים לכל מדות טובות שבעולם
ה. ע"י לימוד תורת הח"ן בחיות דקדושה נברא אור שיכולים לראות שרפי מעלה	כא. אמירת זוהר בכל יום מסוגל לפרנסה
ו. עמקות בסוד מאפשר פקידת עקרות וריפוי חולים	כב. לימוד הזוהר מביא את האדם לידיעת ודביקת הבורא
ז. האר"י ז"ל זכה להשגותיו ע"י יגיעתו הגדולה בזוה"ק	כג. לשון הזוהר מעורר לעבודת השם
ח. ה"מגיד" הבטיח להבית יוסף שכשילמד תורת הסוד יפתחו לו שערי אורה	כד. עצם תיבות ודיבורי הזוהר מקשרין האדם לאין
ט. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות"	כה. לא ימנע מקריאת הזוהר הגם שהדברים סתומים וחתומים
ט* מי שהוא שלם גם בסתרי תורה נקרא משכיל	כו. מי שהוא בעל עסק גדול יהי רוב לימודו בזוה"ק, כי הוא מאיר במקום החושך
י. כמה גדול השכר בלימוד תורת הסוד וההפסד בהעדר לימודה	כז. החוזה מעריך את ס' אור החיים ומאור עינים כספר הזוהר
יא. מי שלא נמשך אחר תורת הסוד, בהכרח שאינו מרגיש דבר הקדוש באמת	כח. לימוד או אמירת הזוהר בבוקר השכם מועיל לטהרת הנפש ותאוות לימוד התורה
יב. שלימות התורה רק ע"י תורת הח"ן	כט. ע"י טעימות יינה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה
יג. בכל יום גילוי חדש ללימוד הזוהר	ל. עסק חכמת הסוד מונעת התנשאות חכמות חיצוניות ונדחה מפניה כהחושך מפני האור
יד. הנשמה מושבעת ללמוד רזי התורה	
טו. גדול מעלת לימוד הזוהר והתיקונים	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- לא. לימוד הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, מעלות השחר עד צאת הכוכבים מנע שריפת התלמוד
- לב. אפילו בעת עצלות וכבודות יתגבר בלימוד הזוהר
- לג. חוק ולא יעבור ללמוד הזוהר מסדר השבוע
- לד. לימוד הזוהר"ק אפילו בלי הבנה חשובה לפני ה'
- לה. אם אין מועטים לימוד הנגלה השנתי בלימוד הקבלה יום אחד, לימוד המשנה אינו כלום
- לו. לימוד אדם זוהר בחשק גדול
- לז. מי שלא ראה אור הזוהר לא ראה אור מימי
- פרק ב**
- א. לימוד הזוהר בטהרה טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ק; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות
- ב. רמז לטבילת עזרה
- ג. למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים
- פרק ג**
- א. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- ב. עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר
- ג. דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת
- ג. כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה
- ד. צריך לטרוח בפרד"ם התורה עד היכן שיכול להשיג, ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם
- ה. הרח"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר, מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה
- ו. אליהו הנביא אמר לרשב"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם
- ז. "המאור שבה מחזירו למוטב" - הכוונה לתורת הסוד
- פרק ד**
- א. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- א. לימוד הזוהר באמת הוא סעד וסמך לשכינה
- ב. ביטול הדינים הוא ע"י לימוד פנימיות התורה
- ג. הזוהר נתגלה לדור האחרון כי בו יצאו מן הגלות
- ד. גאולת ישראל ע"י לימוד הזוהר
- ה. בזכות הזוהר תפרח ישועת ישראל
- ו. ע"י הזוהר יתבטלו כל הקליפות
- פרק ה**
- א. אור הזוהר טעם התורה
- א. הלימוד בכתבי האריז"ל לא יהי' מפני החקירה, אלא להאיר על נפשו אור צח ומצוחצח
- ב. אפשר לאדם שיהי' בקי בש"ס ופוסקים, ובאותו הזמן עם הארץ גמור
- ג. מצוה לגלות סתרי תורה ורזין עליונים לבער קוצים מן הכרם
- פרק ו**
- א. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ופוסקים כל דברי התנאים והאמוראים יסודתם בהרי קודש מסוד התורה
- ב. גליא רזין דאורייתא יחדיו יהיו תואמים

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

הוא המפתח והוא הסוגר	ז.ו.	הדוחה חלק הנסתר של התורה,	ג.
יזכה לתקן נפש רוח ונשמה	ז.ז.	דוחה כולה, ונענש	ד.
ע"י הזוהר וכתבי האר"ז ל נעשה	ז.ח.	כשלומודים נגלה דתורה, אנו	ה.
האדם כבריה		מדברים עם נשמות ופנימיות	
ע"י לימוד בתיקונים הבין שנמתקו	ז.ט.	התורה	
כל הדינים		ע"י סוד התורה ידע להבחין בין	ה.
סגולה לבעל עסק	ז.כ.	איסור להיתר	
סגולתו לאור נפשו באור החיים	ז.כא.	פרק ז	
הנצחיים		ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה	א.
		אי אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי	
		חכמת הקבלה	
פרק ט		פרק ח	
אופני לימוד ספר הזוהר הק'		סגולת ספר הזוהר	
האר"ז"ל לא קצב זמן להתחלת	א.	הזוהר מקור לכל ספרי היראים	א.
לימוד תורת הח"ן		ראוי ללימוד הזוהר והתיקונים עם	ב.
לימוד תורת הסוד בלי טהרה	ב.	תינוקות בני תשע	
מביאה לאפיקורסות		קריאת הזוהר, אעפ"י דלא ידע מאי	ג.
מילוי כריסו בש"ס ופוסקים קודם	ג.	קאמר, הוא תיקון לשכינה הק'	
לימוד הקבלה		ולנשמתו	
אין אדם יכול לבוא למשהו השגה	ד.	הלומד זוהר, אעפ"י שאינו מבין,	ד.
בגדלות הבורא מכל לימודי התורה,		הקב"ה מתקן דברי	ה.
כמו מחכמת הקבלה		ללימוד זוהר ותיקונים או זוהר חדש	
לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה	ה.	קודם התפילה	ו.
להנסתר		זוהר הכנה לתפילה	ז.
סודות התורה הם אור הנפש	ו.	לימוד הזוהר מוביל לתשובה באמת	ח.
		הזוהר קדוש ונורא, אך אין ערכו	
		כהתיקונים	
פרק י		על ידו יכולים לראות נועם ה'	ט.
חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים		לשונו מזכך הנשמה	י.
בשופי		סגולה להנצל מחכמות חיצוניות	יא.
גודל מעלת אמירת תיקונים בחודש	א.	סגולה לטהר הנשמה	יב.
אלול, שמזכך הנר"נ		להנצל ממחשבות זרות בעת	יג.
תיקון לבע"ת לאמר ה' דפין זוהר או	ב.	התפילה	
תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף		הרוצה להתדבק בקונו ידבק בזוהר	יד.
והנשמה		הק'	
התיקונים - סגולתן למתק הדינים	ג.	משיג חכמה ויראת שמים	טו.
הטעם שנתפשט לימוד התיקונים	ד.		
בימי התשובה יותר מן הזוהר			
תיקוני הנפש והגוף	ה.		
סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י	ו.		

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ז.	הבעש"ט מעורר על לימוד תיקוני זוהר	ז.	החייב והשלילה ללימוד הזוהר
ח.	התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו	א.	מדוע לא נפוץ לימוד הזוהר כשאר מדרשי חז"ל
ט.	עורר ישנים מתרדמתכם	ב.	ר' יצחק דלטאש בפסקו המפורסם יצא להגן על הזוהר מפני מתנגדיו, ומאז נתפרסם בעולם ביותר
י.	גודל מעלת לימוד הזוהר	ג.	הרח"ו אודות החייב והשלילה ללימוד הזוהר
	פרק יא		פרק יד
	התנגדות להזוהר הקדוש		גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
א.	מי שאינו זוכה ללימוד תורת הח"ן, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו זכה ונקיה	א.	ובני ישראל יוצאים ביד רמה - ברי"ש גלי - ר"ת רבי שמעון בן יוחאי
ב.	פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה	ב.	משיח בן יוסף יחי' ויתקיים ע"י לימוד רזין דאורייתא
ג.	בזוהר מוכנסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות, והאחרים נדחים ממנו	ג.	או"ר בגימטריא ר"ז
ד.	ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתנכסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא	ד.	או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
	פרק יב		פרק טז
	העלם וגילוי הזוהר		מעלת אמירת אותיות הזוהר
א.	מדוע נתגלה הזוהר משנת ה'ר"ן ואילך?	ה.	רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו
ב.	הזוהר נתגלה רק בדורות האחרונים כדי להגן עליהם		פרק טז
ג.	הסבר להעלמות הזוהר אחרי פטירת הרשב"י	א.	מעלת אמירת הזוהר והתיקונים בלי הבנה
	א/ לא ניתן לכתוב סתרי הזוהר אלא לר' אבא		פרק טז
	ב/ אורות הזוהר לא נתגלה רק לחבריאי במחשבת לבם	א.	ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן שכר לימוד חכמת הקבלה וחייב הפלפול בה
	ג/ אחרי פטירת רשב"י אמרה החבריאי: "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך"	ב.	לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקונן ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפיל
	ד/ רשב"י הכיר בר' אבא שיוכל להעלים הדברים אפילו מחכמי הדור ההוא	ג.	ספר הזוהר הוא מוגן לישראל כתיבת נח

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

- ד. לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשיה
- ה. לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד
- ו. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישימם כל שנה
- ז. לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש
- ח. לימוד הזוהר"ק באשמורת הבוקר
- ט. טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש
- י. לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'
- יא. ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'
- יב. לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"
- יג. כמו שהמלח נותן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נותן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)
- יד. מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא
- טו. עי"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת
- טז. מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)
- יז. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלימוד מובטח לו שהוא בן עולם הבא
- יח. בדרונו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ
- יט. עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה ליוכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה
- כ. עי"י לימוד הסוד זוכים לעונה ומוחזין דקדושה
- כא. נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חינום ולשון הרע
- כב. לימוד הנגלה על דרך הסוד
- כג. האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י
- כד. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה
- פרק יז**
- נפלאות רבי שמעון בר יוחאי**
- א. רשב"י היה מלומד בנסים
- ב. תחיית המתים בל"ג בעומר
- ג. בהילולת רשב"י
- ד. רשב"י פוקד עקרות ה"ינוקא" שבזוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו
- ה. הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון
- ו. "אדם ובהמה תושיע הוי"ה" בגימ' "רבי שמעון בן יוחאי"
- פרק יח**
- לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון**
- א. לימוד ספר הזוהר במירון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש גדול להנשמה
- ב. קביעות זמנים ללמוד ספר הזוהר על ציון רשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד	פרק יט לימוד מאמרי חז"ל אודות לימוד ס"ת לפני התגלות הזוהר
ד. יציאתם מן המערה פעם ראשונה	א. ליקוט מאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים אודות לימוד סתרי-תורה עד להתגלות ספר הזוהר
ה. נגזר עליהם לחזור למערה	פרק כ דברי הראשונים המתארים את הקבלה
ו. איך יצאו לחפשי מן המערה	א. דברי גדולי הראשונים המתארים את חכמת הקבלה
פרק כה	ב. תרגום וביאור הזוהר מפירוש "הסולם"
הסתלקות וקבורת רשב"י	פרק כא סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים
א. הסתלקות וקבורת רשב"י וגילוי רזין לפני הסתלקותו	א. ספר יצירה
פרק כו	ב. בכח ספר יצירה אפשר לברוא אדם, בהמה, חיה ועוף
הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י	ג. ספרי ה"היכלות"
א. חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון	ד. ספר הבהיר
פרק כז	פרק כב התגלות ספר הזוהר
דימוי רבי שמעון בר יוחאי למשה רבינו	א. קדמות ספר הזוהר הק'
א. הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי	ב. סדר גילוי ספר הזוהר הק'
ב. למשה רבינו ולרשב"י נגלה מן השמים שדורשי נפשם מתו	פרק כג מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
ג. משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא	א. רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר
ד. משה ורשב"י קבלו תורה מסיני	פרק כד תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר
ה. משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"	א. לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא
ו. משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו" והיפוכו	ב. ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו
ז. משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו	
ח. רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו	
ט. משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם	
י. משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ט. "דרך אמת"	א. למשה רבינו ולרשב"י נמסר הכח
י. "נצוצי אורות" להחיד"א	ב. לברך את ישראל
יא. "נצוצי זוהר"	ג. רשב"י היה ניצוץ משה רבינו
פרק ל	ד. קבורת משה רבינו ורשב"י לא ע"י ילוד אשה
הבקעת אור הקבלה בצפת	ה. פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה על בת-קול
א. מלך המשיח יתגלה בגליל תחילה	
ב. "כרם היה לידדי בקרן בן שמון"	
ג. לא היה אדם שהשפיע על עם ישראל כהאר"י הק'	
ד. השפעת ופעולות האר"י נמשכה כשנה ומחצה	
ה. ה"אור יקר" גלה גדולת הרמ"ק בקבלה	
ו. אליהו הנביא היה "סנדק" האר"י	
ז. האריז"ל למד נגלות התורה עם השיטה מקובצת והרדב"ז	
ח. האר"י ז"ל בא לעולם הזה רק בשביל תלמידו הרח"ו	
ט. תורת הח"ן - הבריח המבריא עולם הזה עם עולם הבא	
י. משה אמת ותורתו אמת - אך גבהו דברי האר"י מהרמ"ק	
יא. הרח"ו נסמך להוראה מהאלשי"ך	
יב. לא זה יד הרח"ו מיד האר"י מעת שהחל לגלות תורת הח"ן	
יג. חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרח"ו שאין כמוהו במעלה ובחכמה	
יד. הרח"ו ובנו ר"ש נקבעו לערוך תורת האר"י ולהוציאה לאור	
טו. ר"ש ויטאל כתב תורת האר"י בייעילות עליונה	
טז. דמיון וקירבה נשמית בין האב לבנו	
יז. ר"ש ויטאל היה גלגול התנא רבי מאיר	
	פרק כח
	חלקי הזוהר
א. זוהר על התורה	א. ספרא דצניעותא
	ב. אדרא רבא
	ג. אדרא זוטא
	ד. רעיא מהימנא
	ה. מדרש הנעלם
	ו. "אדרא דבי משכנא", "היכלות", "רזא דרוזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"
ב. זוהר חדש	
ג. תיקוני הזוהר	
ד. סיכום	
	פרק כ"ט
	מפרשי הזוהר
א. רבי שמעון לביא - "כתם פז"	
ב. רבי משה קורדובירו - "אור יקר"	
ג. רבי אברהם אזולאי - "אור החמה"	
ד. רבי שלום בוזאגלו - "מקדש מלך"	
ה. "עטרת צבי" לרבי צבי הירש מזידטשוב	
ו. "זוהר חי" לרבי יצחק אייזיק מקאמארנא	
ז. "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמארנא	
ח. "הסולם" (ט"ז כרכים) לרבי יהודה אשלג	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

פרק לא	
ה. לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י	העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
ו. לימוד תורת הנסתר במירון	השתטחות התנאים על קבר רשב"י
ז. תיבת "שמעון" היא חיות התנא	במירון
ח. אתדבקות רוחא ברוחא	אליהו הנביא לומד תורה עם
ט. לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם	התנאים במערת רשב"י
נשיקין הדיין	רשב"י מברך לכל הבאים למירון
סיום הזוהר	השתטחות והקפות בד' מינים -
	וביטול גזירות - במירון
	ה. הדר בארץ-ישראל יעלה בל"ג
	לעומר למירון וישמח שם שמחה
	גדולה
	ו. לא ילך על הציון לכד כי הש"ד
	ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו
	ז. כל הפמליא של מעלה ונשמות
	הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר
	ח. קדושת יום ל"ג בעומר
	ט. טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג
	בעומר
פרק לב	
שמחת ל"ג לעומר	
א. רבינו עובדיה מברטנורא	הטעם לשמחה וחדוה בכל
ב. ר' אברהם גלאנטי	העולמות בל"ג לעומר
ג. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג	טעם למה נקרא יום פטירתו בשם
בעומר	"הילולא"
	ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע
	החמישי הוא גמר ספיה"ע
	ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל
	ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י
	בל"ג בעומר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק כב

התגלות ספר הזוהר

א. קדמות ספר הזוהר הק'

ב. סדר גילוי ספר הזוהר הק'

ספר

אור הזוהר

פרק כב

התגלות ספר הזוהר

א) קדמות ספר הזוהר הק'

א. מאז שנתגלה ספר הזוהר, כאלף שנים לאחרי שנגמרה עריכתו ע"י רשב"י וחבריו דילי', השפיע לחיזוק האמונה, העמקתה, ביסוסה והפצתה בקרב עם ישראל.

האור הגדול כזוהר הרקיע שהאיר וזרח מן ספר הזוהר, האיר לארץ ולדרים עליה גם בתקופות החושך לעם בני ישראל,

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

בזמנים קשים, כאשר החרב התנוססה מעל ראשי עם בני ישראל, וסבלו מחרפת רעב ומאויבים מבית ומחוץ.

ואין בזה פלא כלל, כי רשב"י וחבריא דיליה, משה רבינו רעיא מהימנא ומלאכי עליון, הטבע והעולמות כולם, שותפים עם ליצירה חשובה זו שנק' ספר הזוהר.

ב. יש הרוצים לאחר את זמן חיבור ספר הזוהר, מפני שלדעתם חלקים מספר הזוהר מחברם היו מאוחרים יותר מזמן רשב"י.

ג. אמנם כבר כתב על זה הרב ירוחם ליינער, האדמו"ר מראדזין זצ"ל, וז"ל:

מאחר שהטענות כבר נשמעו, ולא חשו להן, אנו מחזיקים שמצאו טעם נכון שלא לחוש להן.

(הקדמת ספר זהר הרקיע להאדמו"ר מראדזין זצ"ל)

ד. וממשיך שם:

שלומי אמוני ישראל המאמינים בה' ובתורתו, וקבלו את התורה הכתוב ביד משה ואת התורה המסורה על פה ביד משה, קבלו את תורת הקבלה והסוד מאת התנא רבי שמעון בר יוחאי.

ומרן האר"י ז"ל הקדוש יסד כל יסודי הקבלה שלו על ספר הזוהר וכתב פירושים עליו. וגאון עוזנו, קדוש ישראל ופארו, מורנו ורבינו רבי ישראל בעל שם טוב זלה"ה, אביהם של חסידים, שהאיר לעולם בתורת שערי החכמה והתבונה והדעת, בנה יסודי החסידות על ספר הזוהר הקדוש וספרי האר"י ז"ל. והוא ותלמידיו הקדושים אחריו למדו את צנועים חכמה בביאור דברי הזוהר הקדוש.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ורבינו הגר"א ז"ל אשר היה כאחד מן הראשונים . . וכל רז לא אניס ליה . . כתב פירושים על הזוהר הקדוש והאדרא רבה קדישא והספרא דצניעותא והתיקוני זוהר, ובביאורים על השולחן ערוך מביא מקורות מדברי הזוהר . . וכל תמימי דרך הולכים בתורת הזוהר ומאמינים בו.

(הקדמת ספר זוהר הרקיע להאדמו"ר מראדזין זצ"ל)

ה. רבים מייחסים את עריכתו של ספר הזוהר לדורות שלאחר רשב"י, בימי האמוראים. על נוכחותם של אמוראים בספר הזוהר כותב הר"י נחום מטשרנוביל, ז"ל:

מי שזוכה להשיג אור הגנוז שבתורה, שעל ידי זה מביט מסוף העולם ועד סופו, אז אין חילוק אצלו במה שהוא עתה בהווה מיד, ובין מה שיהי' לדורות. ולכן אמר רשב"י בזוהר מה שאמר [האמורא] רבה בר בר חנה, שהיה אחר כמה דורות, וכן אמרו רבותינו ז"ל על משה רבינו ע"ה, שראה את רבי עקיבא יושב ודורש, אף על פי שהיה אחר דורות הרבה, וכל זה מחמת שעל ידי תורתם באו לאור הגנוז, ושם אין חילוק בין מיד ולדורות.

(מאור עינים פ' צו)

ו. יש הרואים את התקופה שבה נערך הזוהר בצורתו כפי שהוא לפנינו - כתקופת הגאונים, מאות שנים לאחר פטירת רשב"י (הר"א גאלנטי ב"אור החמה" לזוהר פ' וישלח דף קנ"ט ע"א).

ב) סדר גילוי ספר הזוהר הק'

א. בספר יוחסין לרבי אברהם זכות נדפס קטע מכתב יד של רבי יצחק דמון עכו (מקובל ידוע ותלמידו של הרמב"ן),

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

המגלה לנו כמה עובדות חשובות ביותר בקשר להתגלות ופירסום ספר הזוהר.

כאשר נכבשה עכו בידי המוסלמים (בסוף המאה ה-13, יצא ר' יצחק דמן עכו לספר, "לחקור כיצד נמצא בזמנו ספר הזוהר אשר עשה רבי שמעון ור' אלעזר בנו במערה". וז"ל:

ב. ומפני שראיתי כי דבריו מופלאים, ישאבו ממקור העליון, המעיין המשפיע בלתי מקבל, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, רדפתי אחריו ואשאלה את התלמידים הנמצאים בידם דברים גדולים ממנו, מאין בא להם סודות מופלאים מקובלים מפה אל פה, אשר לא נתנו ליכתב, ונמצאו שם מבוארים לכל קורא ספר, ולא מצאתי תשובותיהם על שאלתי זאת מכוונות, זה אומר בכה וזה אומר בכה...

שמעתי אומרים לי על שאלתי, כי הרב הנאמן הרמב"ן ז"ל שלח אותו מארץ ישראל לקטלוניא לבנו, והביאו הרוח לארץ ארגון. . ונפל ביד החכם רבי משה די ליאון. ויש אומרים שמעולם לא חבר רשב"י ספר זה, אבל רבי משה זה היה יודע שם הכותב, ובכחו יכתוב רבי משה זה דברים מופלאים אלה.

(ספר יוחסין השלם דף פ"ז ואילך)

ג. על הסברא בספר היוחסין שספר הזוהר נתחבר ע"י ר' משה די ליאון, כבר כתב הגאון ר' דוד לוריא בקונטרסו "קדמות ספר הזוהר" להוכיח, שאי אפשר להיות שהרב משה די ליאון חיבר את ספר הזוהר. והוכחותיו לזה: א) ספרי ר' משה די ליאון הידועים לנו (ספר "המשקל" וספר "הרימון) שונים הם באופיים מספר הזוהר, ויש בהם כמה דברים הסותרים לדברי הזוהר. ב) בכמה מקומות כשר' משה די ליאון מביא את דברי

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

הזוהר כמקור לדבריו, לפעמים מוכח שלא הבין כראוי את דברי הזוהר. ג) בכמה ספרים שקדמו לתקופת ר' משה די ליאון מובאים כבר דברים המופיעים בזוהר, שמוזה מוכח שספר הזוהר קדם לר' משה די ליאון.

מפתח הענינים

פרק כג

מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים

א. רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק כג

מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים

א) רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר

א. אשרינו מה טוב חלקנו שזכינו אל ספר הזוהר, מה שלא זכו קדמונינו אשר קטנם עבה ממתנינו, כמו רב האי גאון ורב ששת גאון והרב אליעזר מגרמיזא והרמב"ן והראב"ד והרשב"א והחכמים אחרים זולתם, שלא טעמו מדבשו, כי בזמנם לא נתגלה.

ב. ואל תתמה מזה, כי בודאי לא נתגלה עד הדור האחרון אשר אנחנו בו היום. וסיוע לזה מצאתי בספר התיקונים [סוף תיקון ו'] וזה לשונו: אמר ליה אליהו לרבי שמעון: ר' ר' כמה זכאה אנת דמהאי חבורא דילך יתפרנסו כמה עילאי עד דאתגלייא לתתאי בסוף יומיא, ובגינה ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו, עכ"ל.

ג. מבואר מכאן שספר הזוהר היה עתיד להיות גנוז, ובאותו זמן יתהנו ממנו העליונים והם המלאכים עד שיבוא דרא בתראה, שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים והמטפלים בו

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

יבוא משיח, כי תמלא הארץ דעה את ה' בסיבתו, אשר זה יהיה סיבה קרובה לביאתו...

ד. ואני יהודה בן לאדוני החכם וחסיד ר' יעקב חייט ע"ה, בהיותי בספרד טעמתי מעט דבש ואורו עיני, ונתתי אל לבי לדרוש ולתור בחכמה, והלכתי מחיל אל חיל לאסוף כל מה שימצא מהספר הנוכר [בימיו לא נדפס עדיין ספר הזוהר, והי' נפוץ בצורת קונטרסים], ואספתי מעט פה ומעט פה עד שרובו הי' בידי מהנמצא מומנו. ואני מאמין אמונה גמורה כי זכות זה עמד לי בכל התלאות הרעות אשר מצאוני בגרוש ספרד, אשר כל שומעם תצלנה שתי אזניו.

(הקדמת ר' יהודה חייט לספרו מנחת יהודה)

מפתח הענינים

לפרק כד

תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר

- א. לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא
- ב. ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו
- ג. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד
- ד. יציאתם מן המערה פעם ראשונה
- ה. נגזר עליהם לחזור למערה
- ו. איך יצאו לחפשי מן המערה

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק כד

תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר

(א) לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא

א. רבי שמעון בן יוחאי, ראש ה"חברייא קדישא" שהשתתפו בחיבור ספר הזוהר הקדוש, היה אחד מן התנאים הגדולים בדור השני שאחר חורבן בית שני, בזמן גזירות קשות של מלכות רומי על עם ישראל. שאר חברי ה"חברייא" הם: רבי אלעזר בנו, רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי בר יעקב, רבי יצחק, רבי חזקיה בר רב, רבי חיא, רבי יוסי ורבי יוסא.

ב. התנא הדגול רבי שמעון בן יוחאי נולד בארץ ישראל, בארץ הגליל, ונאסף על עמיו זקן ושבע ימים בכפר מירון, לא הרחק מעיר צפת, ביום ל"ג בעומר.

ג. היה תלמידו המובהק של התנא הגדול רבי עקיבא, שקרא אותו "בני" (מעילה דף ז' ע"א). תיכף אחר נשואיו הלך רשב"י ללמוד תורה בבני ברק בישיבת רבי עקיבא, שם ישב

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ולמד במושך י"ג שנה מבלי לבקר בביתו במושך כל זמן זה (ויק"ר פכ"א, ח).

ד. דביקותו ברבו הדגול היתה כ"כ, עד שכשנאסר רבי עקיבא ונתפס בבית הסוהר, מסר רשב"י נפשו לחדור לשם לשמוע ממנו תורה (פסחים דף קי"ב ע"א).

ה. בעת שהותו אצל רבו רבי עקיבא הסתיר את גדלותו מעיני כל, עד שאמר עליו רבו "דייך שאני ובוראך מכירין כוחך", כדלהלן.

אמר רבי בא: בראשונה היה כל אחד ואחד ממנה [סומך בסמיכת חכמים] את תלמידיו . . . ורבי עקיבא - את רבי מאיר ואת רבי שמעון. אמר: ישב רבי מאיר תחילה. נתכרכמו פני רבי שמעון [שהיה סובר שאינו חושב אותו לכלום - פני משה]. אמר לו רבי עקיבא: דייך שאני ובוראך מכירין כוחך [כלומר, מכיר אני בך שכחך גדול הוא, ורבי מאיר שהוא יותר זקן ממך אמרתי שישב בתחילה, פני משה].

(ירושלמי סנהדרין פ"א ה"ב)

ו. רבי שמעון בן יוחאי היה מחמשת התלמידים של רבי עקיבא שנשארו בחיים אחרי שמתו כ"ד אלף תלמידים של רבי עקיבא, ואותם החמשה תלמידים העמידו והחזיקו את התורה בזמן הקשה ההוא (יבמות דף ס"ב ע"ב).

ז. דביקותו ברבו רבי עקיבא היתה עד כדי כך, שפעם אחת, אחרי פטירת רבו, כשנפלט מפיו אמרה שלא היתה לכבודו של רבי עקיבא, נצטער על זה כ"כ, והתענה כ"כ תעניתים עד שנשחרו שיניו מרוב התעניות (נזיר דף נ"ב ע"ב).

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ח. כל מקום שנזכר בש"ס "רבי שמעון" סתם - הוא רבי שמעון בן יוחאי (פירוש רש"י שבועות דף ב' ע"ב).

ב) ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו

א. רבי שמעון בן יוחאי ייסד ישיבה גדולה בעיר צידון, ושם הרביץ תורה להרבה תלמידים.

ב. מלבד הלכותיו הנזכרות בש"ס, חיבר גם מדרשים באגדה בלול עם הלכה, ונקראים "מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי", "ספרי", ועל כולם היה מקור ספר הזוהר הקדוש, שהוא קובץ מאמרים, רמזים, דרשות וסודות שנתגלה להם ע"י משה רבינו רעיא מהימנא ואליהו הנביא, וכן מה שחידשו הוא ובנו רבי אלעזר ושאר התלמידים, ה"חבריא קדישא". כותב המאמרים העמוקים מפי רבי שמעון בן יוחאי היה רבי אבא, לפי ציווי רשב"י ביום פטירתו (זהר ח"ג דף רפ"ז ע"א).

ועיין הקדמת מוהרח"ו זי"ע בספר עץ חיים, בדפוס ירושלים תשמ"ח, דף י"ז ד"ה הלא תראה.

ג) רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה

ולמדו שם תורה ביחד

א. לאחר שמת רבי עקיבא כשנהרג על יד המלכות נהגו תלמידיו ושאר חכמי ישראל להתאסף בכרם עיר "בנה". פעם אחת ישבו שם יחד רבי יהודה בר אלעאי, רבי יוסי ורבי שמעון בן יוחאי, ודברו מענינים שונים, עד שבא להם לדבר על דבר ממשלת רומי. רבי יהודה בר אלעאי היה משבח, ואמר: "כמה נאים מעשים של אומה זו, תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו

”אור הזוהר” - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

מרחצאות”. רבי יוסי שתק. אבל רבי שמעון לא יכל להתאפק, ענה ואמר: ”כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורכם, תקנו שווקים להושיב בהם זונות, מרחצאות לעדן בהם עצמם, גשרים לקחת מהם מכס”. בעת שדברו נמצא שם איש אחד, יהודה בן גרים שמו, כי תולדתו מן אב ואם שנתגיירו, והוא לא הבין ולא ידע שנצרך להשמר בדברים כאלה, וסיפר דבריהם למיודעיו, ועל ידי זה נשמעו דבריהם למלכות רומי.

ב. מאד חרה אף הרומאים על רבי שמעון בן יוחאי, יען כי דבריו הם בזיון למלכות. עשו משפט על זה, ויצא הפסק: יהודה בר אלעאי ששיבח יתעלה, יוסי ששתק יגלה לציפורי, שמעון שגינה יהרג. מיד נודע הדבר לרבי שמעון שנחרץ משפטו ליהרג וירא לנפשו, ברח מביתו ויתחבא בחדר נסתר שאצל בית המדרש, גם בנו רבי אלעזר ישב אצלו לשמשו, אשת רבי שמעון הביאה להם בכל יום לחם לאכול ומים לשתות, וכך ישב שם איזה ימים.

ג. ויהי כאשר נודע לרבי שמעון שהגזרה בתוקפה ושמחפשים אותו, אמר לבנו: ”תדע בני, שאני מפחד כל היום, יען כי נשים דעתן קלה עליהן, ויכול להיות כאשר יצערו אותה תודיע איה אנו נמצאים, לכן עלינו לברוח מכאן”. ויברחו משם בלילה ויתחבאו במערה שהיא במקום ציה מן הישוב, ואין איש עובר שם, ונעשה להם נס שצמחו שם עצי חרובין ותאנים, גם נגלה להם מעין של מים טובים, וניזונו מהם.

ד. וכאשר הבינו שלא בקרוב יכלו לצאת משם, דאגו שבגדיהם לא יבלו, לכן פושטו בגדיהם וכסו את גופם עד צוארם בחול הנמצא שם. כאשר היו צריכים להתפלל לבשו

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

בגדיהם. אחר התפלה פשטו בגדיהם, כדי שלא יבלו. כל היום היו שניהם עמלים בתורה. שום נפש חיה לא ידע מלבד אליהו הנביא שהיה רגיל לבוא אצלם לגלות להם סתרי תורה. ככה ישבו שמה י"ב שנה. לאחר י"ב שנה מת קיסר רומי, ושם היה חוק המלכות שכאשר מת הקיסר נתבטלו גזרותיו. אז בא אליהו אל המערה ויבשר להם שהגזרה נתבטלה, ורשאים המה לצאת ולבוא אל ביתם. ויצאו מן המערה.

ד) יציאתם מן המערה פעם ראשונה

א. כאשר הלכו בדרך היו שמחים רק בבתי בראי, אבל לא היו טובי לב בבתי גוואי. בקרבם היתה טמונה תרעומת, מדוע היו נחתכים מן העולם י"ב שנה על לא חמס בכפם. ואחר הליכתם איזו פרסאות ונתקרבו למקום ישוב נלאו, וישבו לנוח מעט.

ב. באותה שעה ראו, אשר לא רחוק ממקומם במקום שיח השדה בא איש אשר מלאכתו היא ללכוד עופות השמים על ידי רשת שמפזר גרגירי תבואה בתוך הרשת, וכאשר נכנס הצפור בתוך הרשת לאכול הגרגירים נשמע קול דפיקת הדלת שנסגרת פתאום, והצפור נלכדה. לפעמים נכנסה הצפור ונלכדה, ולפעמים נכנסה ולא תלכד ויוצאת שלמה.

ג. הטו אזנם רבי שמעון ורבי אלעזר, וישמעו, שכאשר נכנסת צפור הנלכדת, נשמע תחלה בת קול מן השמים תיבת "ספקלא", שמשמעותה היא שתספק דלת הרשת ותלכד הצפור. וכאשר נכנסת הצפור ואינה נלכדת, נשמע תחלה בת קול מן השמים תיבת "דימוס", שמשמעותה היא שנפטרת ממיתה. אז אמר רבי שמעון לבנו: "הלא תראה בני, כי גם את

[כב]

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

הצפור אינה נלכדת בלי גזר דין מן השמים, מכל שכן האדם שאינו נלכד בפח בלי גזרה מן השמים. זאת אומרת שאין לנו לחשוב שנלכדנו במערה רק על פי גזרת קיסר רומי, כי אם בלתי ספק, שכך נגזר מן השמים, וסבת הדבר גלוי וידוע לפני הקב"ה, ואסור לנו להתרעם ולהרהר אחר מדותיו". ובכן נתישבה דעתם וילכו הלאה.

ה) נגזר עליהם לחזור למערה

א. כאשר התחילו להתקרב יותר אל הישוב, ויעברו לפני שדה ויראו והנה יהודים חורשים בשדה וזורעים תבואה, ויתמהו עליהם ויאמרו בכעס: "מה עושים האנשים המשווגעים הללו?! מניחין עסק התורה, שהיא חיי עולם, ועוסקים בחיי שעה!" ובשביל חרון אפם כל מקום שנתנו עיניהם בכעס מיד נשרף. אז יצתה בת קול מן השמים ואמרה להם: "האם להחרב עולמי יצאתם?! חיזרו למערתכם". ובעבור זה היו מוכרחים לחזור ולשוב לאותה המערה, ונשתהו שם עוד י"ב חודש.

ב. לאחר שנים עשר חודש נשאו ידיהם לשמים ויאמרו: "אב הרחמן! הלא אף גם רשעים אין נשפטים בגיהנם יותר מן י"ב חודש, אם כן די לנו להיות נידונים כמשפט הרשעים". תפלתם נתקבלה. שוב יצתה בת קול ואמרה: "צאו ממערתכם". ויצאו שניהם מן המערה ללכת לביתם.

ו) איך יצאו לחפשי מן המערה

א. כאשר התקרבו פעם שנית אל הישוב, עוד לא נחה דעתו של רבי אלעזר, ולא יכול לסבול התנהגות האנשים מבית ישראל, כיון שבזמן היותו במערה, לא ידע דבר כך לעמל

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

התורה, ולכן כמעט ששכח הצטרפות הגשמי של אנשי עולם הזה. ויבט עליהם בתמהון וברוגז, וגרם בזה הזיקות לאנשים. ובכל מקום שהיה רבי אלעזר מזיק במבטו, היה רבי שמעון אביו מרפא.

ב. כאשר ראה רבי שמעון מעשי בנו, התחיל לדבר לבנו לדרך לבבו, והמליץ על ישראל לאמר: "תדע בני! כי די לעולם אני ואתה שיתקיים בזכות שנינו".

ג. עוד נודמן לפניהם שראו בערב שבת בין השמשות, איש זקן רץ לביתו, ובידו שתי חבילות הדם. וישאלו אותו: "למה לך אותן שתי חבילות הדם?". אמר להם: "להריח בהן לכבוד שבת". אמרו לו: "ומדוע עשית מהם שתי חבילות, ולא די לך שיהיו חבילה אחת?". אמר להם: "אחת כנגד זכור ואחת כנגד שמור".

ד. אמר רבי שמעון לבנו: "ראה כמה חביבין מצות על ישראל! לכן הנח רוגזך מהם". ומאז והלאה נתישבה דעתו וירך לבו, ולא הזיק יותר לאיש במבטו.

ה. רבי פנחס בן יאיר חותן רבי שמעון שמע כי חתנו בא לביתו, הלך אליו לקבל פניו. רבי שמעון היה מלא פצעים מן החול שכסה את גויתו ו"ג שנים במערה, ועל ידי זה נחלש כל גופו, והלך לטבריא לרחוץ בחמי טבריא לחזק גויתו ולהתרפא. ויבא אליו שמה רבי פנחס חותנו.

ו. כאשר הלך רבי שמעון לרחוץ בחמי טבריא, הלך עמו חותנו ויסוך את גויתו בשמן זית לרפא את פצעיו. ויהי כאשר ראה רבי פנחס את פצעי חתנו, לא יכול להתאפק מבכי, כי נתמלא רחמנות עליו, ויפלו דמעות עיניו על גוף חתנו, וכאשר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

דמעות עינים מלוחין הן כמי מלח, הרגיש רבי שמעון עקיצת הדמעות במקום הפצעים ויכאב לו. שאל רבי שמעון את חותנו: "למה חותני תבכה ותכוה פצעי גוי מדמעות עיניך?", ויענהו רבי פנחס: בוכה אני על צרתך ומכאובך, ואוי לי שראיתך בכך!", ויאמר אליו רבי שמעון: "לא כן חותני! כי אם אשריך שראיתני בכך, שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי תורה כל כך". הדבר ידוע כי טרם שנפרד רבי שמעון אל המערה, כשהיה רבי שמעון מקשה קושיא בלימודם, היה רבי פנחס מתרץ לו שנים עשר תירוצים. ואחר כך כאשר שב מן המערה, כשהיה רבי פנחס מקשה קושיא בלימודם, היה רבי שמעון מתרץ לו עשרים וארבעה תירוצים.

ז. לאחר צאתו מהמערה, הלך רשב"י לבחור 8 תלמידים (והם: רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי בר יעקב, רבי יצחק, רבי חזקיה בר רב, רבי חייא, רבי יוסי ורבי ייסא), אשר יחד עמו ועם ר' אלעזר בנו היוו את ה"אידרא רבא".

(זהר ח"ג, אדרא רבא, דף קכ"ז ע"ב).

לפני שנתפרדה ה"אידרא רבא", נפטרו שלשה תלמידים: רבי יוסי בר יעקב, רבי חזקיה בר רב ורבי ייסא. תלמידים אלו התמלאו באור האלקי, ולכן עברו לעולם הנצח. התלמידים שנשארו בחיים ראו כיצד שלושת חבריהם נישאים בידי מלאכים. ואמר רבי שמעון דבר ונשתכחו החברים. צעק ואמר, אולי חס ושלום נגזרה גזירה עלינו להענש, כי נגלה על ידינו מה שלא נגלה מיום שעמד משה על הר סיני, ברגע זה יצאה בת קול מן השמים ואמרה אשרי אתה רבי שמעון ואשרי חלקך וחלק החברים החיים עמך, כי נגלה לכם מה שלא נגלה לכל צבאות מעלה.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(זהר שם דף קמ"ד ע"א).

מפתח הענינים

לפרק כה

הסתלקות וקבורת רשב"י

א. הסתלקות וקבורת רשב"י וגילוי רזין לפני הסתלקותו

ספר

אור הזוהר

פרק כה

הסתלקות וקבורת רשב"י

א) הסתלקות וקבורת רשב"י, וגילוי רזין לפני הסתלקותו

א. כשחלה רבי שמעון בן יוחאי נכנסו לפניו רבי פנחס ורבי חייא ורבי אבא מן החברייא קדישא, ובנו ר' אלעזר היה משמש אותו. כשראו שהוא נוטה למות אמרו לו: "האם מי שהוא יסודו של העולם ימות?", אמר להם רבי שמעון: "תדעו שלא הבית

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

דין שלמעלה מעיינים בדיני, כי רואה אני שאין אנכי נמסר לא למלאך ולא להדיינים שלמעלה, שאין אני כשאר אנשים, אלא שהמשפט שלי הקב"ה בעצמו ישפוט, ולא בבית דינו. וזהו שביקש דוד המלך (תהלים מ"ג) שפטני אלקים וריבה ריבני. וכן שלמה המלך אמר "לעשות משפט עבדו", הקב"ה לבדו ולא אחר. שהרי למדנו כאשר האדם נוטה למות, אז הבית דין שלמעלה מעיינים בדינו, יש מהם נוטים לכף זכות, שמראים זכיותו של אדם, ויש מהם נוטים לכף חוב, שמראים העבירות של אדם, ואין האיש יוצא מן הדין כמו שהוא מבקש. אבל מי שהדין שלו הוא מלך העליון על הכל, הרי זה משפט טוב, ואין יכול האיש לצאת אלא בטוב. מה הטעם?

לפי שמדותיו של מלך העליון נוטות לזכות תמיד, ובידו סליחות עונות פשעים וחטאים, כמש"כ (תהלים ק"ל) כי עמך הסליחה למען תורא, עמך ולא אחר. ולפיכך אני מבקש מלפניו שהוא בעצמו ידין משפטי".

ב. אחר כך ראו שרבי שמעון היה אומר דבר מה, ופתאום נעלם רבי שמעון מאותו החדר ששכב בו, ויתמהו כל הנאספים שם, ומרוב פחד ואימה לא יכלו לדבר דבר. לא ארכה העת, ופתאום פרץ הביתה ריח בושם חזק שהיה להם למשיב נפש ותחי רוחם. בתוך זה ראו שרבי שמעון נמצא על מטתו, ושמעו שהוא מדבר עם מישהו, אבל לא ראו עם מי.

ג. לאחר ששקט רוח החברים, שאלו לרבי שמעון על הנפלאות שראו, מה ענינם? אמר להם רבי שמעון: "מה שראיתם שנעלמתי מכם, הוא ששלחו אחרי מלמעלה, כי ביקשתי לראות מקומי בין מקומות הצדיקים שם, ולא הייתי

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

שבע רצון מן המקום שהכינו עבורי, ובחרתי לי מקום אצל הנביא אחיה השילוני, ואחר כך נשלחתי בחזרה לביתי, ופרחו עמי שלש מאות נשמות צדיקים ללוות אותי עד ביתי, ועמהם דיברתי, זה הוא הקול ששמעתם, הוא ריח של גן העדן שבא עמנו."

ד. אז קרב אליו רבי אלעזר בנו ואמר אל אביו: "אבי. אבי! ואיה יהיה מקומי בגן העדן?" אמר לו רבי שמעון: "אשרי חלקך בני, זמן רב ימשך טרם שתבא אלי, אבל שם בגן עדן ביררתי גם עבודך מקום טוב, אשרי חלקנו וחלק שאר הצדיקים בגן עדן, העומדים להודות ולהלל לרבון העולמים כמו מלאכי השרת, ככתוב "אך צדיקים יודו לשמך".

ה. ויהי כאשר הגיע יום הנורא, יום המיתה, והחברייא קדישא הכירו בו שזה יום האחרון שלו, נאספו כולם וישבו לפני רבי שמעון, והוא היה מחזיר על לימודו כל התורה שלמד? [עי' ח"ג רצ"ו, ב - אדרא זוטא]. פתאום ראו אור גדול כמראה אש שהיה מקיף סביב לבית מבחוץ, נבהלו החברייא קדישא ויצאו החוצה, ובפנים נשאלו רבי אלעזר בנו ורבי אבא. פתח רבי שמעון את עיניו ואמר לרבי אלעזר: "צא החוצה וראה אם יש שם רבי יצחק תלמידי החביב שהצלתי אותו משליטת מלאך המות, ואמר לו שיכנס, ותושיבהו אצל מטתי שישמע חידושי תורה אשר אדבר, למען יוכל אחר כך לסדר החידושי תורה אשר ישמע ממני".

ו. אחר כך ישב רבי שמעון על מטתו ואור שמח היה מרחף על פניו, ושאל לרבי אלעזר איה המה החברייא קדישא, ומדוע אינם נכנסים. יצא רבי אלעזר וקרא להחברים שיכנסו, ודיבורו

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

עם כלם היה בהארת פנים של שמחה. אז נשא רבי שמעון ידיו לשמים והיה מתפלל תפלה. אחר תפלתו בחר איזה חברים מן החברייא קדישא שרק הם ישארו בביתו, והשאר יצאו החוצה. נשארו בפנים: רבי אלעזר, רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי ורבי חייא. מיד בא ונכנס גם רבי יצחק. כאשר ראהו רבי שמעון שמח עמו ואמר לו: "אשרי חלקך! שמחה רבה וכמה מדרגות של קדושה יתוספו לך ביום הזה".

ז. אז אמר רבי שמעון להחברים שנשארו בפנים: "שמעו אלי חברים קדושים! כאשר עתה עת רצון ושכינה הקדושה בתוכנו, מבקש אני שלא אבא לעולם העליון בבושת פנים, ובכן חפץ אני לגלות לכם היסודות של חכמת הקבלה, אשר עד עתה עוד לא גלית אותם לאיש. ובכן ישב רבי אלעזר לפני, ורבי אבא ישב מאחורי, ויכתוב כל מה שאדבר. ושאר החברים שנשארו בפנים ישבו מן הצד וישמעו היטב את דברי, למען יכנסו לא רק באזנם, כי אם גם בעומק לבבם".

ח. אחר זה נתעטף רבי שמעון בטליתו והתחיל לדבר חידושי תורה בדרשות פסוקי תנ"ך על פי חכמת הקבלה העמוקה. באמצע הדרוש הפסיק וצוה להעמיד כסא אצל מטתו, עבור רבי פנחס בן יאיר חותנו, שבא עתה מן גן העדן. אימה ופחד גדול נפל על החברים, ופחדו לשבת על כסאות וישבו על הקרקע, שוב התחיל רבי שמעון לדרוש ולגלות הסודות של חכמת הקבלה העמוקה, מאורגים ומקושרים עם דרשות על פסוקי תנ"ך, ונקראים בשם "אדרא".

ט. רבי אבא סיפר שכאשר הגיע רבי שמעון לדרוש את הפסוק (תהלים קל"ג) "כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

העולם", נשתתק אצל תיבת חיים ולא נשמע ממנו יותר. רבי אבא אחז את העט בידו והטה אזנו לשמוע עוד ולכתוב, אבל לא שמע. באותו רגע נבהל ונשתומם מן האור גדול כמראה אש אשר פרץ פתאם לבית, עורת אחזה עיני כל החברים מחמת האור הגדול מאד, ולא יכלו לראות מה נולד שם, כי הוכרחו להשתטח על הקרקע ופניהם למטה. כך שכבו ובכו, כי הבינו שרגע האחרון בא.

י. אור החזק עמד עת קצרה עד שנקטן, וחלף ועבר לגמרי. אז קמו החברים מן הארץ ויראו שהמנורה הטהורה קודש קדשים כבתה, רבי שמעון בן יוחאי צדיק יסוד עולם סגר עיניו לנצח, מעוטף בטליתו, שוכב על צדו הימנית, ואור שמח חופף על צורתו הקדושה. רבי אלעזר עם שאר החברים פרצו בבכיה, ומרוב צער ואנחה לא יכלו לפתוח פיהם לדבר דבר.

יא. אך רבי חייא התחזק, קם על רגליו ואמר: "חברים! באה העת שאנו מחויבים לחלוק כבוד האחרון לאדוננו מורנו ורבנו, מנורה המאירה קדש קדשים, נשתדל לעשות הלויה וקבורה כראוי לו".

יב. בתוך כך נפוצה השמועה במהירות בזק מפטירת רבי שמעון, הן בעיר והן בכל הגליל. מכל הסביבה התחילו המונים לזרום למירון לקחת חבל בהלוייה שלו. אבל פרצה אז מחלוקות גדולה בין ההמון שהיו בהם חבורות ואגודות מכמה מקומות, וכל אחת חפצה שרבי שמעון יקבר אצלם. ויהי כאשר היו מוכנים אל הלוייה והקבורה, וחברייא הקדושה עם חכמי ישראל נשאו את מטתו החוצה, שקטה המחלוקות, כי המטה התנשאה למעלה באויר פרוחה לאט לאט, וכל הנאספים הלכו אחרי

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

המטה. גם נראה לפני המטה עמוד אש עד הארץ. וכך פרח המטה עד לפני המערה שבכפר מירון, אז הבינו כלם שנצרך לקוברו באותו המערה. כאשר הכניסו המטה להמערה נשמע בת קול הפסוק "יבא שלום יניחו על משכבותם". וגם הפסוק "אתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין".

יג. על פי הקבלה ידוע ומפורסם שרבי שמעון בן יוחאי נפטר ביום ל"ג בעומר. עם ישראל הקדוש מרגיש גדול קדושתו של אותו התנא, הארז אשר בלבנון, הענק שבין התנאים, הארי שבחבורה שהשאיר אחריו אור גדול אור המאור לכל העולם, הוא ספר "הזוהר" הקדוש עם שתי ה"אדרות", רבא וזוטא, שהם היסודות של חכמה האלוהית שנקראת חכמת הקבלה, לכן לא נשכח אור קדושתו מן העולם. ועד היום הזה כנסת ישראל חולקת לו כבוד גדול ביום היארצייט שלו, על ידי חגיגה גדולה מאת כמה וכמה עשרות אלפים אנשים מכל שכבות העם, שעושים הדלקה גדולה בשמן זית כל הלילה בכפר מירון, אצל מערת קברו. בחצר הגדול נבנה בית המדרש. ההדלקה נעשה בשמחה רבה על גג בנין המערה. ונקראת הלילא דרבי שמעון בר יוחאי. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

(שם)

